

Trình Gia Có Hỉ

Contents

Trình Gia Có Hỉ	2
1. Chương 1: Kết Hôn Hay Đính Hôn	2
2. Chương 2: Chướng Ngại Yêu Đường	6
3. Chương 3: Bạn Trai Là Hàng Hóa	10
4. Chương 4: Tình Yêu, Thì Có Nghĩa Là Phải Nói Chuyện Mới Có Yêu	12
5. Chương 5: Trời Đất Thẳng Tư	14
6. Chương 6: Sinh Nhật Cùng Lễ Vật	18
7. Chương 7: Con Dâu Nuôi Từ Bé Của Trình Gia	22
8. Chương 8: Anh Thì Biết Cái Gì	25
9. Chương 9: Khi Tiến Hành Hôn Lễ	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11: Quan Trọng Hay Không Quan Trọng	38
12. Chương 12: Là Ngu Dốt Không Phải Ngu Xuẩn	42
13. Chương 13: Hai Bên Không Phải Người	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19: Còn Có Thể Giúp Bao Lâu?	69
20. Chương 20: Một Trăm Phong Thư Tình	72
21. Chương 21: Tiểu Tam Rất Cố Gắng	76
22. Chương 22: Nhớ Kỹ Hoảng Loạn Ở Núi Sâu	80
23. Chương 23: Ta Nghĩ Thử Một Lần	84
24. Chương 24: Thật Sự Nói Tạm Biệt	87
25. Chương 25: Thích Hay Không Thích	91
26. Chương 26: Kiểu Xuẩn Hỉ Thích	95
27. Chương 27: Rời Đi Một Tháng	99
28. Chương 28: Tiểu Yêu Tinh Hại Người	103
29. Chương 29: Khi Phúc Hắc Tiến Hành	106
30. Chương 30: Mùa Xuân Pháo Hoa Nở	109
31. Chương 31: Thì Ra Là Như Vậy	113
32. Chương 32: Anh Cũng Sẽ Nhớ Cô	117
33. Chương 33: Ngụy Thuyền Diễn Thời Gian (1)	121
34. Chương 34: Ngụy Thuyền Diễn Thời Gian (2)	125
35. Chương 35: Yêu Ở Đảo Cổ Lãng	130
36. Chương 36: Chưa Từng Chán Ghét Em	133
37. Chương 37: Chuyện Cũ Của Gia Lập	137
38. Chương 38: Kế Hoạch Thất Bại	140
39. Chương 39: Cự Tuyệt Cuối Cùng	143
40. Chương 40: Ổn Định Công Việc Mới	146

41. Chương 41: Kẻ Địch Lại Xuất Hiện	148
42. Chương 42: Tiểu Hàm Có Kế Hoạch	151
43. Chương 43: Mạo Hiểm Khi Dã Chiến	155
44. Chương 44: Tiểu Hàm Và Dương Diệu	159
45. Chương 45: Anh Lại Có Thể Lừa Cô	163
46. Chương 46: (thượng)	166
47. Chương 47: (hạ)	170

Trình Gia Có Hỉ

Giới thiệu

Truyện xoay quanh Trình Gia Lập và Xuân Hỉ là thanh mai trúc mã, anh lớn hơn nàng bảy tuổi, vô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trinh-gia-co-hi>

1. Chương 1: Kết Hôn Hay Đính Hôn

Hôm nay con trai lão Trình - Trình Gia Lập từ Nhật Bản về nước.

Trên bầu trời từng đám mây dày chậm rãi bay qua, giống như một viên kẹo đường tròn vo. Mặt trời trốn vào trong tầng mây dày, lộ ra ánh sáng ảm đạm.

Thời điểm Trình Gia Lập kéo hành lý đứng ở cửa nhà, vợ chồng Trình gia giật mình không thôi, bởi vì bên người anh còn có một cô gái khuôn mặt yêu kiều.

Mẹ Trình thu hồi biểu tình giật mình, lạnh nhạt che mặt nói: “Trước vào đi, Xuân Hỉ bọn họ đã đến, đều vội tới chờ con trở về.”

Tiếng nói truyền vào phía trong, Cố Xuân Hỉ từ phòng bếp ló đầu ra, thấy Trình Gia Lập dẫn theo mỹ nhân trở về, ngược ngùng trở lại phòng bếp, một bên cắn hạt dưa một bên cùng nói chuyện vô nghĩa với mẹ cô: “Mẹ, Gia Lập mang bạn gái đã trở lại, nhưng hình như mẹ Trình không thích.”

Phải biết rằng, Trình Gia Lập luôn luôn có vẻ mặt ôn hoà trên thực tế là người cực kỳ lạnh lùng, đối với chuyện nữ sắc không hề tích cực cùng để tâm, lúc này nhanh chóng mang về một tiểu mỹ nhân từ Nhật Bản như thế, trong lòng Xuân Hỉ biết rõ ràng, chắc chắn đây là muốn chống đối lại mẹ Trình.

Mẹ Cố đang xào rau, bỏ thêm một chút muối vào trong chảo: “Con cũng biết! Đừng nói nhiều như vậy, cẩn thận bị mẹ Trình nghe thấy!”

Xuân Hỉ thề lưỡi, cùng mẹ già buồn cái chuyện thật không có ý nghĩa!

Cô đem từng món đồ ăn làm xong bưng lên bàn, mẹ Trình đoạt lấy đồ ăn làm xong bảo cô đến bên cạnh nghỉ ngơi: “Nào có ai để cho khách làm chuyện này! Đi đi, trò chuyện với Gia Lập, hai đứa cũng lâu không gặp rồi.”

Lúc này Trình Gia Lập đã đặt xong hành lý, mang theo mỹ nhân từ trong phòng ngủ đi ra, thấy Xuân Hỉ, vẻ mặt anh ôn hoà chào hỏi: “Cố Xuân Hỉ, đã lâu không gặp.”

“Không lâu, tháng trước vừa gặp qua.” Xuân Hỉ bĩu môi, trên thực tế Xuân Hỉ tháng trước đi công tác ở Nhật Bản, thuận đường thăm Gia Lập một chút, thời điểm lúc đó Gia Lập còn không có bạn gái, không những thế còn giống như đang chôn mình trong biển báo cáo y học.

Trình Gia Lập đối với sự cố ý khiêu khích của Xuân Hỉ không cho là đúng, lôi kéo mỹ nhân ngồi vào trên sofa xem tivi. Mỹ nhân ở bên người Trình Gia Lập cất lên giọng nói mềm mại: “Gia Lập, em muốn ăn quýt.”

Đầu Xuân Hỉ run lên, anh có mỹ nhân ở bên, làm sao còn cần người cùng anh nói chuyện? Lại mò lấy hạt dưa, vọt đến thư phòng quan sát cha cô cùng cha Trình chơi cờ.

Cha Cố nhìn cô một cái, “Không đi nói chuyện với Gia Lập đến chỗ làm gì.”

Vì sao mọi người đều cảm thấy nhiệm vụ của cô chính là đến nói chuyện với Trình Gia Lập? Bọn họ chẳng qua là hàng xóm thanh mai trúc mã mà thôi, tất yếu mọi chuyện đương nhiên đều như vậy.

“Có người cùng nói rồi.” Cô nói, nhìn nhìn cha Trình, ha ha nở nụ cười, “Gia Lập mang bạn gái trở về.”

Cha Trình nghe thấy vậy chau mày, cầm một quân cờ đặt ở giữa bàn cờ, lắc đầu, “Không thể nào là sự thật, đều sắp đến ba mươi rồi, không biết nó cả ngày suy nghĩ cái gì.”

Xuân Hỉ biết cha Trình nói là Trình Gia Lập, cô cũng không khen ngợi hay phê phán gì, kéo ghế ngồi ở bên cạnh xem.

Trong chốc lát, mẹ Trình ở phòng bếp hô: “Thức ăn đã ở trên bàn, ăn cơm!”

Xuân Hỉ ngồi ở bên cạnh mẹ cô, nhìn xem Trình Gia Lập lại nhìn xem mỹ nhân, không khỏi thở dài âm thầm lắc đầu, hai người kia một chút cũng không xứng, Gia Lập được cho là ổn trọng, tiểu mỹ nhân thì quá mức lỗ mãng.

Cô cứ như vậy ngồi rung đùi đắc ý thở dài, vừa vặn bị Gia Lập nhìn đến. Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô, ánh mắt đậm đặc làm cho cả người Xuân Hỉ không được tự nhiên, vì thế trừng mắt nhìn anh.

Tiểu mỹ nhân nhìn thấy hai người này thường xuyên mắt đi mày lại, mất hứng. Nùng nịu yếu ớt nói: “Người ta không cần ăn đồ ăn này! Khó ăn chết!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mẹ Trình trở nên xanh mét. Không biết Gia Lập có phải cố ý hay không, thừa dịp lúc này ngữ khí bỗng nhiên bình thản nói với mẹ Trình, cha Trình: “Ba mẹ, con chuẩn bị kết hôn với cô ấy.”

Sét đánh giữa trời quang! Trước bàn cơm trừ bỏ Trình Gia Lập tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, bao gồm cả tiểu mỹ nhân nói chuyện không biết nặng nhẹ. Xuân Hỉ lại ăn một ngụm nghẹn ở cổ họng, nghẹn cười đến mức nuốt không được mà phun cũng không được.

“Em khi nào thì muốn cùng anh kết hôn?” Tiểu mỹ nhân mở to hai mắt kinh ngạc.

Xuân Hỉ dù có hứng thú nhìn về phía Gia Lập nhưng mà anh lại đang cúi đầu, dường như chuyện gì cũng chưa phát sinh tiếp tục ăn cơm.

“Ồ nháo!” Cha Trình buông bát, quát lớn nói.

Tiểu mỹ nhân vừa thấy tình huống không đúng, nhanh chóng đứng lên vuốt vuốt tóc tươi cười ngượng ngùng nói: “Mọi người từ từ dùng, cháu đi trước.” Nhanh như chớp, liền không có bóng người.

Tự nhiên, một bữa cơm tan rã trong không vui, hôn sự này, chỉ cho là chuyện nói vui đùa.

“Anh ta thật sự đã nói như vậy?” Điền Nghiên Nghiên không dấu được vẻ hưng phấn trong lời nói.

“Kia còn có giả! Cậu không biết, mình lúc ấy thiếu chút nữa cười sặc sụa, nghĩ mà xem, gần ba mươi tuổi đồng chí Trình Gia Lập nghiêm túc lại tự nhiên tùy tiện liền tìm một nữ nhân về ẹ anh ta, mầu chốt là, anh ta tìm cô gái kia nhưng hoàn toàn không nghĩ đến cô ta sẽ đá anh ta, thật sự là mắt mặt đến chết!”

Cố Xuân Hỉ tựa vào ban công nhà cô cười ha ha, giảng thuật một màn phấn khích ngày hôm qua một cách sinh động như thật cho bạn thân từ tiểu học.

“Cố Xuân Hỉ, nói xấu sau lưng người khác cần thận bị báo ứng đấy, cậu cười cũng thiếu đạo đức quá đi. Nhưng quả thật chuyện này cũng thực hi hữu a!”

“Thiếu đạo đức cái gì! Mình từ nhỏ bị anh ta ức hiếp, trước mặt của anh ta mình không có biện pháp nói anh ta, còn không ỉn nói sau lưng, nông nô xoay người làm chủ nhân?” Xuân Hỉ cắn cắn kẹo que, oán hận nói.

Trong lời nói của Điền Nghiên Nghiên, Cố Xuân Hỉ cùng Trình Gia Lập sự tình không chỉ một ngày hai ngày, mà đó là một quá trình ghen khuất dài lâu, bị Điền Nghiên Nghiên gọi là —— gian tình.

Trình Gia Lập so với Cố Xuân Hỉ lớn hơn 7 tuổi, từ lúc Xuân Hỉ vừa sinh ra, còn chưa mở được mắt, thời điểm nhìn không thấy người, cô đã quen Trình Gia Lập.

Duyên phận của hai nhà hàng xóm đã bắt đầu từ trước khi bọn họ sinh ra, hai bà mẹ vừa gặp mà như quen đã lâu, chỉ hận là gặp nhau trễ, từng cho bọn họ định thân một lần, học dáng dấp như người xưa vậy, cầm tay xem tướng hai mắt đăm lẹ, cô thán một tiếng tôi thán một tiếng, duyên phận nha, không bằng chúng ta để cho hai đứa nhỏ kết thân đi, sinh ra con trai liền kết nghĩa anh em, sinh một nam một nữ liền cho chúng thành một đôi.

Từ sau đó, Cố Xuân Hỉ bởi vì cha mẹ đi công tác mà trường kỳ ăn cơm ở nhà Trình Gia Lập.

Gia Lập lớn hơn cô nhiều như vậy, thành tích lại tốt, thời điểm Xuân Hỉ nước mũi phần phật đến mượn các loại sách bài tập của anh ta hỏi một chút đề thi, còn ngốc nghếch đi theo phía sau anh ta cười ngây ngô. Gia Lập sợ cô làm phiền, liền quảng cho cô mấy đồng tiền lẻ, dỗ cô đến phía trước cửa hàng mua đồ ăn vặt, chờ Xuân Hỉ đi mua đồ ăn không quên lấy lại tinh thần, thời điểm mua hai phần đồ ăn vặt trở về, Gia Lập sớm đã không thấy tăm hơi.

Xuân Hỉ một phen nước mắt nước mũi trở về cáo trạng cùng mẹ Trình, sau khi bị cáo trạng, Gia Lập nhiều lần đều bị giáo huấn. Dần dần, Gia Lập đối với cô vô cùng hờ hững, thường thường khiến cô bẽ mặt, thời điểm không cần thiết tuyệt không mở miệng nói chuyện với cô, thế cho nên Xuân Hỉ đến bây giờ đều cảm thấy anh ta kỳ thật là cái người mặt than.

Đến khi Xuân Hỉ lại lớn hơn một chút thời điểm học sơ trung, Gia Lập đã đi học đại học. Năm thứ nhất vào ngày nghỉ, Xuân Hỉ cùng cha mẹ cãi nhau rồi nhà trốn đi, cô dứt khoát kiên quyết đi xe lửa chạy tới chỗ của Gia Lập. Cô kiên quyết, cảm thấy chính mình đã trưởng thành, xa nhà có thể không cần dựa vào cha mẹ, lại tới chỗ Gia Lập bị anh ta chửi bới, ngay hôm đó liền đem cô đuổi về nhà.

Cô còn nhớ rõ bạn học của Gia Lập có cái đầu bóng loáng, không đứng đắn nhìn cô: “Ôi, tiểu mỹ nữ từ xa tìm đến bạn trai a? Nhìn không ra, Trình Gia Lập cậu thủ đoạn rất ỉn, còn non đến như vậy!”

Xuân Hỉ nghe không ra đầu bóng loáng đang chê cười cô, trong lòng sung sướng vô cùng, ai ngờ Gia Lập lạnh lùng nói: “Cô ấy là em gái của tôi, mời cậu làm sạch miệng lại!”

Cô mất hứng, nói lại: “Anh nói ai là em gái!”

Oán hận của Xuân Hỉ với Gia Lập ước chừng chính là bắt đầu khi đó, cô cảm thấy mình không được coi trọng, dựa vào anh ta lại không được đáp lại, cô vẫn nghĩ Gia Lập so với cha mẹ cô còn hiểu cô hơn, nhưng là, anh ta mắng cô, đem cô đuổi về, cô bắt đầu cảm thấy, anh ta cùng với cha mẹ cô là giống nhau, đều thực chán ghét!

Từ nay về sau, Gia Lập nói đông cô liền hướng tây, nói nam cô liền hướng bắc, cùng anh ta đối nghịch, chẳng qua kết cục vẫn là cô hoàn toàn thảm bại.

Hai năm trước, Xuân Hỉ tốt nghiệp đại học không tìm được việc, cô học đại học khoa Tiếng Anh, nơi nào cũng cảm thấy văn bằng này của cô không chuyên nghiệp. Cuối cùng vẫn là Gia Lập giúp cô giải quyết vấn đề công việc, anh ta học y, giúp cô tìm công việc phiên dịch ột công ty y dược.

Cô mặc dù không tình nguyện nhận ân tình của người khác, nhưng so với không có công tác tốt thì cô ở nhà chính là rất mất mặt, ghen khuất cũng không phải một lần hai lần.

Cô thực đen đui mà, Điền Nghiên cũng cảm thán quá như vậy.

Tiếng điện thoại, trong lúc Xuân Hỉ nhớ lại, thấy Gia Lập đứng ở trên ban công cách vách, nhìn ra phương xa, ánh mắt thâm thúy, không biết suy nghĩ cái gì. Sườn mặt của anh nhìn cũng đẹp lắm, đường cong rõ ràng, thẳng tắp, môi mỏng hơn nữa lại gợi cảm, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía trước, có chút u buồn. Xuân Hỉ không khỏi mở to hai mắt.

Ai ngờ Gia Lập không có dấu hiệu thu hồi ánh mắt quay đầu nhìn về phía cô. Xuân Hỉ ngẩn ra, cười gượng hai tiếng với anh rồi chạy về trong phòng.

Cô ôm gối mềm nhũn lặn lộn trên giường, bỗng nhiên nhớ tới Gia Lập hình như đứng ở đằng kia đã lâu, anh sẽ không nghe thấy cái gì chứ?

Cô ai thán kêu lên một tiếng đem mặt vùi vào gối, ôi, rất mất mặt!

Buổi tối ngày thứ Sáu, Xuân Hỉ bị mẹ già nhà mình tha vào phòng bếp để hỗ trợ một tay, cô luôn luôn lười, có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm dứt khoát sẽ không ngồi, để cho cô giúp nấu cơm, cô thật sự là không tình nguyện.

“Mẹ, ai đến nhà chúng ta à?” Bằng không làm sao có thể bảo thiên hạ đệ nhất lười là cô hỗ trợ nấu cơm như vậy!

“Mẹ Trình, cha Trình của con, còn có cả Gia Lập.”

“Không phải mấy ngày hôm trước mới ăn cơm sao? Sao lại muốn ăn nữa...” Xuân Hỉ bất mãn nhắc nhở.

“Hôm nay có chút việc muốn nói cùng con với Gia Lập.” Mẹ Cố thần bí nói.

“Chuyện gì?”

“Cơm nước xong sẽ nói sau!”

Xuân Hỉ tuy rằng lười, nhưng là đặc biệt nhiệt tình. Khi ba miệng người nhà Trình gia đến, Xuân Hỉ liền vào phòng tìm dép cho bọn họ đi, nhất thời kích động, cô liền đã quên thâm thù đại hận mười mấy năm nay giữa cô và Gia Lập, hấp tấp đưa cho Gia Lập một đôi dép lê, “Gia Lập, anh xem đôi này anh có đi vừa không?”

Gia Lập nói: “Có vẻ nhỏ.”

“A, vậy anh chờ một chút a, em lấy cho anh một đôi khác.” Nói xong cô lại kéo ngăn kéo phía dưới tủ rượu để tìm kiếm.

Vợ chồng Trình gia thấy bọn họ như thế nhìn nhau cười.

Đợi cho Xuân Hỉ tìm cho Gia Lập một đôi dép thích hợp, cô lúc này mới bỗng nhiên phản ứng lại, cô rất cuộc đang làm cái gì! Cô dựa vào cái gì mà vui vẻ hầu hạ anh ta như vậy?

Xuân Hỉ liền hé ra cái mặt thối đem dép hướng Gia Lập quăng xuống: “Chấp nhận đi tạm đi!”

Trình Gia Lập đối với hỉ nộ thất thường của cô sớm đã thành thói quen, đi dép xong, rồi đi đến phòng bếp nhìn xem có phải giúp việc gì hay không.

Ăn bữa cơm này Xuân Hỉ cảm thấy không yên lòng, cô sợ nhất bị người nhử, nhện không được suy nghĩ, mẹ cô rất cuộc có chuyện gì muốn nói với cô cùng Gia Lập.

Cơm nước xong, bốn tộc trưởng nghiêm trang ngồi ngay ngắn ở trên sofa xem tivi, thường thường còn tán gẫu vào vài câu, Gia Lập ngồi ở bên cạnh lấy báo chí trên bàn tra lật xem, anh cùng nhóm tộc trưởng đã muốn hòa hợp làm một, nghiêm nhiên như là một ông cụ non nghiêm túc. Chỉ có Xuân Hỉ ngồi một bên lo lắng, trong lòng cô vô cùng khó chịu rất cuộc mẹ cô muốn nói cái gì đây!

Rất cuộc, cô nhện không được, chạy đến bên cạnh mẹ đi qua nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, không phải còn có chuyện muốn nói sao?”

Mẹ cô lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ chân, nói: “Thiếu chút nữa đã quên!”

Bà tắt tiếng TV đi, cùng mẹ Trình thương lượng nói, “Ngọc Phượng à, chúng ta hai ngày trước đã thương lượng chuyện đó, hôm nay nói luôn cho bọn nhỏ biết đi.”

Mẹ Trình gật gật đầu, “Gia Lập, mẹ với mẹ Cố của con thương lượng một chút, quyết định tháng sáu cuối năm cho con cùng Xuân Hỉ đính hôn, con cũng sắp ba mươi, ngay cả bạn gái cũng không có, Xuân Hỉ cũng không còn nhỏ, mẹ thấy hai đứa đều thích hợp, từ nhỏ lớn lên với nhau, đều rất hiểu đối phương, nói sau, mẹ với mẹ Cố không phải cũng cho các con tìm hiểu từ nhỏ hay sao, cái này cũng không phải là ép buộc gì.”

Xuân Hỉ giật mình không thôi, đây là thời đại nào rồi, còn có chuyện kết thân từ nhỏ! Cô đẩy đẩy ba già, Cố ba nhún nhún vai tỏ vẻ ông không phản đối, cô lại nhìn nhìn Gia Lập, Gia Lập bình tĩnh buông báo xuống, không có biểu hiện gì nói: “Mẹ, chúng ta về nhà rồi nói sau.”

Xuân Hỉ biết anh là tức giận, cả đời anh tức giận cũng sẽ không thể hiện, sau đó đặc biệt bình tĩnh nói chuyện, tựa như cô trước kia vô số lần chọc anh tức giận, anh đều là dùng gương mặt lạnh lùng cùng với thanh âm lạnh lùng làm cho cô để ý đến lúc đấy sẽ cách xa anh một chút. Trong trí nhớ đại khái chỉ có lần cô rời nhà trốn đi đến chỗ của anh, anh thật sự phát hỏa, mặt than Gia Lập ngày xưa không bao giờ thấy giận chứ đừng nói gì là nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát mắng cô.

Xuân Hỉ nhìn Gia Lập mặt than kia, bỗng nhiên có một ý tưởng tuyệt diệu, cô ở trong lòng cười trộm, lúc này chính là cơ hội để đối phó với anh đi!

Cô bỗng nhiên đứng lên, vô cùng chân thành đối với mẹ Trình nói: “Mẹ Trình, con cảm thấy mẹ nói rất đúng! Thật ra con rất thích Gia Lập, con đồng ý tháng sáu sẽ đính hôn.”

Nói xong, cô như nguyện, nhìn thấy Trình Gia Lập phía sau kính ngạc nhìn phía cô.

2. Chương 2: Chương Ngại Yêu Đường

Ngồi ăn món điểm tâm ngọt trong cửa hàng, Điền Nghiên Nghiên ôm bụng tựa vào trên bàn cười, “Ha ha ha ha, mình thật sự muốn được chứng kiến một chút bộ dạng run rẩy của mặt than quá! Xuân Hỉ à, cậu thật không dễ dàng, rốt cục trước mặt của anh ta thắng mới được một trận!”

“Tuy nhiên đây chỉ là hạ sách, mình còn cảm thấy bị mẹ mang bán.” Xuân Hỉ thập phần ưu sầu nói, “Sau đó mình lại bảo với mẹ rằng đây là mình nói giỡn, kết quả là mẹ mình trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, tận tình khuyên bảo mình cùng Gia Lập thử xem xem. Thử xem có gì tốt chứ, nếu có thể thành chúng mình đã ở cùng một chỗ lâu rồi chứ không phải chờ cho tới bây giờ?”

“Cậu trước đây không phải rất thích anh ta hay sao, cậu xem tốt xấu cũng là thanh niên tuấn tài, gần quan thì được ban lộc, không thử thì làm sao mà biết là không thích hợp?” Điền Nghiên Nghiên nói.

Xuân Hỉ trừng mắt: “Ai thích anh ta chứ! Cho cậu thử sống cùng với núi băng đây hai mươi ba năm, cậu sớm muộn gì cũng biến thành băng. Mới trước đây còn cảm thấy anh ta đối với mình rất tốt, lớn lên mới phát hiện được chân tướng tàn nhẫn, từ nhỏ đến lớn mình không biết đã bị anh ta lừa dối bao nhiêu lần, gạt mình nói phía dưới nhà chúng ta trước đây là bãi tha ma đấy, buổi tối nếu trẻ nhỏ đi ra ngoài cửa sẽ bị ma quỷ bắt đi, từ lúc đây về sau buổi tối mình cũng không dám kéo anh ta đi chơi, chỉ có thể đến nhà hàng xóm cách vách đoán phải đoán trái! Kỳ thật anh ta chính là chê mình phiền, sợ mình luôn đi theo anh ta. Còn có, lúc mình nhiệt huyết sôi trào đối mặt với ba mẹ đòi kháng chiến, anh ta tự nhiên lại giúp đỡ bọn họ giáo huấn mình! Mình vẫn nghĩ đến anh ta với mình là cùng một giuộc, nhưng mình thật sai lầm, cậu không biết mình lúc đó thương tâm như thế nào. Muốn mình cùng anh ta kết hôn, không cần nói đến cửa, cả cửa sổ đều không có!”

Khi Xuân Hỉ nói về Gia Lập như chưa bao giờ hết chuyện để nói, có thể lôi kéo Điền Nghiên Nghiên nói liên mấy giờ, nói đến nói đi cũng chỉ có vài việc lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi. Trước kia là như thế này, hiện tại cũng là như thế này, lỗi tại Điền Nghiên Nghiên nghe đến sắp nổ tung.

Nếu cho Điền Nghiên Nghiên nói thì, cô cảm thấy Xuân Hỉ thật ra một chút cũng không chán ghét Trình Gia Lập, thậm chí là còn thích, cái chính là cô cũng không biết mà thôi. Đương nhiên, tiểu thuyết ngôn tình Điền Nghiên Nghiên cũng xem nhiều lắm rồi, cả ngày ảo tưởng đôi thanh mai trúc mã trước mắt này sẽ thành thân, sẽ an ủi cô, một cô gái đang cô đơn. Cho nên, cô nói, cũng không thể toàn là sự thật.

“Chờ một chút, mình có điện thoại.” Xuân Hỉ lấy điện thoại di động đi ra mắt nhìn Điền Nghiên Nghiên quơ quơ nói, “Mặt than.”

“Alô?” Lúc Xuân Hỉ nhận điện thoại một tiếng ‘Alô’ kia thực luôn vui vẻ, âm điệu nhẹ nhàng hơi hơi hướng về phía trước, tinh thuần không chứa thanh âm tạp chất làm cho người ta nghe xong cảm thấy thoải mái.

“Ở đâu?” Trình Gia Lập luôn hỏi như vậy.

“Em cùng Điền Nghiên Nghiên ăn kem ly ở Trung tâm DQ, anh có khả năng không biết, ở phía con đường lớn mới mở đó, đối diện với khách sạn Cửu Giang...” Xuân Hỉ dong dài nói một đồng dấu hiệu, sợ Gia Lập không tìm thấy cô. Nhưng mà cô cũng không giấu lại Gia Lập là loại người nào, làm sao có thể không biết chứ.

“Chờ một chút, anh qua gặp em ngay bây giờ.” Gia Lập đánh gãy miêu tả không chừng mực của cô.

“Vâng.”

Dập điện thoại, Điền Nghiên Nghiên hỏi cô nói gì đó, Xuân Hỉ nói: “Gia Lập nói đến đây gặp mình.”

“Gặp cậu để làm gì”

Xuân Hỉ sửng sốt, “Ai nha, mình quên hỏi rồi”

“Cậu đúng là cái đồ!”

“...”

Không lâu sau Trình Gia Lập đã đến, anh ta nở nụ cười thản nhiên nhìn Điền Nghiên Nghiên một chút, sau đó lôi Xuân Hỉ dẫn hai người đi ra ngoài.

Điền Nghiên Nghiên đẩy đẩy Xuân Hỉ, nhỏ giọng nói: “Gia Lập nhà cậu rất bình dị gần gũi a, cậu xem anh ta còn nhìn tớ nở nụ cười. Xem ra mỗi lần anh ta gặp tớ đều cười nha.”

Xuân Hỉ chắc chắn lắc đầu: “Anh ta đối ai đều như vậy, thoát nhìn vẻ mặt ôn hoà, bộ dáng nói chuyện rất tốt, nhưng thật ra bản chất của anh ta rất lạnh lùng, nói một là một, hai là hai! Chuyên chế! Phong kiến!” Cô ở phía sau Gia Lập vươn tay khoa tay múa chân, làm bộ đánh đánh vào sau gáy anh ta, “Cậu tuyệt đối không biết, khuôn mặt thật của Trình Gia Lập chính là mặt lạnh bạo quân, người đội lốt thú...”

Gia Lập bỗng nhiên quay đầu lại, Xuân Hỉ cũng nhanh đem tay buông xuống, ngậm miệng lại, nín nọt cười hắc hắc.

Điền Nghiên Nghiên nhìn Xuân Hỉ một chút, nhin cười xuống không dám phun ra.

Anh đem cửa xe sau mở ra, nói: “Trước tiên nên đưa Điền tiểu thư trở về.”

Điền Nghiên Nghiên ngồi vào trong xe, Xuân Hỉ đang muốn đi theo vào, Gia Lập lại đem cửa đóng lại, “Em ngồi ở phía trước đi.”

“Vì sao?”

Gia Lập nhìn cô không nói một lời, cô thật đúng là lại để anh lái xe!

Biểu tình của anh nghiêm túc, ánh mắt lạnh nhạt, ý là muốn nói: đừng nhiều lời vô nghĩa!

Xuân Hỉ chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, “Vâng” một tiếng ngoan ngoãn ngồi vào ghế trước.

Dọc theo đường đi, chỉ có Xuân Hỉ cùng Điền Nghiên Nghiên hai người lú lú nói chuyện không ngừng, Gia Lập hoàn toàn không tham dự vào. Sau khi đem Điền Nghiên Nghiên đuổi về nhà, Gia Lập đem xe chạy đến siêu thị lớn nhất thành phố B cũng không xa nhà bọn họ lắm.

“Anh không phải vì muốn đi siêu thị riêng cùng với em mà tới đón em đi đấy chứ?” Xuân Hỉ đi theo anh xuống xe.

“Không phải.”

Đợi hơn nửa ngày, Gia Lập cũng chưa nói.

“Đó là...?” Xuân Hỉ kéo dài thanh âm hỏi, anh cũng không để cho cô nói hết câu cho nghiêm chỉnh.

“Có chút việc muốn cùng em nói chuyện một chút, thuận tiện đến đây mua vài thứ.” Gia Lập nói.

“Có phải chuyện đính hôn kia hay không?” Xuân Hỉ đặc chí nói, cô nghĩ cô đã đoán đúng.

Gia Lập nhìn cô một cái, không trả lời.

Xuân Hỉ đi theo phía sau anh trực tiếp vào thang máy đi lên tầng 3, Gia Lập hỏi người bán hàng loại thảm điện tử nào chất lượng tốt nhất, Xuân Hỉ nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, nói: “Anh mua thảm điện làm gì? Đã tháng ba rồi, chịu khó một chút mùa đông sắp trôi qua rồi.”

“Thảm của ba mẹ mấy ngày hôm trước bị hỏng rồi, dung túi chườm nòng ngủ không quen, nửa đêm thường xuyên phải đứng lên đổi nước ấm.”

“Vâng, thế thì nên mua, người già rất sợ lạnh, không bằng anh nên mua thêm một cái nữa.” Xuân Hỉ nói xong, nhìn Gia Lập hì hì cười, “Em sợ em cũng phải dùng, tiếp xúc với bất lương, thực dễ dàng gặp chuyện không may.”

Gia Lập không để ý cô, nói với người bán hàng: “Lấy một cái này.”

Xuân Hỉ chạy nhanh cầm thêm một cái đưa cho người bán hàng: “Tính thêm cái này nữa!”

Chờ bọn họ từ siêu thị đi ra, trừ bỏ Gia Lập mua đồ dùng hàng ngày, trên cơ bản đều đồ ăn vặt cùng đồ uống là của Xuân Hỉ. Việc làm mỗi ngày của Xuân Hỉ đó là chiếm tiện nghi của Gia Lập! Những nơi cô muốn đến chơi đều là lừa Gia Lập đến nơi đó.

Ngồi trở lại trong xe, Xuân Hỉ chà xát tay, “Lạnh quá, bật điều hòa đi!”

“Lúc ăn kem ly sao không thấy em kêu lạnh” Gia Lập giọng mỉa mai nói.

“Gia Lập không thú vị gì cả, kem ly phải ăn ở mùa đông mới đã nghiền.” Xuân Hỉ thổi tay.

Một lát sau, trong xe dần dần ấm lên, nhưng mà Gia Lập lại không có ý muốn lái xe

“Ồ, sao không đi vậy?” Xuân Hỉ quay đầu nhìn anh.

Bàn tay Gia Lập đặt ở trên tay lái, bỗng nhiên quay đầu nói: “Về chuyện đính hôn mà mẹ anh nói chuyện đó anh muốn nói một chút, em có thể coi như chuyện đấy chưa xảy ra.”

“A? Vâng...” Xuân Hỉ kinh ngạc gật đầu, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không đúng, khó được đùa giỡn với anh được một lần, làm sao cũng phải đùa đến cùng! Cô lại lắc đầu nói: “Như vậy sao được, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, em đã nói đồng ý đính hôn chính là đồng ý đính hôn, làm sao có thể coi như chưa xảy ra? Anh nghĩ rằng chuyện em và anh tùy tiện nói a?”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Được, nói lý do.”

Xuân Hỉ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em chỉ là muốn, tìm một nam nhân xem mắt, cùng anh ở một chỗ, trải qua tình yêu cuồng nhiệt, từ từ phù hợp, cuối cùng là kết hôn, còn có thể chia tay, ly hôn, sau đó lại tìm một người như vậy lại trải qua một lần, quá trình dài dòng như vậy quá lãng phí thời gian, còn không bằng tìm anh.” Cô ra vẻ rộng lượng thở dài thật sâu, “Ai, kỳ thật nếu anh không muốn cũng không có quan hệ, em sẽ không ép buộc anh.”

“Sao em không quen bạn trai đi?” Gia Lập nói chuyện một câu không đầu như vậy.

Xuân Hỉ nhìn anh, không hiểu, có ý tứ gì? Đúng vậy, cô quả thật không có bạn trai, cho nên sao?

“Em là có chướng ngại về chuyện tình yêu, đến nay chưa kết giao với một bạn trai nào chính thức, lại nguyện ý tùy tiện tìm một nam nhân có sẵn kết hôn. Em định sẽ không yêu đương gì sao?” Gia Lập lại mỉm cười, nhưng mà Xuân Hỉ xem ra là cười nhạt! Là cười nhạt. Trắng. Trợn!

Xuân Hỉ mở to hai mắt nhất, “Anh mới có vấn đề về chuyện tình cảm ấ! Cả nhà anh đều có vấn đề! Em không yêu đương là do em bảo thủ được không! Anh nghĩ rằng em và anh giống nhau à, tùy tiện tìm một người rồi nói muốn kết hôn!”

“Anh tùy tiện? Em không yêu đương gì lại nguyện ý kết hôn, như thế càng tùy tiện hơn.”

Xuân Hỉ bị nghẹn họng, giương miệng nói không ra lời, cuối cùng cô cắn răng oán hận mở cửa xe đi xuống, “Có gì đặc biệt hơn người chứ! Không phải là yêu đương sao! Tôi đây liền tìm một bạn trai cho anh xem!”

Nói xong cô quay đầu bước đi, đi được vài bước cô liền trở về, còn không quên đem đồ ăn vặt ở phía sau mang đi, cô nhìn Gia Lập làm một cái mặt quỷ, ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa lại.

Phía sau tựa hồ nghe thấy Gia Lập nói: “Đừng hồ nháo, trở về.”

-

Chứng bệnh về vấn đề tình cảm.

Có lẽ cô thật sự có vấn đề về chuyện tình cảm đi. Tuy rằng từ nhỏ đến lớn cô là một kẻ dở hơi, nhân duyên không tệ, bạn bè nhiều, nhưng bạn bè là nam giới thì thật ra không có. Trừ bỏ Gia Lập, cô sẽ không tiếp xúc với quá nhiều đàn ông. Thậm chí có thể nói, cô e ngại cùng đàn ông ở chung một chỗ, bởi vì cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng Gia Lập tuyệt đối lại là ngoại lệ.

Cũng chỉ có Gia Lập trong thế giới của cô, đập trúng điểm yếu của cô, cô mới có thể nổi trận lôi đình như vậy. Cô cũng không hiểu được làm thế nào để che dấu chính mình, mặc kệ là ở trước mặt Gia Lập, hay là ở trước mặt người khác.

So với hiện tại là tốt hơn rồi, Xuân Hỉ lách cách lách cách đánh chữ với máy tính, đánh xong một hàng lại xóa đi toàn bộ xong lại đánh lại, táo bạo vô cùng.

Đồng nghiệp cách vách trong văn phòng, Chu Thiến Văn di chuyển ghế qua xem, “Xuân Hỉ, cậu làm sao thế? Bàn phím đều bị cậu đánh sắp hỏng rồi!”

“Làm cái gì làm cái gì?” Mới nghe xong có một nửa Chu Tiêu đi tới, thăm dò hỏi, “Cái gì sắp hỏng rồi?”

Chu Thiến Văn vừa thấy anh ta đến, tránh không kịp, chuyển ghế về chỗ ngồi của mình tiếp tục làm việc.

Chu Tiêu ở bọn họ có biệt danh là ‘vua bát quái’, thiên văn lý cổ kim nội ngoại, không có chuyện gì anh ta không biết. Khi Xuân Hỉ vừa vào công ty, Chu Thiến Văn liền nhắc nhở qua cho cô biết, trăm ngàn lần nên cách xa Chu Tiêu một chút, bởi vì chỉ cần là ngồi tán gẫu cùng anh ta mấy câu, ngày hôm sau toàn bộ công ty đều sẽ biết người nọ tình sử bí sử gia sử bệnh sử như thế nào.

Xuân Hỉ vốn cảm thấy hình như hơi khoa trương, còn chê cười Gia Lập, Gia Lập đã dẫn cô ở công ty làm việc nhiều mà ít nói đi, bởi vì cô nói rất nhiều! Ai ngờ không bao lâu, trong văn phòng mọi người đều biết cô đi cửa sau dựa vào quan hệ mà vào được, thế cho nên cô đã bị cô lập một thời gian.

Đồng nghiệp trong công ty đều ghét anh ta, trừ bỏ lúc anh ta buôn chuyện ở ngoài, còn bởi vì anh ta hay cùng với quản lý đâm chọc, dùng từ địa phương của thành phố B mà nói, Chu Tiêu chính là ‘A báo tinh’!

“Ôi, sao mà không nói vậy? Nói để ọi người cùng nhau chia sẻ thôi mà!” Chu Tiêu nắm mấy tờ giấy trong tay, cười tủm tỉm nói.

Xuân Hỉ ngẩng đầu quay nhanh nhìn anh ta một cái, hỏi: “Có việc gì sao?”

“Có rồi có rồi, vừa rồi quản lý mới đưa cho tôi mấy đơn đặt hàng xuất khẩu, ngày mai phải dùng gấp. Tôi xem ra rất thích hợp với Xuân Hỉ, phiên dịch tốt vào làm nhanh cho tôi đấy! Trước ngày mai!”

Xuân Hỉ lấy mấy tờ giấy từ trong tay anh ta rút ra, quăng xuống bàn, “Được, trước ngày mai tới lấy đi.”

Chu Tiêu đi rồi, Chu Thiến Văn lại thăm dò nói: “Cậu làm sao phải nhận, quản lý đưa cho anh ta làm chứ có phải đưa cho cậu làm đâu! Cầm lông gà bắn tên, anh ta tính nhận công à!”

“Dù sao mình cũng đang không có việc, làm mấy đơn hàng này coi như rèn luyện trình độ phiên dịch đi.” Xuân Hỉ nói.

“Nếu là mình, mình sẽ không nhận đâu, mình còn phải hẹn hò, trang điểm còn chưa có thời gian chứ nói gì đến có thời giờ làm mấy việc đó.” Cô biết rõ Xuân Hỉ độc thân, còn đem hai chữ ‘hẹn hò’ nói ra lại đặc biệt uyển chuyển có cảm tình, giống như đọc thơ hay đọc cảm nhận trận đấu.

Xuân Hỉ hít vào một hơi, lấy điện thoại di động nói: “Mình đi toilet.”

“Điền Nghiên Nghiên, ai gia lệnh cho cậu mau dẫn đàn ông đến đây! Hôm nay không được thì ngày mai!” Xuân Hỉ tránh ở trong toilet hỗn hỗn gọi điện thoại.

“Làm sao vậy hử? Nói cho nô tỳ xem nào.” Điền Nghiên Nghiên chậm rãi hỏi.

“Không phải là chuyện bạn trai của mình sao? Sao đi đến đâu cũng bị khinh bỉ? Người thuần khiết như mình đốt đèn lồng đều tìm không thấy, họn họ dựa vào cái gì để khinh bỉ mình.”

Điền Nghiên Nghiên trầm mặc vài giây, từ từ nói: “Kỳ thật là... Không có bạn trai, thật đúng đều là do cậu.”

“Điền Nghiên Nghiên.” Xuân Hỉ khóc không ra nước mắt, “Đừng nói theo như vậy!”

“Được rồi, chị hôm nay sẽ tìm cho em một tá đàn ông được không? Tuy rằng chỉ số mị lực của em là có chút... Tuy nhiên, vẫn là có rất nhiều đàn ông thích loại người này!” Điền Nghiên Nghiên tinh thần tỉnh táo.

“Nhỏ thì làm sao? Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở! Nói như vậy, phải thường xuyên giữ liên lạc, con mỗi tối tay liền kêu một tiếng, mình sẽ xuất phát, một chiêu bắt con mỗi, khoe ra với đồng chí Trình Gia Lập!” Xuân Hỉ gơ nắm tay, ý chí chiến đấu sục sôi.

3. Chương 3: Bạn Trai Là Hàng Hóa

Hiệu suất làm việc của Điền Nghiên Nghiên quả thật không thể khinh thường, không hết một vòng này, cô liền hẹn Xuân Hỉ đi kiểm tra hàng. Muốn hỏi Điền Nghiên Nghiên tìm hàng hóa này là loại người như thế nào? Đó là bạn học của chị họ cô, nghe nói anh ta là người thành thật, gia cảnh tốt đẹp, công tác ổn định. Tóm lại, là thanh niên anh tuấn tuổi trẻ tài cao hiếm có, có thể so với Trình Gia Lập, tức chết Trình Gia Lập!

Điền Nghiên Nghiên nói: “Con nhóc, chị đã kiểm tra hàng trước, hàng hóa đến thì trả tiền, không hài lòng cùng lắm thì trả lại hàng, chị đây trong tay đang nắm một nhóm cùng một loại hàng hóa, hàng nhập khẩu đều có, cứ chậm rãi chọn, cho đến khi có một người cho nhóc vừa lòng!”

Xuân Hỉ giật mình hơi xúc động, cô rốt cục phải thoát khỏi tình trạng độc thân trở thành người vợ, cô tuổi còn trẻ như hoa như ngọc, so với ông cụ non Trình Gia Lập kia, hiển nhiên giá trị thị trường của cô có vẻ tốt hơn là đúng thôi!

Cuối tuần, Xuân Hỉ trang điểm tỉ mỉ một chút, cô đem mái tóc dài đen bóng mềm mại buộc lên cao, lộ ra cái trán trơn bóng no đủ, xoa hai má hồng hồng giống màu môi, mặt trái xoan xinh xắn. Thoạt nhìn cũng là một tiểu mỹ nhân, làm sao mà người sẽ không theo đuổi đây!

Cô mặc một áo choàng dày màu vàng nhạt, một đôi giày hoa màu trắng, dùng khăn quàng cổ thật dài quấn vài vòng che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to như nước trong veo.

Cô cầm theo cái túi đi ra cửa, vừa vặn khi tới cửa nhà của Gia Lập. Mẹ Trình đứng ở cửa nhìn Xuân Hỉ tùm tùm hỏi: “Đi chơi sao?”

Xuân Hỉ gật gật đầu.

Mẹ Trình gọi Gia Lập một tiếng: “Gia Lập, đi xe bên ngoài không tốt, con đưa Xuân Hỉ đi đi. Nhắc tới chuyện này cũng phải để con nhắc nhở, đưa bạn gái đi không phải là đúng sao!”

Nếu mặt Xuân Hỉ không phải bị khăn quàng cổ che khuất, thì khẳng định mẹ Trình có thể nhìn thấy cô lúc này đang xấu hổ vô cùng, biểu tình mờ mịt không biết xoay sở thế nào. Cô nhìn nhìn Gia Lập, phát hiện ra dường như anh ta cũng không có biểu tình gì, cũng nghe thấy được “Thuận tiện mang rác đi đổ một chút”, tất nhiên là lạnh nhạt gật gật đầu.

Đi xuống dưới lầu, Xuân Hỉ cho tay vào trong túi áo, cúi đầu một mình hăng hái đi phía trước, cô mới không cho rằng Gia Lập có lòng tốt đưa cô đi đâu!

Nhưng mà —— nhưng là ——

“Cố Xuân Hỉ! Xe của anh có ở bên đây đâu, em đi hướng nào đây?” Gia Lập đứng ở phía sau gọi cô lại.

Xuân Hỉ sửng sốt, xoay người cười hì hì nhanh chóng chạy tới, như đang nịnh nọt mà đi đến trước mặt của Gia Lập: “Khách khí khách khí, thật ngại quá phiền toái đến anh phải đưa em đi quá! Này, em phát hiện ra hôm nay anh không phải đẹp trai bình thường đâu đấy!”

Gia Lập ngồi vào trong xe, đã ném một câu: “Em không biết rằng mình thực ngại sao?”

Xuân Hỉ ngậm miệng, ở trong lòng đem Gia Lập ra mắng.

Xuân Hỉ vừa vào bên trong xe ngồi xuống, thì đã bắt đầu lục lọi lộn xộn một trận. Gia Lập liếc mắt nhìn cô một cái, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khẩu trang đưa cho cô, hỏi: “Đi chỗ nào?”

Cái Xuân Hỉ chờ đợi chính là nó, cô vui vẻ rạo rực chỉ đường, nói: “A, ở giữa đường kia có cửa hàng tên là DQ bán kem ly có cả món điểm tâm ngọt, chắc anh không biết đi, đến gần giao lộ sát đường Tân Khai, cái kia đối diện với khách sạn Cửu Giang ...”

“Xuân Hỉ.”

“Sao?”

“... Không có gì.” Anh ta thật sự không có biện pháp với cô. Cửa hàng kem ly kia, anh ta nhớ không lầm, mấy ngày hôm trước anh ta vừa đi đón cô. Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn không sửa được tính lưỡi biếng, trí nhớ kém, tật xấu huyền ảo, đương nhiên, nếu cô bỏ được thì đã không phải là Cố Xuân Hỉ.

Gia Lập đưa cô đến nơi, thuận miệng dặn dò nói: “Về nhà sớm một chút, ăn ít đồ lạnh thôi.”

“Không có khả năng làm được rồi, em chính là đang đi hẹn hò!” Cô đem hai chữ ‘hẹn hò’ nói đặc biệt uyển chuyển có tình cảm, giống như đang thi đọc diễn cảm, rất giống với khi Chu Thiển Văn phụ họa vào.

Gia Lập nở nụ cười một chút, khởi động xe nói: “Thế thì chúc mừng em, thuận tiện thương xót một chút thay anh bạn kia.”

Chờ Gia Lập đi xa, Xuân Hỉ mới phản ứng trở lại, cô lại bị anh ta cười nhạo. Không cần che đậy khinh thường, thật đáng buồn là, lúc chính mình bị khinh bỉ cô luôn chậm nửa nhịp mới phản ứng trở lại. Xuân Hỉ sửa lại khăn quàng cổ, âm thầm trả lại một câu: “Phù hộ cho anh đang đi bắt ngờ bị nổ lốp, sắc lang!”

Xuân Hỉ đến trước mặt cửa hàng đã thấy Điền Nghiên Nghiên nhìn cô ngoắc ngoắc, cô tháo khăn quàng cổ ra đi qua, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở bên cạnh Điền Nghiên Nghiên, vì thế hai mắt sáng lên, toát ra năm chữ —— Loại hình soái ca nhả nhận, năng thích!

Soái ca tên là Chung Gia Bình, đeo mắt kính, diện mạo thanh tú, nói năng tao nhã, công tác tại Cục đất đai ở thành phố, cả nhà có ba người hai thế hệ đều là nhân viên công vụ. Xuân Hỉ theo đuổi hưởng lạc an bình, tướng mạo này, gia cảnh này, công tác này, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của cô. Chỉ riêng đôi môi mỏng của anh ta, cô không thích lắm, bởi vì rất giống Gia Lập.

Giữa lúc đang nói chuyện với nhau, Xuân Hỉ ngượng ngùng hướng Điền Nghiên Nghiên nháy mắt ra hiệu tỏ vẻ chính mình thực vừa lòng. Tiếp nhận được tin tức của Xuân Hỉ, Điền Nghiên Nghiên liền vỗ bàn, quyết định như thế rồi!

Cô cười ha hả hai tiếng, sau đó biểu tình ra vẻ đáng tiếc: “Thật ngại quá, mình đột nhiên nhớ tới còn có chút việc chưa làm xong, đi trước, hai người chậm tán gẫu!”

Điền Nghiên Nghiên vừa nói xong rất nhanh liền không thấy bóng dáng đâu, Xuân Hỉ thần thần bí bí nhỏ giọng nói với Chung Gia Bình: “Lý do thật chán quá! Khẳng định là cô ấy bị tào bôn phải chạy về nhà đi!”

“Kỳ thật thì lý do tào bôn này cũng rất gắng gượng.” Chung Gia Bình cười nói.

Xuân Hỉ nhất thời đỏ mặt, chẳng lẽ, nhìn người không thể nhìn bề ngoài sao? Soái ca này kỳ thật cũng là bạo quân mặt lạnh, mặt người dạ thú sao? Bằng không làm sao mà biết Xuân Hỉ là tìm lý do...

Kết quả là, Cố Xuân Hỉ liền ngưng ngừng thu hoạch một bạn trai như vậy, tốc độ này cũng làm cho Xuân Hỉ bất ngờ, Điền Nghiên Nghiên cũng cảm giác vui mừng sâu sắc, bởi vì cô nếu không đẩy mạnh tiêu thụ của Xuân Hỉ thì không được.

Buổi tối, Xuân Hỉ hoàn thành xong một vở kịch, đóng máy tính nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Ra vẻ nhìn đến bóng người lác lác ở ban công cách vách, cô đi thong thả ra ngoài ban công nhà mình, quả nhiên, Gia Lập đang đứng ở ban công đối diện thu quần áo.

Cô gọi một tiếng: “Gia Lập.”

Gia Lập nhìn nàng một cái, “Cái gì?”

“Nói cho anh, em đã có bạn trai nha!” Xuân Hỉ dương dương tự đắc nói, “Em mới không có chướng ngại vật về chuyện tình cảm đâu! Em lại có rất nhiều người theo đuổi! Em cô gái như hoa này mới không giống như anh nói không mang đi tiêu thụ được!”

“Anh khi nào thì nói em không gả được đi ra ngoài?”

Sờ trán...? Không có sao?

“Dù sao ý tứ của anh cũng chính là như thế!”

Gia Lập thu quần áo xong, đi đến phía cuối ban công, nhìn Xuân Hỉ nói: “Thật ra anh cũng phải cảm ơn em, anh không thể nghe theo lời mẹ, không phải vì anh không đáp ứng đính hôn với em, mà là trong lòng em đã có người khác. Đều là chuyện vui mừng, không phải sao?”

Xuân Hỉ ngây ngẩn cả người, hình như là có chuyện như thế... Nhưng là, sao lại có chút không đúng, không phải cô muốn khoe với anh ta sao, muốn chứng minh với anh ta rằng cô không có chướng ngại vật về vấn đề tình cảm? Sao lại biến thành anh ta dùng lý do thoát khỏi cô? Cô rốt cuộc vẫn là chưa có đùa giỡn được anh ta, nhưng lại bị anh ta đảo ngược lại một phen.

Xuân Hỉ còn đang sững sờ, lại nghe thấy Gia Lập nói: “Xuân Hỉ, em cũng không còn nhỏ, nên chịu trách nhiệm vì hành vi của chính mình đi.”

Nói xong, anh ta đẩy cửa vào phòng, chỉ chừa lại Xuân Hỉ đứng ở trên ban công bị gió thổi lạnh

Lời này là có ý gì?

4. Chương 4: Tình Yêu, Thì Có Nghĩa Là Phải Nói Chuyện Mới Có Yêu

Trong chốc lát Xuân Hỉ chưa thể thích ứng được với chuyện có bạn trai này. Ví dụ như, Chung Gia Bình gửi tin nhắn hỏi cô trưa đã ăn gì hoặc là có chuyện gì không vui không. Cô ngồi nghĩ đến nửa ngày, người kia là ai? Sau đó mới chậm rãi phục hồi và bắt đầu trả lời tin nhắn, nhưng mà cô thường thường cũng không biết phải nói như thế nào.

Có thể Gia Lập nói đúng, cô thật sự có chướng ngại vật về chuyện tình cảm đi. Cô không thể an lòng đối mặt với Chung Gia Bình như bình thường, cứ cảm thấy thiếu thiếu điểm gì đó; giọng điệu nói chuyện cũng không lưu loát, thậm chí thường xuyên nghẹn lời, không biết phải bắt đầu câu chuyện cùng anh ta như thế nào hay là tiếp tục ra sao.

Nhưng là, mấy vấn đề này lúc nói chuyện với Gia Lập lại không có vấn đề gì. Khi trước mặt anh ta ở nhà, cô luôn luôn nói cũng không xong, biểu đạt trong lời nói cũng không xong cảm thấy rất khó chịu, cho dù Gia Lập thường mắng cô, thường xuyên giáo huấn cô, thường xuyên khinh bỉ cô, cô vẫn cảm thấy lúc đứng cùng một chỗ với Gia Lập là vui vẻ nhất, thậm chí thường xuyên quên rằng cô đã tự nhận cùng Gia Lập thù sâu oán hận vài chục năm.

Chung Gia Bình hẹn cô tan tầm cùng nhau đi ăn cơm tối. Xuân Hỉ lằng nhằng kì kèo rồi đáp ứng, trong lòng của cô cứ lo lắng không yên, cũng có chờ mong. Cô tin tưởng, cô là lần đầu tiên yêu chưa có kinh

nghiệm nên tay chân mới luống cuống như thế, cũng không phải cái gọi là chứng ngại vật về chuyện tình yêu.

Chu Thiến Văn đang cùng Xuân Hỉ viết lên tờ áp phích lúc tan tầm, nhìn thấy Chung Gia Bình đứng chờ Xuân Hỉ tan tầm ở cửa công ty, vẻ mặt của cô kinh ngạc không chút che giấu. Cô che miệng nhìn Xuân Hỉ: “Trời ạ, Xuân Hỉ cậu đang quen với bạn trai?”

“Uh...”

Ở công ty Xuân Hỉ chỉ có quan hệ tốt với một người duy nhất là Chu Thiến Văn, nhưng vì sao đôi khi Xuân Hỉ vẫn cảm thấy cô ấy chẳng phải thân thiện. Ví dụ như cô ấy không ngừng ở trước mặt Xuân Hỉ khoe rằng cô ấy có một bạn trai nhiều tiền và đẹp trai như thế nào; ví dụ như thỉnh thoảng ‘không cẩn thận’ tiết lộ cho quản lý biết Xuân Hỉ không làm tốt công tác; lại như hiện tại, trong giọng nói của cô ấy vênh vênh đều trần ngập châm chọc cùng ý tứ hàm xúc, làm cho Xuân Hỉ nghe qua vô cùng khó chịu.

Chu Thiến Văn còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Xuân Hỉ đã chạy nhanh rồi vẫy tay tạm biệt với cô, “Ngày mai gặp.”

“Đi ăn đồ ăn Thượng Hải nhé, thế nào?” Chung Gia Bình vừa lái xe vừa nói.

Xuân Hỉ có thích đồ ăn Thượng Hải hay không, kỳ thực cô chán ghét đồ ăn mặn bên trong lại cho nhiều đường, vừa mặn lại vừa ngọt hương vị rất kỳ quái. Cô suy nghĩ một chút nói: “Đồ ăn Thượng Hải à, thật không tệ! Nhưng gần đây lại không có quán cơm Thượng Hải nào? Đi xa rất phiền phức, em nghe nói phía trước công viên Nguyệt Kiều bên kia có mở một nhà hàng lẩu mới, mùi vị không tệ, không bằng chúng ta tới thử một chút đi?”

Xuân Hỉ từng xem qua trong một quyển sách, muốn thành công khéo léo từ chối chuyện mình không thích làm, vậy đầu tiên nên tán dương trước, tán dương xong lại khéo léo biểu đạt tiếc nuối, cuối cùng đưa ra đề nghị mà mình thích, cho dù người khác không tiếp nhận đề nghị của mình, cũng sẽ không lại làm chuyện mà mình không thích kia.

Quả nhiên hữu hiệu. Chung Gia Bình gật gù đầu nói: “Quán cơm Thượng Hải là rất xa, song có lẽ ăn lẩu sẽ nóng hơn, chờ trên khuôn mặt xinh đẹp của em xuất hiện vài cái mụn màu đen em sẽ cảm thấy hối hận. Liên qua bên kia đi, ăn cơm Bắc Kinh.”

Quên đi, Xuân Hỉ là không trông cậy vào có thể ăn được nhà hàng mà mình thích, cơm Bắc Kinh thì cơm Bắc Kinh, chấp nhận. Nếu Gia Lập mang cô đến tiệm ăn, cô sẽ không khó khăn ép buộc như vậy, nói thẳng “Không được, em muốn ăn lẩu!”, cho dù Gia Lập ban đầu không cho, nhưng cuối cùng cũng sẽ thỏa hiệp.

Nói đến đây, kỳ thật Gia Lập đối với cô vẫn là không tệ, dung túng cô, chiều chuộng cô.

Ngừng lại ăn cơm một lát, Xuân Hỉ hầu như cũng không mở miệng nói chuyện nhiều, cô nhìn thấy đôi môi mỏng manh của Chung Gia Bình liên liên tưởng đến Gia Lập, sau đó suy nghĩ sẽ không tự giác bay xa.

Mới đầu Chung Gia Bình còn cười đùa giỡn với cô, cuối cùng khi cơm nước xong xuôi, Chung Gia Bình bỗng nhiên nói: “Cố Xuân Hỉ, em không biết rằng tôi đang ăn một mình đơn độc sao? Làm ơn phản ứng một chút được không?”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, nói: “Gia Bình lời nói chê cười của anh rất khá đấy!”

Chung Gia Bình cười khổ, lắc đầu thở dài: “Tôi nghĩ chúng ta hay là thôi đi, hẹn hò không phải nói chuyện như thế này.”

Xuân Hỉ lại không cảm thấy khiếp sợ, ngược lại thẳng tắp ‘À!’ một tiếng, làm cho Chung Gia Bình càng thêm dễ khóc dễ cười.

Cái này được kêu là thất tình sao? Nhưng Xuân Hỉ cũng không có cảm giác nhiều lắm đâu, ngược lại cảm thấy nhẹ nhàng thở ra. Thì ra cô ở chung một tiếng với Chung Gia Bình, cô căn bản là không biết anh ta, bọn họ cũng không thích hợp, mới gặp mặt một lần làm sao có thể nói chuyện yêu đây?

Cô là vì muốn cho Gia Lập xem mới đi làm quen với bạn trai, nhưng mà Gia Lập căn bản không thêm để ý, thì cô làm việc này có ý nghĩa gì đâu? Dù sao, cô cũng không phải thật sự muốn đi hẹn hò.

Xuân Hỉ về đến cửa nhà, đang muốn mở cửa, đã bị mẹ Trình cạnh nhà kêu lên uống canh. Xuân Hỉ một chút cũng không đói, nhưng là vì thịnh tình không thể từ chối.

Lúc vào đến cửa, đã thấy Gia Lập đang ở nhà một bên uống canh một bên nói chuyện với ba Trình, nhìn thấy Xuân Hỉ đến, anh ta liền đứng dậy đi vào phòng bếp cầm một cái bát, múc cho cô một chén canh xương đầy.

Xuân Hỉ cùng ba Trình nói chuyện ngồi vào bên cạnh Gia Lập đang cầm bát canh kia vùi đầu uống ừng ực, uống hơn một nửa bát, Xuân Hỉ khẽ nhíu mày, đem chỗ còn lại đến trước mặt Gia Lập, “Em không uống được nữa.”

Miệng Gia Lập vừa nói xong “Lãng phí”, nhưng vẫn là cầm bát của cô lên, uống sạch sẽ chỗ còn lại.

Xuân Hỉ nhìn cái bát đã sạch sẽ, liếm liếm môi nói: “Em thất tình, anh an ủi em một chút đi.”

“Em thoát nhìn một chút khổ sở cũng không có.”

“Vẫn là nên an ủi em một chút đi mà.”

“Cố Xuân Hỉ, anh đã nói rồi, em nên tự chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, hành vi gây thương tổn của em, sẽ xúc phạm tới người khác.” Gia Lập nói. Anh ta cũng không có an ủi cô, ngược lại còn giáo huấn cô.

“Em không muốn nghe anh giáo huấn!” Xuân Hỉ căm giận nói.

Gia Lập cũng không lên tiếng, chỉ là dựa vào ghế dựa xa xa xem tivi.

Thật lâu sau, Xuân Hỉ hỏi: “Anh vì sao không muốn đính hôn với em? Có lẽ, chúng ta có thể thử xem sao?”

Gia Lập từ chối cho ý kiến nhượng mảy, “Em có nghĩ đến chưa? Chúng ta một khi đã chia tay hoặc là ly hôn, cha mẹ của em cùng cha mẹ của anh phải tiếp tục ở chung như thế nào?”

“Không... Nghĩ tới.”

“Cho nên, chuyện tình cảm trước hết là phải suy nghĩ cặn kẽ cho tốt, hướng chi là quan hệ đến chuyện cả đời của hai đứa.” Gia Lập nói xong, thu dọn bát đi vào phòng bếp.

Nhưng mà, không thử thì làm sao mà biết không được đâu?

Xuân Hỉ kinh ngạc che môi lại, cô tự nhiên lại nghiêm túc suy nghĩ chuyện tình cảm của cô và Gia Lập! Đầu óc cô nhất định là động kinh hoặc là đầu bị cánh cửa chẹt vào!

5. Chương 5: Trời Đất Tháng Tư

Lại là.

Thời tiết dần dần ấm lại, đầu mùa xuân vạn vật cảnh tượng dường như sống lại, cây cỏ ven đường giống như mọi người đều chui đầu ra, duy chỉ có sinh vật Cố Xuân Hỉ này, tựa hồ vừa vào mùa xuân ngược lại đi vào trạng thái ngủ đông. Buổi tối tám giờ mới là thời gian nồng nhiệt, cô đã sớm đi vào giấc ngủ, mà buổi sáng không biết con gái nhà ai trong khu nhà nhỏ đi lấy chồng, pháo nổ ùng ùng bên tai không dứt, cô vẫn không nhúc nhích, càng chui sâu vào trong chăn, thân mình cuộn tròn vào, giống như một con mèo nhỏ.

Xuân Hỉ một mỗi lười biếng chống thắt lưng, từ trong chăn đi ra, ngậy ngốc đứng lại, thuận tay lao đến đầu giường nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức. Không xem thì tốt, vừa thấy xong cô lập tức lấy lại tinh thần.

Cô “A” một tiếng thét chói tai, lăn xuống từ trên giường, giẫm lên dép lê lạch cạch chạy đến buồng vệ sinh rửa mặt, một bên vừa đánh răng còn một bên ồn ào kêu mẹ Cố: “Mẹ! Sao mẹ lại không gọi con chứ!”

Mẹ già cô đang cầm một chén cháo, chậm rãi nói: “Làm sao mà lại không gọi con chứ? Đồng hồ báo thức một lần, di động một lần, mẹ một lần, ba con một lần. Mỗi lần con đều nói câu kia —— ‘Chợp mắt một chút nữa liền đứng lên’, không cho con đến muộn bị một lần trừ vào tiền lương, mẹ xem con vĩnh viễn cũng không sửa được thói quen hư này! Từ nhỏ đã cứ như vậy, nói như thế nào cũng không nghe! Hiện tại biết chịu thiệt đi...”

Mẹ Cố vừa nói chưa xong, Xuân Hỉ bắt đầu hối hận nhìn mẹ cô oán giận.

Cô qua loa buộc tóc thành đuôi ngựa, một bên đi giày một bên gọi điện thoại: “Gia Lập? Anh đã đi chưa? Chưa đi... A, vậy anh chờ em một chút nhé, em bị muộn rồi! Anh đưa em đi một chút đi! A... Một phút à... Được được, em lập tức đến ngay, anh đừng có đi đấy!”

Ngắt điện thoại, cô vội vã chạy vào trong phòng bếp vớt lấy hai quả trứng cho vào trong túi, đi được vài bước cô lại nhớ gì đó liền quay đầu lại vớt thêm hai quả, rồi vội vàng ra khỏi cửa.

Mẹ Cố kêu lên ở phía sau cô: “Đáng khinh bỉ, con cầm nhiều trứng gà thế kia làm gì!”

Xuân Hỉ vừa chạy xuống lầu vừa gào lên: “Cho Gia Lập!”

Trình Gia Lập quay cửa kính xe xuống, nhìn thấy Xuân Hỉ giống một người chim nhẹ nhàng nhảy từ trên lầu đi xuống. Cô mở cửa xe ngồi vào, thở hổn hển hô to: “Xuất phát!”

Xuân Hỉ lục lọi trong xe Gia Lập ra mấy bình nước tăng lực, trên xe Gia Lập luôn có đồ ăn vặt cùng đồ uống mà cô thích, miễn cho cô thường xuyên động kinh la hét muốn xuống xe mua đồ ăn vặt.

Cô một hơi uống hết một lọ: “Ô, vì sao lại không giống với Yakult (*) mà là tăng lực, Gia Lập, anh mua sai rồi.”

(*) Yakult: sữa chua

“Không khác nhau cho lắm.”

Xuân Hỉ lấy ra một quả trứng gà từ trong túi, đập một góc, vừa bóc trứng gà vừa nói: “Làm sao giống nhau được! Em thích cái gì là rất lâu dài, bởi chính cái gọi là người không bằng cũ, em thích chính là Yakult, tuy rằng hương vị tăng lực nhìn bề ngoài so với Yakult không khác biệt cho lắm, nhưng thực ra là không thể đánh đồng. Nhớ lấy lần sau đừng mua nhầm đấy!”

Xuân Hỉ nói xong, đem trứng gà đã bóc để trên môi Gia Lập, đôi mắt to tròn như nước chảy, cười tủm tỉm nói: “A, há mồm.”

Ánh mắt Gia Lập không lóe lên chút nào, mày cũng chưa nhăn một chút nhìn thẳng vào trên đường phía trước, thản nhiên mở môi ra cắn nửa miếng trứng gà, nhai hết rồi nuốt xuống, lại đem nửa còn lại trên đầu ngón tay gầy nhỏ của Xuân Hỉ nuốt vào, tuy rằng anh đã ăn qua điểm tâm.

Anh không phải nghe lời, mà là lười không muốn cãi cọ qua lại với Xuân Hỉ, bởi vì một khi làm trái ý của cô, cô sẽ om sòm không dứt, điểm này hoàn toàn di truyền từ mẹ của cô. Gia Lập không muốn tự mình uất ức mà tìm đến phiền toái, chẳng thà theo ý của cô thì hơn. Chỉ ít đây chỉ là loại việc nhỏ, nên anh vẫn là cam tâm tình nguyện.

Xuân Hỉ đút cho Gia Lập hai quả trứng, rồi mới tự mình tiêu diệt nốt hai quả còn lại. Khi đã giải quyết điểm tâm xong, xe của Gia Lập vừa vặn đứng ở cửa công ty Xuân Hỉ.

Sau khi Xuân Hỉ nhìn vào kính chỉnh chỉnh tóc, rồi mới xuống xe, cuối cùng cô ghé vào cửa kính xe nghiêm trang nhìn Gia Lập nói: “Lần trước anh nói rằng chúng ta không thể đính hôn, nhưng em lại cho rằng sao lại không được chứ. Có điều là, anh phải đối phó với mẹ anh cùng mẹ em, loại việc này em cũng không thành thạo cho lắm. Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn là nên cố gắng, anh nghĩ muốn thoát khỏi em, chính mình nhìn lại đi!”

Lúc bước vào văn phòng, Chu Thiến Văn đang cầm cốc cà phê nóng hồi đi tới, cô ấy cười tươi như hoa, vừa thấy Xuân Hỉ liền hỏi: “Ngày không đến vài ngày đấy, đã đổi đàn ông nhanh như vậy?”

Xuân Hỉ giả hoạt cười: “Không phải đâu, vừa rồi mới là người yêu của mình!”

Chu Thiến Văn ‘Xí’ một tiếng, Chu Tiêu lại vừa vặn qua đây, nắm bắt tin vẹt nói: “Cô là một cô gái lớn mà lại nói khó nghe như vậy thì nghe thế nào!”

Xuân Hỉ bĩu bĩu môi, giả vờ như không nghe thấy.

Chu Tiêu còn nói: “Đừng không để ý tới người khác như thế a, tôi đang nói với cô đấy, quản lý tìm cô, nhanh đi đi!”

Chu Thiến Văn ở bên cạnh tiếp lời: “Ôi, anh cho quản lý là người như thế nào, quản lý mà tìm Xuân Hỉ thì sẽ đích thân tìm, lúc nào thì anh đã trở thành chân chạy như thế?”

Chu Tiêu sắc mặt trắng nhợt: “Chu Thiến Văn, không phải do lần trước đi công tác quản lý mang tôi đi chứ không mang cô đi, nên mới chèn ép tôi như vậy sao? Rõ ràng chính là do cô năng lực không đủ!”

Mắt thấy hai người sắp ầm ĩ lên, đúng lúc này điện thoại trên bàn làm việc của Xuân Hỉ vang lên.

Xuân Hỉ thấp giọng nói gì đó, rồi ngắt điện thoại, nói: “Mình đi tìm quản lý, các người cứ tiếp tục!”

Hai người kia trợn mắt nhìn đối phương, ngượng ngùng trở lại bàn làm việc của chính mình.

Gõ cửa ba cái theo quy tắc, Xuân Hỉ mới đi vào.

Quản lý của Xuân Hỉ là một nữ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, bộ dạng xinh đẹp quyến rũ, trong lúc giờ tay hay nhắc chân đều hết sức lộ ra vẻ mềm mại, mười phần nổi bật, mỗi lần Xuân Hỉ nhìn thấy cô ấy, đều cảm thấy mình như học sinh tiểu học chưa phát dục, cô bóp cổ tay a, cùng là nữ nhân mà sao khác biệt quá lớn. Chỉ tiếc là quản lý đối đãi với cấp dưới, thái độ quá mức nghiêm túc, thế cho nên sinh ra khoảng cách không dám đến gần, ngược lại làm phá hủy dáng vẻ kia.

Quản lý họ Triệu, Triệu quản lý ngẩng đầu lên thoáng đánh giá Xuân Hỉ một phen, nói: “Sang tuần ngành chúng ta phải đi Anh Quốc để thảo luận về chuyện làm ăn, tổng giám đốc sẽ tự mình đi, còn vấn đề nhân viên, đại khái phải cần vài người phiên dịch cùng đi, tôi đề cử cô đi. Cơ hội khó có được, cô trở về chuẩn bị thật tốt đi.”

Xuân Hỉ nghiêm túc gật gật đầu, không khỏi vội vàng đứng lên. Đối với việc hộ tống ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, thật ra cô đã đi vài lần, gần đây nhất đó là mấy tháng trước đi đến Nhật Bản, cô cũng chỉ là đánh vỡ một chai nước tương, lúc người khác vội vàng làm việc, ngược lại cô lại rảnh rỗi thuận tiện trên đường đến thăm Gia Lập đang học ở Nhật Bản. Lần này có cơ hội làm cho cô được thể hiện tài năng, trong lòng tóm lại có chút kích động.

Nhưng mà Triệu quản lý còn nói: “Đừng tưởng rằng cô là trường hợp ngoại lệ mà Tổng giám đốc tuyển vào, thì có thể dốt nát kém cỏi. bản thân nếu không rèn luyện thêm trình độ, thì đến lúc đó ngay cả thuật ngữ dễ hiểu nhất cũng đều nghe không hiểu!”

Xuân Hỉ ngoài miệng nói xong “Đã rõ”, trong lòng lại cảm thấy một chút buồn bực. Quả thật là cô đã đi cửa sau, nhưng việc kia là thế nào? Cô làm việc cho tới bây giờ đều là cẩn thận tỉ mỉ, còn thật sự chăm chỉ làm việc, mặc dù không nói có bao nhiêu xuất sắc bao nhiêu nổi trội, nhưng sai lầm cô phạm phải chỉ là cực nhỏ. Bị cô ta nói như vậy, Xuân Hỉ trong lòng thực sự cảm thấy oan uổng.

Đến buổi chiều, đường điện thoại nội bộ ngoài đại sảnh gọi đến, nói là bên ngoài có người tìm Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ nghi hoặc chạy ra, nguyên lai là mẹ già cô tới chơi.

Mẹ Cố đưa cho cô hai cái vé xem phim tối nay, dặn nói: “Buổi tối mẹ với ba con, còn có ba mẹ Gia Lập sẽ đi tham gia hoạt động trong khu, con cũng đừng về nữa ăn cơm nước xong, cùng Gia Lập đi xem phim đi!”

Xuân Hỉ cầm lấy hai cái vé, nhất thời cảm thấy đầu có một trách nhiệm nặng nề, “Mẹ, lần trước thật sự là con nói giỡn! Con cùng Gia Lập không thích hợp, thực sự không thích hợp, mẹ đừng tác hợp hai đứa con nữa, bằng không con cùng Gia Lập không có cách nào sống chung tiếp nữa.”

Mẹ Cố chặc miệng: “Cái gì không thích hợp! Mọi thứ đều không phải thích hợp! Các con đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, nó còn không thích hợp vậy thì không còn ai thích hợp với con!”

“Mẹ cũng biết nhiều năm như vậy, nếu thực sự hợp với nhau, đã không cần chờ ọi người tác hợp. Mẹ, người đừng suy nghĩ về chuyện này nữa, con cam đoan với mẹ, năm nay sẽ chắc chắn mang về một tá con rể ẹ xem được không!”

“Con đứa nhỏ này sao lại bướng bỉnh như thế không biết! Gia Lập có điểm nào không tốt làm con chướng mắt? Mẹ mặc kệ, cho dù thế nào hai đứa cũng quay về chỗ cũ, nếu thật sự sống chung không được mẹ cũng không bắt ép hai đứa.” Mẹ Cố nói xong muốn đi.

Xuân Hỉ lại đuổi theo phía sau mộng của mẹ cô, muốn đem vé xem phim trả lại. Mẹ Cố dặm chân, ngoan cổ nói: “Đứa nhỏ này! Cầm lại ẹ!”

“Con không cầm! Sao mẹ không tìm Gia Lập mà làm tư tưởng công tác? Người ta căn bản đối với con không có hứng thú, mẹ cứ cố tình muốn dán cái mộng nóng vào mặt lạnh là không được đâu!”

“Nói linh tinh cái gì chứ! Mẹ Trình của con nhìn ra được là Gia Lập rất thích con! Đừng theo mẹ nhiều lời nữa, nói cho con đến thể thôi, con hôm nay phải đi, chìa khóa trong nhà cũng không mang? Trở về cũng không được? Nếu con không đi cùng Gia Lập, thì lang thang ở trên đường đến 12 giờ rồi trở về!”

Hận này kéo dài không có thời hạn, Xuân Hỉ vô cùng đau đớn a! Mẹ già cô không làm tú bà thật sự lãng phí! Lại đem con gái của mình nhảy vào trong hố lửa!

Không biết con mắt nào của mẹ già nhìn thấy Gia Lập thích cô? Ngại cô làm phiền còn không kịp! Nhiều năm như vậy nếu không phải cô ưỡn thành da mặt dày như tường thành cứng rắn tiếp cận, thì Gia Lập có thể để ý đến cô sao? Lúc này lại làm cho bọn họ dính hôn, không từ mà biệt, thái độ của Gia Lập ở đẳng kia thể hiện rõ. Ba chữ —— không tình nguyện!

Nhưng là... Nhưng là cô quả thật không mang chìa khóa a.

Không có biện pháp, tan tầm, Xuân Hỉ đành phải đến bệnh viện B trong thành phố tìm Gia Lập.

Trong bệnh viện khắp nơi đều bay đến mùi thuốc Đông y dày đặc, đây là hương vị mà Xuân Hỉ vĩnh viễn không thể quên được cũng yêu không được.

Nhớ rõ trước đây, có thời gian thân thể Xuân Hỉ cực kém, mỗi ngày đều phải uống thuốc Đông y. Cô là cực chán ghét uống thuốc kia, chát chát cay đắng kích thích cái mũi của cô làm cho cô buồn nôn. Mỗi lần đến lúc uống thuốc cô đều tức giận, không chịu uống thuốc. Mới đầu mẹ Cố còn nhẫn nại dỗ dành cô uống, ngày lâu, cô được chiều nên càng lúc càng bướng, đến lúc uống thuốc sẽ không thấy người đâu. Mẹ Cố tức giận đánh cho cô một cái, Xuân Hỉ khi đó vóc dáng rất nhỏ, đứa nhỏ không biết có sức mạnh gì mà khóc to khản cả họng, tránh ở trong phòng như thể nào cũng không chịu đi ra. Cô nghĩ rằng cô cả đời cũng không tha thứ ẹ cô.

Lúc cô khóc đến thương tâm, ngoài cửa có người gõ cửa. Sau ba tiếng gõ theo quy luật, liền ngừng lại. Qua nửa giờ lại gõ thêm ba tiếng nữa. Có thể lẽ phép gõ cửa như vậy, Xuân Hỉ nhận thức, ngoại trừ Trình Gia Lập thì không có người khác.

Cô vui sướng nhảy xuống giường mở cửa ra, lập tức liền bổ nhào vào trong lòng Gia Lập, rầu rĩ trút ra oan khuất: “Anh Gia Lập, mẹ đánh em...”

Trình Gia Lập khi đó vẫn còn là một thiếu niên ngây thơ, so với hiện tại trưởng thành lại lạnh lùng, khi đó anh còn dịu dàng một chút. Anh xoa xoa mái tóc mềm mại của Xuân Hỉ, có chút buồn cười nói: “Xuân Hỉ, nếu em ngoan ngoãn uống thuốc, anh sẽ đáp ứng cho em một nguyện vọng, nguyện vọng gì đều được, chỉ cần em ngoan ngoãn uống thuốc.”

Xuân Hỉ chớp chớp ánh mắt ướt sũng của cô, nước mắt dính vào lông mi trong suốt, vẻ mặt cô phẫn chấn lên: “Thật sự? Không đùa chứ?”

Gia Lập gật đầu. Khi đó Xuân Hỉ đã thích Gia Lập bao nhiêu? Đại khái giống như yêu thích của toàn bộ cô gái đối với búp bê xinh đẹp mềm mại vậy.

Gia Lập lúc đó là búp bê của cô.

Cô còn nhớ rõ năm ấy là tháng tư, cây cối trước cửa nhà mọc ra chồi mới, sau cơn mưa hơi thở của bùn đất như tràn ngập không khí, tươi mát sang sảng.

Ánh mắt cô tròn tròn quay tròn chuyển, cười khanh khách nói: “Em uống thuốc, anh Gia Lập phải đáp ứng với em, chờ em lớn lên về sau sẽ lấy em về nhà, anh chính là một món đồ chơi thật lớn của em!”

Gia Lập nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười nói: “Được.”

Anh đem thuốc đã pha đường đến bên miệng cô, cô ừng ực một hơi uống hết, liếm liếm môi nói: “Gia Lập về sau anh làm bác sỹ được không? Thuốc anh nấu một chút cũng không đắng!”

Anh vẫn là nói: “Được.”

Chuyện cũ bình thường như vậy, đại khái ai cũng không nhớ rõ. Xuân Hỉ cũng chỉ mang máng trong lòng có một thiếu niên, mặt mày ôn thuần cười, đối với cô mọi thứ đều tốt. Cô đã quên nhiều việc, dần dần trưởng thành, cũng không nhớ rõ đã từng có một bóng dáng chân thật như vậy từng tồn tại, chỉ để lại trong lòng một ấn tượng nhợt nhạt.

6. Chương 6: Sinh Nhật Cùng Lễ Vật

Khi Xuân Hỉ tìm được đến khoa tim mạch của Gia Lập, thì anh đang khám cho bệnh nhân.

Gia Lập thần nhiên nhìn cô một cái, lại tiếp tục cùng bệnh nhân nói chuyện. Xuân Hỉ lẻ loi đứng ở một bên, cô cần môi oán hận trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

Dì y tá trưởng thấy cô đến, lại rất cao hứng: “Tiểu Cố à, đã lâu không thấy cháu tới đây! Cũng là do, thời gian trước bác sĩ Trình cũng không ở đây. Sao vậy? Tìm bác sĩ Trình ăn cơm tối a?”

Xuân Hỉ gật gật đầu, mắt nhìn nhìn Gia Lập, nói: “Vâng, hôm nay muốn hẹn hò cùng Gia Lập.”

Thanh âm của Xuân Hỉ không lớn, nhưng lại đủ để cho toàn bộ mọi người trong văn phòng nghe thấy, bỗng nhiên một cái chớp mắt lặng im.

Theo như y tá trưởng chứng kiến, thì hai người kia luôn luôn xưng là anh em, hành vi ngôn ngữ cũng giống như anh em. Nhưng mà hôm nay Xuân Hỉ lại nói hẹn hò với Gia Lập, thật là làm mọi người kinh ngạc, chẳng lẽ... Bọn họ loạn luân?

Y tá trưởng không khỏi tò mò đánh giá hai người bọn họ.

Gia Lập đưa tay ra chỉ vào cái ghế đối diện kia, nói: “Cố Xuân Hỉ, đến bên kia nghỉ ngơi đi, im lặng một chút.”

Xuân Hỉ bĩu môi, nói với y tá trưởng: “Cô làm việc đi a, cháu ở chỗ này chờ Gia Lập là được rồi.”

Cô ngồi xuống chán muốn chết nhìn cửa sổ phía sau Gia Lập, ngoài cửa sổ là cây đại thụ xanh biếc tươi tốt che bầu trời, cành lá sum xuê kéo dài rồi mở ra, che khuất nửa cửa sổ, gió nhẹ phật phật, lơ mơ, ánh nắng buổi chiều màu cam tà tà chiếu tiến vào, chiếu vào trên nửa cánh tay của Gia Lập.

Gia Lập hôm nay mặc một bộ quần áo màu trắng, sơ mi trắng, bên ngoài lót thêm một cái áo bằng lông cừu màu xám, tùy ý phủ thêm chiếc áo choàng dài, một bàn tay cầm bút, một bàn tay đặt lên bàn, nhẹ nhàng nắm lấy một góc trên lịch bàn, hơi nghiêng người thấp giọng nói chuyện với bệnh nhân. Giọng của anh không lớn, Xuân Hỉ có thể nghe thấy tiếng nói trầm thấp mà nhẹ nhàng của anh, giống như tự nhiên, một chút một chút, làm cho căn phòng nhỏ hẹp không cảm thấy ngột ngạt, mà ngược lại còn làm cho cô thoáng chốc cảm thấy yên ổn.

Tầm mắt của cô lướt qua, nhìn chăm chú vào gương mặt của Gia Lập, không có nguyên do mà bỗng nhiên tim đập mau lên.

Gia Lập tiến bước bệnh nhân cuối cùng, anh liền cởi áo dài trắng, thấy Xuân Hỉ đang ngẩn người, anh đưa tay ra vỗ đầu cô một chút: “Suốt ngày không biết đang suy nghĩ cái gì, không phải tìm anh ăn cơm tối sao?”

Xuân Hỉ tim đập mạnh và loạn nhịp lấy lại tinh thần, sờ sờ mặt, cười cười: “A, đúng vậy!”

Gia Lập không tiếng động cười rộ lên: “Đi thôi.”

Xuân Hỉ đi theo sau anh, lại không phát hiện ra Gia Lập bởi vì cô chậm chạp chưa đi lên cùng anh mà dần dần đi chậm lại. Xuân Hỉ nhớ tới lời dặn dò của mẹ cô, cô vỗ một cái túi trong túi lấy ra vé xem phim: “Đúng rồi! Mẹ em đưa hai cái vé xem phim, bảo chúng ta buổi tối đi xem phim.”

Cô nhìn thời gian chiếu phim rồi nói: “Buổi tối tám giờ mới bắt đầu, hiện tại là... sáu giờ, uh, còn kịp.”

Gia Lập vừa đi vừa nói chuyện: “Không bằng em tìm Điện Nghiên Nghiên đi đi, tôi sẽ không đi.”

Xuân Hỉ vò vò vé xem phim: “Vì sao?”

“Anh phải tăng ca.”

“Như vậy ư, thật tốt quá, kỳ thật em cũng không muốn đi, vừa vận đấy! Nếu mẹ em không tới ép em, em cũng sẽ không tới tìm anh đâu.” Bộ dạng Xuân Hỉ thoát nhìn thật cao hứng.

“Uh, thế là tốt nhất . Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh chỉ có nửa giờ.” Gia Lập nói.

“Đối diện với bệnh viện có tiệm bán mì, em muốn ăn mì vẫn thần!” Xuân Hỉ vui rạo rức nói.

“Được.”

Ăn xong cơm tối, Xuân Hỉ vẫn là đem một cái vé xem phim nhét vào trong túi quần của Gia Lập, nói: “Này anh cầm đi, bằng không mẹ em nhìn thấy hai vé xem phim còn nguyên vẹn không tổn hao gì, khẳng định sẽ không buông tha cho em!”

Gia Lập gật gật đầu, không có ý kiến gì, chỉ dặn một câu: “Trên đường cẩn thận.” rồi quay trở lại bệnh viện.

Xuân Hỉ đứng ở ven đường nhìn anh rời đi, cô cầm vé xem phim còn lại trong tay, thở dài. Cô không cái chìa khóa nên không thể quay về a, quên đi, vẫn là đi xem phim một mình là được rồi.

Rạp chiếu phim người xem rất đông, chung quanh Xuân Hỉ chỉ có ghế bên cạnh cô là trống không. Cô nghiêng đầu hưng trí nhìn lên màn hình lớn thoáng hiện lên mấy chữ rất lớn —— Năm tháng đã mất .

Cô vốn không có lòng dạ nào để xem phim, nhưng dần dần bị chuyện xưa hấp dẫn, làm cô xem đến lúc mà cảnh diễn viên đóng vai người cha ở trong mưa gió bảo vệ người thân, cô đã sớm che miệng yên lặng để cho nước mắt chảy ra.

Bỗng nhiên bên cạnh có một bàn tay kéo tay cô xuống dưới, đưa ra cái khăn tay đặt vào trong lòng bàn tay của cô.

Cô kinh ngạc đến quên khóc, kinh ngạc ngẩng đầu lên vừa thấy, ngọn đèn mặc dù không rõ, nhưng là Xuân Hỉ vẫn biết người vừa tới là ai, kinh ngạc nói: “... Gia Lập?”

Trong bóng tối của rạp chiếu phim, Gia Lập ho nhẹ một tiếng kè sát vào nói: “Trước hết lau nước mũi của em đi.”

“A...”, cô xoa xoa lưng tung tung mặt, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Đừng nói nữa, xem phim.” Anh làm tư thế chớ có lên tiếng.

Ngồi ngay ngắn lại xem phim Xuân Hỉ ước chừng lau mất một túi khăn giấy, lúc đi ra khỏi rạp chiếu phim, cô vẫn còn khụt khịt, ừ ừ ừ ừ, không nói lời nào. Bộ dáng kia, căn bản chính là hoàn toàn mang theo bầu không khí trong phim đi ra.

Mãi cho đến khi Gia Lập lấy xe, chở cô về nhà, cô vẫn là không nói được một lời nào, quả thực không phù hợp với tình cách huyền não của cô thường ngày.

Gia Lập lại cảm thấy như vậy rất tốt, bởi vì có vẻ im lặng.

“Về sau em phải đối xử với ba mẹ tốt một chút!” Xuân Hỉ bỗng nhiên nói, ngữ khí chắc chắn.

Khóe môi Gia Lập giương lên, hiện ra một nụ cười nhợt nhạt. Cô quả nhiên vẫn là Cố Xuân Hỉ lải nhải kia, thật vất vả lắm mới được yên tĩnh, chỉ trong chốc lát, lại lộ nguyên hình.

Xuân Hỉ bắt đầu lộn xộn, lấy trong xe ra một gói thịt bò, một bên vừa ăn vừa nói: “Gia Lập, nếu anh không phát hiện ra em ở rạp chiếu phim, thì anh có phải sẽ không xem phim, mà trực tiếp đi về nhà?”

“Anh không trả lời câu hỏi giả như.”

“Ách, đổi lại một cái, sao anh muốn đi xem phim cùng em vậy?”

“Rốt cuộc em muốn nói cái gì?”

“Em muốn chứng minh một chút, trong lòng của chúng ta có thông với nhau một chút hay không thôi!” Xuân Hỉ hay nói giỡn nói.

Thật lâu sau, Gia Lập nói: “Anh chẳng qua không muốn mẹ Cố làm khó dễ cho em, nếu em không có ở rạp chiếu phim, anh sẽ gọi điện cho em, sau đó về nhà cùng với em. Huống hồ nhất định em sẽ đi xem phim.”

“...?” Xuân Hỉ ngậy người nhìn anh, vì sao anh lại khẳng định như vậy?

“Trước tiên là em sẽ đau lòng, sẽ không lãng phí vé xem phim mà không đi.” Gia Lập nói xong, nở nụ cười.

Xuân Hỉ xùy một tiếng, cô có tham tiền như vậy sao? Rõ ràng chính là cô không có nơi để về đành phải đi xem!

Một lát sau, Xuân Hỉ nói: “Sắp sinh nhật em, anh chuẩn bị quà gì cho em?”

Gia Lập không hề nghĩ ngợi, liền hỏi: “Em thích cái gì?”

“Anh sao không tự mình nghĩ, em thích cái gì thì anh sẽ đưa cái đấy, như thế sẽ không ngạc nhiên nha!”

“Tặng em quà sinh nhật hơn hai mươi năm, mỗi lần anh tặng em đều không thích, em xác định muốn ngạc nhiên?”

Kỳ thật quà của Gia Lập đưa Xuân Hỉ đều rất thích, chính là mỗi lần cô đều cố ý nói không thích, là muốn anh tặng thêm lần nữa, nhưng là mà một lần cũng chưa thành công, Gia Lập chỉ biết nói: lần sau sẽ không mua nữa.

Xe chạy quá một tấm biển quảng cáo thật lớn, đèn chiếu xuống, nhìn sản phẩm của Apple có vẻ phá lệ sa hoa, mà tinh xảo.

“Em muốn quả táo!” Cô cách cửa kính xe chỉ vào biển quảng cáo đang dần dần lui ra phía sau, nói, “Nhìn thấy cái kia không? Ta muốn Itouch trên mặt biển quảng cáo kia ”

Xuân Hỉ cũng cho là dù nói như thế, cũng chỉ nói lấy lệ cho Gia Lập! Sản phẩm của Apple đắt như vậy, cô không trông cậy gì vào Gia Lập có thể mua cho cô, đương nhiên, cô cũng không quen dùng đồ đắt tiền như vậy.

Thứ tư ngày hai mươi một tháng tư. Nên chúc mừng. Đây là ngày sinh nhật của Xuân Hỉ.

Sáng sớm, mẹ Cố liền nấu cho Xuân Hỉ một bát mì trường thọ thơm ngào ngạt.

Xuân Hỉ ôm mặt của mẹ cô, hôn mạnh một cái: “Cám ơn mẹ!”

Mẹ Cố sờ sờ mặt, ngượng ngùng nói: “Đứa nhỏ này, lắm chuyện, làm như còn nhỏ lắm!”

Xuân Hỉ cười hắc hắc, đưa tay đang cầm lấy túi quà tặng đưa ẹ cô: “Ngài lần trước lải nhải cả nửa ngày vì không mua được quần áo, con gái của mẹ mua cho người đây, cảm động không?”

Xuân Hỉ có một thói quen, đó là tự mình ghi nhớ đến nay, hàng năm vào sinh nhật của cô đều mua ẹ Cố một phần quà, để đền đáp ẹ của cô vào ngày này đã trăm đắng ngàn cay sinh ra cô. Từ những cái nhỏ nhất như đồ tiện lợi sữa đường, cho đến bây giờ là bộ quần áo mà mẹ Cố tiếc rẻ mãi không mua, không có năm nào bỏ quên.

Mẹ Cố đánh khê vào đầu Xuân Hỉ: “Muốn chết a! Bộ đồ đắt như vậy mà con cũng mua được! Một tháng con được bao nhiêu tiền, thật lãng phí!”

Tuy là nói như vậy, nhưng Xuân Hỉ vẫn thấy được trong mắt của mẹ cô lóe ra ý cười cùng tự hào.

Gia Lập từ phía sau đi vào, nhìn thấy mẹ Cố đang cầm quần áo yêu thích không buông tay, không khỏi mím môi cười cười, anh biết thói quen này của Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ nâng mặt lên từ từ, mắt làm như vô tình nhìn hai tay của Gia Lập, trống không, lại không có quà tặng!

Một nỗi tức giận không biết từ đâu đánh đến, lần đầu tiên trong hai mươi bốn năm qua đấy! Anh lần đầu tiên không tặng quà sinh nhật cho cô! Cô thập phần ai oán giận dữ nhìn Gia Lập, hỏi: “Quà của em đâu?”

Gia Lập ngồi vào đối diện với cô, buồn cười nói: “Ăn nhanh một chút, em cũng sắp muộn giờ làm rồi đấy. Quà ở trong xe, sẽ không quên. Thật sự là tính trẻ con!”

“A.” Xuân Hỉ ngượng ngùng cúi đầu tiêu diệt hết mì trong bát, không rõ hỏi: “Anh muốn ăn sao? Đây là mì trường thọ tình yêu của mẹ em!”

Gia Lập lắc đầu, chỉ là có một chút thản nhiên tươi cười nhìn cô.

Ăn xong điểm tâm, Xuân Hỉ ngồi xuống vào trong xe Gia Lập, liền buông tay tìm anh muốn đòi quà.

Gia Lập vuốt tay cô: “Gấp cái gì? Tối rồi sẽ đưa cho em.”

Vì thế dọc theo đường đi, Xuân Hỉ liền quay chung quanh tìm quà sinh nhật của cô, nói bóng nói gió hỏi Gia Lập đưa quà gì. Nhưng trong đáy lòng cô lại nói, mặc kệ là cái gì cô đều thích, bởi vì là do Gia Lập tặng.

Đến trước cửa công ty của Xuân Hỉ, Gia Lập từ bên chân đưa cho Xuân Hỉ một cái túi quà tặng: “Buổi tối tan tầm đừng nóng vội, chờ anh một chút, anh tới đón em.”

Xuân Hỉ mừng rỡ hỏi: “Đón em làm gì?”

“Về nhà.”

Cô hóp hóp miệng, xí, còn tưởng rằng cái gì đâu!

Gia Lập nhìn bộ dạng của cô giống như một cô vợ nhỏ bị ghen khuất, lắc đầu bật cười, “Đưa ngọc, mang em đi ăn đại tiệc.”

Nghe thấy vậy, Xuân Hỉ nhoeo miệng cười, nhưng lại nhất thời hưng phấn tới mức hôn vào một bên má của anh: “Gia Lập, anh thật tốt!”

Gia Lập ngẩn ra, nhìn Xuân Hỉ nhảy xuống xe đi vào trong tòa nhà, bộ dạng dường như có chút suy nghĩ.

Xuân Hỉ vừa đến văn phòng liền ngồi xuống, thật cẩn thận mở ra túi quà tặng ra, món quà hiện ngay ra trước mắt cô, kinh ngạc nói không ra lời. Xuân Hỉ khẽ che môi, thở dài: “Trời ạ, Trình Gia Lập thật đúng là không tiếc tiền, thật sự đã mua Itouch 4...”

Vừa vặn Điền Nghiên Nghiên lúc này lại gọi điện chúc mừng: “Con nhóc, vào chín giờ lễ bảy phút buổi sáng hôm nay chúc mừng đại thọ cậu tròn hai mươi bốn tuổi, Điền Nghiên Nghiên mình đưa đến những lời chúc phúc chân thành và tha thiết nhất, mong cho cậu sớm có ngày thoát khỏi tình trạng độc thân làm ô nhiễm môi trường...”

Cô ấy còn chưa nói xong, Xuân Hỉ liền chặn lời cô: “Phi! Cậu mới là người độc thân làm ô nhiễm môi trường!”

“Này con nhóc làm sao lại nói như vậy! Chị đây là cô gái xinh đẹp như một đóa hoa vì em mà chị phải chôn vùi tuổi thanh xuân của mình, bao nhiêu nam nhân đi theo chị khi thoáng qua chết cũng không xát được tia lửa nào không phải bởi em loại hàng hóa loại hai này toàn phá hỏng sao! Không phải là người độc thân làm ô nhiễm môi trường thì là cái gì chứ?”

“Thiên sứ gãy cánh.”

“Cút đi!”

“...”

“Con nhóc buổi tối đã làm gì chưa đấy? Nếu không chị mời em đi ăn cơm?”

Xuân Hỉ sờ sờ Itouch bóng loáng trên bàn, môi liền hiện lên một nụ cười nhẹ: “Ai gia đêm nay phải đi ăn hải sản với mặt than quân, cái mà gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, anh hôm nay chết chắc rồi!”

“Cậu đều ăn hải sản của mặt than quân hai mươi mấy năm nay, mỗi lần đều vui mừng như trúng số xổ! Không thú vị! Nói thật đi, có phải cậu thích Trình Gia Lập hay không?”

Xuân Hỉ sững sốt, nhìn vào điện thoại oán hận rống lên câu: “Cút đi!”

“...”

7. Chương 7: Con Dâu Nuôi Từ Bé Của Trình Gia

Lúc gần tối, Gia Lập đem hồ sơ bệnh án giao cho thành viên trong phòng hành chính rồi mới chuẩn bị tan tầm. Lúc này Tiểu Hàm vừa vặn đẩy cửa tiến vào, trùm ngoài là áo khoác dài màu trắng, nhìn nhân viên văn thư đang hoàn thành sửa lại hồ sơ của Gia Lập bàn giao, nói: "Có cuộc hẹn à?"

Tiểu Hàm là đồng nghiệp của Gia Lập, mặt mày có chút thanh tú. Vốn hôm nay Gia Lập phải trực ban đêm nhưng là vì sinh nhật của Xuân Hỉ, nên anh sớm đổi ca cho Tiểu Hàm trước một tuần.

Gia Lập gật gật đầu: "Uh, hôm nay sinh nhật của Xuân Hỉ."

Tiểu Hàm có biết Xuân Hỉ, anh cùng Gia Lập từ thời đại học đã là bạn bè, bọn họ cùng ngành học cũng cùng ký túc xá chỉ là lớp khác nhau. Vào thời điểm mà Xuân Hỉ mới lên sơ trung cãi nhau với bố mẹ đến tìm Gia Lập để nương tựa, vẫn là Tiểu Hàm đón tiếp.

Anh còn nhớ rõ vóc dáng tấp lùn chậm chạp của Xuân Hỉ đáng thương như vậy ở phòng thường trực một lần lại một lần gọi điện thoại vào ký túc xá của Gia Lập, mắt cô đỏ, miệng mềm mại gọi 'Anh Gia Lập', Tiểu Hàm vừa vặn đi qua, nghe thấy Xuân Hỉ kêu tên Gia Lập, đơn giản muốn làm người tốt một chút, đem cô đưa trở về ký túc xá.

Khi Gia Lập cùng một người bạn thân trở lại ký túc xá, thấy Xuân Hỉ cùng Tiểu Hàm đang tán gẫu rất hăng say, bộ dáng cùng thần thái kia bay lên, Tiểu Hàm đến nay vẫn đều nhớ rõ. Trong nháy mắt mà Gia Lập nhìn đến Xuân Hỉ, trên mặt vốn không có biểu tình gì thoáng chốc liền trở nên lo lắng hẳn.

Anh dùng thanh âm nghe không ra cảm xúc gì hỏi: "Một mình đến?"

Xuân Hỉ tự hào nói: "Đúng vậy, em rất lợi hại đi!"

"Lập tức trở về cho anh! Hiện tại! Lập tức!" Gia Lập có chút kích động.

Xuân Hỉ kinh ngạc mở to ánh mắt tròn xoe như không thể tin được nhìn Gia Lập, ánh mắt trong suốt, như nai con điềm đạm đáng yêu.

Bạn thân trở về cùng Gia Lập vui cười nói: "Ôi, tiểu mỹ nữ thật xa đến tìm bạn trai à? Nhìn không ra đấy, Trình Gia Lập thủ đoạn của cậu rất inh, cua đến cả con nít như vậy!"

Tiểu Hàm không nghĩ tới Gia Lập lúc này lại trở mặt, chỉ nghe thấy thanh âm của Gia Lập lạnh lùng quát lớn: "Cô ấy là em gái của mình, làm ơn tắt vào cái mồm cậu cho sạch sẽ."

Càng ngoài ý muốn là, Xuân Hỉ vừa rồi còn bị Gia Lập dọa đến muốn khóc thế nhưng lại chỉ vào mặt của Gia Lập, mắng một câu: "Ai là em gái của anh!" Sau đó liền tức giận chạy ra ký túc xá.

Gia Lập theo sát đuổi theo, sau đó bọn họ đã xảy ra cái gì, Tiểu Hàm cũng không biết được. Anh ta chỉ biết là Gia Lập đến ngày thứ ba mới quay về trường học, bỏ phí hai ngày học, sau đó vì đuổi kịp nội dung hai ngày học này, cậu ta lại thức trắng hai đêm.

Tiểu Hàm lúc ấy hỏi anh lúc nào thì lại có một em gái, anh lắc đầu nói: "Cô ấy không phải em gái của mình." Thật lâu sau, còn nói: "Cũng không khác em gái cho lắm..."

Đến mùa xuân năm thứ hai, Tiểu Hàm tan học trở về nhìn thấy Gia Lập đang đứng ở ban công gọi điện thoại, bên môi lộ vẻ hình như không cười, nhưng tâm tình cùng bộ dáng lại không giống như thế, anh ta tò mò hỏi Gia Lập gặp được chuyện gì tốt.

Gia Lập lại bất đắc dĩ cười nói: "Nha đầu kia đã trưởng thành, cũng không kêu mình là anh nữa."

Tiểu Hàm đều cảm thấy Gia Lập chỉ cần nói đến Xuân Hỉ, khuôn mặt lạnh lùng kia sẽ chậm rãi trở nên nhu hòa, cụ thể chỗ nào không giống với bình thường thì khó mà nói được, tóm lại là ôn hòa đi rất nhiều. Từ đó trở đi, Tiểu Hàm luôn thường xuyên trên gheo, xưng Xuân Hỉ là con dâu nuôi từ bé của Gia Lập.

"Ngày đó ở trên mạng mua đồ của Apple cho cậu là quà sinh nhật của con dâu nuôi từ bé?" Tiểu Hàm cười hỏi.

Gia Lập cởi áo khoác màu trắng ra, gật gật đầu.

Tiểu Hàm buông tiếng thở dài: “Cậu cũng thật là không tiếc!”

Gia Lập bỗng nhiên lại đẩy đập anh ta một cước: “Đừng luôn miệng nói con dâu nuôi từ bé, con dâu nuôi từ bé nữa!”

Tiểu Hàm cười hắc hắc mau tránh ra nói: “Cái này không phải kêu đã nhiều năm sao cũng không thấy cậu nói gì chứ!” Anh ta cười thầm trong lòng, Trình Gia Lập cũng có lúc không được tự nhiên nha!

Xuân Hỉ ở dưới lầu của công ty đợi khoảng 10 phút, lúc cô còn đang đắm chìm trong trò chơi nhảy thang để tự tiêu khiển, thì Gia Lập đứng ở phía sau cô kêu một tiếng: “Cố Xuân Hỉ! Ví tiền của em rơi ra ngoài rồi!”

Xuân Hỉ lập tức dừng lại vội vàng cúi đầu nhìn lại, tìm một vòng cũng không thấy ví tiền của cô, mới nhớ tới thanh âm vừa rồi sao lại quen tai như vậy!

Cô nhìn lại, Gia Lập đang ngồi ở trong xe vừa vặn nhìn cô cười.

Gia Lập hiếm khi chủ động trêu đùa cô. Quên đi! Xem anh hôm nay mời cô đi ăn đại tiệc, cô nên rộng lượng một chút không tức giận với anh! Cô sửa sang lại tóc, ‘Xí’ một tiếng rồi đi qua.

“Muốn ăn cái gì? Trừ bỏ lẩu cái gì đều được.” Gia Lập khởi động xe nói.

“Đừng! Em muốn ăn lẩu! Sinh nhật em anh có thể nhân nhượng em một chút được không!”

“Không ăn lẩu hoặc là về nhà, tự mình lựa chọn.” Gia Lập trực tiếp ra lệnh, không cho cô cơ hội cò kè mặc cả.

“Em không muốn về nhà...”

“Được rồi, nghĩ đến muốn ăn gì đi.” Gia Lập nói, anh nhìn vẻ mặt cùng bộ dáng không tình nguyện của cô, còn nói: “Lại ăn lẩu buổi tối trở về em sẽ bị tiêu chảy đấy.”

“Gia Lập sao anh giống như mẹ của em thế!” Xuân Hỉ bất mãn phát tiết. Cô nghĩ nghĩ, trong đầu có một nơi muốn đi ăn: “Ăn mỳ là được rồi, đi đến số 909 đường Sơn Tây!”

Đầu óc cô lúc này cũng không nghĩ ra nhà hàng nào lãng mạn, hướng chỉ là ăn cùng với Gia Lập, hai chữ lãng mạn như vậy còn cách xa hơn.

Khi đến nhà hàng, mẹ Cố vừa vặn gọi điện thoại đến: “Bên ngoài vui chơi thế nào rồi? Máy giờ trở về a?”

“Gia Lập mời con đi ăn cơm! Cơm nước xong sẽ trở về, mẹ yên tâm, con là cục cưng ngoan mà! Hắc hắc!” Xuân Hỉ cười tủm tỉm đi theo phía sau Gia Lập.

Mẹ Cố vừa nghe thấy nàng cùng Gia Lập ở cùng một chỗ, lập tức liền thay đổi khẩu khí, khuyên: “Đến đêm hãy chở về đi! À? Ăn cơm tối cùng Gia Lập xong lại đi chơi, đừng về sớm như vậy!”

“Mẹ! Người bán con gái a? Chẳng may con bị Gia Lập ăn sạch sẽ, đến mẫu vụ cũng không thừa, đến lúc đó mẹ muốn khóc cũng không kịp!”

” Vừa vặn à, chúng ta trực tiếp làm hôn lễ, còn giảm bớt được phiền lòng của mẹ lo con không gả ra ngoài được!”

“...”

Xuân Hỉ dập điện thoại, ngẩng đầu nhìn đến Gia Lập ở đối diện hình như có chút suy nghĩ nhìn cô.

Cô nhìn thực đơn tùy tiện chỉ vài món, vẫn là không nỡ mà gọi một bữa hải sản cho Gia Lập, dù sao thì quà sinh nhật kia của cô cũng không keo kiệt đi

“Gia Lập, quà tặng em rất thích.” Xuân Hỉ nói.

“Uh, vậy là tốt rồi.” Gia Lập có vẻ có chút không yên lòng.

“Anh làm sao vậy?” Xuân Hỉ nhìn Anh, không khỏi tò mò hỏi, bởi vì Gia Lập rất ít khi ở trong trạng thái như vậy.

Gia Lập tựa hồ đắn đo một chút, mới nói: “Xuân Hỉ, nếu có cơ hội thì đứng đắn kết làm quen bạn trai đi, con gái tầm tuổi như em không ít người đều đã kết hôn, quá vài năm muốn tìm đối tượng kết hôn thích hợp, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.”

Xuân Hỉ thực ngoài ý muốn đột nhiên Anh lại nói những lời này, “Làm sao vậy? Mẹ Trình lại khuyến khích anh đính hôn với em sao?”

Gia Lập lắc đầu: “Không phải do người nào, mà anh chính là nói em, em nên tìm một người đàn ông tốt chiều cổ em cả đời. Không cần giống như đứa nhỏ vô tâm vô phể, em cũng không còn nhỏ nữa.”

Đây không phải là lần đầu tiên Gia Lập nói ‘Em không còn nhỏ’, Xuân Hỉ nghe lại cảm thấy trong lòng là lạ, nhưng là Gia Lập nói hoàn toàn đúng.

“À, em đây lại để cho Điền Nghiên Nghiên giúp em xem xét, em cam đoan tuyệt đối không giống chơi đùa như lần trước! Em đều đã hai mươi bốn đấy...” Xuân Hỉ không có phản bác lời nói của Gia Lập, ít khi đồng ý với lời nói của Anh.

Cô cũng có chút cảm thán, nháy mắt cô đã không còn là đứa con gái nhỏ ỷ lại cha mẹ, ỷ lại Gia Lập, cô còn nghe nói so với Điền Nghiên Nghiên thì chị họ của cô ấy tháng sau sẽ kết hôn. Còn cô thì sao? Hai mươi bốn tuổi ngay cả một mối tình đầu cũng chưa tiến đi, thật sự là mất mặt đấy. Nhưng dù sao Xuân Hỉ vẫn cảm thấy, cô nếu thật sự đi làm quen với bạn trai, nhất định phải mất đi cái gì, cũng như bỏ đi một cái gì đó. Cảm giác này làm cho cô rất khó chịu, nhưng lại không thể nói rõ.

Ăn cơm tối đến hơn tám giờ, bọn họ trở về nhà. Mẹ Cố nhìn thấy Xuân Hỉ trở về sớm như vậy, có chút bất mãn: “Trở về làm gì! Đứa nhỏ này làm sao lại ngốc như vậy chứ, chuyện tình yêu sẽ không nói như thế a!”

“Mẹ, con lặp lại một lần, Gia Lập tuyệt đối không thích con, anh ấy hôm nay còn sốt ruột muốn tìm bạn trai cho con đây, mẹ với mẹ Trình cũng đừng ép buộc, chúng con không có khả năng cũng không có kết quả!” Xuân Hỉ tức giận nói, “Tốt lắm, con trở về phòng đây, đừng đến làm phiền con!”

Xuân Hỉ đóng cửa phòng, cũng không bật đèn, cô ngồi ở bực cửa sổ sát đất, dựa vào cửa sổ, xuyên thấu qua rèm vải trong suốt có thể nhìn thấy Gia Lập đứng ở ban công bên cạnh hút thuốc. Cô rất ít khi nhìn thấy anh hút thuốc, đại khái cũng chỉ thấy lúc anh đang buồn chán. Ngón tay cô khẽ vịn vào chơi đùa rèm vải, nhìn sườn mặt của anh lơ mơ, Gia Lập có chuyện gì phiền não sao?

Khi Gia Lập cùng Xuân Hỉ đều muốn cha mẹ hai bên quên đi chuyện hợp tác hai người bọn họ, thì vào cuối tuần này mẹ Trình lại đưa cho bọn họ hai cái vé đi khu vui chơi mới mở, sắp xếp cho bọn họ đi hẹn hò, bất luận bọn họ phản đối như thế nào, hai bà mẹ của hai nhà vẫn quyết tâm đem bọn họ đuổi ra bên ngoài.

Xuân Hỉ khốn khổ kéo lê thân mình cùng Gia Lập đi vào khu chơi trò chơi, cô nhìn thấy bốn phía trước mặt đang nổi lên những tiếng hét chói tai, nhìn cảnh tượng náo nhiệt vô cùng cả người tinh thần lại hào hứng lên.

“Gia Lập, chúng ta đi ngồi vào vòng tròn cao chọc trời kia đi!”

“Gia Lập, chúng ta đi chơi vào trong dòng thác gan dạ đi!”

“Gia Lập, mau nhìn! Xe hoa ai!”

“Oa oa! Gia Lập, anh xem anh xem, người kia bị sợ quá khóc rồi a! Chúng ta cũng đi ngồi thử xem thế nào? Oa, mười vòng chạy qua núi, khẳng định thực kích thích!”

Gia Lập kém hứng thú nhìn Xuân Hỉ, khẽ nhíu mày nói: “Anh ở chỗ này chờ em, tự em đi thôi.”

“Đừng, cùng đi thôi!” Xuân Hỉ không bỏ qua kéo cánh tay của Gia Lập.

“Một mình em đi hoặc là về nhà.” Gia Lập rút tay ra, “Lựa chọn một cái.”

Xuân Hỉ không nói, dùng sức trừng mắt nhìn Gia Lập. Gia Lập không nhìn cô, tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Xuân Hỉ tức giận ngồi xổm xuống ôm lấy chân, lấy cái nhánh cây cúi đầu trên mặt đất viết viết vẽ vẽ một trận.

Gia Lập thấy cô mặt trời đã sắp lặn mà vẫn không nhúc nhích, thở dài, lại đi đến bên cạnh cô ngồi xổm xuống kéo cô đứng lên. Cô giãy khỏi tay anh, tiếp tục dùng nhánh cây viết chữ như gà bới.

“Mau đứng lên, ngồi dưới đây làm gì?” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ quệt miệng, nghiêng đầu nghiêng rặng nói: “Về vòng tròn nguyên rửa anh!”

Gia Lập không nói gì, lắc đầu cười cười, lại duỗi ra kéo cô đứng lên. Lúc này anh dùng sức một phen đã đưa Xuân Hỉ kéo lên. Xuân Hỉ không hề phòng bị, lập tức liền tiến vào trong lòng Gia Lập. Bỗng nhiên một mùi phấn rôm thoang thoảng bay vào trong khoang mũi của Gia Lập, bộ ngực mềm mại của cô bất ngờ va chạm vào trong ngực Gia Lập.

Xuân Hỉ ‘Ồi’ một tiếng, đẩy ra Gia Lập: “Sao anh lại dùng lực lớn như vậy! Đau chết mất!”

Gia Lập nhìn Xuân Hỉ, mặt của cô do bị phơi nắng nên hơi hơi đỏ, sóng mắt lưu chuyển giận dữ nhìn anh. Anh chậm rãi dời ánh mắt, chớp mũi giống như còn lưu lại mùi hương trên người cô, anh nói: “Quên đi, về nhà đi.”

Xuân Hỉ đổi nói: “Về nhà thì về nhà!”

Xuân Hỉ sinh ra hờn dỗi, trên đường trở về không nói với Gia Lập một câu, thời điểm đến dưới lầu nhà bọn họ, vừa vặn gặp phải mẹ Trình đang mua đồ ăn trở về. Xuân Hỉ đang muốn tiến lên chào hỏi, chợt nghe thấy mẹ Trình nói chuyện với bà lão bên cạnh: “Nhìn thấy cô gái bên cạnh Gia Lập không? Đó là con dâu của nhà tôi đấy!”

Bà lão hí hắt nhìn nhìn cô, rồi nói với Trình mẹ: “Hình như là Xuân Hỉ đúng không? Không phải là con gái của ông bà Cố hàng xóm nhà bà sao! Ồi này, thật đúng là thành một đôi a! Chắc chắn, xem chủ ý này của bà, chỉ sợ đã đem con gái người ta trở thành con dâu nuôi từ bé đi!”

Mẹ Trình cười cười toe toét: “Không nói đến Xuân Hỉ khéo léo cùng hiếu thuận bao nhiêu mà đối với Gia Lập nhà chúng tôi cũng rất tốt! Đến lúc đó được uống rượu mừng, thật là hãnh diện a!”

Xuân Hỉ bỗng nhiên cảm thấy phần nộ, không tự giác bước chân nhanh hơn. Cô khi nào thì đối với Gia Lập rất tốt? Cô khi nào thì thành con dâu nuôi từ bé? Chẳng lẽ đều là vì cô đối với Gia Lập ngoan ngoãn phục tùng mới làm cho cô ghen ghét hơn hai mươi năm? Làm cho anh kể cả đỡ cô ngồi lên xe cũng không muốn!

Cô chính là keo kiệt như vậy, cô không bao giờ muốn để ý đến Trình Gia Lập nữa

Xuân Hỉ quay đầu lại trừng mắt nhìn vào Gia Lập, sau đó lại chưa hết giận xông lên đá cho anh một cước: “Trình Gia Lập! Tôi không bao giờ muốn nói chuyện cùng với anh nữa! Trứng thối!”

Mẹ Trình nhìn theo bóng dáng của bọn họ, còn cười tủm tỉm nói với bà lão: “Xem đi, vợ chồng son này liếc mắt đưa tình cũng không lựa chọn nơi nào, thật ngại quá.”

8. Chương 8: Anh Thì Biết Cái Gì

Xuân Hỉ nói được nhưng lại không làm được, bởi vì ngày hôm sau cô phải đi công tác ở Anh, mà cô lúc nửa đêm một chút mới bỗng nhiên nhớ tới hành lý của cô chưa có chuẩn bị. Cô nhón nhin cơn buồn ngủ từ trên giường đứng lên sắp xếp hành lý, nhưng mà càng sắp xếp thì càng loạn, cô căn bản không biết ngoại trừ quần áo thì còn phải mang theo cái gì nữa.

Cô liền gọi điện thoại cho Gia Lập.

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn ở trong nhà, còn có một ít khản trương: “Xuân Hỉ? Làm sao vậy?”

Cô ngồi dưới đất: “Gia Lập, ngày mai em phải đi Anh công tác, em phải mang theo những cái gì?”

Gia Lập tựa hồ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, từ trên giường ngồi dậy nói: “Đồ dùng hàng ngày thì anh cũng không cần nói nhiều, hộ chiếu chứng minh thư giấy chứng nhận trăm ngàn lần không thể quên, còn có thể tín dụng cũng không được quên. Lại mang theo ít thuốc hạ sốt phòng chống cảm cúm, em thường

xuyên đau răng, tốt nhất lại mang một hộp thuốc chống đau nhức.” Anh ngừng một chút, hình như lại tự hỏi, sau đó lại nói tiếp: “Mang theo ít áo khoác, em hay sợ lạnh, thời tiết ở Anh lại không tốt.”

“A, vậy cũng không có việc gì đâu.” Xuân Hỉ ngồi dưới đất thay đổi tư thế, lại không cẩn thận đá vào va li hành lý.

“Đứng lên, đừng cố ngồi dưới đất.” Tiếng nói của Gia Lập ôn hoà truyền đến từ trong ống nghe.

Xuân Hỉ sửng sốt, lập tức đứng lên, nhỏ giọng nói thầm một câu “Sao anh lại biết?”

“Mấy giờ bay?” Gia Lập hỏi.

“Buổi sáng mười giờ.”

“Uh, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai anh đưa em đi.”

“Anh không cần đi làm sao?”

“Anh đi muộn.”

“A...” Xuân Hỉ nhìn vào trong điện thoại không tiếng động ngây ngô cười.

“Xuân Hỉ.”

“Uh?”

“Nhớ mang theo từ điển.”

“Vì sao?”

“Em hẳn là sẽ cần dùng đến.”

“Trình Gia Lập!” Anh ta lại nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của cô!

Hết lên xong, Xuân Hỉ liền nghe thấy Gia Lập đứng ở điện thoại bên kia thấp giọng nở nụ cười. Cô nghĩ nghĩ, kia... Vẫn là nên mang theo từ điển đi.

Buổi sáng hôm sau, Gia Lập đã sớm đến gọi Xuân Hỉ rời giường. Quả nhiên, Xuân Hỉ còn chưa có rời giường. Mẹ Cổ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ chỉ vào cửa phòng của Xuân Hỉ: “Gọi như thế nào cũng không đứng dậy! Lười muốn chết! Gia Lập con đi kêu nó đi, con mà đi kêu nó nhất định sẽ thức dậy.”

Gia Lập khẽ đẩy cửa phòng Xuân Hỉ ra, cô gái này đang ngủ rất sâu. Cô ôm chăn, một cái chân lộ ra bên ngoài, váy ngủ bị vén lên tận đầu gối, lộ ra chân nhỏ trắng nõn bóng loáng; cô cuộn thân mình, đem mặt chôn sâu vào trong chăn, lông mi uốn cong càng tô điểm cho ánh nắng màu vàng sáng sớm, hai má trắng nõn lộ ra đỏ ửng, khuôn mặt thật là đáng yêu. Thoạt nhìn như vậy, cô trông rất giống một con mèo nhỏ lười nhác đến mức tận cùng.

Gia Lập ngồi vào bên giường cô, bắt đầu dĩ nở nụ cười, anh vươn tay đến, nhẹ nhàng nắm vào cái mũi nhỏ nhỏ của cô không cho nàng hô hấp, một giây, hai giây, ba giây, bốn giây... Rốt cục, Xuân Hỉ cũng giãy dụa giật giật, đưa tay muốn gạt tay của Gia Lập ra, cau mày than thở một câu: “Em muốn chết!” Sau đó xoay người một cái, lại ngủ.

Nhẹ nhàng không được, chỉ còn cách phải mạnh tay!

Gia Lập duỗi tay ra đem cô từ trên giường lập tức vắt trên mặt đất, “Đếm ba tiếng, lập tức đứng lên, bằng không một tháng không cho phép đi nhờ xe của anh! Một! Hai! Ba...”

Xuân Hỉ giật mình một cái rồi đứng lên, đứng quá nhanh, làm cho cô bỗng nhiên có một chút choáng váng chút nữa thì té ngã. Gia Lập tay mát lạnh nhẹ đỡ lấy cánh tay của cô làm cho cô đứng vững, cô thuận thế đổ thân thể dựa vào trên bả vai Gia Lập, hai tay hoàn toàn ôm thắt lưng của anh: “Đầu choáng váng choáng váng, để cho em dựa vào một chút.”

Thân thể mềm mại cuốn lấy Gia Lập, anh hơi cương lên một chút, nâng tay muốn đẩy cô ra, tay vừa giơ lên một nửa, một con chim khách bay tới đậu trên máng nước ngoài cửa sổ, riu ra riu rít kêu to, tò mò hướng trong phòng thăm. Anh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi đưa tay thả xuống dưới.

Không biết qua bao lâu, lúc mẹ Cố vào vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy, kinh ngạc ngây ngẩn cả người, trong mắt không che giấu được sự vui mừng. Gia Lập ở phía sau không dấu vết đẩy Xuân Hỉ ra: “Đi rửa mặt đánh răng, thời gian không còn sớm.”

Ăn xong điểm tâm, Gia Lập giúp Xuân Hỉ kiểm tra hành lý một chút, sau đó lái xe đưa cô ra sân bay.

Xuân Hỉ dùng một đôi mắt sưng đỏ chia tay với Gia Lập: “Gia Lập gặp lại nhé, lúc em trở về anh có thể ra đón em không? Không đúng! Anh phải ra đón em!”

Đêm qua ngủ trễ, bộ dạng của cô xác thực là rất tiêu tụy, không biết còn tưởng rằng bọn họ là đôi tình nhân có tình yêu hết sức cuồng nhiệt phải xa cách, đôi mắt cô gái đều khóc sưng lên.

Gia Lập nhìn không được xoa xoa đầu cô nói: “Ừ, sẽ đến đón em. Nhớ kỹ đến Anh phải gọi điện thoại cho anh, em không biết đường, đừng làm cho anh lo lắng, nếu không ngoan ngoãn ở khách sạn, thì cùng đồng nghiệp đi ra ngoài, không được đi một mình. Ăn ít đồ ăn có mỡ một chút, đỡ cho em không quen với khí hậu...”

Gia Lập còn không chưa có dặn xong, Xuân Hỉ liền không kiên nhẫn đánh gãy lời của anh: “Ông cụ non! Em cũng không phải là con gái của anh, thật sự là không dứt! Em đều biết nói gì! Mỗi lần xa nhà đều phải nói một lần, anh không cảm thấy phiền sao a.”

“Ừ. Tự mình nên chú ý một chút. Anh đi đây.” Gia Lập nhìn cô gật gật đầu bước đi.

“Chờ một chút! Anh muốn quà gì? Em mua cho anh!” Xuân Hỉ gọi lại Anh ta.

Gia Lập quay đầu nói: “Không cần quà tặng, em đừng đem bản thân mình quăng đi đâu là được rồi!”

Xuân Hỉ bĩu môi, lúc này có người bỗng nhiên vỗ xuống vai của cô, cô vừa quay đầu lại liền thấy được Chu Thiến Văn.

“A, kia không phải người yêu của cậu sao!” Chu Thiến Văn trêu ghẹo, hất cằm về phía phương hướng của Gia Lập rời đi.

Xuân Hỉ lười cùng cô bình luận về Gia Lập, nhưng thật ra tò mò hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

“Ngày hôm qua Lâm Thời bị quản lý kêu kém nên loại ra! Mình cũng không biết, vốn cũng chỉ có quản lý cùng ông chủ hơn nữa là cậu được đi Anh, có thêm mình để làm gì chứ? Mình một chút chuẩn bị đều không có! Mình nói visa cái gì mình cũng đều không có cậu đoán xem quản lý nói như thế nào? Cô ta nói visa của mình lần trước đi Anh vẫn còn chưa tới hạn! Cô ta ngay cả cái này cũng đều biết, cái này không phải gọi là tạm thời sao? Đơn giản chính là mưu tính trước! Khiến ỉnh cả một buổi tối cũng không ngủ ngon, sáng sớm còn phải đến công ty đi lấy visa!” Chu Thiến Văn nói.

“A, vậy sao cậu lại đến một mình? Quản lý cùng ông chủ đâu?” Xuân Hỉ hỏi, còn hướng đại sảnh phía sau nhìn.

Chu Thiến Văn thần bí nói: “Quản lý tới hôm qua lúc điện thoại của mình cũng đã ở Anh quốc, hơn nữa còn là đi cùng ông chủ.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn: “Cho nên, ý của cậu là...?”

Chu Thiến Văn giao hoạt nở nụ cười hai tiếng: “Cậu biết!”

“...” Cô biết cái gì?

Mười ba giờ sau, lúc Xuân Hỉ cùng Chu Thiến Văn đến Anh, nơi này lúc đây đang sắp tối, không khéo chính là vừa có mưa phùn, nên nhiệt độ trong không khí so với trong nước lạnh hơn một chút, các cô gọi taxi thẳng đến khách sạn.

Xuân Hỉ rửa mặt một chút, từ trong phòng tắm đi ra, khí hậu ẩm ướt làm cho cô nhất thời không thể thích ứng, liền tục hắt xì vài cái. Cô sờ sờ cái mũi, nói thầm: “Ai đang nhắc đến mình vậy?”

Cô đang lau tóc, bỗng nhiên nhớ tới chưa có điện thoại cho Gia Lập, vì thế vui vui về về bấm số gọi cho Gia Lập. Cô đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống đường cái, chung quanh dấu hiệu đều là tiếng Anh, người đi đường cũng đều là tóc vàng mắt xanh, Xuân Hỉ bỗng nhiên cảm thấy thật thần kỳ, mười mấy giờ trước cô

còn đang ở nhà mình trên giường vù vù ngủ, mà hiện tại, cô đang đứng ở trong góc phòng ở nơi khác của địa cầu, nhìn ra xa thế giới này không giống nhau này.

Cô thật sự một mình ở nơi đất khách quê người.

Điện thoại vang hồi lâu mới kết nối được, Xuân Hỉ nghe thấy trong điện thoại truyền đến thanh âm sần sật, sau đó, mới nghe thấy một chút giọng nói của Gia Lập. Cô vỗ đầu, nàng tự nhiên quên sai giờ! Lúc này trong nước vẫn là nửa đêm, Gia Lập vẫn còn đang ngủ đâu!

“Tối rồi?” Gia Lập hỏi, trong thanh âm lộ ra vẻ mệt mỏi dày đặc.

Xuân Hỉ thật cảm thấy xấu hổ, liên tục hai đêm liên cô đều không tự giác đã quấy rầy đến giấc ngủ của anh, cô biết, giấc ngủ đối với Gia Lập mà nói là cực kỳ quý giá, bởi vì công việc của anh, anh thường ngủ không được an ổn.

“Tối rồi, không có việc gì, chỉ là muốn nói với anh một tiếng em đến rồi. Vậy anh mau ngủ đi, em không quấy rầy anh nữa.” Xuân Hỉ nhu nhu nói.

“Không vội, nói chuyện một lát đi.” Gia Lập tựa hồ có tinh thần một chút, “Vẫn chưa quen sao? Thời tiết thế nào?”

“Thời tiết không tốt, trời mưa, còn hơi lạnh.” Ngoài cửa sổ tiếng mưa tích tí tách rơi ở trên cửa sổ, Chu Thiển Văn ở phòng tắm tắm rửa, toàn bộ trong phòng chỉ có một mình Xuân Hỉ, lúc này thực sự yên tĩnh.

“Ừ, mặc nhiều quần áo một chút. Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn, chờ đồng nghiệp đi tắm rửa xong chúng em sẽ đi.”

“Lúc đi ra ngoài nhất định phải chú ý an toàn, đừng giống như cô gái thôn quê nhìn chung quanh.”

“Anh có phải cảm thấy em vẫn còn là đứa nhỏ phải không?”

Điện thoại bên kia tạm dừng một lát, mới nói: “Ồ trong mắt anh em vẫn là đứa nhỏ chưa có lớn lên.”

Xuân Hỉ ngón tay quấn quanh tóc, có chút bất mãn: “Em không phải là đứa nhỏ, em sẽ tự chăm sóc được bản thân mình, anh phải thay đổi tư tưởng cổ hủ của anh đi, đừng tưởng rằng em ngốc ngếch, em cái gì đều biết.”

Gia Lập có hứng thú hỏi: “Tốt lắm, em nói một chút xem em biết những gì nào?”

Xuân Hỉ nghĩ nghĩ nói: “Ví dụ như quản lý cùng ông chủ của chúng em có khả năng có gian tình!”

Đương nhiên, Xuân Hỉ trì hoãn như vậy làm sao có thể nhìn ra được cái này. Đó là do buôn chuyện ở trên máy bay Chu Thiển Văn nói với cô. Cô lại nghĩ nghĩ nói: “Còn có, từ lúc anh xin cho em đến công ty này làm, rất nhiều người đều khinh thường em, chán ghét em, giả bộ cười với em.” Ví dụ như, Chu Thiển Văn.

Gia Lập không nói chuyện.

Xuân Hỉ nói tiếp: “Em còn biết, Gia Lập anh nhiều năm như vậy cũng chưa đứng đắn kết giao với một người bạn gái, là vì trong lòng có một người.”

“Không có, em đừng suy nghĩ nhiều.” lần này Gia Lập lại trả lời rất nhanh.

“...” Được rồi, Anh ta nói không có thì không có.

Thật lâu sau, bọn họ cũng chưa nói nữa.

“Chúng ta nói chuyện đường dài không tiện, cơm nước xong hãy ngủ một giấc thật tốt, ngày mai còn phải công tác, như vậy sẽ không bị người khác khinh thường.” Gia Lập đánh vỡ trầm tĩnh nói

“A... Sao không nói? Gia Lập, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Xuân Hỉ ngắt điện thoại, đúng lúc Chu Thiển Văn cũng tắm rửa xong đi ra, các cô đi ra cửa ăn bữa tối, mà ở thành phố B Gia Lập cũng đã mất ngủ.

Anh suy nghĩ, lúc trước đem cô đến an bài ở công ty của bạn có lẽ là quyết định sai lầm, cô nói đồng nghiệp ở công ty khinh thường cô, chán ghét cô, giọng nói lộ vẻ không để ý, nhưng anh biết, cô đang sợ hãi bị thương, lừa chính mình lừa người khác coi việc đó như việc nhỏ mây bay, trên thực tế, trong lòng cô chú ý nhất việc này đó.

Cô càng chẳng hề để ý, càng sợ hãi bị thương.

Anh vẫn coi cô như đứa nhỏ, vì cô lót con đường phía trước thật tốt, nhìn cô trưởng thành, đó là việc làm của anh mỗi thời mỗi khắc nhiều năm như vậy. Về sau, anh có khả năng còn có thể giúp cô lựa chọn bạn trai, nhìn cô gả đi, làm vợ người ta, làm mẹ người...

Ngày dài như vậy, anh một khắc cũng không cảm thấy Xuân Hỉ sẽ biến mất ở trong cuộc đời của anh. Nghĩ đến đây, anh mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, Xuân Hỉ sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ thuộc về một người đàn ông khác, cũng sẽ dần dần biến mất ở trong cuộc đời của anh.

Anh nhẹ nhàng thở dài, thật là có cảm giác giống như ông bố gả đi con gái, không thể nào dễ chịu cả.

-

Ngày hôm sau, Xuân Hỉ, Chu Thiến Văn, cùng với Triệu quản lý của các cô và Trần tổng giám đốc công ty đang đi thăm công ty dược liệu ở Luân Đôn, đối phương có ý định cùng với công ty của Xuân Hỉ hợp tác lâu dài, nhập khẩu thuốc đông y cao cấp nhất trong nước.

Đi thăm xong, Xuân Hỉ cùng Chu Thiến Văn đi trước trở về khách sạn chuẩn bị hợp phiên dịch hợp đồng đơn đặt hàng liên quan, Triệu quản lý cùng Trần tổng giám đốc lưu lại cùng đối phương nói chuyện hợp đồng. Buổi chiều, điều kiện nói chuyện đã xong, hợp đồng hoàn thành, đối phương ngay tại chỗ liền đặt hàng một đám thuốc Đông y. Xuân Hỉ cùng Chu Thiến Văn liền tiến hành xử lý hàng loạt công việc phiên dịch, cùng với các hạng mục công việc.

Đợi cho bọn họ xử lý xong đơn đặt hàng lớn này, đã là ba ngày tính từ ngày đến. Máy bay về nước đã đặt ở ngày hôm sau, cái này có nghĩa là các cô chỉ có thời gian một ngày để đi dạo ở Luân Đôn. Hai vị lãnh đạo đã sớm không thấy bóng dáng, còn lại Xuân Hỉ cùng Chu Thiến Văn, các cô quyết định đi shopping.

Xuân Hỉ mua ẹ cô cùng mẹ Trình một bộ mỹ phẩm dưỡng da của Estee Lauder, mua cho ba cô và ba Trình một chai rượu BATEAU màu hồng, lại mua cho Điền Nghiên Nghiên một lọ nước hoa Dior. Lúc các cô đi dạo đến Burberry, Xuân Hỉ liếc mắt một cái liền nhìn trúng chiếc áo sơ mi ô vuông mặc trên người mẫu nam, cô cảm thấy bộ quần áo kia nên mặc ở trên người của Gia Lập.

Khi thu thập hành lý, Xuân Hỉ đem cái áo sơ mi ô vuông kia đặt ở đáy hòm, sau đó đem quần áo của chính mình từng chiếc từng chiếc để lên trên. Sắp xếp xong, cô ngồi ở trên thảm, ôm chân suy nghĩ trong chốc lát, lại đem cái áo sơ mi kia mang ra, lấy ra tay ngắm nửa ngày, cuối cùng đơn giản mặc nó vào trên chính người mình, nhìn vào trong gương một hồi lâu, đùa nghịch làm dáng các kiểu, tưởng tượng hiệu quả khi thấy quần áo này xuất hiện trên người của Gia Lập.

Cô hắc hắc ngây ngô cười, Gia Lập mặc cái áo sơ mi này, khẳng định còn đẹp trai hơn so với diễn viên Hàn Quốc.

9. Chương 9: Khi Tiến Hành Hôn Lễ

Xuân Hỉ về nước chuyện đầu tiên làm là đi ngủ thật say. Thời điểm cô ngủ no rồi thỏa mãn giống như đứa trẻ đứng lên, ngoài cửa sổ trắng đã lên trên đỉnh đầu, tinh thần đã tỉnh táo mười phần.

Ăn xong cơm tối, Xuân Hỉ bị kích động chạy đến trên ban công, thăm dò nhìn sang phòng Gia Lập. Chỉ thấy rèm cửa sổ vén một nửa, lờ mờ một bóng người.

Cô lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Gia Lập, bên kia hình như không tập trung nói một câu: “A lô?”

“Gia Lập, đến ban công đi nhanh lên!” Xuân Hỉ cười hớ hớ nói.

Gia Lập giống như sững sờ một chút, mới cúi đầu trả lời: “Được.”

Xuân Hỉ đem quần áo mua cho Gia Lập giấu ở sau người, ở trên ban công đi qua đi lại, từ đầu này đi đến đầu kia. Thẳng đến phía sau có một thanh âm quen thuộc nói: “Cố Xuân Hỉ, cô đang lén lút làm cái gì?”

Xuân Hỉ lúc này mới cả kinh, vội vàng xoay người, bàn tay ở phía sau đầu, “Không làm gì cả.”

Gia Lập lắc đầu, nha đầu kia thật sự là ngốc đến một trình độ nhất định! Anh đứng ở cuối ban công nơi cách cô gần nhất, khuỷu tay khoát lên trên lan can, hỏi: “Tìm anh có chuyện gì?”

Xuân Hỉ gật gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Gia Lập, em mua quà cho anh, anh đoán xem là cái gì!”

Gia Lập không hề nghĩ ngợi, đã nói: “Quần áo.”

Xuân Hỉ trừng mắt to: “Anh làm sao mà biết được?”

Gia Lập rất muốn nói, anh vừa rời ra ban công liền thấy cô đưa lưng về phía anh, tay để sau lưng đang cầm quần áo, bước nhỏ từng bước lộn xộn đi đến phía trước từng bước lại từng bước, tay chân vung đi vung lại giống như một con sóc.

Cô đưa quà ra, tự mình làm dáng, nghiêng đầu, mặt mày đều cười rạng rỡ nói: “Thích không?”

Ánh trắng màu trắng chiếu rọi lên đầu vai của cô, trên mặt của cô, thần thái hình dạng phần chân kia của cô, Gia Lập không biết nhìn thấy bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần, anh đều giật mình, rồi cùng vui mừng giống cô, cùng nhau vui vẻ.

Anh lạnh nhạt ‘Ừ’ một tiếng, bỗng nhiên rất muốn đưa tay ra sờ sờ đầu của cô, xoa xoa mái tóc dài của cô.

Xuân Hỉ thấy anh vẻ mặt nhu hòa, hài lòng lại đem quần áo đưa qua, cô nhìn khoảng cách ban công nhà mình cùng ban công nhà đối diện, trừng mắt nhìn, hỏi: “Em làm sao đưa được cho anh?”

Gia Lập lập tức liền nở nụ cười, giọng cười lên nói: “Tới cửa đi, anh đi lấy.”

“A, a, đúng a! Em thực ngốc!”

Xuân Hỉ mở cửa nhà mình ra, Gia Lập đã đứng ở bên ngoài. Cô đem quần áo đưa cho anh, nói: “Đừng một hồi lại vất bỏ dưới đáy hòm, nhất định phải mặc a!”

“Ừ, sẽ mặc.”

Xuân Hỉ giờ phút này đang mặc một bộ quần áo ngủ màu phấn hồng có in hình phim hoạt hình, mái tóc dài đen bóng lộn xộn khoát lên trước ngực, một chút bộ dáng đều không có, giống học sinh trung học lười về nhà, thoát nhìn nhỏ như vậy.

Cô sờ sờ đầu, kêu nhẹ lên một tiếng: “Đúng rồi! Còn có quà cho ba mẹ anh, để em đi lấy!”

Gia Lập bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay nhỏ xinh của cô, xung quanh yên tĩnh vô cùng, cô nghi hoặc ngửa đầu nhìn anh.

Gia Lập buông cô ra nói: “Anh nghĩ, em tự mình đưa cho bọn họ có vẻ tốt hơn.”

Xuân Hỉ gật gật đầu, chỉ cảm thấy cổ tay bị Gia Lập chạm vào, từ từ nóng lên: “Vậy, được rồi, ngày mai em sẽ mang cho bọn họ. vậy... Ngủ ngon, Gia Lập.”

Anh cười cười: “Ngủ ngon.”

Cách một ngày Xuân Hỉ nghỉ phép, cô hẹn Điền Nghiên Nghiên đi ra ngoài đi chơi, thuận tiện đem quà cho cô ấy.

Điền Nghiên đang cầm nước hoa, chặc chặc tán thưởng: “Hàng hiệu chính là hàng hiệu a, chữ viết phía trên chị xem một cái đều không hiểu!”

Cô xem nửa ngày, chỉ vào một chuỗi tiếng Anh hỏi Xuân Hỉ: “Cái này viết cái gì vậy?”

Xuân Hỉ nghiêng người nhìn nhìn, nói: “Addict, là tên nước hoa, tên là ‘Mị hoặc’.” Xuân Hỉ lắc đầu, ra vẻ tiếc hận: “Điền Nghiên Nghiên, cậu như thế này là không được a, từ đơn giản như vậy mà cậu không biết thì về sau sẽ như thế nào hử!”

Diễn Nghiên xuy một tiếng, “Mỗi ngày cùng một đám tiểu ma vương lộn xộn, học tiếng Anh để làm gì? Nhóm của chị đây đều nhanh thoai hóa thành trình độ Tiếng Anh tiểu học! How are you? Fine, Thank you, And you? I’m fine, too. Xem, Tiếng Anh năm thứ nhất này mình nhớ rõ ràng nhiều a! Nhớ lại năm thứ hai thời điểm ngồi cùng bàn, cậu đóng vai Lý Lôi, mình diễn vai Hàn Mai Mai, cùng đối thoại tiếng Anh đấy!”

“Cậu làm cô giáo dạy trẻ đến ngu ngốc sao! Rõ ràng chính là mình diễn vai Hàn Mai Mai, cậu diễn vai Lý Lôi!” Xuân Hỉ nói.

Diễn Nghiên Nghiên nhất thời một đầu hắc tuyến, có khác nhau sao? Trọng điểm không ở trong này được không! Có thể nói chỉ số thông minh của Xuân Hỉ vẫn không có tiến bộ, liên tục số âm!

Xuân Hỉ hỏi: “Cậu nói, Lý Lôi cùng Hàn Mai Mai có kết hôn không a? Chuyện này đã bao nhiêu năm? Hơn tám năm đấu tranh rồi!”

Diễn Nghiên bắt đắc dĩ nhìn Xuân Hỉ một bộ dáng khát khao, nói: “Bọn họ kết hay không kết hôn mình cũng không biết, nhưng chị họ của mình tháng năm tới sẽ kết hôn.”

“Chị họ nào của cậu? Nguyễn San San?”

Diễn Nghiên Nghiên gật đầu, chính là cái người sinh cùng năm với cô, so với cô chỉ hơn mấy tháng chị họ Nguyễn San San, “Con nhóc, chị họ mình nói bây giờ còn thiếu một phù dâu, cậu có muốn đi hay không? Nghe nói bạn bè của chú rể, không ít người đều là thanh niên tài tử, mà nói đến Chung Gia Bình lần trước kia, những người đàn ông này so với anh ta còn vĩ đại hơn! Thế nào? Có đi hay không?”

“Nói vậy, Chung Gia Bình cũng sẽ đi?”

“Ừ à, cậu sẽ không sợ xấu hổ chứ?” Diễn Nghiên Nghiên xem thường nằng liếc mắt một cái, “Cậu là cô gái ưu tú của thời đại mới, còn sợ chuyện này? Đừng để ỉn khinh bỉ cậu!”

“Ai sợ chứ, mình không phải chỉ hỏi một chút sao!”

“Vậy có đi hay là không?”

“Đi! Làm sao lại không đi!” Xuân Hỉ vỗ cái bàn.

Xuân Hỉ là lần đầu tiên làm phù dâu, tâm tình khẩn trương kích động cùng với hưng phấn. Mặc bộ váy hôn lễ ngày đó muốn mặc ở trên ban công đi lại một vòng cho Gia Lập xem, “Gia Lập, có đẹp không?”

Gia Lập ôm cánh tay, giơ giơ mày lên, thản nhiên nói: “Ngực rất quá thấp, không có gì thì đừng có mặc quần áo như vậy, rất khó coi.”

Xuân Hỉ mím môi, cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nhỏ sao? Quả thật cũng không tồi... Cuối cùng, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai tay ôm ngực đối ban công bên kia rống lên: “Trình Gia Lập! Anh nhìn chăm chăm vào ngực của người ta làm gì!”

Ngày hôn lễ này, Xuân Hỉ mặc một bộ váy màu hồng nhạt tương đối bảo thủ, mái tóc mềm mại của cô búi lên, hai bên tùy ý để tóc rơi xuống, đứng bên cạnh cô dâu thản nhiên cười, người không biết Xuân Hỉ, chỉ cảm thấy cô gái này có chút dịu dàng động lòng người, người quen biết Xuân Hỉ đều nói cô giả bộ!

Diễn Nghiên Nghiên huých nhẹ vào cô, cười nói: “Giả bộ như vậy rất giống quay về thời ngây thơ, tiếp tục giả vờ tiếp tục giả vờ! Nói không chừng cứ như thế này liền một thanh niên tài tử như hoàng đế coi trọng cậu, quay đầu liền nạp cậu làm quý phi!”

Xuân Hỉ tươi cười như trước, nhưng cứng ngắc giật giật môi: “Tiểu Nghiên, ai gia cũng sắp đứng không nổi, cậu còn không biết xấu hổ tổn hại mình như vậy! Mình không nên tin cậu, làm cái gì mà phù dâu a, sửa sang thành một tiểu thư tiếp khách! Ai gia về sau tuyệt đối sẽ không kết hôn! Rất bị tội!”

“Này đều không nhắc lên được a? Tiếp theo còn phải kính rượu đấy!” Diễn Nghiên Nghiên không cho là đúng.

Tươi cười trên mặt Xuân Hỉ rốt cục cũng biến mất, hung tợn nói: “Về sau mình kết hôn, xem mình làm thật cậu bằng một cái bao đỏ thắm (tiền mừng)!”

“Cậu vừa rồi không phải nói về sau tuyệt đối không kết hôn sao?”

“ ... ”

Hôn lễ bắt đầu, cô dâu Nguyễn San San để cho Xuân Hỉ ở trong phòng nghỉ một lát. Xuân Hỉ cũng không chối từ, cởi giày cao gót nâng chân ngồi ở trên sofa xoa xoa chân.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Xuân Hỉ còn chưa kịp đem chân bỏ xuống, cửa đã bị mở ra .

Vừa vào là một người đàn ông, hay là bộ dáng không khác đàn ông là mấy.

Xuân Hỉ ngây ngẩn cả người, bàn tay còn nắm chân, lúng ta lúng túng hỏi: “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Tôi tìm Tạ Kiến Đông.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, Tạ Kiến Đông là ai?

Người nọ cười cười, nhìn Xuân Hỉ còn nói: “Tôi tìm phù rể.”

“A, phù rể à, anh ta chắc là ở trong phòng tiệc bên ngoài. Tìm không thấy anh phải đi tìm chú rể, phù rể khẳng định ở bên cạnh chú rể.” Xuân Hỉ nói, vừa nói còn không quên một bên xoa xoa chân.

Người nọ tựa hồ thấy hứng thú, buồn cười hỏi: “VẬY còn cô? Cô là làm cái gì?”

Xuân Hỉ chỉ chỉ chính mình: “Tôi à? Tôi là phù dâu.”

“Phù dâu sao không ở bên cạnh cô dâu?”

Xuân Hỉ cười hắc hắc, “Tôi lười biếng, nghỉ ngơi một chút.”

Người nọ cũng nở nụ cười theo, “Trước cảm ơn cô, tôi đi tìm phù rể, chúng ta gặp lại sau.”

Gặp lại sau? Gặp cái gì? Bọn họ quen biết sao? Xuân Hỉ thay đổi một chân khác, tiếp tục xoa xoa. Có điều bộ dạng của người nọ cô rất thích, ánh mắt ra ánh mắt, cái mũi ra cái mũi.

Hôn lễ chấm dứt, bắt đầu tiệc tối, Xuân Hỉ tùy tiện ăn một chút liền đi theo cô dâu đi ra ngoài kính rượu. Xuân Hỉ nhìn mấy chục bàn phô trương, nhất thời cảm thấy chân có điểm muốn xiu.

Chú rể nói: “Rượu này đều đã đổi thành nước, thỉnh thoảng uống chậm chậm một chút giống như rượu là được rồi, đợi Điện Nghiên Nghiên quay lại đổi cho cô.”

Xuân Hỉ cái hiểu cái không gật gật đầu.

Nhưng mà, ai cũng không nghĩ tới trường hợp sẽ dần dần không khống chế được. Có thể xuất hiện hiện tượng phù dâu đoạt rượu của cô dâu, chỉ sợ cũng chỉ có trận hôn lễ này đi.

Khi đến bàn chúc rượu của bạn bè chú rể, Xuân Hỉ uống đang hưng phấn, khuôn mặt đỏ bừng. Cô nâng ly di chuyển, ‘Phanh’ nâng ly hướng lên trên bàn, giờ cái chén khí thể mệnh mông nói: “Cảm tạ đã quá bước đến hôn lễ của chúng tôi! Có cái gì muốn nói với bọn họ? Nói cho tôi nghe! Tôi nhất định sẽ nhớ rõ nói lại!”

Cô dâu Nguyễn San San đoạt cái ly của cô ngửa đầu rầm rầm uống, đứng đều đứng không vững vui tươi hơn hỏi: “Cảm ơn các vị! Cảm ơn lời chúc phúc của mọi người! Tôi sẽ theo ông xã của mình hạnh phúc ... Đến vĩnh viễn...”

Nói xong Nguyễn San San liền ôm chầm lấy cổ Xuân Hỉ, ở trên mặt cô hôn một cái. Xuân Hỉ sờ sờ mặt, lắc lư đẩy Nguyễn San San, mắng câu: “Ma quỷ!”

Mọi người ở đây kinh ngạc nhìn này hai cô gái này, chú rể vội vàng ngăn các cô. Một người đàn ông thuận tay đỡ Xuân Hỉ lung lay sắp đổ, lúc này Điện Nghiên Nghiên cũng chạy tới.

Điện Nghiên Nghiên ôm trán, đâm đâm vào đầu Xuân Hỉ: “Cậu sao có thể đem mình trở thành như vậy!”

Xuân Hỉ ha ha ngây ngô cười, đưa tay muốn ôm cô.

Điện Nghiên Nghiên đẩy bàn tay đang làm loạn của cô, nói: “Làm trò! Cậu đi vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đi, mình đã gọi cho Trình Gia Lập tới đón cậu... Đây! Cậu có nghe được không a?”

Xuân Hỉ gật gật đầu, khuỷu tay tuyết trắng lại muốn bám vào Điện Nghiên Nghiên: “Gia Lập a? Gia Lập tốt... Gia Lập rất ngoan ...”

Diễn Nghiên Nghiên ghét bỏ vắt bỏ tay của cô, sau đó nói với người đàn ông đỡ lấy Xuân Hỉ nói: “Kia... anh đó, phiền toái anh giúp tôi đưa cô ấy đến phòng nghỉ, cảm ơn anh.”

Người đàn ông đem Xuân Hỉ đỡ đến phòng nghỉ, tìm cái khăn lau mặt cho cô. Xuân Hỉ say khướt nắm chặt lấy quần áo của người đàn ông không bỏ: “Chúng ta có phải đã gặp nhau hay không a? Tôi nhìn anh thấy quen biết ...”

Người đàn ông cười cười: “Vừa rồi tại đây chúng ta có gặp qua, cái người tìm gặp phù rể.”

Xuân Hỉ bừng tỉnh đại ngộ: “A... Là anh à... Không biết!”

Người đàn ông sờ sờ khuôn mặt bị đỏ ửng che kín của cô, cảm thấy buồn cười, anh nói: “Vậy hiện tại giới thiệu một chút là được rồi, xin chào, tôi gọi là Hứa Ninh, đồng nghiệp của chú rể.”

Xuân Hỉ nghiêm trang nói: “Xin chào, tôi gọi là Cố Xuân Hỉ, tôi cùng cô dâu một xu quan hệ đều không có!”

Hứa Ninh thay Xuân Hỉ lau mặt xong, Xuân Hỉ lại bắt đầu không an ổn, kéo theo váy, bước chân đi, khắp nơi tìm rượu uống. Hứa Ninh lôi kéo cô không cho cô chạy loạn, nhưng mà chân Xuân Hỉ lại muốn đi ra ngoài. Hứa Ninh dùng một chút lực đem Xuân Hỉ đặt tại trên tường, nhìn xuống cô.

Xuân Hỉ chỉ ngây ngốc nhìn anh, làn da mềm mại tinh tế kiều diễm ướt át, lồng ngực phập phồng, hơi thở đầy mùi rượu.

Hứa Ninh tâm thần rung động, đỡ lấy mặt của cô, cúi đầu muốn hôn xuống.

Bỗng nhiên —— có người ở phía sau anh mạnh mẽ cắt đứt.

“Cố Xuân Hỉ!”

Hứa Ninh cứng đờ, buông Xuân Hỉ ra quay đầu nhìn lại, một người đàn ông cao ngất mặc áo sơ mi ô vuông sắc mặt lộ vẻ lo lắng nhìn bọn họ.

Người đàn ông đi tới đem Xuân Hỉ kéo đến trong lòng mình, Xuân Hỉ cười khanh khách hô câu: “Gia Lập.”

Gia Lập tùy ý để Xuân Hỉ ngã vào trước ngực của mình, anh đỡ lấy thắt lưng của cô, nói với Hứa Ninh: “Phiền toái anh chiếu cố cô ấy.” Lời nói khách khí, nhưng trên mặt Gia Lập không có ý cười chút nào.

Anh kéo Xuân Hỉ đi ra ngoài, Xuân Hỉ giẫy khỏi anh, hờn dỗi một câu: “Ai nha, người ta còn chưa có đi giày đâu!”

Hứa Ninh theo bên cạnh sô pha đem giày của Xuân Hỉ đến, đang muốn ngồi xổm xuống đi giày cho cô. Ai ngờ Gia Lập hơi hơi xoay người, một chút đem Xuân Hỉ vắt ngang ôm lấy đến, nhìn cũng chưa nhìn Hứa Ninh, ôm cô đi ra ngoài, còn thấp giọng ở bên tai Xuân Hỉ mắng một câu: “Say thành như vậy còn muốn tìm giày!”

Hứa Ninh nhìn bọn họ dần dần đi xa, mơ hồ nghe được Xuân Hỉ nói: “Này không phải quần áo em mua cho anh đây sao? Gia Lập anh mặc vào trông thật là đẹp!”

“Đừng cần... Cố Xuân Hỉ! Em có phải ngứa răng hay không?”

“Gia Lập anh thật hung dữ! Em sẽ nói ẹ của anh, Anh khi dễ em... A! Anh đánh vào đầu em sao!”

“Em có thể im lặng một chút hay không.”

“... A.”

10. Chương 10

Ngày hôm sau Xuân Hỉ tỉnh lại, đầu đầu muốn nứt ra ngồi ở trước bàn ăn, cái miệng nhỏ uống trà già rượu. hai con mắt của nàng thũng giống như bóng đèn, một bên uống còn một bên ồ ào: “Mẹ, lấy cho con hai viên đường, trà này rất khó uống a.” Xuân Hỉ rằng không tốt, ở nhà đồ ngọt của cô đều được mẹ cô giám thị. Một ngày ba lượt, một lần không vượt qua hai viên, buổi tối còn phải giám sát cô đánh răng.

Cố mẹ đem đường quăng đến trước mặt cô: “Lần sau con còn dám uống thành như vậy, con cũng đừng về nhà! Một chút bộ dáng con gái đều không có!”

Xuân Hỉ thề lưỡi, hỏi: “Ngày hôm qua có phải Gia Lập đưa con trở về hay không?”

“Đúng vậy, đưa con về mà con còn túm quần áo không cho người ta đi, Gia Lập vừa đi con liền khóc. Con là con gái của mẹ mà chưa từng thấy con mượn rượu đùa giỡn, Trình mẹ cũng đều bị con gọi tới.”

“A? Con gọi Trình mẹ tới làm gì a?”

“Con không nhớ sao?”

Xuân Hỉ lắc đầu.

Cố mẹ thanh thanh cổ họng nói: “Con hỏi Trình Mẹ có thể để cho Gia Lập lưu lại qua đêm với con hay không, Trình mẹ không đáp ứng con liền khóc, thanh âm lớn vô cùng! Ầm ỉ mãi không được, Trình mẹ đáp ứng, chủ yếu còn không phải sợ cho con thanh danh không tốt, con gái lớn nhà người ta chưa chồng lại đơn thân với nam thanh niên...”

“Mẹ!” Xuân Hỉ chạy nhanh đánh gãy lời lão mẹ của cô lải nhải, cô sao có thể giống như nữ lưu manh đâu? Gạt người đi!

“Sau đó thì sao? Gia Lập khẳng định sẽ không để ý đến con, hắc hắc hắc hắc...” Xuân Hỉ an ủi mình cười cười.

“Ai nói ! Con ôm người ta ngủ cả đêm! Gia Lập buổi sáng mới đi, bị con ép buộc một buổi tối thấy cũng chưa ngủ ngon, vành mắt đều màu đen, gọi nó ở lại ăn sáng hãy đi, nó nói không kịp vì đi làm bị muộn rồi, ai, ngay cả ăn sáng cũng chưa ăn...”

Cố mẹ sau lại nói cái gì Xuân Hỉ căn bản không nghe lọt được, trong đầu của cô thủy chung xoay quanh “Con ôm người ta ngủ một buổi tối” một câu nói này. Trời ạ! Cô cùng Gia Lập ngủ? Lại có thể chính cô cưỡng ép Gia Lập? Cọ xát một chút, khuôn mặt Xuân Hỉ liền đỏ, bên tai đều nóng lên.

Buổi chiều Điền Nghiên hẹn cô đi ra ngoài đi chơi, hai người ngồi ở DQ ăn kem ly. Điền Nghiên nhìn Xuân Hỉ một bộ dáng muốn nói lại thôi, cau mày hỏi: “Con nhóc, cậu không phải bị táo bón chứ? Xem mặt kia của cậu đều có thể vắt ba thành một đồng.”

“... Cậu không thể không cần dùng từ ‘Đống’ này được không?” Xuân Hỉ ghê tởm nhìn cô.

“Vậy cậu có chuyện thì nói có rắc thì phóng a! Trông cậu giống như ham muốn. Cầu xin chưa được, tâm nguyện dường như chưa hết.”

Xuân Hỉ nghiêm mặt, nói: “Minh đã ngủ cùng Gia Lập!” Nói xong, cô ưỡn ngực ngồi thẳng lên, ánh mắt kiên định nhìn Điền Nghiên.

“A...” Điền Nghiên gật gật đầu, ngủ... Ngủ? Cùng Trình Gia Lập? cô kinh ngạc bắt được tay Xuân Hỉ: “Con nhóc, cậu không phải chứ? Thật sự không phải chứ? Ngủ ở đâu? Oa dựa vào, Trình Gia Lập phu nhân rất phúc đen đi!”

Xuân Hỉ đỏ mặt lấy tay ra: “Ai nha, cậu đang nghĩ cái gì a! Chính là ôm ngủ một đêm. Làm sao bây giờ? Quá mất mặt a, nghe nói là mình xấu lắm, không cho Gia Lập đi. Minh về sau phải đối mặt với Gia Lập như thế nào? Rất mất mặt!”

Điền Nghiên xuy một tiếng, “Minh còn tưởng rằng... Thiệt! Cậu ở trước mặt anh ta chuyện mất mặt đếm từ đầu tới chân mười lần cũng không hết, không phải chỉ là cưỡng bẻ một đêm sao!”

Điền Nghiên nói xong, hai nữ sinh trung học bên cạnh ngưỡng ngưỡng nhìn các cô. Xuân Hỉ cúi đầu, chạy nhanh làm bộ như không biết cô.

Điền Nghiên vỗ cái bàn: “Cố Xuân Hỉ, ngẩng đầu làm người ĩnh!”

Một câu này của cô, một khách nhân phía sau bàn của các cô quay đầu nhìn lại: “Cố Xuân Hỉ?”

Cô ngay ngẩn quét hướng người nọ xem qua.

Điền Nghiên trái nhìn người nọ, phải nhìn Xuân Hỉ, hỏi: “Hai người các cậu quen biết nhau?”

Xuân Hỉ mờ mịt lắc đầu.

Người nọ cười cười, đứng lên đi đến bên cạnh các cô: “Không ngại tôi ngồi xuống chứ?”

“Không ngại không ngại!” Điền Nghiên hướng bên trong để nhường.

“Mọi người đều không nhớ rõ tôi?” Người nọ nói.

Điền Nghiên cùng Xuân Hỉ nhìn nhau cười: “Không nhớ rõ.”

“Trong hôn lễ ngày hôm qua là tôi mang Cổ tiểu thư đi vào phòng nghỉ.” Người nọ nói.

Phản ứng đầu tiên đó là Điền Nghiên, “A! Hóa ra là anh! Anh tên gì a?”

“Hứa Ninh.”

Anh ta nói như vậy, Xuân Hỉ giống như có điểm ấn tượng, “Hứa Ninh? Ha ha, cảm ơn anh a.”

“Không có gì. Sau đó tôi cũng không hỗ trợ cái gì, bạn trai của cô giúp đỡ mang đi rồi.” Hứa Ninh nói.

Xuân Hỉ đỏ hồng mặt chạy nhanh khoát tay: “Không đúng không đúng, anh ta không phải bạn trai của tôi.”

“Không phải?” đôi mắt Hứa Ninh vụt sáng.

Điền Nghiên ở một bên tựa hồ nhìn ra manh mối đến đây, ha ha cười, cố ý nói: “Bạn trai không tính, nhiều lắm giống như một người theo đuổi. Đúng không, Xuân Hỉ? Cho nên đồng chí Hứa Ninh, ngài nếu đối với Xuân Hỉ của chúng ta có ý tứ, chạy nhanh lên! Đoạt lấy tay Xuân Hỉ thế nào!”

Xuân Hỉ ở phía dưới bàn đá Điền Nghiên một cước: “Cậu đang nói cái gì đâu! Đừng dọa đến người khác!”

Cô ngượng ngùng nhìn nhìn Hứa Ninh, Hứa Ninh cũng nhoẻn miệng cười, nói: “Tôi quả thật có ý tứ với Cổ tiểu thư.”

“A?” Xuân Hỉ cả kinh, cười ngây ngô hai tiếng sẽ không hé răng. Cô lớn như vậy thật đúng là chưa gặp qua người nào thẳng thắn như thế, cô có chút khấn trương, có chút thẹn thùng, còn có chút vui vẻ. Cô cũng không phải không có người thích!

Không khí lập tức xấu hổ đứng lên.

Điền Nghiên nén nhịn nghẹn cười, cười không ra tiếng, nhìn xem hai người này có thể chỉnh ra cái gì thiêu thân đến.

Ai ngờ Hứa Ninh đưa tay ra, nói: “Đưa di động cho tôi, trao đổi số điện thoại đi một chút.”

Điền Nghiên ở dưới bàn đá Xuân Hỉ, Xuân Hỉ nhăn nhó cầm lấy điện thoại cầm tay đưa cho anh ta. Bấm số vào di động xong, Hứa Ninh trả lại điện thoại, còn rất nghiêm túc nói: “Tôi từ giờ trở đi theo đuổi em, Xuân Hỉ, một ngày nào đó em sẽ bị tôi làm cho động tâm.”

Xuân Hỉ lập tức quần bách không chỗ nào che giấu, chỉ có thể cúi đầu, cắn môi không nói lời nào. Trái tim bùm bùm nhảy lên, hai má bay lên đỏ ửng, bộ dáng muốn cười lại không dám cười

Toàn bộ năm ngày nghỉ, Xuân Hỉ không hề gặp qua Gia Lập, hẳn tựa hồ càng là ngày nghỉ lại càng nhiều việc, mà Xuân Hỉ cũng dần dần phai nhạt chuyện nàng bắt buộc Gia Lập cùng nàng ngủ một đêm.

Gặp lại Gia Lập, là vào buổi tối sao thưa thớt một tháng sau. Xuân Hỉ đang ở trên ban công nhảy dây, đang lúc cô người đầy mồ hôi một bên vừa đếm một bên vừa nhảy, liền thấy Gia Lập đi thong thả bước đến ban công đối diện gọi điện thoại, biểu tình rất nghiêm túc.

Xuân Hỉ dừng lại, cầm lấy cái cốc trong tay rầm rầm uống nước, lại tìm cái ấm nước hoa, một bên rót một bên nhìn Gia Lập gọi điện thoại. Gia Lập sắc mặt lạnh lùng nói khê trong điện thoại nói cái gì, rồi bỗng nhiên xoay người, nhìn thấy Xuân Hỉ nhìn anh, sắc mặt lo lắng của anh dịu đi một ít.

Gia Lập dừng máy, ánh mắt nhìn Xuân Hỉ đang rót vào bồn hoa. Xuân Hỉ theo của ánh mắt của anh cúi đầu vừa thấy, má ơi! Nước đã ướt sũng cả Kim sơn! Nước đều tràn ra chậu hoa !

Xuân Hỉ chạy nhanh không rót nữa, cầm miếng vải đến để lau. Chờ cô làm xong đứng lên, phát hiện Gia Lập vẫn còn ở ban công đối diện ôm cánh tay nhìn cô.

Cô xoa xoa tay, đi đến cuối ban công, nói: “Có chuyện này cho anh biết.”

“Uh.”

“Em có khả năng sẽ yêu đương, có người theo đuổi em!” Xuân Hỉ nói.

“Uh.”

“Cao hứng đi? Anh rót cực có thể thoát khỏi yêu tinh phiền toái như em đây !” Xuân Hỉ tự giễu nói, cô cũng không biết chính mình rốt cuộc vì cái gì không được tự nhiên.

“Là rất cao hứng. khôn khéo một chút, đừng gọi cho người ta, nếu thấy thích hợp mang về nhà cho ba mẹ em xem.” Gia Lập nói rất thành khẩn, giống một trưởng bối vui mừng đối với văn bối không hiểu chuyện lời khuyên chân thành nhất.

Xuân Hỉ cong cong môi, sau một lúc lâu cũng không nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu “Đã biết”, liền cầm dây trở về trong phòng đi.

Hứa Ninh thường xuyên gửi tin nhắn hay gọi điện cho Xuân Hỉ hỏi. Hôm nay giữa trưa, Xuân Hỉ trong phòng trà ở công ty bản thân mang theo cơm hộp, rót chén trà, bắt đầu ăn cơm trưa. Đúng mười hai giờ trưa, Hứa Ninh gọi điện thoại lại đây .

Điện thoại vừa chuyển được, Hứa Ninh cái gì cũng chưa nói, mà là hỏi Xuân Hỉ một vấn đề. Anh ta hỏi: “Em có biết biển lớn vì sao có màu xanh lam không?”

Xuân Hỉ nhú mày, cắn chiếc đũa bắt đầu nghĩ, “Uh... u... Bởi vì... Có cá?”

Hứa Ninh tựa hồ cười cười, lại hỏi: “Vì sao có cá mới có màu xanh?” Không đợi Xuân Hỉ trả lời, chính anh ta tiếp theo nói: “Bởi vì cá sẽ phun ra bong bóng ‘Blue,Blue,Blue’ .”

Xuân Hỉ sững sốt, cười khanh khách lên, đối diện cửa sổ chiếu ra nét mặt cô cười tươi như hoa, Xuân Hỉ xem đều có chút ngây người, tâm bình tĩnh nổi lên gợn sóng nhợt nhạt. Có một người đàn ông nguyện ý mỗi ngày làm cho cô vui vẻ, cùng cô nói giỡn, mua điểm tâm cho cô, chờ cô tan tâm như vậy, làm sao có thể thờ ơ đâu? Cô có chút vui sướng, lại có chút mờ mịt, loại cảm giác này cô chưa bao giờ trải qua, chính là cảm thấy, bản thân tìm được một người đàn ông tốt, quả thật là một chuyện tình vô cùng hạnh phúc

Chu Thiến Văn bưng cặp lồng cơm ngồi bên cạnh cô, gõ vào bàn làm cho Xuân Hỉ tỉnh lại ngẩn người: “Ồ , dạo này bộ dáng mắt hờn mắt via, gần đây yêu đương?”

Xuân Hỉ bóc hai miếng cơm, hàm hồ nói: “A, có lẽ đi.”

Chạng vạng tan tâm, Hứa Ninh ở dưới công ty chờ nàng. Xuân Hỉ có chút ngượng ngùng, sờ sờ lỗ tai đối với anh cười cười.

“Đi thôi, xe phải mang đi sửa, chúng ta ngồi xe bus đi.” Hứa Ninh nói xong, muốn đi cầm tay Xuân Hỉ, nhưng mà Xuân Hỉ hai thủ thủy chung quấn vào nhau.

Anh ta cười cười, ôm qua thắt lưng Xuân Hỉ, ở bên tai nàng nói: “Đi qua đường, cẩn thận một chút.”

Xuân Hỉ chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa, một chút mặt liền đỏ lên, thân thể đều cứng ngắc. Cô chưa từng cùng đàn ông gần gũi tiếp xúc quá như vậy, trừ Gia Lập.

Dọc theo đường đi, Hứa Ninh cùng Xuân Hỉ nói nói cười cười, Xuân Hỉ phát hiện cùng anh ta ở chung đều rất thoải mái, trừ bỏ vài lần lơ đãng thân mật tiếp xúc, cô đều không có cảm thấy không được tự nhiên.

Hứa Ninh đưa cô đến dưới lầu nhà cô, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay cô. Xuân Hỉ ngây ngốc, dưới ánh sáng ngằng đầu nhìn anh. Hai tròng mắt tràn đầy nhu tình, anh ta chậm rãi cúi đầu, đôi môi để sát vào. Xuân

Hỉ khẩn trương nhắm mắt lại, mím môi, chờ đợi “Nụ hôn đầu tiên” đã đến. Ai ngờ, Hứa Ninh chỉ chuẩn chuẩn lướt nước hôn hôn cái trán của cô, rồi buông cô ra.

Xuân Hỉ mở mắt ra, thoải mái thở phào nhẹ nhõm, hôn hấp có chút không xong.

“Cái kia...” Vừa mở miệng, thế nhưng thanh âm đều phát run.

Bỗng nhiên, bên họ phía sau có một giọng nữ: “Chàng trai chần ở cửa cầu thang rồi!”

Xuân Hỉ tìm tòi ngẩng đầu, đúng là Trình Gia Lập mẹ, cô ngưỡng chừng hôn thanh: “Trình mẹ.”

Trình mẫu sắc mặt không được tốt, nhìn nhìn Hứa Ninh lại nhìn nhìn Xuân Hỉ, sau đó cười cười nói: “Sao lại không đi lên nhà a?”

Xuân Hỉ cười hắc hắc, “Đang muốn đi lên đây.” Cô vẫy tay với Hứa Ninh, “Cám ơn anh đưa tôi trở về, đi thông thả a.”

Xuân Hỉ phải mất mấy giờ mới bỏ qua nụ hôn nhột nhột vừa rồi của Hứa Ninh, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa nụ hôn đầu tiên của cô đã ra đi a!

Cô còn ở trên ban công hướng vào phòng Gia Lập nhìn. Phòng vẫn tối, Gia Lập đã trở về thế này còn không có trở về. Xuân Hỉ sờ sờ cái trán, cười một cái, cô quyết định, cô muốn yêu đương, không phải vì người khác, mà là vì chính mình. Cô muốn nói cho Gia Lập, cô thật sự muốn còn thật sự muốn yêu đương.

“Đứa nhỏ này trở về như vậy còn ở trên ban công làm trộm a! Còn không đi ngủ đi!” Cổ mẹ ở phòng khách kêu nằng.

Xuân Hỉ nhìn phòng Gia Lập không hề động tĩnh, trong lòng hơi hơi thất vọng. Kỳ thật nói cho anh thì sẽ như thế nào? Cô đều có thể tưởng tượng được, Gia Lập nghe xong khẳng định sẽ thần nhiên mà cười, sau đó dặn cô hãy quý trọng tình cảm.

Cũng thế.

Xuân Hỉ tắt đèn ban công, trở về phòng tiến vào trong chăn ngủ. Sắp sửa ngủ, cô nhận được tin nhắn của Hứa Ninh—— giấc ngủ ghép vẫn là shui mian, mất ngủ ghép vẫn là shi mian, trần trọc đêm không thể ngủ được chỉ vì thiếu một cái U. Ngủ ngon, Xuân Hỉ.

Cô cười cười, đóng điện thoại di động, ôm gối nhỏ nặng nề đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Xuân Hỉ đến ban công thu quần áo, mơ hồ nghe thấy thanh âm Trình Mẫu mắng chửi người theo cách vách truyền tới. Cô ôm quần áo đi đến cuối ban công, nghiêng tai cẩn thận nghe.

Trong phòng khách Trình gia, Trình mẫu đang nổi giận mắng: “Trình Gia Lập, con có biết mẹ ngày hôm qua nhìn thấy cái gì hay không? Xuân Hỉ cùng một với một người đàn ông ở cầu thang thân thân mật mật! Con sao lại chịu thua kém như vậy? Xuân Hỉ cô gái đơn thuần như vậy con tìm ở đâu ra! Xuân Hỉ tốt như vậy, mắt thấy bị người khác cướp đi con không biết bức bối a? Chúng ta nhìn hai đứa lớn lên, có người nào không nói các người xứng a? Huống hồ Xuân Hỉ cũng rất thích con, con sao lại không rõ chứ? Con nói mình đối với Xuân Hỉ không có cảm giác, vậy con đi tìm con dâu về ẹ? con xem lão Vương ở lầu ba, đã có hai đứa cháu! mẹ mặc kệ, con phải dùng sức một chút theo đuổi Xuân Hỉ trở về!”

Gia Lập từ đầu đến cuối cũng chưa đánh gãy chửi rủa của Trình mẫu, chính là ở cuối cùng, thời điểm Trình mẫu mắng mệt, thần nhiên nói: “Mẹ, con đã sớm nói qua con cùng Xuân Hỉ không thích hợp, cô ấy tốt lắm, nhưng mà con không thích, mẹ đừng ép con, sau tuần lễ con liền chuyển ra ngoài, mẹ cũng đừng âm ỷ, năm nay hoặc là sang năm con sẽ mang bạn gái về.”

Xuân Hỉ bắt đầu mang quần áo vào trong, như xương cá mắc ở hầu. Bên ngoài ánh nắng thực chói mắt làm sao? Vì sao cô cảm thấy ánh mắt lại chưa xót đâu? Ngực như là bị tảng đá lớn chèn ép, hôn hấp cũng không thông thuận.

“Cô ấy tốt lắm, nhưng là con không thích

Trình Gia Lập, anh rốt cuộc là chán ghét em nhiều như thế nào a?

11. Chương 11: Quan Trọng Hay Không Quan Trọng

Edit: gau5555

Beta: Hana

Chạng vạng, bệnh nhân đến bệnh viện càng ngày càng ít, trong khoa tim mạch cũng lạnh lẽo yên ắng .

Gia Lập dựa vào ghế dựa một tay chuyển bút, một tay khoát lên đầu gối, ánh mắt định ở một chỗ, tựa hồ như ngẩn người.

Tiểu Hàm từ bên ngoài trở về, rót một chén nước uống một ngụm lớn, nhìn Gia Lập nói: “Có phải chiều nay cậu chuyển nhà hay không?”

Gia Lập thoáng hoàn hồn: “Uh.”

“Cậu nói nhà của cậu ở rất tốt thì sao lại chuyển làm gì a? Một mình cậu ở không có người nấu cơm, không có người giặt quần áo chăn mềm cho cậu, mà một đại nam nhân như cậu không thể tìm một bảo mẫu đi?” Tiểu Hàm đi tới ngồi đối diện với anh.

“Bệnh viện có căn tin, trong nhà có máy giặt, chăn chiếu loại chuyện này mình có thể tự hoàn thành, cậu lo lắng cái gì?” Gia Lập có điểm không kiên nhẫn.

“Tùy cậu tùy cậu! Mù quáng tự ép buộc!” Tiểu Hàm nói, “Ai ai, Xuân Hỉ nhà cậu đâu? Nhiều ngày qua không thấy cô ấy đến tìm cậu a!”

Tiểu Hàm không cần nói, Gia Lập mấy ngày cũng chưa gặp cô. Ngẫu nhiên ở ban công chạm mặt, Xuân Hỉ cũng chỉ là đối với hắn cười cười, ngay cả buổi sáng cô cũng không hỏi anh để đi nhờ xe .

“Không biết.” Gia Lập vô tâm trả lời, bắt đầu sửa sang lại văn kiện trong ngăn kéo.

Tiểu Hàm còn ở đằng kia thì ào ào nói: “Xuân Hỉ nhà cậu không phải đang yêu đương chứ? Mình nói này con gái một khi yêu a, thân thích bạn bè đều không để ý, cả ngày chỉ biết dán vào bạn trai.”

Gia Lập tay lật xem văn kiện dừng một chút, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước Xuân Hỉ có nói qua cho anh, khả năng cô sẽ yêu. Mà hẳn lúc ấy lại bởi vì sự cố lần đầu chữa bệnh, cùng lãnh đạo bệnh viện giải thích sứt đầu mẻ trán, căn bản không có tâm tư suy nghĩ vấn đề kia của Xuân Hỉ, chỉ thuận miệng trả lời cô vài câu. Nghe Tiểu Hàm nói câu này anh mới nghĩ tới, chỉ sợ nha đầu kia thật sự đang yêu đi.

“Cậu làm sao vậy? sao lại ngây ra thế a?” Tiểu Hàm gõ vào cái bàn.

Gia Lập cảm phần văn kiện đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ai, cậu đi đâu a?”

Gia Lập đầu cũng không quay lại nói: “Khoa phụ sản.”

Gia Lập ở trên hành lang tìm được bác sĩ Trương. bác sĩ Trương là người phụ nữ khoảng năm sáu mươi tuổi, nhìn thấy Gia Lập đến cười tủm tỉm trên ghê: “A, khách ít đến a!”

Gia Lập cười cười, bắt tay đưa bệnh lịch báo cáo cho cô: “Lần trước cô ở phòng chúng cháu, nghe nói cô tìm đã lâu, hôm nay mới phát hiện thì ra là ở trong công văn của cháu.”

“Già đi, trí nhớ không tốt lắm!” bác sĩ Trương cười nói, bà lại nghĩ tới cái gì, vỗ vỗ cánh tay Gia Lập, nói: “bác sĩ Trình còn chưa có bạn gái phải không? Di...”

Bà còn chưa nói xong, ở cuối hành lang trên đại sảnh liền truyền đến tiếng cãi vã của nam nữ kịch liệt, nữ nhân chói tai khóc lên: “Tôi không đi! Chết cũng không đi! Anh là đồ súc sinh a! Anh dựa vào cái gì mà bắt tôi bỏ đứa nhỏ? Anh buông tay... Cầm thú!”

Cô gái giãy giụa nhưng người đàn ông không tha cho cô gái cứng rắn kéo đem cô hướng phòng giải phẫu lôi đi, bệnh nhân y tá xung quanh đều chậm hạ động tác để xem diễn, mọi nơi khe nói nhỏ đứng lên.

Gia Lập nhìn về hướng kia khẽ nhú mày, chỉ cảm thấy người đàn ông kia có điểm nhìn quen mắt.

Bác sĩ Trương lôi kéo quần áo Gia Lập nhỏ giọng nói với hắn: “Đôi vợ chồng kia đã đến đây vài lần rồi quay về, ông xã bắt người vợ đem đứa nhỏ bỏ đi, làm vậy a! Con gái của tôi nếu rơi vào tay một người đàn ông như vậy, tôi sẽ đánh chết nó!”

Một hồi trò khôi hài như vậy, đánh gãy lời của bác sĩ Trương vốn muốn nói. Gia Lập cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn không nhớ tới nam nhân kia là ai.

“Bác sĩ Trình, điện thoại của anh kìa.” Bác sĩ Trương chỉ chỉ vào trong túi của Gia Lập.

Di động của Gia Lập lóe ra ba chữ “Nha đầu ngốc”, anh đi đến nơi an toàn nhận điện thoại, rời xa tiếng ồn ào kia.

“Gia Lập, em nghe Trình mẹ nói hôm nay anh muốn chuyển nhà có phải hay không?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm tươi mát của Xuân Hỉ.

“... Uh.” Gia Lập do dự một chút.

“A, vậy... Em có thể đi cùng anh không?”

“Em đi làm gì? Anh không có gì cần chuyển, không cần cô hỗ trợ.” Gia Lập thản nhiên nói.

Điện thoại bên kia không có tiếng trả lời chỉ có tiếng hít thở thấp thỉm.

Sau một lúc lâu, Gia Lập thở dài: “Ở nhà chờ anh, tan tầm tới đón em cùng đi.”

“Được.”

Xuân Hỉ nói chuyện điện thoại xong, rầu rĩ không vui lại bày ra biểu tình ngốc nghếch. Cô bỗng nhiên cảm thấy mình thực sự bị người ta chán ghét, nếu không phải cô, Gia Lập cũng không dùng bị Trình mẹ buộc đính hôn cùng cô, lại càng không phải chuyển ra ngoài ở, kiên quyết thế nào cũng phải đem bọn họ trở thành một đôi sao?

Xuân Hỉ theo phòng đi ra ngoài, mẹ cô đang cùng Trình mẫu ở phòng khách nói chuyện, nhìn thấy cô đến, Trình mẫu thật có lỗi nói: “Xuân Hỉ a, thời gian này Gia Lập bận việc bệnh viện, sao nhanh con, con đừng để trong lòng.”

Xuân Hỉ ngẩn người, vội vàng xua tay: “Không có gì đâu a!”

“Gia Lập chuyển đi ra ngoài ở cũng là sợ quấy rầy chúng ta nghỉ ngơi, nó thường xuyên nửa đêm lại đi làm. Ai, nhưng thật ra khổ cho con, về sau không thường xuyên được gặp Gia Lập khẳng định sẽ nhớ. Đến lúc đó kìa Gia Lập làm cho con một cái chìa khóa, như vậy con có thể thường xuyên đi gặp nó, vừa vặn, thuận tiện cũng giúp bác chiếu cố nó.”

Xuân Hỉ cười ngây ngô hai tiếng, cái này đều nói thế nào đâu a, giống như sự thật, bọn họ cũng không phải quan hệ này, hai bà mẹ này nhập diễn quá sâu đi!

Ăn xong cơm tối, Gia Lập mới từ bệnh viện trở về. Anh đơn giản sắp xếp quần áo hai mùa cùng đồ dùng cuộc sống, đi ra Cổ gia kìa Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ lại tránh ở trong phòng không chịu đi ra.

Gia Lập gõ cửa đi vào, phát hiện Xuân Hỉ đang cuộn mình trong chăn vẫn không nhúc nhích.

“Làm sao vậy? Không phải muốn đi cùng anh hay sao.” Gia Lập đứng ở bên giường cô nói.

Xuân Hỉ là đưa lưng về phía anh, nửa khuôn mặt bị những sợi tóc mềm mại che khuất, cô nhỏ giọng nói: “Bụng em không thoải mái, không đi, lần tới lại đi là được rồi.”

Gia Lập ngồi vào bên giường cô lật lại người của cô: “Sao lại thế này? Đưa tay ra đây, để anh xem mạch cho em.”

Xuân Hỉ nhéo xoay lại thân thể, giẫy anh, “Ai nha, em không sao, thực không có việc gì, chính là vừa rồi ăn hơi nhiều.”

Gia Lập nghe ra trong thanh âm của cô nồng đậm giọng mũi, nặng nề yếu đuối mềm mại. sau một lúc lâu anh không nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có điểm khó chịu. Anh đưa tay sờ sờ cái trán của cô, xúc cảm trơn nhẵn từ đầu ngón tay đến trong lòng, mềm mại như vậy.

“Xuân Hỉ, ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ nói, có rảnh anh sẽ trở về gặp em. Chìa khóa nhà để ở đầu giường em nhé, muốn đi thì tự mình đi.” Đến lúc này anh lại nhượng bộ, anh không tất yếu vì thoát khỏi bức bách của cha mẹ mà bỏ lại Xuân Hỉ, cô nghe lời như vậy, còn nhỏ như vậy, uất ức như vậy, giờ phút này lại làm cho tim anh hơi đau đau

Xuân Hỉ cúi đầu “Uh” một tiếng, khó được im lặng.

Gia Lập thay cô kéo chăn rồi đi, khoảng khắc đến cửa phòng, anh vẫn là nhịn không được nói: “Em phải biết rằng, em đối với anh rất quan trọng.”

Rồi sau đó, cửa phòng “Răng rắc” một tiếng đóng lại, nước mắt lặng yên không một tiếng động xẹt qua hai má Xuân Hỉ chôn ở trong chăn. Gia Lập đi rồi, trong lòng có một nơi vắng vẻ khó chịu.

Cô không hiểu, nếu cô quan trọng, vì sao anh phải đi?

Sau khi Gia Lập đến khu trung cư thanh niên tòa A nhà 1502, bỏ lại hành lý ở trên sofa ngồi trong chốc lát. Nơi này có hai phòng là phòng ở của đồng nghiệp của Gia Lập ở bệnh viện, đồng nghiệp mấy tháng trước bị chuyển đi đến Lâm Thị, một năm rưỡi cũng chưa về, vì thế liền đem này phòng này giao cho Gia Lập trông giữ. Trang hoàng nhà cửa, điện nước đều là có sẵn, nhưng mà lúc này Gia Lập lại cảm thấy vô cùng tịch liêu, phòng ở trống rỗng im lặng không hề có hơi người, mùi ẩm mốc tràn đầy khoang mũi.

Anh rút điều thuốc liền bắt đầu sắp xếp hành lý. Quần áo treo vào trong tủ, đồ dùng cuộc sống bỏ vào toilet. bên trong hành lý số lượng không nhiều lắm còn có hé ra ảnh chụp. Trong ảnh chụp, Gia Lập mặc quần áo màu trắng dáng người cao ngất, Xuân Hỉ bên người kéo cánh tay của anh, cười ngây thơ rục rờ. Đây là năm trước Gia Lập được thăng lên làm quản lý bác sĩ Xuân Hỉ yêu cầu chụp ảnh lưu niệm.

Nhớ rõ lúc ấy, Xuân Hỉ nghe tin anh được thăng chức, vui vẻ liền mua một bó hoa tươi đến bệnh viện chúc mừng anh, sau đó lôi kéo anh đến trong hoa viên của bệnh viện chụp ảnh kỷ niệm. Chuyện này làm cho các bác sĩ y tá đối với Xuân Hỉ châm chọc khiêu khích, nhưng mà Xuân Hỉ chẳng hề để ý cười nhạo: “Có bản lĩnh mọi người cũng hai mươi chín tuổi lên làm bác sĩ quản lý đi a!”

Bộ dáng quý quái tinh nghịch kia của cô đến nay vẫn khắc sâu trong anh, đối với những người đó nhìn mặt, làm người ta tức chết đi được, còn bản thân lại vui tươi hơn hờ vô tâm không phé ngáy ngô cười.

Xuân Hỉ, Xuân Hỉ.

Gia Lập bên môi gợi lên một chút tươi cười, đem khung ảnh xoa xoa, đặt ở đầu giường.

Xuân Hỉ đem chìa khóa của Gia Lập cho cô, một mình đặt ở bên sườn tủ, sau đó nhìn vào trong gương trang điểm lại.

Chu Thiến Văn chắc chắn tán thưởng: “Rất cực cũng biết sức hút của mình a, thế nào là con gái đang yêu!”

Hôm nay Hứa Ninh hẹn cô ăn cơm tối, cô muốn đem chính mình trang điểm cho thật xinh đẹp, phấn chấn đi hẹn hò!

Cô bôi son môi nhấp mí mắt, nói: “Cái gì mà yêu đương a, mình còn chưa có đồng ý anh ta đâu!”

“Cậu mà còn cẩn thận rụt rè như vậy người ta sẽ không kiên nhẫn theo đuổi cậu đâu ! Đến miệng vịt như vậy mà bay rất đáng tiếc a.” Chu Thiến Văn cười cười.

Xuân Hỉ không cho là đúng hừ một câu: “Cái loại đàn ông như thế không cần cũng thế!”

Tan tầm, Hứa Ninh tới đón cô, hỏi cô đi chỗ nào ăn cơm, Xuân Hỉ nghĩ nghĩ nói: “Đi đến nhà hàng đối diện bệnh viện Đông y ‘Ba du người ta’ thế nào? Giá cả hợp lý, đồ ăn đầy đủ!” Máu chốt là, Gia Lập thường đi vào trong đó ăn cơm, nói không chừng có thể gặp anh. Cô muốn gặp anh, sau đó để cho anh nhìn thấy bộ dáng đang nói chuyện yêu đương của cô.

Hứa Ninh nói: “Đừng thay tôi tiết kiệm a, tôi cũng không phải không mời nổi, nuôi sống em vẫn rất dễ dàng.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn anh ta liếc mắt một cái, nói cô giống như heo a!

Hai người tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Xuân Hỉ nhìn chung quanh, hết nhìn đông tới nhìn tây quay đầu.

Hứa Ninh đem menu đưa cho nàng, “Đang nhìn cái gì đấy! Gọi món ăn a.”

“Uh.” Xuân Hỉ lựa chọn mấy thứ thích ăn, đưa cho người bán hàng gọi món ăn.

Vừa nhắc đầu, liền thấy Trình Gia Lập đẩy cửa vào.

Cô rụt cổ lại, thấy tồn tại chột dạ, cảm giác này sai lại có điểm giống như đứa trẻ yêu sớm bị tộc trưởng tóm gáy? Cô bắt đầu hồi hận tới nơi này ăn cơm.

Khuỷu tay của Xuân Hỉ chống tại trên bàn, lấy tay ngăn trở nửa khuôn mặt, hy vọng có thể lừa dối được, bởi vì khoảng cách giữa cô cùng Gia Lập thật sự quá gần, Gia Lập ở ngoài quầy bán hàng, anh chỉ cần vừa chuyển đầu, có thể thấy Xuân Hỉ.

Nhưng mà Gia Lập trước hết nhìn đến không phải Xuân Hỉ, mà là Hứa Ninh, anh liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông này đúng là người “Cầm thú” kia lần trước ở khoa phụ sản lôi bà xã đi phá thai.

Vốn không có gì, nhưng lúc ánh mắt Gia Lập thần nhiên đảo qua, liền thấy Xuân Hỉ ngồi ở đối diện Hứa Ninh, mặc dù mặt của cô đã bị che khuất, nhưng Gia Lập vẫn nhận ra cô.

Đôi mắt Gia Lập trầm vài phần, sắc mặt nháy mắt ác liệt lên. Gia Lập không đợi đồ ăn bê ra, liền đi thẳng tới cái bàn của bọn họ.

Anh bắt cổ tay, Xuân Hỉ sắc mặt khó coi đem cô túm đứng lên, nói: “Mẹ em gọi em về nhà, theo anh về.”

Xuân Hỉ hoàn toàn mộng: “A? Mẹ em? Bà bảo em về nhà có việc gì?”

Gia Lập không kiên nhẫn nói: “Anh làm sao mà biết? Em có đi hay không?”

“A, a.” Xuân Hỉ chạy nhanh cầm túi, xin lỗi Hứa Ninh: “Thực xin lỗi, nhà của tôi có chút việc, lần tới...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Gia Lập một đường túm rời đi.

“Anh làm gì thế a! Nhẹ chút! Gia Lập...”

Gia Lập có chút bốc hỏa đem Xuân Hỉ quăng tiến vào trong xe, nhấn ga một đường chạy đến cửa nhà cô.

Lộ trình 20 phút, Xuân Hỉ mới suy nghĩ cẩn thận mình đã bị Gia Lập lừa dối. Cái gì mà mẹ cô tìm cô về nhà? Thực là coi cô ngốc a! Cô cảm tức nói: “Trình Gia Lập anh có ý gì a? Làm hỏng cuộc hẹn của người khác có ý gì? Anh có phải rất nhàm chán hay không!”

“Anh ta không được, em tìm ai cũng được riêng anh ta thì không.” Gia Lập lạnh giọng nói.

“Vì sao không được? Em yêu đương với ai thì có quan hệ gì với anh? Là anh bảo em tìm bạn trai, em hiện tại tìm được rồi anh lại để cho em đập người ta đi. Anh làm sao thế! Đùa giỡn em để vui đùa sao!” Xuân Hỉ phát hỏa.

“Mất nhìn người của em làm ơn chuẩn một chút, em lớn như vậy đầu óc có phải không hiểu hay không?”

Thoáng chốc, Xuân Hỉ viên mắt liền đỏ, anh không phải lần đầu tiên mắng cô ngu ngốc, nhưng mà cũng lần đầu tiên mắng khó nghe như vậy, cười nhạt, châm chọc, khinh bỉ, chán ghét.

Cô cái gì cũng chưa nói, lấy ra di động gọi điện thoại cho Hứa Ninh.

“Hứa Ninh, lần trước anh nói không phải hỏi tôi có nguyện ý làm bạn gái anh hay không? Tôi nghĩ được rồi, tôi nguyện ý!” Nói xong cô liền dập điện thoại, đá mở cửa xe chạy lên lầu.

12. Chương 12: Là Ngu Dốt Không Phải Ngu Xuẩn

Edit: gau5555

Beta: Hana

Xương ngón tay của Gia Lập rõ ràng nắm tay lái, mặt mày giống như bị thất bại về phía sau, anh thâm trầm nhìn thân ảnh Xuân Hỉ dần dần biến mất ở cầu thang, mày nhíu lại, sau đó đá mở cửa xe đuổi theo.

Xuân Hỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, cô buồn bực bước chân nhanh hơn, nhưng vẫn là bị Gia Lập kéo cổ tay lại. Cô thử từ chối một chút, lại bị Gia Lập dùng một chút lực đặt tại trên tường.

Sau lưng là vách tường, cảm xúc lạnh như băng nháy mắt đã làm dập tắt uất hận khô nóng của cô, mà người trước mặt cô lúc này cùng giống như cô, hơi thở hỗn hển, không nói được một lời.

Dưới hàng lông mi đen tuyền, đôi mắt như đá thạch chiếu sáng của Gia Lập kia có vẻ phá lệ sáng ngời, hương vị chỉ thuộc về riêng anh thản nhiên theo mồ hôi bị bốc hơi lên đi ra, quanh quẩn ở hai người trong lúc đó.

Xuân Hỉ cảm giác sau lưng kinh ngạc lạnh cả người, từ trong lòng ngực có loại cảm xúc không được tự nhiên đang ở lan tràn đi ra, cô che giấu quát: “Anh muốn làm gì!”

“Không làm gì.” Gia Lập hơi thở vững vàng xuống dưới, mặt không chút thay đổi nói: “Nghe lời, cách xa anh ta một chút.”

“Em không nghe! Em muốn ở một chỗ với anh ta! Em chính là thích anh ta! Anh là gì của em a? Dựa vào cái gì mà ngăn cản em cùng anh ta ở một chỗ? Em chính là ngốc nghếch đây là không có đầu óc đây thì thế nào? Nhưng mà anh ta đối với em rất tốt! Em muốn cùng anh ta ở một chỗ!” Xuân Hỉ rất không phân rõ phải trái nói.

Bàn tay nắm chặt cổ tay của cô tùy theo dừng một chút, anh cúi đầu đến ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt của cô, mấp máy môi: “Vừa rồi thái độ của anh không tốt, anh xin lỗi. Nhưng còn câu nói kia của anh, em phải cách xa anh ta một chút.”

Anh nói chuyện rất nghiêm túc, hơi thở nóng phun ở chóp mũi của cô, đầu óc Xuân Hỉ có chớp mắt một cái trống rỗng, chỉ cảm thấy sau lưng dần dần mồ hôi chảy ra đến, càng phát ra bắt đầu khô nóng. Cô lúng ta lúng túng phản bác: “Anh quản em!”

“Anh mặc kệ ai quản em.” Gia Lập nhíu mày, giận dữ. lực đạo nắm tay của cô không tự giác tăng thêm, Xuân Hỉ hơi hơi đau đớn.

Xuân Hỉ ngẩn ra, mới vừa rồi nhìn xuống nhưng nước mắt vẫn không có cách nào lách cách rơi xuống, cảm xúc ủy khuất tùy theo bùng nổ, cô gắt gao cắn môi, không cho chính mình khóc thành tiếng, hốc mắt mơ hồ thành một mảnh, nhưng không lần át được ánh mắt oán hận của cô.

Gia Lập lông mày dần dần dãn ra, nâng tay lau đi nước mắt của cô: “Muốn khóc thì cứ khóc, lại cắn môi sẽ chảy máu.”

Tiếng nói vừa dứt, Xuân Hỉ liền biết miệng khóc lớn tiếng lên, một bên nức nở một bên ồm ồm nói: “Anh hung dữ với em... em làm sai cái gì? Là anh muốn em yêu đương ... Vì sao còn muốn hung dữ với em...”

Nước mắt của cô càng chảy càng nhiều, vẻ mặt đều là ướt sũng. Gia Lập đơn giản đem toàn bộ bàn tay bao phủ hai gò má của cô, thay cô lau đi nước mắt. Lau đi nước mắt dành dụm, mắt của cô giống như con suối, nháy mắt lại chảy rất nhiều.

Anh buông tha cho cô, đem cô tiến vào trong lòng, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô: “Anh không phải hung dữ với em. Em không biết thế giới này có bao nhiêu hiểm ác, không có ai sẽ vô điều kiện đối tốt với em.”

Xuân Hỉ khóc thút thít, anh nói như thế, vậy anh đối tốt với cô như vậy, cũng là có ý không tốt?

Anh dừng dừng, còn nói: “Em hãy tin tưởng anh, anh ta không phải người tốt, cách anh ta một chút, được không?”

Cô kể sát trong ngực của anh, anh vừa nói liền ong ong chấn động, thanh âm đặc biệt gần. Anh hướng dẫn từng bước, giống một thầy giáo đang lừa gạt học sinh không nghe lời.

Khóc rất dữ dội, Xuân Hỉ đem toàn bộ bất mãn cùng ủy khuất của cô phát tiết đi ra, kỳ thật cô cũng không còn tức giận như vậy, cô biết Gia Lập sẽ không vô duyên vô cớ cùng cô nói này đó, nhưng mà trong lòng cô thực không cam lòng. Cô hút hấp cái mũi, thừa dịp này chưa chuẩn bị dùng sức đẩy anh ra, tiếp theo nắm lên tay anh, hung hăng cắn vào cổ tay anh một ngụm.

Cắn xong nói lại một câu: “Anh cũng không phải người tốt gì!” Liền thùng thùng thùng lên trên lầu.

Anh bị đau nhứt mảy, trên cổ tay còn dính nước miếng của cô, nhìn vào trong hành lang tối om trống rỗng, anh đột nhiên cảm thấy rất phiền chán.

Rất cuộc muốn nói bao nhiêu lần nữa, tiểu nha đầu không rành thế sự này mới có thể nghe lời? Chẳng lẽ muốn anh trở mặt nhìn cô bị người khác lừa gạt, sau đó lại bị thương như vậy tự bản thân liếm vết thương của mình? Cô lớn như vậy, còn chưa từng phải chịu tổn thương về tình cảm, anh cũng không thể thấy cô vì tình cảm ép buộc chính mình.

Xuân Hỉ cho tới bây giờ cũng không biết bản thân vận khí có thể tốt như vậy, trước một ngày trước mặt Gia Lập đáp ứng làm bạn gái của Hứa Ninh, hôm nay liền gặp được anh ta đang ôm một cô gái thanh thuần cùng mình nhìn thoáng qua. Càng máu chó hơn là, cô gái kia lại là bạn học trung học của cô.

Cô sưng sốt một chút, nhất thời sinh ra một loại cảm giác chán ghét. Cô bĩu môi đang muốn đi, thì cô gái kia liền gọi cô lại: “Cố Xuân Hỉ? Thật là cậu sao?”

Xuân Hỉ kiên trì quay đầu đối với cô ta nở nụ cười một chút, cô thật sự không am hiểu ứng phó loại trường hợp này, nên nói như thế nào đây? Cô thậm chí không nhớ rõ tên cô gái kia.

Cô gái có chút kích động cầm lấy tay Xuân Hỉ: “Cậu không nhớ rõ mình ah? Mình học cùng bạn hồi trung học mà, ngồi ngay bên cạnh Tổ Trần Nhan.”

Xuân Hỉ vụng trộm ngắm Hứa Ninh bên cạnh Trần Nhan, phát hiện ánh mắt của anh ta lướt qua cô, dường như không có việc gì lúc ẩn lúc hiện. Xuân Hỉ cười gượng hai tiếng nói: “Nhớ rõ nhớ rõ! Cậu còn hay xưng là ‘Trần a kiều’ thôi!”

Trần Nhan than thở: “Thật nhiều năm chưa gặp cậu, cậu như thế nào vẫn chưa thay đổi gì a!”

Xuân Hỉ chỉ cảm thấy mỗi phút mỗi giây đều là dày vò, mà Hứa Ninh vẫn như cũ bộ dáng không đếm xỉa đến, cô càng ngày càng cảm thấy buồn cười, mình sao lại ngốc như vậy, người khác nói ngon nói ngọt vài câu, cô liền ngốc hồ hồ chui vào trong miệng hổ! Cô giờ phút này rất đồng ý với câu nói kia của Gia Lập: cô lớn như vậy đầu óc toàn là màu trắng a!

Một hạt mầm nhỏ tà ác nháy mắt ở trong vũ trụ nhỏ của cô bùng nổ. Cô ngốc! Nhưng tuyệt đối không phải dễ bắt nạt!

Xuân Hỉ dần dần thu hồi nụ cười, không hề để ý đến Trần Nhan, mà là quay đầu thâm tình nhìn Hứa Ninh, sau đó chậm rãi mở miệng: “Hứa Ninh, chơi đã thì về nhà đi, con hôm nay còn âm ỹ muốn anh bồi nó đi chơi công viên. A, đúng rồi, mấy ngày trước anh mang mấy hộp Durex kia về, trở về mà lấy đi chơi, miễn cho giết hại con gái nhà người ta, hiện tại nạo thai cái gì cũng rất đắt tiền, trước nói rõ a, tiền này tôi sẽ không trả nhé.”

Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể làm cho những người chung quanh đều nghe thấy, những người vây xem ngày càng nhiều hì hì cười đi ra.

Xuân Hỉ nhìn phía Trần Nhan ghen hờn nhìn trân trối, cười khê, đến gần một chút rồi nói: “Anh ta thích thay đổi khẩu vị, cậu cẩn thận một chút a.”

Nói xong, cô nhìn cũng chưa nhìn Hứa Ninh liếc mắt một cái xoay người bước đi. Đi chưa được mấy bước, phía sau liền truyền đến “Ba” một cái tát vang dội, sau đó Trần Nhan bật thốt lên mắng to: “Anh là đồ hạ lưu! Người không cần dạng còn muốn theo đuổi tôi? Sống làm lãng phí đến không khí chết làm lãng phí đất đai không biết xấu hổ là gì đó! Còn theo tôi nói là mối tình đầu? Mẹ nó anh còn muốn giả vờ a. chết

lại còn muốn lập đền thờ a? Còn giả vờ theo tôi ngây thơ! Hứa Ninh, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh không dưới quỳ dưới chân tôi xin lỗi tôi quyết không bỏ qua!”

Xuân Hỉ gắt gao cắn môi sợ không cần thận một cái liền hồng việc. Biết Trần Nhan vì sao được xưng là “Trần a kiêu” sao? Bởi vì cô là một người đánh đá xảo quyết, không tốt vô lễ, chính là mắc bệnh công chúa, ai muốn đắc tội với cô ta, không chết thì cũng phải mất nửa cái mạng

Xuân Hỉ bước chân nhanh hơn tránh qua chỗ rẽ mới dừng lại, cô dựa vào tường ôm bụng cười to không ngừng, hai má hồng hồng, sóng mắt lưu chuyển. Cô cũng không biết mình sao có thể tà ác như vậy! Cười đủ, cô thở phì phò gọi điện thoại cho Gia Lập

“Gia Lập, anh chừng nào thì tan tầm? Tâm tình em hôm nay rất tốt, sẽ làm giúp việc cho anh không cần thù lao!”

Điện thoại bên kia không có thanh âm, Xuân Hỉ kỳ quái “A lô ” một tiếng: “Anh có nghe thấy không? A lô!”

Sau một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến tiếng nói to của quán ven đường, kỳ diệu là, thanh âm kia ở trong điện thoại, lại giống ở bên tai, hai thanh âm trùng lặp, rõ ràng vô cùng. thời điểm Xuân Hỉ còn đang nghi hoặc, Gia Lập bỗng nhiên nói: “Anh ở phía sau em”

Xuân Hỉ sửng sốt, vừa quay đầu lại, thật sự liền thấy Gia Lập. Hắn không có biểu tình gì, dập điện thoại đi về phía cô, chăm chú nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, đưa tay cầm lấy cổ tay của cô, nói: “Đi thôi, không phải muốn nấu ăn cho anh sao? Đi siêu thị đi.”

Xuân Hỉ kinh ngạc mặt đỏ, Gia Lập tươi cười bên trong ẩn ẩn sung sướng lộ ra, anh không phải đã nghe thấy cái gì đấy chứ? Nào là “Nạo thai”, “Durex”, “Thay đổi khẩu vị” mấy chữ này trong nháy mắt từ đầu của cô xông ra, cô cắn môi, quần bách vô cùng. Ở trong mắt của Gia Lập, nàng vẫn là một cô gái nhỏ thuần khiết a!

Cô chu miệng, nghiêng đầu nhìn Gia Lập lúng ta lúng túng hỏi: “Anh có phải đã thấy được gì hay không a?”

Gia Lập không nói chuyện, nhưng miệng của anh giác rõ ràng hơi giật giật, hơi hơi nhú mi, mím môi, một bộ dáng nhẹn xuống không cười.

Xuân Hỉ ảo não nói thầm: “Gia Lập quả nhiên không phải là người gì tốt!”

Từ siêu thị về nhà Gia Lập ở, Xuân Hỉ không cùng Gia Lập nói qua một câu, đi đường đều cách anh tám mét, bất quá hoa quả cùng đồ ăn vặt cô thích một thứ cũng chưa mua

Cô đi theo phía sau Gia Lập, nhìn anh một thứ lại một thứ đem hàng hóa đã mua quăng lên trên xe, quá xa cô cũng không biết anh mua cái gì, quay trở lại nhà trọ nàng sắp xếp mấy thứ anh mua, lúc này cô mới phát hiện, Gia Lập trừ bỏ mua đồ ăn, còn lại đều là mua cho cô. Có các loại đồ vật và hoa quả cô thích, có dép lê đi trong nhà của cô, váy ngủ, còn có bàn chải đánh răng khăn mặt, thậm chí còn có cả gối ngủ cho cô.

Xuân Hỉ nhặt cái váy hoa kia lên, đưa đến trước mặt Gia Lập: “Anh mua cái này làm gì?”

“Để ngừa vạn nhất, em rời nhà trốn đi tìm anh nương tựa.” Gia Lập thay đổi một bộ quần áo ở nhà, không cho là đúng nói.

Xuân Hỉ há miệng thở dốc, xuy một tiếng: “Anh không phải không thích em tìm anh nương tựa sao? Lần trước anh còn đuổi em về nhà !”

Gia Lập lấy váy quăng vào trong máy giặt, vỗ vỗ đầu của cô nói: “Lần trước? Khi đó em bao nhiêu tuổi? Mười ba, mười bốn tuổi đi? Thời điểm như vậy một mình đi xe lửa đến tìm anh, anh làm sao có thể không tức giận. Em nếu như bị lạc mất anh làm sao có thể ăn nói với bố mẹ em?”

Xuân Hỉ bĩu môi, nghĩ muốn phản bác cái gì, nhưng đến tối cũng không nghĩ ra

Xuân Hỉ giúp Gia Lập làm vài việc nhà, cô tuy rằng lười, nhưng những việc làm đồ ăn đơn giản cô vẫn biết làm

Hai người ngồi ở phòng ăn bắt đầu ăn cơm, Xuân Hỉ mới cẩn thận đánh giá ngôi nhà này. Trang hoàng thực xa hoa, đi theo phong cách của Châu Âu. Xuân Hỉ chắc chắn lắc đầu: “Quá lãng phí tiền ! Em về sau kết hôn, phòng tân hôn tuyệt đối không trang hoàng như vậy, đơn giản một chút thì được rồi. Um, phòng ở đầu tiên phải nhìn ra sông, đang đứng ở ban công, trước mặt chính là nước sông cuộn cuộn, buổi tối xem mặt trời lặn khẳng định rất được. Phòng khách nếu chủ đề là màu da cam, có vẻ sẽ ấm áp hơn! Phòng ngủ phải dán giấy tường màu vàng nhạt, có hoa văn các loại này...”

Cô một mình nói liên miên cẩn thận rất nhiều, Gia Lập cũng không chen vào nói, tự mình chăm chú ăn cơm. Đợi cho Xuân Hỉ ảo tưởng xong, mới phát hiện Gia Lập đã sớm cơm nước xong, dựa vào ghế thanh thần xem báo. Hóa ra cô nói nhiều như vậy đều là nói một mình.

Tự tìm mất mặt! Xuân Hỉ cúi đầu buồn chán ăn cơm, trước mặt Gia Lập bỗng nhiên nói một câu: “Nếu mà em trang hoàng phòng như thế, thì phòng mới cũng bị em ép thành phòng cũ.”

Xuân Hỉ buông chiếc đũa muốn phản bác, thì điện thoại của cô liên vang, cô nhìn cũng chưa nhìn liền nhận, không nghĩ tới điện đến là Hứa Ninh

“Xuân Hỉ, em hãy nghe tôi giải thích.” Hứa Ninh mở miệng đã nói.

“Uh, tôi nghe đây.”

“Vừa rồi là em hiểu lầm, Trần Nhan không phải là bạn gái tôi, tôi có theo đuổi cô ta nhưng không thành công, đó cũng là chuyện trước kia, đều đã trôi qua. Sau lại này cô ta lại quay lại theo đuổi tôi, tôi không đáp ứng, khả năng vì em nói những lời như thế kích thích cô ta, nên cô ta mới như vậy...”

Xuân Hỉ chặn lời anh ta: “Hứa Ninh, anh giải thích không có nghĩa là anh có thể chửi bới người khác. Anh phong lưu, anh hoa tâm, cái này đều không sao, nhưng anh không cần làm cái chuyện thấp hèn như thế để cho tôi khinh thường anh. Là mắt của tôi vụng về, quen biết anh là do mắt tôi bị mù. Tôi cũng không thích anh, mà tôi nghĩ anh cũng không thích tôi, giải thích thực không có ý nghĩa gì. Cứ như vậy đi, gặp lại.”

Cô bình tĩnh ngắt điện thoại, vừa vặn chống lại đôi mắt của Gia Lập.

Cô ngượng ngùng cắn cắn môi: “Làm gì? Nhìn em để chê cười? Đúng vậy, anh nói đúng, anh ta không phải người tốt, em là người ngu xuẩn!”

Gia Lập nghiêm trang nói: “Em chính là ngu ngốc, nhưng còn không đến mức ngu xuẩn.”

“...” Xuân Hỉ nhìn lại, có người an ủi như vậy sao!

Thật lâu sau, Gia Lập thở dài: “Xuân Hỉ, bỏ qua anh ta, em còn có thể gặp người tốt hơn, em đáng giá được người khác đặt ở trong lòng quý trọng cùng yêu thương. Không cần khổ sở, người như thế không đáng.”

Xuân Hỉ quái dị nhìn anh một cái, “Em không thấy khổ sở a, mà em cũng không thích anh ta!”

Gia Lập cười cười, thần nhiên nói: “Tốt nhất là như vậy.”

“Gia Lập, anh làm sao mà biết anh ta là người xấu? Anh nhìn thấy a?” Xuân Hỉ kỳ quái hỏi, theo lý thuyết, anh chỉ thấy qua Hứa Ninh vài lần a.

Gia Lập lắc đầu: “Anh không lợi hại như vậy, có điều là thấy hấn dẫn vợ đến bệnh viện để phá thai.”

“Không phải chứ...” Xuân Hỉ nho nhỏ giật mình, cô nghĩ Hứa Ninh nhiều lần cũng chỉ là thiếu gia phong lưu, không nghĩ tới anh ta là thành phần lừa đảo như thế! Đã kết hôn mà còn gây ra tai họa cho con gái nhà người ta như thế!

Xuân Hỉ xối hai muôi cơm, nghĩ đến cái gì, hỏi: “Gia Lập, kỳ thật anh chuyển đi là vì bất đắc dĩ a?”

Gia Lập gật gật đầu.

“Nếu anh có bạn gái, thì Trình mẹ có phải sẽ không hội bức anh ở cùng một chỗ với em, anh cũng sẽ không chuyển ra ngoài hay không?”

“Có thể nói như vậy.”

Xuân Hỉ mắt tròn chớp chớp, buồn đầu tiếp tục ăn cơm, tiểu vũ trụ của cô lại bắt đầu nổi lên một kế hoạch tuyệt hảo.

13. Chương 13: Hai Bên Không Phải Người

Edit: gau5555

Beta: meott

Cuối tuần, Xuân Hỉ ở trên giường gọi điện thoại cho Gia Lập.

“Hôm nay không phải làm tối đúng không?”

“Uh.”

“Em mời anh đi ăn cơm, thế nào?”

Gia Lập chần chờ một chút, nói: “Lại có chuyện muốn phiền phức đến anh a?”

Xuân Hỉ từ giường ngồi xếp bằng xuống, xoa thắt lưng: “Anh cứ nghĩ là chuyện tốt đi! Em thật tình mời anh đi ăn cơm thế có đi hay không a?”

Dường như Gia Lập thấp giọng cười cười, rồi đáp ứng.

Xuân Hỉ ngắt điện thoại, nằm trên giường che miệng cười khanh khách một hồi. Cổ mẹ đẩy cửa tiến vào, đem quần áo đã xếp ngay ngắn để lên trên giường: “Ngây ngốc cười cái gì a, còn không đứng dậy! Đem quần áo cất đi... Nhanh lên một chút! Đứa nhỏ này, cái thói quen chậm chạp đến khi nào mới có thể bỏ!”

“Mẹ, buổi tối con ra ngoài ăn cơm, mẹ đừng nấu cơm con nhé.”

Cổ mẹ sờ sờ trán Xuân Hỉ: “Con cùng người khác hẹn hò?”

“Không có!”

“Không có là tốt rồi... Thế buổi tối con đi ra ngoài làm gì!”

Xuân Hỉ nghĩ nghĩ nói: “A... mời Gia Lập ăn cơm.”

Cổ mẹ mặt mày hớn hở, cảm thấy đứa nhỏ này cuối cùng cũng thông suốt: “Đúng đúng, thế nói mẹ nghe tình cảm hai đứa phát triển đến bước nào rồi? Đã đến mức hôn môi chưa?”

Xuân Hỉ thoáng chốc mặt đỏ, ngượng ngùng vờ vờ tay nói khê: “Ai nha, cái gì chứ! Không phải như mẹ nói đâu, con cùng Gia Lập không có khả năng.”

“Nói bừa! Trình mẹ của con nói ẹ nghe, Gia Lập chuyển ra ngoài vì muốn cho hai đứa có thể giới của riêng mình! Sợ con xấu hổ ở trước mặt chúng ta cái kia a...”

Xuân Hỉ nhớ tới đến sáng hôm đó ở trên ban công nghe lén Gia Lập nói những lời này, cắn cắn môi, có chút uể oải: “Không phải như mọi người nghĩ đâu, con không ở cùng một chỗ với Gia Lập. Gia Lập không thích con.... con vừa lười lại tùy hứng, lại ham ăn, cái gì cũng không tốt, Gia Lập sẽ không thích con đâu.”

Cô nghĩ, cô gái có thể được Gia Lập yêu, khẳng định là một cô gái xinh đẹp có khí chất, cái gì cũng đều rất hoàn hảo.

Cổ mẹ có chút mất hứng: “Gia Lập nói với con như vậy?”

“Không có.”

“Sao lại không được! Nói gì thì con gái nhà chúng ta cũng là đứa nhỏ hiểu biết như vậy, ai sẽ không thích? Không thích thì mất chính là bị lác rồi!” Cổ mẹ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Xuân Hỉ không nói gì chỉ cười cười, đầu đầy hắc tuyến, vừa rồi là ai mắng cô chậm chạp ...chứ?

Có một kiểu các bà mẹ chính là, bản thân có thể đem đứa nhỏ mắng không đáng một đồng, nhưng nếu người khác nói con của bà một câu không tốt, bà sẽ liều mạng. Điển hình chính là Cổ mẹ.

Buổi tối, Gia Lập đến quán ăn nơi Xuân Hỉ hẹn, cô còn chưa tới. Xuân Hỉ đã đặt một gian cho hai người, phong cảnh thanh nhã, rất thích hợp hẹn hò với người yêu.

Gia Lập uống trà, nghe thấy có người “Phanh” một tiếng đẩy cửa tiến vào, anh đầu cũng không quay lại mà nói: “Em muốn đem cửa dỡ xuống sao?” Nói xong, phía sau anh bỗng nhiên không lên tiếng.

Gia Lập quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới lại thấy Điền Nghiên ghen hòng nhìn trân trối đứng ở nơi đó. Anh đứng lên, sắc mặt thay đổi nghiêm trọng hơn.

“Xuân Hỉ chưa có tới sao?” Điền Nghiên hỏi.

Gia Lập nhướn mày: “Tôi nghĩ cô ấy sẽ không đến đây.”

Điền Nghiên phản ứng lại đây, chữ ằm lên: “Con nhóc chết tiệt kia lại không ngờ cho chúng ta đi thân cận? Cũng chỉ có cô ấy óc heo mới có thể nghĩ ra được...”

Cô còn chưa có mắng xong, Gia Lập liền thần nhiên ngắt lời cô: “Tôi thay Xuân Hỉ nói lời xin lỗi với cô, cô ấy vô tâm không phé, cô đừng so đo với cô ấy.”

Điền Nghiên vội vàng khoát tay, Gia Lập quả là cũng làm cho cô có chút xấu hổ: “Không không, hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

Gia Lập gật đầu: “Vậy tôi đi trước, Điền tiểu thư xin cứ tùy ý.”

Gia Lập mở cửa, liền có một người từ ngoài cửa ngã tiến vào, Gia Lập tay mắt lạnh lẽo đưa tay đỡ lấy cô.

Xuân Hỉ đứng vững vàng, ngẩng đầu liền đối mặt với đôi mắt giận dữ của Gia Lập. Cô cười mỉa hai tiếng, không đầu không đuôi nói: “Thật là.... Tình cờ.”

Gia Lập buông cô ra, lạnh giọng nói: “Cố Xuân Hỉ, quả thực không thể nói lý với em.”

Sắc mặt anh hung ác nham hiểm, giọng nói lại lạnh vô cùng, mũi Xuân Hỉ chua xót, ngụy biện: “Em thì làm sao? Cái này gọi là tri ân báo đáp! Anh không phải muốn tìm bạn trai cho em sao? Em tìm bạn gái cho anh thì có làm sao? Cô ấy là bạn tốt nhất của em, hai người ở cùng một chỗ không còn gì tốt hơn !”

Gia Lập không biểu hiện gì, đối với ánh mắt đang bị tức giận che mờ của Xuân Hỉ nói: “Tùy hứng cũng phải có chừng mực, Cố Xuân Hỉ, em làm cho tôi quá thất vọng.”

Xuân Hỉ trong lòng chột căng thẳng, không thể tin nổi nhìn Gia Lập, thái độ của anh lạnh lùng đến cực hạn, trong thanh âm lộ ra phiền chán rất nhiều. Xuân Hỉ há mồm muốn giải thích, nhưng Gia Lập cũng không để ý đến cô, lướt qua cô, trực tiếp rời đi.

Điền Nghiên đi tới, nhún nhún vai: “Con nhóc, nói thật, mình nếu không phải mình thân thiết như vậy với cậu, nếu mình không biết hiểu biết đầu óc cậu không nghĩ ra cái gì hợp lý cả thì mình sẽ rất rất tức giận. Mình không biết vì sao Trình Gia Lập tức giận như vậy, nhưng mà, cậu có vẻ chạm phải điểm mấu chốt của anh ta rồi.”

Nói xong, Điền Nghiên cũng đi, chỉ để lại Xuân Hỉ một mình ngơ ngác đứng ở ghế lô*.

ghế lô*: là ghế ngồi chờ của các nhà hàng hay có

Cô làm sao vậy? Cô cũng chỉ muốn tìm bạn gái cho Gia Lập mà thôi, để cho Gia Lập quay về nhà, để cho cô mỗi ngày đều có thể thấy anh. Cô chỉ thầm nghĩ như vậy mà thôi, kết quả là, lại chọc cho hai người mất hứng. Chẳng lẽ là cô rất ích kỷ sao?

Xuân Hỉ hít thở sâu vài cái, trong lòng dần dần chán nản. Cô lấy nhanh di động ra gọi điện thoại cho Gia Lập, “Thực xin lỗi” ba chữ còn chưa nói khỏi miệng, Gia Lập đã nói: “Chuyện của tôi không cần em quan tâm, em hãy quan tâm đến chuyện của mình là được rồi.” Ngay sau đó, Xuân Hỉ chợt nghe thấy điện thoại bên kia truyền đến một tiếng “Bịch” vang lên, sau đó là thanh âm mảnh vỡ, hình như là Gia Lập đã quăng máy đi.

Xuân Hỉ bỗng nhiên cảm thấy ngực rất đau, cô ngồi xồm xuống, che ngực, vùi đầu khóc.

Sau ngày đó, Xuân Hỉ cũng chưa gặp lại Gia Lập. Mà cô bỗng nhiên lại trở thành ít lời, mọi người xung quanh đều cảm thấy kỳ quái.

Chu Thiển Văn nhìn Xuân Hỉ ngẩn người: “Cậu gần đây làm sao vậy? Mình phát hiện ra cậu đại khái từ... từ tháng Ba đã trở nên không bình thường, lúc thì cao hứng lúc thì lại ngây dại ra, còn có gán bó thay đổi mấy nam nhân. Cậu sao lại thế này a?”

Xuân Hỉ nghĩ nghĩ xuất thần, hình như là đúng như vậy, từ sau khi mẹ cô cùng Trình mẹ đưa ra ý tưởng để cho cô cùng Gia Lập đính hôn, cô cùng Gia Lập liền trở nên không giống với mọi khi.

Lúc này Triệu quản lý nổi giận dưng dưng đi tới, đem mấy tờ giấy ném vào trước mặt Xuân Hỉ: “Cô làm cái gì? Loại đơn đặt hàng này là cô phụ trách đúng không? Phiên dịch mà có thể ký vào đơn hàng tiêu thụ kia để làm gì? Cô giải thích cho tôi, hiện tại người ta cho rằng nhóm phiên dịch của tôi kết bè kết đảng kinh doanh riêng, chụp lên đầu người khác, cô nói xem, cấp trên khai trừ cô hay là khai trừ tôi? Cô đừng tưởng rằng có người đứng sau thì rất giỏi, chuyện gì cũng dám làm!”

Xuân Hỉ tim đập mạnh và loạn nhịp lên, nhìn nhìn mấy tờ giấy kia, lắc đầu: “Tôi không có a...”

Triệu quản lý chỉ vào ba chữ to trên tờ giấy “Cố Xuân Hỉ”, chỉ vào mấy chữ kia một chút rồi nói: “Còn dám nói không có?”

Ánh mắt Xuân Hỉ có chút nóng lên, cẩn thận nhớ lại cô rốt cuộc đã làm cái gì.

Chu Tiêu vừa vặn từ bên ngoài trở về, nhìn thấy trường hợp này, anh làm như không có việc gì giả vờ không phát hiện đi qua bên người các cô. Xuân Hỉ bỗng nhiên nhớ tới trước đó vài ngày, Chu Tiêu từng cầm mấy hoa đơn cho cô ký, anh ta lúc ấy vội vàng thúc giục, sốt ruột chỉ nói là văn kiện Xuân Hỉ phiên dịch đã quên ký tên. Xuân Hỉ lúc ấy tùy ý nhìn qua, quả thật là bản thuyết minh lúc trước cô phiên dịch, vì thế không nghĩ nhiều liền ký vào, mà cái được đặt hé ra ở phía dưới kia cô không nhìn nhiều, trực tiếp ký tên của cô.

Ý nghĩ này làm cho sau lưng cô lạnh cả người, cô đưa tay kéo lấy quần áo Chu Tiêu: “Là anh ! Là anh đã bảo tôi ký, tôi cái gì cũng không biết!”

Chu Tiêu không nhanh không chậm phủi tay của Xuân Hỉ đi: “Đừng kéo theo ai đó để cứu mạng mình. Loại chuyện này cho tôi mười lần can đảm tôi cũng không dám làm, trong ngành chúng ta ai có thể dám làm chuyện này, còn không phải chỉ có cô sao!”

Xuân Hỉ trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được, một mình cô ký, cô đi cửa sau vào, không có người nhìn thấy cô bị hãm hại như thế nào, cũng không có người nguyện ý đứng ra thay cô nói chuyện.

Triệu quản lý thở dài: “Cố Xuân Hỉ, đây là một lần cuối cùng, nếu không phải Trưởng phòng tiêu thụ đúng lúc phát hiện, công ty chúng ta không biết sẽ phải tổn thất bao nhiêu, chuyện này cũng không phải cô hay tôi khai trừ mà có thể bù lại được. Thu hồi ý nghĩ xấu xa này của cô, nghiêm túc làm phiên dịch nhỏ của mình cho tôi!”

Xuân Hỉ gắt gao cắn môi, nhưng mà nước mắt vẫn không không chịu thua kém rơi xuống, “lạch cạch” làm ướt mấy tờ giấy kia. Cô hết đường chối cãi, Cô ủy khuất, cô khổ sở, những chuyện này cô sẽ đi nói với ai? Điềm Nghiên sao? Ngay từ đầu nghĩ hè cô ấy đã không có lương tâm bỏ lại cô cùng cha mẹ đi du lịch rồi. Gia Lập sao? Coi như hết, cô cũng không bao giờ nghĩ muốn phiên toái anh ta cái gì.

Xuân Hỉ mỗi một về nhà, thời điểm đến cửa nhà phát hiện ở cửa nhà mình có dán một tờ giấy.

Phía trên viết: con gái, ba mẹ với Trình mẹ Trình ba của con đi ra ngoài du lịch , hãy chiếu cố chính mình, còn có Gia Lập nữa. Buổi sáng con ra cửa không mang theo chìa khóa đúng không? Mẹ đã cầm đây rồi, tất cả chìa khóa trong nhà mẹ đều mang đi, con hãy an tâm ở tại nhà của Gia Lập đi. Không nên hỏi chúng ta khi nào thì trở về, chúng ta cũng không biết sẽ đi chơi bao lâu. Con gái ngoan, chúng ta tạo cơ hội cho con, con cần phải nắm chắc có biết hay không? Hy vọng thời điểm chúng ta trở về, con cùng Gia Lập đã gạo nấu thành cơm.

Xuân Hỉ xé tờ giấy xuống, vo nó thành hình tròn theo cửa sổ hành lang ném đi ra ngoài. Cô thở phà phò, thật muốn rống to hai tiếng! Cô đem túi lột hết ra, phía trước phía sau tìm vài lần, ngoại trừ chìa khóa nhà trọ của Gia Lập còn lại không có cái khác.

Cô ngán ngẩm ngồi ở trên bậc cầu thang, phiền chán muốn khóc. Cô làm sao lại có loại cha mẹ này? Cô sao lại có thể xúi quẩy như vậy?

Hơn mười giờ, thời điểm Gia Lập trở về nhà trọ, liền nhìn thấy Xuân Hỉ ôm chân cúi đầu ngồi ở trước cửa nhà anh. Nghe thấy tiếng bước chân, Xuân Hỉ ngẩng đầu.

Hành lang rất tối, Gia Lập không thấy rõ sắc mặt của cô, nhưng từ ánh sáng trong đôi mắt của cô, có thể cảm giác được cô đang tủi thân.

Gia Lập kéo cô từ mặt đất lên: “Em ngồi đây làm gì? Anh không phải đã cho em một cái chìa khoá sao.”

Xuân Hỉ vỗ vỗ bụi bẩn trên quần áo, nói nhẹ: “Anh không có ở nhà, em không muốn đi vào.”

Gia Lập dừng một chút, trầm mặc mở cửa, sau đó nghiêng người để cho Xuân Hỉ đi vào.

“Đưa cho em chìa khoá chính là để em thoải mái đi vào, em đột nhiên khác bình thường như vậy, anh cảm thấy không quen.” Gia Lập giống như đang nói đùa, nhưng giọng nói của anh lại lộ ra vẻ mất hứng.

“A...” Xuân Hỉ không đổi giày, đứng ở đằng kia, hai tay cầm túi.

“Còn muốn anh giúp em đổi giày?” Gia Lập nghiêng đầu nhìn cô.

Xuân Hỉ lắc đầu, “Không phải.” Cô hấp háy cái mũi, nói: “Chuyện này... Ba mẹ em với ba mẹ anh đi ra ngoài du lịch, em không mang theo chìa khoá không về được nhà, anh... em có thể ở nơi này của anh mấy ngày được không?”

Gia Lập nhìn cô không nói chuyện, giống như đang cân nhắc lời của cô có phải thật không.

Xuân Hỉ cảm thấy trong lòng giống như bị kim đâm rất khổ sở, cô lại nghĩ tới chuyện xảy ra tại buổi chiều trong công ty, ngực chua xót. Cô xoay người, nước mắt liền rơi xuống, thanh âm cũng thay đổi: “Cho dù không được, em đi tìm Điền Nghiên cũng giống nhau.”

Gia Lập bỗng nhiên giữ chặt cổ tay của cô, sau đó nghiêng người đóng cửa, ngồi xổm xuống cởi giày cho cô: “Điền Nghiên không phải đi du lịch sao?”

“Anh làm sao mà biết?”

“Ngày hôm qua cô ấy gọi điện cho anh, nói tâm tình của em mấy ngày hôm nay không được tốt, nói anh đừng giận em, và nói cho anh biết cô ấy đi du lịch, không có thời gian giúp đỡ em, nói anh đi xem em ra sao.” Anh vừa nói vừa thay giày cho cô.

Xuân Hỉ không nói lời nào, nhưng mà khóc, tất cả khổ sở mấy ngày nay, tất cả không thoải mái, toàn bộ ứ khuất, trong nháy mắt này muốn tuôn. Ở trước mặt Gia Lập, cô không có cách nào che giấu cảm xúc của mình.

“Khóc cái gì? Anh cũng không có đuổi em ra ngoài.” Gia Lập đứng lên nói.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, Xuân Hỉ không tự giác đưa hai tay ôm lấy eo của anh, dán tại ngực của anh mà khóc, đem nước mắt nước mũi tất cả đều cọ lên quần áo của anh. Trong mũi đều là mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của anh, nhất thời làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Cô nức nở nói: “Gia Lập... Rất xin lỗi... Em không phải cố ý. Anh.. anh đừng giận em được không... Anh đừng không để ý tới em...”

Gia Lập không nói gì, trong lòng căng thẳng, tràn đầy những cảm xúc không hiểu. Anh nhìn cô ở trong ngực mình khóc lớn tiếng, chỉ là nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, lòng bàn tay để lên lưng của cô, cúi đầu nói: “Anh không tức giận, cũng sẽ không không để ý tới em. Anh làm sao có thể không để ý tới em chứ?” Tiếng khóc của cô quá lớn, cũng không biết cô có nghe thấy không.

Thật lâu sau, tiếng khóc của Xuân Hỉ dần dần nhỏ đi, Gia Lập vỗ vỗ lưng của cô, nói: “Khóc xong rồi? Khóc xong rồi thì chúng ta đi ra ngoài.”

Cô ngẩng đầu, sững sờ hỏi: “Đi ra ngoài làm gì?”

“Mua quần áo cho em, bằng không mấy ngày nay ở đây em mặc cái gì đi làm?”

Xuân Hỉ lau cái mũi gật đầu, nghĩ nghĩ, lại cảm thấy kỳ quái: “Vậy sao anh lại cởi giày của em ra?”

Gia Lập nhú mày, “Em sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Anh không nói cho cô, đó là bởi vì, anh sợ cô đi.

Xuân Hỉ rửa mặt xong, liền đi theo Gia Lập ra cửa hàng tổng hợp

Lúc mua nội y, Cô gái bán hàng hỏi Xuân Hỉ kích cỡ, Xuân Hỉ mờ mịt lắc đầu, chuyện này cô cho tới bây giờ cũng chưa nhớ kỹ, nội y đều là mẹ cô giúp cô mua, tự mình mua, đây là lần đầu tiên.

Cô gái bán hàng lại mỉm cười hỏi Gia Lập phía sau Xuân Hỉ nửa thước, mặt không chút thay đổi: “Xin hỏi tiên sinh biết kích cỡ của phu nhân không a?”

Cô ta vừa hỏi xong, Xuân Hỉ mặt lúc xanh lúc đỏ, vội vàng ấp úng nói: “Cái kia, cái kia cô cứ tùy tiện lấy một cái cho tôi thử đi!”

Ai ngờ, Gia Lập lại vừa vặn không mẫn không nhạt nói: “Lấy cho cô ấy 70B thử một chút.”

Xuân Hỉ kinh ngạc nhìn anh, chuyện này tại sao anh lại biết chứ? Chính cô còn không biết làm sao anh có thể biết được?

Gia Lập bị cô nhìn cảm thấy ngại ngùng, khụ khụ vài cái, cau mày nghiêm trang nói: “Còn không đi thử?”

Xuân Hỉ cầm lấy nội y cúi đầu “A” một tiếng, hồng cả lỗ tai, vào phòng thử. Trong chốc lát cô liền đi ra, nhỏ giọng nói với cô gái bán hàng: “Vừa vặn, lấy cái này.”

Sau đó bầu không khí xấu hổ vẫn kéo dài, Xuân Hỉ trong tay cầm túi to luôn bước chậm hơn Gia Lập hai bước, không nhanh không chậm đi theo phía sau anh. Cô nhìn sau gáy của anh, trong lòng giống như bong bóng bay lên.

Bỗng nhiên, Gia Lập ngừng lại, quay đầu nhìn cô.

Xuân Hỉ cũng dừng lại, khẩn trương hỏi: “Anh...anh làm sao thế?”

Anh đi tới, cầm lấy gói to trên tay Xuân Hỉ, xoa xoa đầu của cô, buồn cười nói: “Nhìn xem em có bị lạc không.”

Xuân Hỉ cảm tức đập tay anh, “Đừng, kiểu tóc bị anh làm cho lộn xộn rồi !”

Hai người lại đi dạo trong chốc lát, Gia Lập mua cho Xuân Hỉ mấy bộ quần áo đi làm còn có vài cái áo sơ mi. Xuân Hỉ nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay anh, kéo kéo góc áo của anh : “Mua nhiều như vậy làm gì chứ, em không mặc hết.”

Gia Lập chỉ cười nhẹ: “Mặc không hết thì để lại, hôm nay em rất may mắn, tâm tình của anh không tồi, mua cho em cả bộ quần áo ngủ nữa, nhất tấy nhất đối. (???)”

14. Chương 14

Cuối cùng, bọn họ thắng lợi trở về, Xuân Hỉ vui tươi hơn hờ cầm theo mấy túi to, hoàn toàn quên tất cả chuyện không vui trong ngày hôm nay. Có vẻ như khi cùng Gia Lập ở một chỗ, chuyện phiền não gì cũng đều có thể quên hết.

Trong thang máy, Xuân Hỉ cắn môi, nhìn mặt kính phản xạ thân ảnh mơ hồ của Gia Lập, cô rối rắm nửa ngày, rốt cục vẫn hỏi: “Gia Lập, anh làm sao biết được số đo nội y em mặc bao nhiêu?”

Gia Lập nghiêng đầu nhìn hai má cô đỏ ửng, tâm tình càng khoan khoái thêm, nhin không được muốn trêu đùa cô, vì thế trầm ngâm nói: “Nhìn ra.”

Xuân Hỉ quần bách cúi đầu xuống, lại cảm thấy không thích hợp, đột nhiên ngẩng đầu giả hoạt nói: “Gia Lập anh rất có kinh nghiệm a!”

Gia Lập nhướn mày, một bộ dáng ra vẻ đạo mạo: “ Trên người của em làm sao anh lại không biết? Kinh nguyệt đến lúc nào anh còn biết, em...”

Xuân Hỉ càng nghe càng thấy lung túng, cửa thang máy vừa mở ra, Gia Lập còn chưa nói xong, cô liền chạy vội đi ra ngoài, lấy chìa khoá mở cửa chạy biến vào trong phòng, túi mua sắm được đều ở bên ngoài.

Gia Lập buồn cười, kỳ thật vài năm trước, Xuân Hỉ từng không đầu không đuôi gọi điện thoại cho anh nói cô rất cuộc cũng biết kích cỡ nội y của mình, thanh âm hưng phấn thông qua điện thoại vang vọng toàn bộ văn phòng, Gia Lập khi đó xấu hổ muốn chết, còn bị đồng nghiệp trong văn phòng trêu ghẹo, chuyện tình khó quên như vậy, anh làm sao có thể quên. Nếu như Xuân Hỉ không có phát dục lần thứ hai, như vậy số đo kia khẳng định là đúng.

Xuân Hỉ tắm rửa xong đi ra, trên tóc còn có mấy giọt nước, trước ngực lại bị ẩm ướt một mảnh. Gia Lập lúc này đang ở trước máy tính trả lời email, toàn tiếng Anh .

Cô đi qua, để sát vào muốn nhìn Gia Lập viết nội dung gì một chút. Những giọt nước trên tóc cô liền nhỏ xuống trên cánh tay của Gia Lập, dọc theo những đường cong của cánh tay anh trượt xuống dưới, có chút ngứa. Anh vừa quay đầu lại, chớp mũi suýt nữa chạm vào khuôn mặt của cô, Xuân Hỉ vừa tắm rửa xong nên mùi hương thơm ngát liền kéo đến bao phủ xung quanh cảm quan của anh.

Gia Lập chớp mắt một cái tim đập mạnh và loạn nhịp, lập tức hoàn hồn lùi từ trong ngăn kéo ra mấy sậy tóc nhét vào trong tay Xuân Hỉ: “Sậy tóc rồi đi ngủ, giường chiếu đã đổi mới cho em, không có việc gì thì trở về phòng của em đi.”

Gia Lập hạ lệnh trực khách. Xuân Hỉ bĩu bĩu môi: “Còn sớm mà! Đuổi em đi để làm gì? Anh có phải đang làm chuyện gì ám muội hay không?”

“Tùy em, anh hiện tại có việc cần hoàn thành, em yên lặng một chút là được. Em nếu cảm thấy nhàm chán, cũng có thể đến phòng khách xem tivi.” Gia Lập nói xong, ánh mắt tập trung trên màn hình máy tính, không để ý đến cô.

Xuân Hỉ hừ hừ hai tiếng liền đi ra ngoài.

Gia Lập nhột nhột, thở phào nhẹ nhõm. Xuân Hỉ tuy rằng ngốc, nhưng mà cô tốt xấu gì cũng là một nữ nhân, không thể phủ nhận, cô rất được, chỉ là cô cũng không biết một động tác tùy ý, một biểu hiện vô tình của cô có thể làm cho nam nhân tâm viên ý mã*, giống như lần trước ở trong hôn lễ, cô vô tình say rượu làm cho Hứa Trữ không tự chủ được muốn hôn cô. Mà lần này, Gia Lập không hề phòng bị bị cô xâm nhập vào không gian riêng tư, chân tay anh bỗng nhiên có chút luống cuống .

(Tâm viên ý mã*: là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa.

Tâm viên là cái Tâm như con khỉ, ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Do đó, người tu cần phải định cái Tâm, kiềm giữ không cho dao động, tư tưởng không không.

Ý mã là cái ý nghĩ như con ngựa, lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên.

Người tu hành cần phải gìn cái Tâm, giữ cái ý, không cho phóng túng, cốt làm sao cho tâm ý đạt được trạng thái lặng lẽ không không

Theo Cao Đài từ điển.)

Hơn nửa đêm, Xuân Hỉ cẩn thận xem xét một chút xem phòng Gia Lập có động tĩnh gì hay không. Hơn nửa ngày, cô rốt cục xác định Gia Lập đã ngủ. Nhưng mà cô lại mất ngủ.

Xuân Hỉ quen giường, tại hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, cô lại có chút bất an, nơi này không có vật gì mà cô quen thuộc. Cô rất mệt mỏi, nhưng lại không ngủ được. Xuân Hỉ buồn bã cúi đầu trong chốc lát, quyết định không bao giờ ép buộc chuyện tìm bạn gái cho Gia Lập nữa, cũng không để ý tới tính của mẹ mình cùng Trình mẹ nữa, cô muốn cùng Gia Lập trở lại như trước kia, cùng hòa thuận ở chung.

Giống như hạ quyết tâm, Xuân Hỉ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, vì thế đứng lên, rón ra rón rén lưu tiến vào phòng Gia Lập.

Dáng vẻ Gia Lập ngủ rất nhu hoà, mặt mày khoan khoái thả lỏng, bờ môi không ngờ nhìn mềm mại như thế, nghiêng thân, một tay đặt trên bụng. Xuân Hỉ ghé vào bên giường quan sát trong chốc lát, xác định

Gia Lập chắc chắn đã ngủ say, cô mới nhấc chân lên nhẹ tay nhẹ chân nằm ở bên cạnh Gia Lập.

Cô ngừng trong chốc lát, Gia Lập không có bị đánh thức, cô mới tiến gần lại một chút, nghiêng người, đem đầu chôn ở trước ngực anh. Nhất thời, xộc vào mũi cô, bao phủ hết các giác quan của cô, đều là hương vị của Gia Lập mà cô quen thuộc, an tâm vô cùng. Cô vụng trộm cười cười, đưa tay ôm lấy thắt lưng của Gia Lập, một hồi kéo đến, cô cứ như vậy ôm Gia Lập nặng nề ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, thời điểm Gia Lập tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên qua khe màn cửa sổ lặng lẽ chui vào, toả ra ánh sáng màu vàng, mùi đồ ăn nhẹ nhàng từ bên ngoài bay vào. Anh giống như si ngốc, sau đó rời giường đánh răng rửa mặt.

Đi vào phòng khách, liền nhìn thấy Xuân Hỉ khuôn mặt tươi cười như nắng xuân, một ngày bắt đầu, tâm tình của anh cứ như vậy tốt lên một cách kỳ diệu.

“Tại sao lại không ngủ thêm?” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ đem trứng đã ốp xong để vào trong đĩa, bưng đến trước mặt Gia Lập, ngượng ngùng nói: “Ở nhà của anh, thì phải báo đáp anh! Anh coi thường em không biết nghĩ sao? Đạo lý đối nhân xử thế em vẫn còn biết đó!”

Kỳ thật Xuân Hỉ muốn nói là: em ngủ bên cạnh anh, chẳng qua ngượng ngùng không muốn anh biết mà thôi. Hơn nữa, để có thể, có thể, tối hôm nay còn phải tiếp tục ngủ cùng anh.

Gia Lập ném một miếng, nở nụ cười: “Tư tưởng giác ngộ không sai, có tiến bộ.”

Xuân Hỉ không tiếng động cười cười, thấy Gia Lập dường như đang đợi cô làm đồ ăn, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Cô vừa ăn vừa không đầu không đuôi nói một câu: “Gia Lập, chúng ta về sau không cần cãi nhau nữa, em sẽ mặc kệ chuyện của anh, anh cũng đừng quản em nữa, được không?”

Gia Lập nhìn cô một cái, không nói gì.

Xuân Hỉ lại nói tiếp: “Thời gian lâu, mẹ anh cùng mẹ em không thấy chúng ta có ý gì, khẳng định sẽ yên tĩnh. Anh cũng đừng làm căng với mẹ anh, bà không gặp anh sẽ thấy cô đơn như thế nào chứ, chờ khi bọn họ trở về, anh về nhà đi?”

Gia Lập vẫn im lặng. Nhưng mà trong lòng anh lại nổi lên từng gợn sóng.

Anh nghĩ rằng cô cái gì cũng đều không hiểu, kỳ thật cô ấy cái gì cũng biết. Lúc này anh chuyển đi, thật ra chỉ là anh tùy hứng một hồi. Không thể không thừa nhận, anh làm tổn thương cha mẹ mình, cũng làm tổn thương Xuân Hỉ.

Nhưng mà, chỉ có chính anh biết, anh chuyển đi, không chỉ vì trốn tránh mẹ anh bức bách, còn có, anh cũng không biết bắt an từ đâu mà đến. Quan hệ của anh cùng Xuân Hỉ, vô tình dần dần bị cha mẹ hai nhà thay đổi, anh sợ hãi, sẽ cùng Xuân Hỉ đi ngược lại. Anh thậm chí muốn cùng Xuân Hỉ giống như trước kia, bình an vô sự ở chung.

Xuân Hỉ thấy anh không hé răng, hơi hơi mất mát, anh ấy vẫn không muốn trở về.

Đã nhiều ngày, Xuân Hỉ đều đến giờ tan tầm đi mua đồ ăn, sau đó trở về nhà trợ nấu cơm chiều cho Gia Lập, mà chính cô cũng chưa phát hiện mình lại trở nên chịu khó

Cô hát một điệu dân ca, đem đồ ăn đã nấu xong bưng lên trên bàn, đúng lúc Gia Lập trở về.

Anh vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi đồ ăn, thay giày liền thấy Xuân Hỉ buộc tóc đuôi ngựa ở trong phòng bếp bận việc. Lúc này cùng với lúc trước ở nhà, thấy mẹ bận việc cảm giác không giống nhau.

“Lại là trứng sốt cà chua cùng dấm chua khoai tây xào, thức ăn mới em còn chưa học được, anh đến đây ăn một chút đi! Dù sao so với anh ở bên ngoài ăn cơm hộp vẫn tốt hơn nhiều?” Xuân Hỉ lau tay, từ phòng bếp đi ra, thấy Gia Lập mang theo một quả dưa hấu, lập tức liền nở nụ cười.

Cô cầm lấy dưa hấu, rửa, cắt hai nửa bỏ vào trong tủ lạnh, lại cầm hai chén cơm đi ra, gợn gàng ngăn nắp, thuần thực rất giống một bà chủ gia đình.

“Mẹ em không cần lo lắng về việc em không gả được ra ngoài nữa, việc nhà làm rất lưu loát, bình thường chỉ là rất lười không muốn làm.” Gia Lập cười nói.

“Đó là em cố ý ! Em nếu như gặp nam nhân mà mình yêu, thì mới có thể để cho em cam tâm tình nguyện đảm đương bà chủ gia đình cho anh ấy như vậy! Em chính là đứa con tâm can bảo bối của mẹ em, cho nên bà mới luyện tiếc không cho em làm việc nặng!”

Gia Lập bỗng nhiên túm tay cô, nhìn nhìn, nói: “Da thịt mềm mại, nam nhân yêu em cũng sẽ không để cho em làm việc nặng.”

Xuân Hỉ ngượng ngùng rút tay về: “Chắc là thế!”

Xuân Hỉ mở TV lên, nghe tin tức, hai người vừa xem tivi vừa ăn cơm.

Xuân Hỉ đột nhiên hỏi: “Gia Lập, chúng ta như thế này có tính là ở chung trái pháp luật không?”

Gia Lập nhìn cũng chưa nhìn cô, nói: “Không tính, nhiều lắm thì được cho là ngụ ở chung trái pháp luật.”

“A, vậy cảnh sát sẽ không tới bắt chúng ta chứ?”

Gia Lập cười rộ lên, gõ một chút vào đầu của cô: “Ăn cơm của em đi, nói nhiều quá!”

Buổi tối, Xuân Hỉ chờ Gia Lập ngủ, lại lén lút lên vào phòng của anh, bò lên trên giường của anh. Cô mấy ngày nay đều làm như vậy rồi, Gia Lập cũng chưa phát hiện, cô cũng ngủ an ổn.

Xuân Hỉ ở trong lòng anh cọ cọ, hít vào một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi hương trên người Gia Lập. Trong lòng cô hơi hơi nóng lên, vừa nhấc đầu, liền chạm vào cằm của Gia Lập. Cô sợ tới mức ngừng thở, một cử động nhỏ cũng không dám.

Gia Lập chỉ nghiêng đầu, cũng không tỉnh lại. Xuân Hỉ thở phào thật dài nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực.

Ánh trăng xuyên qua màn cửa chiếu vào trên mặt Gia Lập, ánh sáng lúc xanh lúc đen ần ần, khuôn mặt anh tuấn như ẩn như hiện, hô hấp vững vàng phả lên trán Xuân Hỉ .

Xuân Hỉ có chút thất thần. Cô đỡ ngực Gia lập, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn, sau đó không chuyển mắt nhìn Gia Lập. Tiếp theo, cô chậm rãi tiếp cận, đem môi của mình chạm vào hai cánh môi bạc của Gia Lập. Cảm xúc mềm mại ẩm ướt nhất thời làm cho tim Xuân Hỉ ngừng đập.

Cô bối rối đẩy Gia Lập ra, mở to hai mắt che miệng, cô đang làm gì? Cô lại có thể hôn trộm Gia Lập! Cô sao có thể làm như vậy? Nếu như bị phát hiện làm sao bây giờ? Gia Lập khẳng định sẽ chán ghét cô ! Cô hoá ra là một đại sắc nữ không hơn không kém!

Xuân Hỉ còn đang ảo não, đột nhiên, thanh âm thuần phát của Gia Lập mang theo chút khàn khàn ở trên đỉnh đầu của cô vang lên: “Cố Xuân Hỉ, em đang làm gì?”

15. Chương 15

Xuân Hỉ ngẩn ra, nhắm mắt lại nói: “A? Không... Không làm gì nha, em làm gì? Em đang ngủ thôi.”

“Ngủ đến tận giường của anh sao? Em bị mộng du?” Gia Lập tỉnh táo một chút, nâng nửa người dậy nhìn xuống Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ thoáng ngẩng đầu, thấy anh ngẩng dậy thì giật mình, Gia Lập chắc là không phát hiện ra cái gì chứ? Cô nuốt nước miếng, thử nói: “Chuyện này.... Em... Em... Em chỉ đang sợ hãi.... Em thực sự không làm gì! Chuyện này... Em làm gì chứ ?”

Gia Lập hơi hơi chớp mắt nhìn cô, Xuân Hỉ càng ngày càng chột dạ, cô dứt khoát gắt gao nhắm mắt lại, buồn bực nằm ngay đơ.

Gia Lập trầm mặc, cảm xúc mềm mại hình như có trong mộng kia dần dần trở nên mơ hồ, anh không biết bản thân mình trong mộng hôn cô, hay là đã thật sự hôn cô. Mà bộ dáng có tật giật mình giờ phút này của Xuân Hỉ làm cho anh càng thêm xác định, vừa rồi chỉ là giấc mộng.

Tuy rằng chỉ là giấc mộng, nhưng anh cũng biết rõ, chỉ trong nháy mắt này, trong lòng anh đối với Xuân Hỉ có tồn tại tạp niệm .

Gia Lập nhú nhú mày, nghiêng người nhảy xuống giường, lạnh nhạt nói: “Được rồi, vậy em ngủ ở đây, anh qua phòng em ngủ, đừng hy vọng đi theo phía sau anh, anh sẽ khóa cửa.”

Xuân Hỉ đem mặt chôn ở trong chăn không dám hé răng, sợ lại nói thêm một câu sẽ làm Gia Lập tức giận. Cô thở dài, may mắn anh ấy không phát hiện ra, cô lại cái kia anh...

Ai ai, đầu óc cô làm sao mà lại nóng nảy lên liền hôn như thế chứ?

Gia Lập nằm ở trên giường Xuân Hỉ, mu bàn tay đặt lên trên trán, trợn tròn mắt nhìn trần nhà. Bị Xuân Hỉ làm âm ỉ như vậy, anh cũng không ngủ được, mà chớp mũi vẫn lưu lại hương vị ngọt ngào trên người Xuân Hỉ, khiến anh càng khó đi vào giấc ngủ.

Trần trọc không ngủ được nên sáng sớm hôm sau hai người đều mang theo đôi mắt gấu mèo đi làm.

Gia Lập còn đỡ hơn, chỉ là thần sắc hiện ra vẻ mệt mỏi. Thời điểm tan tầm, Gia Lập do dự một chút, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Xuân Hỉ, hỏi cô có muốn anh đi đón cô cùng về nhà hay không, nhưng mà điện thoại Xuân Hỉ lại không có người nghe máy. Anh lại gọi về nhà trọ, điện thoại nhà trọ cũng không có người nghe.

Gia Lập mơ hồ cảm thấy bất an, vì thế đến thẳng công ty Xuân Hỉ .

Anh vừa đến trước sảnh công ty, chợt nghe bên trong truyền đến âm thanh tiếng cãi nhau, hơn nữa anh rõ ràng nghe thấy, trong âm thanh ồn ào, hỗn loạn kia có tiếng khóc ầm ỹ của Xuân Hỉ. Trái tim của anh hỗn loạn, nhú mày, không để ý tới cô gái lễ tân ở đại sảnh ngăn cản trực tiếp đi vào.

Gia Lập đi vào thì thấy Xuân Hỉ mắt đỏ, đang nói với Chu Thiển Văn: “Cô dựa vào cái gì? Cô có gan nói lại lần nữa xem! Cô nói oan cho tôi chịu tiếng xấu thay người khác, nói tôi có người đứng sau, hay cô nói tôi, đối phó với tôi thế nào cũng được, nhưng mà cô không thể nói đến Trình Gia Lập!”

Người chung quanh đều thì thầm to nhỏ xem náo nhiệt, không ai đi ra ngăn lại, Chu Tiêu lại ở một bên châm ngòi thổi gió: “Sao lại không thể nói? Dám làm dám chịu thôi! Người ta là chính tai nghe thấy nói rằng cô được cái nam nhân gọi là gì nhỉ Trình Gia Lập bao dưỡng, thế nào? Cô có người làm chỗ dựa có thể vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung)? Còn không cho người ta nói!”

Nước mắt Xuân Hỉ giống như trân châu bị đứt rơi thẳng xuống, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm nói: “Không phải... Không phải như thế! Các người không thể nói Gia Lập như vậy!”

Gia Lập đứng ở phía sau cô, khuôn mặt trở nên lạnh lùng vô cùng, không nói một lời tiến lên giữ chặt Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ kinh ngạc nhìn anh: “Gia Lập... ?” Anh ấy sao lại ở chỗ này?

Trong nháy mắt, lòng của cô mềm mại vô cùng, giống như đang chết đuối mờ mịt ở trong nước vớ được một cái cọc gỗ, vì thế khóc càng nhiều.

Anh nắm tay cô, nói nhỏ: “Chúng ta về nhà.”

Xuân Hỉ gật gật đầu, cắn môi yên lặng đi theo anh ra ngoài.

“Nhìn đi nhìn đi, tôi đã nói rồi mà, cái này là khen ngược, không đánh đã khai, nam nhân vật chính trong truyền thuyết lên sân khấu !” Chu Tiêu còn chưa từ bỏ ý định rêu rao.

Gia Lập bỗng chốc quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Chu Tiêu: “Nói thêm một câu nữa, có tin tôi sẽ để cho anh biến mất khỏi nơi này hay không?”

Chu Tiêu bủi môi, tỏ vẻ xem thường.

16. Chương 16

Trên xe, Xuân Hỉ khóc thút thít không ngừng, Gia Lập buồn bực mở cửa kính xe ra, một tay đặt lên cửa, nhìn đám người ngoài cửa kính đang đi lại. Tay kia thì như cũ nắm tay Xuân Hỉ, tinh tế vuốt nhẹ nhẹ.

“Xuân Hỉ. ” Yết hầu Gia Lập lên xuống, thấp giọng thở dài, “Do anh không tốt, anh không nên cho em đến nơi này đi làm, rất xin lỗi, là anh không tốt...”

Xuân Hỉ thở hổn hển, hấp háy cái mũi, dùng sức lắc đầu: “Chuyện này với anh không quan hệ? Rõ ràng là bọn họ không đúng!”

“Chúng ta không đến nơi này làm nữa, về sau sẽ không đi, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, anh sẽ không bức em.” Gia Lập nhớ tới lúc trước mình kiên quyết đưa Xuân Hỉ tới nơi này làm, trong lòng hối hận vô cùng, một công ty xuất nhập khẩu lớn như vậy, Xuân Hỉ đơn thuần ở bên trong rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu uỷ khuất mà anh không biết?

Xuân Hỉ vẫn lắc đầu: “Làm sao lại không đi? Em cũng không phải làm việc gì trái với lương tâm! Không đi mới để cho những người đó nói chuyện linh tinh!”

Gia Lập lau mặt cho cô, nhẹ nói: “Em thật ngốc ?”

“Người ngốc có phúc của người ngốc!” Cô cười khanh khách lên.

Gia Lập im lặng nở nụ cười.

Ăn xong cơm chiều, Gia Lập gọt hoa quả cho Xuân Hỉ, sau đó trở về phòng anh đọc sách y học. Xuân Hỉ đang cầm bát đĩa, một bên vừa ăn hoa quả vừa ở trước mặt Gia Lập mà lắc lư.

Gia Lập bỏ sách xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Có chuyện muốn nói?”

Xuân Hỉ phồng má, mím môi cười lắc đầu.

Gia Lập nhướn mày, tiếp theo cúi đầu nhìn vào sách của anh. Xuân Hỉ khó khăn nuốt hoa quả vào trong miệng, nhăn nhó nửa ngày, rốt cục mới nói: “Gia Lập, buổi tối em có thể ngủ với anh không?”

Gia Lập nhìn chằm chằm vào sách không hề phản ứng.

Xuân Hỉ còn nói: “Em cũng sẽ giống như trước đây, không nói lời nào, không âm ỷ anh, nằm bên cạnh anh giống như thi thố, được không? Một mình em ngủ phòng kia, có chút sợ...”

Lúc Xuân Hỉ còn rất nhỏ, Cố ba Cố mẹ từng về quê để chuẩn bị hậu sự cho ông ngoại của Xuân Hỉ, khi đó thân thể Xuân Hỉ không tốt, không thể đi theo, nên một tháng kia vẫn ở nhờ trong nhà của Gia Lập. Mỗi buổi tối thời điểm Trình mẹ dỗ Xuân Hỉ ngủ, cô đều âm ỷ muốn ngủ cùng Gia Lập.

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Sau đó suốt một tháng, Xuân Hỉ đều ngủ trên giường cùng Gia Lập. Gia Lập có đôi khi ngại cô âm ỷ, gắt gao ấn cô vào trong ngực không cho cô làm càn, thời gian lâu, cô cũng thành thói quen, ôm Gia Lập không âm ỷ không nháo, ngủ cũng an ổn. Ngược lại một tháng sau về nhà, cô bỗng nhiên không quen với việc bên người không có Gia Lập, tranh cãi âm ỷ một thời gian.

Xuân Hỉ nói như vậy, lo lắng quan sát phản ứng của Gia lập, lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ đơn thuần ngủ, mặc kệ cái khác!”

Gia Lập ‘ba’ một tiếng khép sách lại, biểu tình có chút chịu đựng, nói: “Ý của em là muốn làm chuyện khác nhưng mà lại không dám?”

Xuân Hỉ hì hì cười gượng hai tiếng, vội vàng xua tay: “Không a! Làm sao có thể! Anh hiểu lắm rồi! Chỉ là... Em chỉ là...”

“Ngày mai còn đi làm sao?” Gia Lập bỗng nhiên ngắt lời của cô, hỏi.

Xuân Hỉ sợ run trong chốc lát, lúng ta lúng túng gật đầu: “Muốn đi a.”

“Vậy đi ngủ sớm một chút, hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi.” Gia Lập nói xong, đi tắt đèn trong phòng lại, chỉ chừa cái đèn bàn ở đầu giường, sau đó xoay người còn nói: “Cố Xuân Hỉ, đánh răng sạch mới cho lên giường, bằng không không bàn nữa.”

Xuân Hỉ cười tủm tỉm nâng tay lên để ở ngang trên trán: “Tuân mệnh, quan lớn!”

Xuân Hỉ đánh răng xong rồi liền bò lên trên giường Gia Lập, dùng chăn bao lấy chính mình. Gia Lập lấy chăn trong phòng của Xuân Hỉ đem đắp ở trên người của mình, sau đó tắt đèn.

“Anh không đắp chung một chăn với em?” Xuân Hỉ chớp chớp ánh mắt hỏi.

“Em có muốn ngủ hay không đây?”

“Ngủ!”

“...”

“Gia Lập, mấy hôm trước em đều ngủ với anh, anh thật không biết?”

“Uh.”

“Anh ngủ như chết vậy, ngày nào đó nếu có kẻ trộm lên vào trong nhà làm sao bây giờ? Ai, em xem anh cũng không đáng tin cậy nha!”

“Cố Xuân Hỉ, em không cần được một tắc lại muốn lần thêm một thước.”

Xuân Hỉ ha ha cười rộ lên, nghiêng người cách cái chăn ôm lấy Gia Lập: “Gia Lập, hôm nay thời điểm anh xuất hiện trước mắt em rất đúng lúc, em đang khó xử muốn chết, may mắn anh đến. Gia Lập, anh thật tốt!”

Gia Lập không hề động, tùy ý để cho cô ôm, giờ phút này anh không đủ quyết tâm đẩy cô ra, cũng không đủ quyết tâm quay lại ôm cô. Như vậy là tốt rồi, giống như trước như vậy là tốt nhất.

Thoảng một cái đã hơn mười ngày, Xuân Hỉ ở nhà trọ của Gia Lập càng ngày càng tự tại.

Bình thường cô tan tầm sớm, cô sẽ mua đồ ăn trở về nấu cơm. Cơm nước xong, đều là Gia Lập thu thập rửa bát, thỉnh thoảng anh sẽ gọt một ít hoa quả hoặc là nấu một ít nước đường, sau khi ăn xong hoặc là làm việc linh tinh, hoặc là ngồi trên sofa trong phòng khách nghỉ ngơi, xem phim này nọ. Đương nhiên, nội dung phim ảnh là do Xuân Hỉ quyết định. Có đôi khi là phim về tình yêu, cô có thể vừa cười vừa khóc xem hết bộ phim, có đôi khi là phim kinh dị của Hàn, phim Nhật hoặc Thái Lan, rõ ràng sợ muốn chết lại kiên trì muốn xem đến hết, cuối cùng biến thành cô lần lượt lấy hai tay Gia Lập che vào mắt, Gia Lập buồn ngủ đành phải ngồi cách xa cô một chút.

Mà đến cuối tuần, anh tan ca sớm sẽ đi đón cô, sau đó hai người đến quán ăn bình thường ăn một chút, lại đi tản bộ về nhà. Xuân Hỉ sẽ ở chỗ rẽ của cửa hàng bán hoa chọn một ít hoa cúc mang về nhà trọ, cắm ở bàn học trong phòng ngủ của Gia Lập, mùi hương nhàn nhạt tràn đầy cả trong căn phòng, ấm áp vô cùng.

“Gần đây thần sắc không tồi, tâm tình cũng không tồi, có phải phương diện cuộc sống của cậu rất hài hoà hay không a?” Tiểu Hàm trêu ghẹo nói.

Gia Lập cười như không cười: “Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì? Đừng lấp lửng giống như con gái thế nữa.”

“Không phải thời gian này cậu làm việc rất có quy luật sao, nhờ cậu thay ca cậu cũng không đáp ứng, khẳng định là có chuyện! Nói nói, nữ nhân như thế nào có thể thu phục được loại vương tử mặt lạnh như cậu?” Tiểu Hàm càng tươi cười.

Gia Lập nói: “Hôm nay lại muốn thay ca?”

Tiểu Hàm gật đầu: “Sớm biết thế sẽ không nhiều lời vô nghĩa như vậy! Hoá ra sáng sớm đã nhìn ra được? Vậy đi, hôm nay hai ta đổi ca? Mình thực sự có việc gấp.”

Gia Lập nhướn mày: “Thật có lỗi, không có biện pháp, không giúp được cậu rồi.”

Tiểu Hàm nhíu mày nhìn anh: “Không phải chứ, mình nói cậu gần đây làm gì? Nhỏ mọn như vậy!”

“Xuân Hỉ một mình ở nhà, mình lo lắng.” Gia Lập sắc mặt thản nhiên.

Tiểu hàm mở to hai mắt: “Hai người! Hai người? A?”

Gia Lập chặc lưỡi: “Nói tiếng người đi!”

“Hai người ở cùng một chỗ?”

“Không có, chính là tạm thời ở nhờ, cha mẹ ra ngoài du lịch, con nhóc ngốc không mang theo chìa khóa, mình chẳng lẽ không thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) sao?”

Tiểu Hàm lắc đầu thở dài: “Chiều này của bác trai bác gái thật lợi hại a! Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đem hai người nhập thành một khối trực tiếp gạo nấu thành cháo luôn!”

Gia Lập ngẫm lại cũng đúng, nhóm cha mẹ này muốn nghĩ biện pháp tuyệt đối đem bọn họ áp thành một đôi.

“Cậu coi Xuân Hỉ là cái gì chứ? Nói thật, cậu nếu không có tâm tư kia thì cũng đừng làm chậm trễ tiểu cô nương nhà người ta, đối với cô ấy tốt như vậy, con gái rất dễ dàng cảm động, dễ hiểu lắm nha.”

Anh coi Xuân Hỉ là cái gì? Là em gái? Không đến mức như thế. Là hàng xóm? Giống như lại vượt quá.

“Tự giải quyết cho tốt, mình tan tằm.” Gia Lập không trả lời vấn đề của Tiểu Hàm.

“Ai! Cha mẹ hai người đã trở về chưa? Ở nhà cậu như vậy cũng không phải biện pháp nha!” Tiểu Hàm ở sau lưng anh hô lên.

Sau khi trở lại nhà trọ, Xuân Hỉ đã làm xong một bàn đồ ăn chờ anh.

Gia Lập còn chưa có đổi giày, liền hỏi: “Ba mẹ em đã trở về chưa?”

Xuân Hỉ sững sốt, giống như lâu rồi chưa có nhớ tới cha mẹ, lúc này mới vỗ đầu nói: “Quên hỏi!”

Nói xong, cô liền gọi điện cho Cố ba Cố mẹ.

“Mẹ, hai người ở đâu vậy? Chơi vui không? Khi nào thì trở về?” Xuân Hỉ cầm điện thoại hỏi.

Ai ngờ mẹ già của cô lười biếng ở điện thoại bên kia trả lời: “Sẽ sớm trở về thôi!”

“...” Xuân Hỉ thoáng chốc chán nản, lại sinh ra một loại cảm giác bị tính kế bị lừa gạt bị vứt bỏ, cô tức giận dập điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Gia Lập: “Bọn họ sẽ sớm trở lại! Nhưng lại không nói cho em biết!”

Gia Lập gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi, ăn xong cơm chiều anh sẽ đưa em về.”

Xuân Hỉ bĩu bĩu môi, một chữ cũng chưa nói ra.

17. Chương 17

Gia Lập nhìn bộ dạng cô muốn nói lại thôi, nói: “Không muốn về nhà cũng được, vậy ở thêm mấy ngày.”

Xuân Hỉ lắc đầu, “Vẫn là về nhà đi, quấy rầy anh mãi cũng không tốt.”

“Em không nên khách khí như vậy?” Giọng nói của Gia Lập hơi lạnh.

“Em thấy có gì đâu? Lúc trước anh không phải muốn cách xa em một chút mới chuyển ra ngoài sao! Anh còn giữ em lại làm gì? Không sợ mẹ anh cùng mẹ em cho rằng hai chúng ta ở cùng một chỗ?”

“Chuyển đi ra ngoài không quan hệ tới em, không phải vấn đề của em, mà là vấn đề của anh.”

Xuân Hỉ cắn cắn môi: “Quên đi, em không muốn cãi nhau với anh, em không phải khách khí, em thật sự cảm thấy mình ở nơi này, anh luôn nghỉ ngơi không tốt. Em đi trước, đồ ăn đều làm xong rồi, thừa dịp nóng ăn đi.”

Nói xong Xuân Hỉ trở về phòng sắp xếp đồ đạc, Gia Lập đứng ở phòng khách một lát.

“Xuân Hỉ, ăn cơm rồi hãy đi, anh đưa em về.” Gia Lập đi đến cửa phòng Xuân Hỉ.

“Không cần.”

“Cố Xuân Hỉ, em lại tức giận cái gì?” Gia Lập nhíu mày.

Xuân Hỉ bỏ lại quần áo trong tay, quyết miệng: “Không cần quát em! Em nào có tức giận? em chỉ không muốn ăn cơm mà thôi, đồ ăn hôm nay sao khó ăn quá.”

“Khó ăn là có thể không ăn? Tất cả đều để lại cho anh? Nhanh lại đây, cơm nước xong rồi đi.” Giọng nói của Gia Lập có chút ôn hòa.

Cơm chiều qua đi, chờ Gia Lập rửa bát đĩa xong, Xuân Hỉ đã đem tất cả đồ đạc sắp xếp xong rồi.

“Toàn bộ đều mang đi ?” Gia Lập hỏi.

Xuân Hỉ gật gật đầu.

Gia Lập ngồi xổm xuống mở túi hành lý của Xuân Hỉ ra. Thời điểm cô đến cái gì cũng không có, thời điểm đi lại bao lớn bao nhỏ một đồng này nọ, tất cả đều là do anh mua cho cô. Gia Lập cầm một ít quần áo nói: “Để lại ít đồ ở trong này, để giữa vạn nhất về sau còn muốn ở lại đây.”

Xuân Hỉ cười: “Gia Lập, anh có phải luyến tiếc em hay không vậy?”

“Ừ.”

Xuân Hỉ có chút ngượng ngùng, “Vậy chi bằng, em... em không đi?”

“Được.” Gia Lập trả lời rất nhanh, sau đó đem hành lý của Xuân Hỉ sắp xếp trở lại phòng.

Xuân Hỉ lú lười, cô chỉ là nói giỡn mà thôi.

Gia Lập nằm ở trên giường ngửa mặt lên nhìn trần nhà, con nhóc ngốc bên người đã sớm vù vù ngủ say, cuộn tròn mình, tóc xoã ra trên gối toả ra từng trận hương thơm.

Anh cảm thấy mình thật hoang đường, chuyển nhà đi không phải vì muốn chứng minh cho cha mẹ thấy anh sẽ không lấy Xuân Hỉ sao, nhưng mà hiện tại anh lại để cho cô quanh mình chính đại ở cùng với mình, cha mẹ anh sẽ nghĩ như thế nào? Anh biết chính mình sẽ nhớ đến đồ ăn của Xuân Hỉ, nhớ mỗi ngày Xuân Hỉ ngốc ngếch hồ đồ làm cho anh vui vẻ, nhớ cảm giác không chỉ có một mình mình.

Anh nghĩ, chuyện này có thể là quyết định rất không lý trí của anh.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Gia Lập tỉnh lại, Xuân Hỉ đã không còn ở trên giường. Anh rửa mặt xong sau đó đi vào phòng khách, trên bàn ăn chỉ có điểm tâm cũng không thấy bóng dáng Xuân Hỉ. Làm cho gian phòng im lặng khác thường, anh nghĩ, Xuân Hỉ chắc chắn đã đi rồi.

Quả nhiên, trên bàn ăn, dưới cái bát hé ra một tờ giấy, phía trên viết: Gia Lập, làm cho anh một chút điểm tâm cuối cùng thật ngon để cho anh ăn nha! Kỳ thật ngày hôm qua em chỉ nói giỡn, ba mẹ đều đã trở lại, em mà không trở về nhà cũng quá kỳ cục, anh nói có đúng không? Chúng ta cũng không thể để cho bọn họ hiểu lầm, không thì anh chuyển đi sẽ vô ích sao! Chờ bọn họ không gán ghép chuyện của chúng ta nữa, thì anh trở về đi, trở về mỗi ngày em sẽ làm bữa sáng cho anh!

Gia Lập thở dài, chuyện này có thể là quyết định lý trí nhất của Xuân Hỉ

Từ lần trước chuyện của Xuân Hỉ ở công ty ầm ĩ như vậy, cô lại một lần nữa bị mọi người cô lập. Chu Thiến Văn cũng xa cách với cô, Chu Tiêu vẫn như cũ, châm chọc khiêu khích. Cả một ngày, Xuân Hỉ cũng chưa nói qua một câu, nhận được công tác cúi đầu làm luôn, làm xong trực tiếp giao cho quản lý.

Lúc sắp tan tầm, Chu Thiến Văn đi tới, đem một xấp tài liệu đặt tới trên bàn của Xuân Hỉ, nói: “Quản lý giao nhiệm vụ cho tổ của chúng ta, trong vòng hôm nay phải hoàn thành, chậm nhất sáng mai phải giao, buổi tối tôi có việc, những người khác đều đi rồi, cô làm đi. Toàn bộ tiền thưởng là của một mình cô, chuyện tốt như vậy tôi tặng lại cho cô, cảm động chứ? Không cần cảm tạ, làm cho thật tốt, tôi đi đây!”

“Chu Thiến văn!” Xuân Hỉ đứng lên hất đổ tài liệu, nhưng mà người nọ nghe thấy lại làm như không nghe, bước cao cùng ưỡn ngực ngẩng đầu đi.

Chu Thiến Văn mới vừa đi, Triệu quản lý đã đi tới, cô ta tuần tra một lượt, vốn định trực tiếp xem nhẹ Xuân Hỉ, nhưng toàn bộ văn phòng chỉ có một mình Xuân Hỉ.

“Mấy bản báo cáo ngày hôm kia đưa cho các cô đâu? Phiên dịch đã xong chưa?” Triệu quản lý nói.

Xuân Hỉ lắc đầu: “Báo cáo gì? Tôi không biết.”

Triệu quản lý thoáng nhìn tài liệu phân tán trên mặt đất, cúi người nhặt lên, sau đó sắc mặt liền thay đổi: “Cô không biết cũng không thể đem tài liệu của công ty quăng loạn chứ! Đây là thái độ gì hả!”

Xuân Hỉ cũng lười phản bác, xoay người trở về bàn công tác thu dọn túi chuẩn bị tan tầm.

Triệu quản lí đi theo đến, đưa tập tài liệu kia cho cô nói: “Chính là cái này, hôm nay tăng ca làm nó xong cho tôi, sáng mai tôi sẽ thưởng tiền tăng ca cho cô cũng không phải ít đâu, đừng có tìm lý do với tôi, hiện tại làm đi.”

Xuân Hỉ tức giận lấy tài liệu ra, “Được, cô chờ đi, đợi tôi làm xong cho cô!”

Gần mười một giờ đêm, cuối cùng Xuân Hỉ rốt cục cũng đem mấy bản báo cáo làm xong. Cô xoa xoa cái cổ, hít thở thật dài, đứng ở bên cạnh cửa sổ ngắm夜空 một lát, sau đó đem mọi thứ sắp xếp thật tốt, đi đến phòng của Triệu quản lí.

Thời điểm đi vào, Xuân Hỉ bỗng nhiên nghe thấy được trong phòng phát ra thanh âm kỳ quái, cô ôm ngực có chút sợ hãi, sẽ không phải gặp được cái gì bất thủy chứ? Nhất thời, trong óc cô hiện lên rất nhiều hình ảnh phim kinh dị dọa người, một hình ảnh cuối cùng chính là bên trong văn phòng có quỷ thích sao chụp phát ra ánh sáng loè loè.

Cô đứng ở cửa lưỡng lự một hồi lâu, thanh âm bên trong càng lúc càng lớn, Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, sao thanh âm này càng nghe càng kỳ quái chứ? Cô đưa sát lỗ tai lại gần, cẩn thận nghe, trong văn phòng truyền ra từng đợt thanh âm rên rỉ kìm nén của nữ nhân. Cùng với thanh âm va chạm gì đó. Tay cô không tự chủ được đẩy cửa ra, đợi cho thích ứng với phòng tối, Xuân Hỉ nhất thời liền sửng sốt, sắc mặt đỏ một mảnh.

Trong văn phòng, Triệu quản lí đang ngồi ở trên bàn làm việc hai chân ôm thắt lưng của người nam nhân, bộ váy bị vứt trên mặt đất, phong thái mỉa mai hoặc mê lòng người kia vẫn chưa kịp thu vào, cau mày kinh ngạc nhìn Xuân Hỉ. Nam nhân cũng quay đầu lại theo, Xuân Hỉ càng thêm kinh ngạc, nam nhân kia lại là tổng giám đốc của công ty. Lần trước đi công tác Chu Thiển Văn nói Triệu quản lí cùng tổng giám đốc không bình thường, lúc này xem ra quả thật như thế.

Xuân Hỉ vội vàng cúi đầu xin lỗi, “Rất xin lỗi! Rất xin lỗi! Tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy, hai người... Hai người tiếp tục!”

Nói xong cô nhanh chóng đóng cửa lại bỏ trốn mất dạng.

Chạy một hơi ra khỏi công ty, giống như nhìn thấy quỷ dọa người. Chờ cô bình tĩnh trở lại mới phát hiện, trên người trừ điện thoại di động cái gì cô cũng chưa mang theo. Chẳng lẽ cô lại trở về lấy? Cô quay đầu nhìn lên cửa sổ văn phòng, lập tức xoá bỏ ý nghĩ này trong đầu.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định gọi cho Gia Lập tới đón.

10 phút sau, xe Gia Lập dừng lại ở trước mặt cô.

“Túi còn ở trên lầu?” Gia Lập hỏi.

“Uhm.”

“Có phải sợ hay không? Anh đi cùng em lên lấy.” Gia Lập nói xong liền lôi Xuân Hỉ đi đến cầu thang lên lầu.

Xuân Hỉ kéo Gia Lập trở về: “Không đi! Cũng không có gì quan trọng trong đó, để ở trong văn phòng cũng không sao, anh đưa em về nhà đi.”

“Em làm sao vậy? Có phải phát sinh chuyện gì hay không?”

Xuân Hỉ dùng sức lắc đầu.

Gia Lập ôm cánh tay: “Có nói hay không?”

Xuân Hỉ từ chối vài giây, cuối cùng nói thẳng ra: “Quản lý của em cùng tổng giám đốc kia ở trên lầu... ách, bị em gặp được.”

Gia Lập nhìn chằm chằm cô không nói chuyện, Xuân Hỉ nghĩ rằng anh nghe không hiểu, còn nói: “Chính là cái kia đấy! Ai, Anh nhìn em để làm gì? Không hiểu? Chính là cái sự tình mà nam nhân cùng nữ nhân làm ở trên giường, bọn họ lại ở trong văn phòng làm! Ghê tởm muốn chết!”

Gia Lập bỗng nhiên đưa tay vỗ đầu của cô, cười nói: “Thật khờ! Đi thôi, đưa em về nhà.”

Xuân Hỉ vốn tưởng rằng chuyện này chỉ là một bước nhạc đệm, cô dù sao cũng không nghĩ tới hôm sau đi làm lại bị cô gái lễ tân ở đại sảnh ngăn lại ngoài cửa.

“Túi của tôi còn để trên bàn, như vậy cũng không thể đi vào? Cô cũng không phải không biết tôi, tôi là nhân viên công ty toà nhà này, có vấn đề gì sao?” Xuân Hỉ cũng sắp bùng nổ.

Cô gái lễ tân giữ nguyên nụ cười máy móc: “Cố tiểu thư cũng đừng cố gắng, tôi nhận được chỉ thị là, cô đã bị công ty sa thải, cho nên, cô không có quyền tiến vào công ty.”

Sa thải? Làm sao có thể!

“Cô mới bị sa thải đấy! Hôm nay cũng không phải ngày cá tháng tư, một chút chơi đùa cũng không vui!” Xuân Hỉ cảm thấy không hiểu ra sao

Lúc này cửa kính của công ty được mở ra, Xuân Hỉ thừa dịp khi đi theo phía sau người khác đi vào. Một hồi đến văn phòng, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn cô.

“Cô không phải bị sa thải rồi sao? Sao còn có thể đi vào?” Chu Tiêu ở phía sau cô đi tới.

“Phải không? Tôi sao lại không biết nhỉ?”

Triệu quản lý từ phía sau ghé làm việc của cô đứng lên, cầm theo túi của Xuân Hỉ ngày hôm qua, quăng trả lại cho cô, sau đó lại đưa cho cô một phong thư sa thải, nói: “Chờ cô thật lâu, hiện tại chính thức thông báo với cô, cô đã bị công ty sa thải, về chuyện tiền lương chúng tôi sẽ trả cho cô ba tháng, hiện tại có thể mời cô lập tức rời đi? Không cần gây trở ngại công việc của người khác.”

Xuân Hỉ cầm phong bì sa thải kia, cảm thấy đã hiểu rõ, không phải là chỉ trông thấy các người yêu đương vụng trộm thôi sao, có cần thiết thế không? Cô có cố gắng thì sao nào? Vẫn luôn có người không vừa mắt. Cô kìm nén cảm giác chua xót, đem phong thư đập vào trên mặt Triệu quản lý, hừ lạnh: “Làm ơn đi, cái loại chuyện trên giường ấy muốn làm thì về nhà mà làm, hay ô tô khách sạn gì đó, nhưng mà không cần ở trong văn phòng, ô ư ờ nơi mọi người làm việc. Mọi người cẩn thận một chút, thấy được một lần thì sẽ bị sa thải, vậy nếu ai đoạt tổng giám đốc của cô, cũng không phải là sẽ bị cô đuổi giết chứ?”

Văn phòng nhất thời nổi lên tiếng bàn luận khe khẽ. Xuân Hỉ không để ý tới biểu tình kinh ngạc khó coi của Triệu quản lý, cười vỗ vỗ bả vai của cô ta: “Nơi ghê tởm như thế này tôi cũng không cần, cô cố lên nha, hình như người ta đã có vợ rồi đấy.”

Từ công ty đi ra, Xuân Hỉ bỗng nhiên cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, không quá khó, cũng không tức giận. Nơi này không thích hợp với cô, cô chán ghét cái loại lục đục với nhau thế này, con người nơi này thật đáng sợ.

Tin dữ Xuân Hỉ thất nghiệp rất nhanh rơi vào tai của Cố gia cùng Trình gia.

Cố mẹ vô cùng đau đớn giáo dục cô: “Con nói xem công việc của con đang êm đẹp lại không biết quý trọng, làm sao lại bị người ta sa thải chứ? Con có biết lúc trước Gia Lập đã phải tìm bao nhiêu quan hệ mới cho con vào làm được hay không? Đứa nhỏ này sao lại chịu thua kém như vậy chứ! Bạn trai thì không tìm được, hiện tại ngay cả công việc cũng đã đánh mất, con nói con làm thế nào bây giờ chứ!”

Lúc Gia Lập đi vào, Xuân Hỉ đang cúi đầu, không tập trung, một câu cũng không trả lời mẹ già của cô.

“Di à, con muốn nói chuyện một mình với Xuân Hỉ.”

Cố mẹ gật gật đầu: “Được, cháu giúp cô nói với nó.”

“Nghe nói em mắng Triệu Tuệ Lệ?” Gia Lập nói.

Triệu Tuệ Lệ đó là Triệu quản lý của Xuân Hỉ.

“Anh làm sao lại biết? Thế nào, anh có phải lại muốn mắng em nói lung tung hay không?”

Gia Lập cười: “Không phải, là muốn khen ngợi em mắng hay.”

Xuân Hỉ kỳ quái nhìn anh, Gia Lập sẽ không phải uống nhầm thuốc chứ?

“Anh nghĩ đến em gốc như vậy lại tùy ý để cho bọn họ bắt nạt, nhưng may mắn, em đầu nóng lên đem chuyện tình của người ta vạch trần ra hết, Triệu Tuệ Lệ cũng bị sa thải, đưa ra quyết định là Tổng giám đốc của bọn họ.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ vừa nghe xong tâm tình phấn khởi, thấy rất rất tốt: “Thật sự? Ôi, em thật là vì dân trừ hại!”

Sau khi sự tình phát sinh, Tổng giám đốc công ty xin lỗi Gia Lập, chẳng những sa thải Triệu Tuệ Lệ, còn muốn Gia Lập mời Xuân Hỉ một lần nữa trở về công ty làm, nhưng mà anh đã thay Xuân Hỉ từ chối, anh không muốn cô trở lại môi trường hiểm ác như vậy, không muốn cô không vui.

“Cố tiểu thư thất nghiệp, xin hỏi cô về sau có tính toán gì không?” Gia Lập hỏi.

Xuân Hỉ một bộ dáng khát khao: “Tự mình tìm việc, muốn tìm việc mình thích!”

“Phòng bọn anh đang thiếu một người, em có muốn đi hay không?”

Về mặt Xuân Hỉ không tình nguyện.

Gia Lập chỉ cười cười: “Từ từ suy nghĩ, không muốn đảm nhiệm hay đảm nhiệm, anh sẽ không bức em.”

Xuân Hỉ ở nhà một phút cũng không nghỉ ngơi, cô lên mạng tìm việc, gửi đi hơn mười cái sơ yếu lý lịch, chuyên ngành không đúng cô cũng gửi vào.

Cô ngồi ở trước máy tính vò đầu bứt tai, đeo kính đen, tóc búi lên, ôm chân, cắn kẹo que, chỉnh sửa thành bộ dáng một nữ đầu vạt.

Cố mẹ không biết từ đâu biết được trong văn phòng của Gia Lập đang tuyển người, cũng không có việc gì, liền làm công tác tư tưởng với Xuân Hỉ, cổ động cô đi đến văn phòng của Gia Lập làm, còn liệt kê một đồng lợi ích.

Xuân Hỉ cho là Gia Lập đã phản bội cô, không có bức cô, nhưng mà quay ra nói với mẹ già của cô, chuyện này cùng với bức cô có gì khác nhau?

Cố mẹ ở phòng khách quanh quẩn vài vòng cuối cùng vào phòng Xuân Hỉ, gõ vào đầu cô một cái, mắng: “Nha đầu chết tiệt kia mỗi ngày chỉ biết lên mạng, tiếp tục nữa mẹ liền cắt ngay mạng của con đi!”

“Cắt cái gì mà cắt chứ, con đang tìm việc! Tìm việc trên mạng bây giờ là hữu hiệu nhất, mẹ thì biết cái gì nha!” Xuân Hỉ bĩu môi.

“Mẹ không hiểu? Mẹ của con đừng nói có bao nhiêu hoan hình(???), sao mẹ không hiểu!”

Xuân Hỉ sững sốt, bật cười rộ lên, ôm bụng không đứng dậy nổi, “Mẹ, mẹ có phải hay xem “Đại bản doanh vui vẻ” (một chương trình của đài Hồ Nam, TQ) hay không, còn biết ‘Hoan hình’ nha!”

“Dám coi khinh mẹ của con à, lúc mẹ con còn trẻ chính là bông hoa duy nhất của khu chúng ta! Người ta xếp hàng từ đây đến ngã tư đường đó!” Cố mẹ phản đối.

Xuân Hỉ cười càng lớn, nước mắt cũng rơi ra, thì ra mẹ cô mới là thần tượng!

“Đừng lải chũm đề ra chỗ khác! Chuyện Gia Lập con suy nghĩ thế nào? Theo mẹ không cần phải suy nghĩ, đi theo Gia Lập con khẳng định sẽ không mệt, vừa vặn nó có thể giúp chúng ta chăm sóc con, các con lại có thể nuôi dưỡng tình cảm, không thể tốt hơn! Một mũi tên trúng ba đích!” Cố mẹ lại bắt đầu trình bày và phân tích ào ào như nước chảy.

Xuân Hỉ mím môi, ở trong lòng hạ quyết tâm, lần tới mà gặp Gia Lập, lập tức hành quyết! Người này thật không có nhân phẩm! Một chút cũng không giữ chữ tín.

18. Chương 18

Còn chưa đến vài ngày, Xuân Hỉ ở nhà không chịu được, rốt cuộc chịu không nổi mẹ già cô như ma ám quanh lở tai, vì thế đúng lúc Điền Nghiên đi du lịch trở về, ngày hôm sau đã bị Xuân Hỉ gọi đi ra ngoài.

“Chúc mừng cậu, cô gái xinh đẹp thanh thuần đáng yêu vô địch nhất vũ trụ của chúng ta đã khôi phục được công việc tự do theo đúng chuyên ngành, có thể tận tình hưởng thụ cuộc đời thanh xuân, không bao giờ phải cực khổ cả ngày đối mặt với đám gay ở công ty kia !” Điền Nghiên khuôn mặt tươi cười sáng lạn như mặt trời, vui tươi hơn hớn nói.

“Cậu thật không có lương tâm, lại có thể vui sướng khi người gặp họa.” Xuân Hỉ cười chọc cô.

“Mình cũng không nhìn ra được là cậu cần an ủi nha, nhìn cậu cao hứng như vậy, theo mình hiểu là cậu cầu còn không được!”

“Tiểu Nghiên này, biết ai gia vì sao trọng dụng ngươi không? Bởi vì ngươi luôn biết tâm ai gia sâu như thế nào!”

“Cút sang một bên đi! Cậu tìm công việc như thế nào rồi?”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Mấy chục sơ yếu lý lịch, đã chìm đáy biển. Mẹ mình còn luôn khuyến khích mình đến bệnh viện Gia Lập làm, đều làm mình mệt muốn chết!”

“Có sẵn một cơ hội tốt như thế cậu còn nghĩ làm gì, làm sao mà không đi chứ!”

“Khửu cánh tay của cậu đang bị gãy chỗ nào đấy? Đi cái gì chứ! Từ lúc mình tốt nghiệp đến giờ đều không tự mình tìm công việc, mỗi một lần đều dựa vào Trình Gia Lập, rất mất mặt, giống như mình quá vô dụng! Không đi! Kiên quyết không đi!”

“Cậu vốn vô dụng ...”

“...”

Một tuần sau, khi Xuân Hỉ đang chuẩn bị đẩy cửa phòng hành chính thứ ba ra, trong lòng thở dài thật sâu, cô quả nhiên là vô dụng, khuất phục dưới uy quyền của mẹ già, rốt cục thỏa hiệp đến nhờ cậy Gia Lập.

Tiểu Hàm từ phía sau vừa vặn mở cửa đi ra, hai người cứ như vậy chạm vào nhau.

Xuân Hỉ xoa xoa ngực, kêu lên một câu: “Anh Tiểu Hàm.”

Tiểu Hàm sợ run lên một cái, có chút ngoài ý muốn: “Sao em lại tới đây? Sớm như vậy đã tìm Gia Lập?”

Xuân Hỉ cười cười, có chút xấu hổ: “Em không tìm anh ấy, em đến đây ..việc này... Em là nhân viên văn phòng mới của phòng các anh.”

Tiểu Hàm kinh ngạc, bưng tỉnh hiểu ra: “Anh đã nói mà, Gia Lập sao lại nói với chủ nhiệm của bọn anh để lại công việc này chứ. Mời vào, mời vào, lúc này rất náo nhiệt, không có việc gì còn có thể tìm em tán gẫu.”

Tiểu Hàm dẫn Xuân Hỉ tiến vào, chỉ chỉ bàn làm việc phía sau nói: “Đó là vị trí của em, Gia Lập mấy ngày hôm trước đã thu dọn sạch sẽ rồi. Chủ nhiệm của bọn anh còn chưa có đến, em đợi lát nữa đi. Toàn bộ văn phòng trừ em ra còn có một tiểu cô nương nữa, cũng vừa đến không bao lâu, người rất tốt, dễ dàng ở chung. Ai, em đã ăn điểm tâm chưa? Chưa ăn anh đi mua cho em.”

Xuân Hỉ có chút chịu không nổi nhiệt tình của Tiểu Hàm, người kia không phải là nhịn lâu lắm không có người nói chuyện đấy chứ? Cô ngây ngô cười lắc đầu: “Không cần không cần, em đã ăn rồi.”

“Được, vậy anh đi làm việc trước, Gia Lập buổi chiều mới đi làm, có việc gì cũng có thể tìm anh, đừng khách khí nhé.”

Tiểu Hàm đi rồi, Xuân Hỉ ngồi vào vị trí, phát hiện quả thật là thu dọn rất sạch sẽ. Cô kéo mấy ngăn kéo ra quan sát, không nghĩ tới trong một cái ngăn kéo đặt rất nhiều Yakult cùng đồ ăn vặt.

Xuân Hỉ cắn môi ngây ngô cười, thì thào tự nói: “Không sợ người khác biết mình đi cửa sau vào sao, so với mình còn ngốc hơn.”

“Cô là người mới tới ?” Một giọng nói trong trẻo ở trước mặt Xuân Hỉ vang lên.

Xuân Hỉ ngẩng đầu lên, thấy một cô gái nhỏ nhắn đứng ở đằng kia, cười với cô. Nói vậy đây là đồng nghiệp mới của cô.

“Xin chào, tôi là Cố Xuân Hỉ, nhân viên mới tới.” Xuân Hỉ ngọt ngào cười, cô gái này đối với cô ấn tượng không tồi.

“Tôi là Dương Diệu, đến trước cô một tuần, thật cao hứng được cùng làm việc với cô!”

Hai cái cô gái nhất kiến như cố(mới gặp đã thân), Xuân Hỉ thích cô ấy đơn giản mà thẳng thắn. Dương Diệu diện mạo tuy rằng bình thường, nhưng mà tính cách cũng rất vui vẻ, miệng ngọt, cũng thích cười.

Buổi sáng, Dương Diệu đưa Xuân Hỉ đến phòng chủ nhiệm. Chủ nhiệm họ Tiền, tên là Tiền Bảo Đến, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng vừa nói đã cười tủm tỉm, rất bình dị gần gũi. Xuân Hỉ cũng thích chủ nhiệm Tiền, giống như tên của ông, đặc biệt có thiện cảm.

Chủ nhiệm Tiền đối với Xuân Hỉ cũng có chút vừa lòng, tươi cười nói Xuân Hỉ cùng Dương Diệu là những cô gái xinh đẹp trong tổ hợp dờ hơi của bọn ông.

Giữa trưa, Dương Diệu rủ Xuân Hỉ đi ăn cơm, Xuân Hỉ không từ chối vì cũng chưa ăn, vừa vận gặp được Gia Lập đến bệnh viện .

“Bác sĩ Trình hôm nay đến sớm như vậy sao?” Dương Diệu vừa thấy Gia Lập, thật cao hứng nói.

Gia Lập gật đầu với cô, liền quay đầu nói với Xuân Hỉ: “Ăn cơm không?”

“Đang muốn đi ăn”.

“Ừ, cùng nhau đi đi, Dương Diệu cùng đi nhé, tôi mời khách.” Gia Lập nói.

Dương Diệu mặt giãn ra: “Được!”

Gia Lập dẫn bọn họ đến quán “Ba du nhân” gần bệnh viện, Xuân Hỉ từ lần trước bị Gia Lập bắt gặp cô cùng Hứa Trữ tới nơi này, cũng chưa trở lại đây. Vừa khéo, ba người bọn họ lại ngồi chính cái bàn lần trước.

Đồ ăn trong chốc lát đã làm xong mang lên, Tiểu Hàm cũng lại đây .

“A, hai mỹ nữ đều ở đây nha! Bữa cơm này của chúng ta không ăn cũng có thể no, tú sắc khả cơm mà!” Tiểu Hàm ba hoa.

Dương Diệu trêu đùa nói: “Em cũng không cần ăn, bác sĩ Tiểu cũng rất tú sắc khả cơm, bộ dạng thật xinh đẹp nha!”

Xuân Hỉ cười rộ lên, hoá ra Dương Diệu mắng Tiểu Hàm diện mạo rất con gái.

Tiểu Hàm hừ hừ hai tiếng, quay đầu hỏi Xuân Hỉ: “Anh Gia Lập nhà em thuyết phục em đến bệnh viện của chúng ta như thế nào? Người tính tình bướng bỉnh như em mà lại nghe lời như vậy?”

Xuân Hỉ cảm giận trừng mắt nhìn Gia Lập, nói: “Người nào đó không tuân thủ chữ tín, mách lẻo mẹ em! Em bị mẹ phiền không chịu được, đành phải tới .”

Gia Lập lắc đầu cười cười: “Không phải anh nói, hình như là mẹ anh nói.”

“Mẹ anh làm sao mà biết được? Còn không phải do anh nói cho bác! Với lại mẹ anh nói cũng chẳng khác nào mẹ em nói, nói không bức em, mà chuyện này so với bức còn ác liệt hơn!”

“Bệnh viện của bọn anh không tốt sao? Có anh ở đây em sợ cái gì?” Giọng nói của Gia Lập rất nhẹ, làm cho Xuân Hỉ trong lòng khẽ run lên.

Dương Diệu nhìn ba người này, có chút ngơ ngác, “Mọi người đang nói cái gì đấy? Xuân Hỉ rất quen thân với bác sĩ Trình sao?”

Tiểu Hàm cười: “Có thể không quen sao! Hai người này đã quen biết nhau hơn hai mươi năm, còn từng tắm rửa cùng nhau nữa, không phải quen biết bình thường nha!”

Xuân Hỉ sững sốt, hỏi Gia Lập: “Em với anh có tắm cùng nhau sao? Em sao lại không nhớ rõ nhỉ.”

Gia Lập mím môi cười, vỗ vỗ đầu của cô: “Em thật ngốc? Người ta nói giỡn còn có thể so đo như vậy.”

Xuân Hỉ sắc mặt đỏ lên, nhìn Tiểu Hàm: “Anh Tiểu Hàm, em cùng Gia Lập không cùng nhau tắm chung, nhưng Gia Lập có giúp em tắm rồi.”

Tiểu Hàm đang uống trà thiếu chút nữa thì phun ra: “Gia Lập, cậu thật xấu xa, sao có thể không tôn trọng tiểu cô nương như vậy chứ! Tắm rửa cho người ta là việc cậu nên làm sao?!”

Dương Diệu nhìn ra manh mối liền bật cười ha ha: “Bác sĩ Tiểu, anh thật ngốc nghếch, Xuân Hỉ là đang nói giỡn, anh nghe không hiểu sao?”

Tiểu Hàm chặc lưỡi: “Aizz, thật không phúc hậu nha!”

Cơm nước xong, bốn người chậm rãi trở về bệnh viện. Xuân Hỉ và Gia Lập một đôi, Tiểu Hàm cùng Dương Diệu một đôi sóng bước.

“Đồng nghiệp ở phòng anh có thể không thích em hay không? Em có được công việc là do đi cửa sau mà!” Xuân Hỉ oán giận.

“Bọn họ cũng không phải không biết em, đều rất thích em.”

“A, vậy nếu ai bắt nạt em anh sẽ thay em báo thù, đây chính là địa bàn của anh, em mà phải chịu ủy khuất thì sẽ tố cáo với mẹ anh!”

“Ai bắt nạt em, anh sẽ để cho em bắt nạt lại, nếu không bắt nạt được, hoặc bắt nạt không đủ anh sẽ giúp em.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ vừa lòng, gật đầu cười, trêu đùa nói: “Bệnh viện của các anh không ít thanh niên đầy hứa hẹn? Giúp em lựa chọn, không nói hơn anh, nhưng cũng không thể kém nhiều so với anh là được. Chúng ta hành động phối hợp phản kháng mẹ anh cùng mẹ em, chỉ cần có một người mang đối tượng về nhà là được, bằng không các mẹ sẽ không chết tâm.”

Gia Lập chỉ cúi đầu “Uhm” một tiếng, lại không nói chuyện.

Tiểu Hàm cùng Dương Diệu đi ở phía sau.

Dương Diệu nhỏ giọng nói: “Bác sĩ Tiểu, Xuân Hỉ và bác sĩ Trình là kiểu quan hệ đó sao?”

“Không phải, hai người là hàng xóm, Trình Gia Lập coi cô ấy như là em gái thôi!”

Dương Diệu chớp chớp ánh mắt, tâm tình có vẻ rất tốt.

Tiểu Hàm nhăn mày nhìn cô, “Cô không phải là coi trọng Gia Lập chứ?”

Dương Diệu sắc mặt: “Sao có thể chứ! Tôi mới không thích người như bác sĩ Trình đó, anh ta không vừa mắt với tôi, lại rất khô khan, tôi mới không cần đâu! Bác sĩ Trình đối với ai cũng một thái độ giống nhau, duy chỉ đối với Xuân Hỉ, lại luôn luôn cười, ánh mắt cũng là cười. Anh không nghĩ là bọn họ rất xứng đôi sao? Chúng ta đem bọn họ hợp thành một đôi đi?”

“Tiểu nha đầu, cô sao lại nhiều chuyện như vậy chứ! Người ta như thế này không tốt sao, cô điều khiển trái tim của người ta làm gì? Cô nên tự lo lắng cho bản thân mình đi!” Giọng nói của Tiểu Hàm có vẻ không vui lắm.

Dương Diệu buồn bực, anh ta tức giận cái gì chứ! Cô nói gì sai sao ?

Trở lại bệnh viện, chờ Gia Lập là nhóm bệnh nhân đang xếp hàng dài để khám bệnh, anh thay quần áo, liền bắt đầu ngồi khám. Xuân Hỉ mang cho anh một ly trà rồi trở lại văn phòng của mình.

Dương Diệu đang sắp xếp lại một tập văn kiện, nói: “Xuân Hỉ, cái này phải lưu trữ vào trong máy tính, có hơi nhiều, chúng ta phân công làm nó cho xong nhé.”

Xuân Hỉ gật gật đầu, cầm lấy một nửa.

“Tôi tới nơi này một tuần cũng chưa có chuyện gì nhiều để làm, đều rất đơn giản, chỉ là xử lý các việc vặt hàng ngày trong phòng chúng ta, rất thoải mái. Cô là do bác sĩ Trình giới thiệu đến?” Dương diệu nói.

“Uh, dựa vào quan hệ đi cửa sau.”

“Đừng nói như vậy, bây giờ ai không dựa vào quan hệ chứ? Cái gì cũng đều có quy tắc ngầm. Có thể tìm nơi ổn định cuộc sống mới là quan trọng! Tôi cũng đi cửa sau vào đây, dĩ của tôi là chủ nhiệm khoa phụ sản.” Dương Diệu thần bí cười cười.

“A, thật sự? Tôi về sau sinh đứa nhỏ sẽ tìm cô, nói với dì cô phải cho tôi cái giường thật đặc biệt.” Xuân Hỉ cười rộ lên.

Dương Diệu cười ha ha: “Vậy không phải chỉ cần nói một câu sao! Nhưng khẳng định không cần đến phiên tôi hỗ trợ, không cần phải nói, bác sĩ Trình sẽ là người đầu tiên giúp cô xử lý tốt chuyện này, cô an tâm sinh đứa nhỏ là được rồi.”

“...” Xuân Hỉ xấu hổ, lời này nghe qua sao lại thấy kỳ quái như vậy?

Buổi chiều mặt trời dần dần xuống núi, ánh nắng chiều nhuộm đỏ phía chân trời. Xuân Hỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh khi Gia Lập nghiêng người nói chuyện với bệnh nhân, chớp mũi cô dường như còn lẫn quần hương vị thảo dược nhàn nhạt trên người Gia Lập. Cô nhập nốt chút tài liệu cuối cùng vào trong máy tính, rồi đi đến văn phòng của Gia Lập.

Chủ nhiệm Tiền đã ở đó, đang nói chuyện cùng Gia Lập. Xuân Hỉ do dự một chút, vẫn đi vào.

Chủ nhiệm Tiền nói: “Có thể tuần sau sẽ đến, đứa nhỏ này lớn lên không khiếm tốn, tính cách có chút nóng nảy, Tiểu Trình giúp tôi chiếu cố, dạy bảo nó một chút.”

Gia Lập gật đầu: “Chủ nhiệm Tiền khách khí rồi, vốn là chuyện cần làm. Huống hồ chuyện của Xuân Hỉ vẫn nhờ chú giúp, cháu phải cảm ơn chú mới đúng.”

Chủ nhiệm Tiền hòa ái cười: “Cũng không phải đại ân gì, Tiểu Cố vốn rất tốt, trước đây thời điểm cô nhóc thường đến chơi đùa cùng với cậu, tôi đã rất thích nó, tuổi lại cùng cháu gái ta không sai biệt cho lắm, lại rất vui vẻ, ai mà lại không thích!”

Xuân Hỉ đứng ở phía sau bọn họ cắn môi rất muốn cười, được người khích lệ như vậy vẫn xấu hổ một chút, nhin không được tâm hoa nở phóng(trong lòng nở hoa).

“Cố Xuân Hỉ, em lén lút đứng ở đằng kia làm gì.” Gia Lập hơi nghiêng người, nhìn cô nói.

Xuân Hỉ thề thốt: “Em không phải cố ý nghe lén!”

Chủ nhiệm Tiền cười rộ lên, vỗ tay với Xuân Hỉ: “Thế nào? Đứa ngốc đã quen chưa?”

Xuân Hỉ dùng sức gật đầu: “Rất tốt, cảm ơn chủ nhiệm Tiền.”

“Trước kia cũng không khách sáo với tôi như vậy, hiện tại khách sáo cái gì!” Chủ nhiệm Tiền nói.

Xuân Hỉ sờ sờ đầu: “Trước kia cháu cùng chú không quan hệ, hiện tại chú là cấp trên của cháu, không giống nhau!”

“Nhìn không ra, Cố tiểu thư rất biết đối nhân xử thế nha.” Tiểu Hàm từ bên ngoài tiến vào.

Xuân Hỉ ngượng ngùng trừng mắt nhìn Tiểu Hàm

“Tiểu Tiểu còn chưa đi? Không phải đã sớm tan ca rồi sao.” Chủ nhiệm Tiền nói.

Tiểu Hàm cười: “Chờ Xuân Hỉ tan tầm đưa cô ấy về nhà.”

Xuân Hỉ sững sốt, cô khi nào thì cần anh ta đưa?

Tiểu Hàm nhìn ra nghi hoặc của Xuân Hỉ, ánh mắt ra hiệu một chút nói: “Gia lập nhà em cắt cử nhiệm vụ cho anh!”

Gia Lập giương mắt nhìn anh ta, giật giật môi, lại không nói chuyện.

Chủ nhiệm Tiền nhìn nhìn ba người bọn họ, nhin không được muốn cười, thanh thanh cổ họng nói: “Mọi người chậm rãi nói chuyện, ông già này phải về nhà dắt chó đi dạo.”

Chủ nhiệm Tiền đi rồi, Xuân Hỉ nói với Tiểu Hàm: “Anh Tiểu hàm, người tốt làm không dễ, nếu không anh cũng Dương Diệu về đi?”

“Không đưa, lại không tiện đường.”

“Vậy anh đưa em về cũng không tiện đường nha, thật sự là keo kiệt, thêm vài km cũng không tốn của anh bao nhiêu tiền! Gia Lập, bạn của anh sao lại keo kiệt giống anh thế chứ!”

“Đừng lời anh vào, anh cũng không bảo cậu ấy đưa em về nhà, cậu ấy không đưa ai cũng không quan hệ với anh.” Gia Lập nói.

“A?” Xuân Hỉ sững sốt, nhìn Tiểu Hàm nhất thời trong lòng cả kinh, “A, a, vậy không cần, em tự mình về nhà là được rồi, em cũng không phải là không biết đường, hơn nữa bây giờ cũng không phải nửa đêm, không phiền toái đến anh.”

Nói xong Xuân Hỉ chạy nhanh đi, ra đến cửa cô dừng lại một chút, lại quay trở lại, lấy từ trong túi ra một hộp kẹo bạc hà đưa cho Gia Lập: “Nâng cao tinh thần, thông huyệt, buổi tối không cần uống cà phê để thức đêm, em đã đem toàn bộ cà phê của anh ném đi rồi, mệt rồi thì hãy uống trà, hoặc vận động cũng được.”

Xuân Hỉ đi rồi, trong văn phòng một mảnh im lặng, Gia Lập lật báo, Tiểu Hàm đứng ở bên cửa sổ không lên tiếng.

Thật lâu sau, Tiểu Hàm nói: “Trình Gia Lập cậu có ý gì?”

Gia Lập đầu cũng không ngẩng đầu: “Không có ý gì.”

“Nói ít đi một câu thì cậu sẽ chết à?”

“Mình chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

“Cậu đang đánh đố mình sao, được, mình hỏi cậu, Xuân Hỉ là gì của cậu? Hoặc là, cậu coi cô ấy là cái gì?”

“Cậu muốn nói cái gì? Không cần quanh co lòng vòng.”

“Mình cũng không phải đang tán gẫu với cậu, mình nói thẳng luôn, từ khi đại học mình đã coi trọng Xuân Hỉ, cô ấy đơn thuần, đáng yêu, tính tình trong sang, làm cái gì cũng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, cô ấy chỉ cười với mình một cái là mình đã cảm thấy rất hạnh phúc. Nếu không bởi vì cậu, mình đã sớm theo đuổi cô ấy. Mình vẫn nghĩ rằng cậu thích Xuân Hỉ, cậu không chạm vào cô ấy, là bởi vì chờ cô ấy lớn lên. Hiện tại cô ấy đã không còn nhỏ, mà cậu vẫn bộ dáng thờ ơ kia. Mình đã chờ nhiều năm như vậy, cậu với cô ấy không phải loại tình cảm đó thì mình cũng an tâm. Từ giờ trở đi mình sẽ từ từ nắm chắc Xuân Hỉ, cầu xin cậu không có việc gì thì đừng nói bừa phá hỏng chuyện tốt của mình! Được không?”

“Cậu đang nói giỡn?” Gia Lập khép tờ báo lại, ngẩng đầu nhìn vào hai mắt Tiểu Hàm.

“Cậu cảm thấy giống không? Cậu cũng không phải không biết mình, mình nói như vậy, chẳng lẽ giống nói giỡn sao?”

“Không được.” Gia Lập quyết đoán từ chối anh ta.

Tiểu Hàm cười: “Kỳ thật mình căn bản không cần cầu xin cậu đồng ý, cậu cũng không phải cái gì của cô ấy, mình hỏi ý kiến cậu làm gì.”

Tiểu Hàm đi rồi, vẫn còn có chút tức giận.

Gia Lập một mình ở trong văn phòng thì thảo tự nói: “Không được, cậu không thích hợp với cô ấy.”

Sáng sớm, lúc Xuân Hỉ vội vàng rời giường, cửa đã bị người nào đó gõ mạnh. Cô lúng túng đi ra mở cửa, ai ngờ đúng là Gia Lập. Cô ngáy ra một lúc, mới để cho Gia Lập tiến vào.

Gia Lập thấy bộ dạng cô đầu tóc rối bù, cười nói: “Lại ngủ quên?”

Xuân Hỉ chết cũng không thừa nhận: “Không có! Không có đâu!”

Gia Lập chỉ chỉ chân của cô: “Nhanh chân lên một chút em còn có thời gian ăn điểm tâm.”

Xuân Hỉ cúi đầu nhìn lại, thế nhưng lại đi đôi dép lê không giống nhau. Cô cười cười xoay người đổi dép, cổ áo thấp xuống lộ rõ cánh xuân ở trước mặt Gia Lập, cô còn hồn nhiên không biết, hai quả anh đào nhỏ hơi hơi đứng thẳng, ở trước mắt Gia Lập trở nên khiêu khích vô cùng.

Gia Lập quay đầu dời ánh mắt đi, trong đầu chớp mắt một cái trống rỗng.

Xuân Hỉ rửa mặt xong ngồi xuống ăn điểm tâm, nói với Gia Lập: “Anh hôm qua về nhà ngủ?”

“Ừm, về thăm cha mẹ anh.”

“Mỗi ngày anh đều về nhà được thì tốt, như vậy buổi sáng em có thể đi nhờ xe của anh đi làm, còn không phải là thuận tiện bình thường đâu nha.”

“Buổi chiều thời gian tan tầm của anh so với em không khác nhau lắm, đợi anh một lát, chúng ta cùng nhau trở về.” Gia Lập nói.

“Thật sao? Thật tốt quá!” Xuân Hỉ rất cao hứng, khoe môi nhếch lên, ánh mắt hân hoan, Gia Lập có phải sẽ trở về nhà ở hay không?

Lúc Tiểu Hàm đưa ra đề nghị đưa Xuân Hỉ về nhà, bị Xuân Hỉ từ chối. Cô nói thật, Gia Lập sẽ đưa mình về nhà. Mà Tiểu Hàm, lúc đó sắc mặt thoáng chốc trở nên khó coi.

Tiểu Hàm gọi Gia Lập đi vào thông đạo an toàn, đi qua đi lại, vẻ mặt có chút nôn nóng: “Cậu rốt cuộc có ý gì? Cậu có biết hiện tại cậu giống cái gì hay không? Giống một con sư tử đang sợ hãi bị người khác săn mất con mồi!”

Gia Lập bất động thần sắc phá hư kế hoạch anh theo đuổi Xuân Hỉ, còn giống như không có việc gì vừa nói vừa cười với anh, anh thật sự tức sắp điên lên rồi. Bạn thân thì thế nào? Ngăn cản anh tìm bà xã chính là không được!

“Cậu không thích hợp với cô ấy.” Gia Lập bình tĩnh nói.

“Thích hợp hay không thích hợp không phải do cậu! Xuân Hỉ không phải của cậu, ai cũng đều có quyền lợi theo đuổi. cậu hãy để tay lên ngực tự hỏi, ngẫm lại xem rốt cuộc cậu coi cô ấy là cái gì! Trình Gia Lập, hành vi của cậu quá ngây thơ! Mình không thích hợp? Thứ nhất mình không bệnh tật, hai là tình sử không lung tung, thứ ba mình tự đánh giá điều kiện bản thân không tồi, cha mẹ khỏe mạnh, có xe có nhà, mấu chốt nhất là, mình đối Xuân Hỉ là thật sự! Nhiều điều tốt thế này, sao lại không thích hợp? Cậu căn bản không có lập trường nói bốn chữ ‘Cậu không thích hợp’ này!”

Gia Lập không nói chuyện, hơi hơi cau mày như đang ngẫm nghĩ.

Tiểu Hàm lại tiếp tục nói: “Mình biết tâm lý hiện tại của cậu, căn bản chính là người cậu bảo vệ hơn hai mươi năm, hiện tại phải cho người khác, cậu không tiếp thụ được, theo bản năng còn cho rằng Xuân Hỉ sẽ đi theo sau cậu cả đời. Mình nói cho cậu biết! Xuân Hỉ, con mẹ nó cho tới bây giờ cũng không thuộc về cậu! Mình thật muốn đánh cậu! Cậu cứ như vậy sớm hay muộn cũng sẽ để cho cô ấy bị lừa!”

“Hai người đang làm gì?” Xuân Hỉ bỗng nhiên đẩy cửa thông đạo an toàn ra, lộ đầu ra trừng mắt nhìn.

“Không có gì, đang trao đổi tình cảm!” Tiểu Hàm nói.

“A, nguyên lai hai người mới là một đôi a! Vậy bao nhiêu bác sĩ y tá ái mộ chi tâm ở bệnh viện chúng ta thì sẽ như thế nào!” Xuân Hỉ cười.

Tiểu Hàm cọt nhả: “Ai cùng cậu ta chứ? Bộ đáng cậu ta lạnh lùng như thế kia người nào mà chịu được. Aiz, anh nói anh theo đuổi em, em có nguyện ý hay không?”

Không khí nhất thời yên tĩnh lại. Gia Lập nhíu mày, ánh nhìn buộc chặt hai người bọn họ.

Xuân Hỉ liếm liếm môi, không nói chuyện.

“Đừng liếm, em không biết rằng động tác này đối với nam nhân hấp dẫn như thế nào không? Nói mau, có nguyện ý hay không?”

Xuân Hỉ đảo mắt, nhìn Gia Lập, phát hiện ánh mắt anh mở to, một bộ dáng không yên lòng, vì thế lớn tiếng nói: “Được, anh cứ theo đuổi xem, xem em có đáp ứng hay không!”

Tiểu Hàm nở nụ cười, sờ sờ đầu cô, nghiêng người đến gần một chút rồi nói: “Đây chính là do em nói nhé a!”

Vừa dứt lời, Gia Lập liền từ bên cạnh bọn họ đi ra ngoài, giống như coi bọn họ không tồn tại.

“Vậy tối nay đừng về cùng Gia Lập, chúng ta đi ra ngoài xem phim nhé, thế nào?” Tiểu Hàm nói tiếp.

“Anh nói thật sao?”

“Ai nói giỡn với em !”

Xuân Hỉ do dự một chút, cười gật đầu đáp ứng.

Xuân Hỉ cùng với Tiểu Hàm hẹn hò vài lần, Dương Diệu vừa kiễng chân, vừa uống sữa trà nói: “Xuân Hỉ, cô cùng bác sĩ Tiểu yêu đương sao? Tôi vẫn nghĩ cô cùng bác sĩ Trình mới là một đôi.”

Xuân Hỉ ngẩn người: “Cô suy nghĩ quá nhiều rồi, Trình Gia Lập với tôi không quan hệ, cô nếu thích tôi sẽ cố vũ cô theo đuổi.”

Dương Diệu cười rộ lên: “Tôi mới không đấy! Động tác nguy hiểm đấy tôi không dám làm. Kỳ thật tôi đối với bác sĩ Trình không có cảm giác gì, nhưng mà lại rất thích bác sĩ Tiểu .”

Xuân Hỉ cứng đờ, kinh ngạc nhìn cô ta, có chút xấu hổ .

“Đừng nha, biểu tình kia của cô là cái gì! Tôi chỉ là rất có hảo cảm, nhưng người ta lại chướng mắt với tôi, tôi cũng không bắt buộc. Huống chi bác sĩ Tiểu rất có ý với cô.”

Xuân Hỉ không nghĩ tới Dương Diệu lại là cô gái thẳng thắn như vậy, cô cảm thấy rất băn khoăn: “Kỳ thật tôi cùng Tiểu Hàm cũng không có quan hệ gì, tôi cố vũ cô theo đuổi anh ấy, anh ấy rất tốt, nên theo đuổi đi.”

“Anh ấy không phải đang theo đuổi cô sao, sao có thể ngoác đến tôi!”

“Đừng nghe anh ta nói bậy, chỉ nói đùa thôi!”

“Tôi nhìn thấy anh ta rất nghiêm túc”

“ ... ”

“Quên đi quên đi, không nói nữa. Nghe nói đầu tuần phòng chúng ta sẽ có nữ bác sĩ thực tập, là cháu gái của chủ nhiệm Tiền.”

“A? Không phải chứ? Lão Tiền không cảm thấy ngại sao.” Xuân Hỉ nâng má.

“Không phải, tôi nghe dì cả nói, cô gái kia hoàn toàn là dựa vào chính mình, Lão Tiền một chút việc cũng chưa giúp qua.”

“Lợi hại như vậy? Vậy chắc xuất sắc lắm”

Thứ Ba, Khoa tim mạch khó có được náo nhiệt, không ít người đang thảo luận nữ bác sĩ thực tập tới hôm này. Người còn chưa tới, cũng đã nổi tiếng như vậy.

Xuân Hỉ lại dậy muộn, thời điểm vội vàng tới bệnh viện còn chưa có ăn điểm tâm, cũng may Gia Lập đem một phần cho cô. Cô cầm điểm tâm trong tay Gia Lập, thấp giọng nói một câu: “Cám ơn.”

Gia Lập khẽ nhú mày, có chút sững sờ.

Lúc này, cửa phòng bị người “Phanh” đẩy ra, một cô gái tóc dài đang bay bay cười tươi như hoa tiến vào, không rời mắt khỏi Gia Lập. Một lát, cô bỗng nhiên tiến lên ôm lấy Gia Lập, giọng nói trong trẻo: “Sư huynh! Đã lâu không gặp!”

Gia Lập không đẩy cô ra, ngược lại cười cười, nói: “Tiền Vi San, làm sao có thể là em?”

Xuân Hỉ ở bên cạnh cong cong môi, muốn nói, lại phát hiện cổ họng chát chát, giống như có gì đang chặn ngang, có chút khó chịu.

19. Chương 19: Còn Có Thể Giúp Bao Lâu?

Edit: gau5555

Beta: meott

Bác sỹ đến thực tập trong khoa Tim mạch chẳng những là cháu gái của chủ nhiệm Tiền, mà còn là sư muội của Trình Gia Lập. Đương nhiên, thời điểm Tiền Vi San vào đại học y thì Trình Gia Lập đã tốt nghiệp đại học, không thể biết nhau.

Bọn họ là quen biết ở Nhật Bản.

Gia Lập năm ngoài đi Nhật Bản mấy tháng để giao lưu về y học, kết bạn với Tiền Vi San trong quá trình giao lưu học tập ở Nhật Bản, sau khi nói chuyện mới biết được đối phương nguyên lai là học cùng đại học y. Gia Lập trong lúc ở Nhật Bản, dần dần quen thuộc với Tiền Vi San, hai người dường như mỗi ngày đều ở cùng một chỗ.

Gia Lập vốn nghĩ rằng bọn họ sẽ không gặp lại, không nghĩ tới duyên phận lại đến tận đây, Tiền Vi San đúng là bác sỹ mới tới thực tập, anh rất cao hứng, bởi vì Tiền Vi San là người có trách nhiệm, chịu khó học hỏi sẽ là thầy thuốc tốt.

Thời điểm Dương Diệu đi làm, Xuân Hỉ đang cầm cặp lồng cơm vừa ăn cơm, vừa xem di động.

“Buổi tối lão Tiền mời khách, cùng đi nhé!” Dương Diệu nói.

Xuân Hỉ thoáng ngắc đầu: “Không đi.”

“Vì sao không đi? Ăn uống không phải trả tiền còn không tốt sao? Thuận tiện nhìn bác sỹ thực tập mới đến kia!”

“Tôi đã thấy, người rất tốt, rất sáng sủa.” Xuân Hỉ lần đầu tiên nhìn thấy Tiền Vi San, liền cảm thấy cô ta là một đại mỹ nữ mạnh mẽ, mắt ngọc mây ngài, vóc dáng cao gầy, tóc dài bay bay, cười nhẹ có thể mê đảo một đám người, nhất là đứng chung một chỗ với Gia Lập, nam tài nữ mạo, thiên hạ vô song, xứng đôi cực kỳ. Xuân Hỉ cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là nữ nhân, động tác khác biệt lớn như vậy?

“Phải không? Vậy cô thực sự không đi à?”

“Không muốn đi.”

Xuân Hỉ là rất không muốn đi, trong lòng có chỗ nói không nên lời không được tự nhiên, nhưng mà thời gian tan tầm, Gia Lập lại tự mình đến đây tìm cô.

“Em không...” Xuân Hỉ mết mồm từ chối, nhưng Gia Lập căn bản không cho cô cơ hội, anh cười nhẹ, vỗ vỗ đầu của cô: “Ngoan, ăn một bữa cơm rồi chúng ta trở về. Không thể không nể mặt người quen, hiểu hay không?”

Xuân Hỉ miễn cưỡng đáp ứng.

Tan tầm tất cả bác sỹ khoa tim mạch đều đi. Một đám người chậm rãi đến quán ăn gần bệnh viện.

Xuân Hỉ cùng sóng vai với Gia Lập, Tiền Vi San đi lên tán gẫu với Gia Lập, thần thái tươi tỉnh, Xuân Hỉ nhất thời cảm thấy bản thân mình thật chán nản, nhìn bọn họ tán gẫu rất hợp nhau, vì thế chậm rãi đi chậm bước chân xuống, gia nhập với đội ngũ Dương Diệu cùng Tiểu Hàm.

Thời điểm qua đường, Gia Lập nghiêng đầu nói chuyện với Tiền Vi San, bàn tay tự nhiên mà đi cầm lấy tay Xuân Hỉ bên cạnh, nhưng mà lại bắt vào không khí. Trong lòng anh cả kinh, quay đầu tìm kiếm Xuân Hỉ, liền thấy ở phía sau anh, Tiểu Hàm túm lấy Xuân Hỉ, còn giả bộ nghiêm túc răn dạy cô: “Nhỏ ngọc này, qua đường đừng lộn xộn!”

Xuân Hỉ bĩu môi làm mặt quỷ với Tiểu Hàm, kết quả chính mình nhin không được nở nụ cười, mặt mày giống như ngôi sao loé lên, rất đẹp.

Gia Lập có chút thất thần, Tiền Vi San huých chạm vào anh: “Làm sao vậy? Nếu không qua đường thì sẽ gặp đèn đỏ.”

Anh quay đầu lại trả lời, nhưng lại không chút tươi cười .

Đến nhà hàng, Xuân Hỉ đi qua phía sau Gia Lập muốn ngồi cùng với Dương Diệu, lại bị Gia Lập tay mắt lanh lẹ kéo cổ tay. Gia Lập kéo ghế cho Xuân Hỉ, ý bảo cô ngồi xuống.

Xuân Hỉ ngẩn người, nói: “Không cần, em muốn ngồi cùng Dương Diệu.”

Nhưng mà Gia Lập lại bắt cổ tay của cô chưa buông lỏng, trong hai mắt lại nhiễm một tầng mỏng manh không kiên nhẫn. Xuân Hỉ hiểu biết đành im miệng mà ngồi xuống.

Trong bữa ăn, lão Tiền long trọng giới thiệu một chút về Tiền Vi San, liền có người mượn rượu, nháo đòi Tiền Vi San nói quá trình trải qua ở Nhật Bản.

Tiền Vi San cười cười, nhìn vào mắt Gia Lập, nói: “May mà có Trình sư huynh, tôi ở Nhật Bản trải qua rất nhiều thú vị. Tôi thật ngu ngốc, không biết nấu ăn, còn luôn quên không mang theo tiền, sư huynh rất tốt, luôn thu nhận và giúp đỡ tôi. Một tay làm đồ ăn rất ngon, tôi luôn có lộc ăn cả một bát to. Mùa đông ở Nhật Bản kỳ thật không phải rất lạnh, có tuyết rơi, phong cảnh mùa đông rất được, thời điểm tôi cùng sư huynh được nghỉ thì sẽ đi vào thành phố chụp cảnh tuyết. Kỳ thật một chút cũng không mệt, tôi rất thích cuộc sống như vậy, có cơ hội, mọi người cũng đi Nhật Bản chơi.”

Người hiểu chuyện vẫn như trước không buông tha: “Bác sĩ Tiền ba câu không câu nào không nhắc đến bác sĩ Trình nha, vậy hai người ở Nhật Bản không phát sinh chuyện tình một đêm chứ?”

Người nọ vừa nói xong đã bị người bên cạnh huých vào: “Nói cái gì thế, anh làm như lão Tiền không tồn tại sao?”

Người nọ ngẩn ra, mới phản ứng lại, ngây ngô cười gượng hai tiếng: “Tôi hay nói giỡn, hay nói giỡn !”

Gia Lập nghe thấy coi như không nghe thấy, cúi đầu gấp rau cho Xuân Hỉ, bên môi thản nhiên cười, không người nào nhìn thấy anh suy nghĩ gì. Xuân Hỉ chỉ lo vùi đầu tiêu diệt đồ ăn trong bát, quai hàm phình ra.

Tiểu Hàm ló đầu ra chê cười cô: “Chỉ biết ăn, lại không có ai tranh với em, ăn nhanh như vậy làm gì, cẩn thận nghẹn !”

Tay Gia Lập dừng một chút, đưa chén trà cho Xuân Hỉ, cúi người ở bên tai của cô nói: “Uống nước rồi lại ăn, đừng vội, chốc lát rồi chúng ta về nhà.”

Tiền Vi San nhìn bọn họ cười cười, thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Gia Lập, giúp em gấp món ăn, em với không tới.”

Lão Tiền phía sau mở miệng nói chuyện: “Bác sĩ Trình, còn chưa có bạn gái chứ? Nếu không tôi làm mai nhé, cháu gái tôi không phải thật tốt, không biết có xứng với cậu?”

Vừa dứt lời, Xuân Hỉ liền phốc khụ lên, che miệng ho khan, nước mắt đều đi ra, hai má đỏ bừng, mạnh mẽ đánh gãy lời nói của Lão Tiền.

Gia Lập thật có lỗi cười cười với lão Tiền, vỗ nhẹ phía sau lưng Xuân Hỉ, rút tờ giấy lau miệng cho cô.

Xuân Hỉ cau mày xua tay: “Không có việc gì, em không sao, chỉ là bị sặc....”

Tiền Vi San nhìn Xuân Hỉ cười như không cười, nói: “Cô là bác sĩ phòng chúng ta? Hình như là chưa quen biết.”

“Không phải bác sĩ, là nhân viên văn phòng.” Gia Lập trả lời thay Xuân Hỉ, sau đó thấp giọng hỏi Xuân Hỉ: “Muốn trở về hay không?”

Xuân Hỉ ngượng ngùng cười cười với Lão Tiền: “VẬY... VẬY cái kia, tôi có thể là ăn quá no, nên dạ dày có chút đau, tôi về trước, mọi người cứ chậm rãi!”

Gia Lập đứng lên nói: “Anh đưa em về.”

Có người xen mồm: “Sao lại đi rồi a? ở lại một lát! Cô gái nhỏ còn khó chịu sao? Nếu không để anh xem bệnh cho em nhé?”

Gia Lập căng mặt cười, sắc mặt cũng không tốt: “Không cần, tôi đưa cô ấy trở về.”

Tiểu Hàm đột nhiên đứng lên: “Cậu ở lại, để mình đưa cô ấy về.”

Gia Lập không nói chuyện, cười cười liền nắm tay Xuân Hỉ rời đi.

Từ nhà hàng đi ra, tâm tình Gia Lập hình như tốt lắm, nghiêng đầu hỏi Xuân Hỉ: “Em ăn no chưa?”

Xuân Hỉ hơi hơi nhú mi, sờ sờ bụng, lắc đầu nói: “Sao có thể chứ! Còn bị đói đây!”

Gia Lập cười rộ lên: “Muốn ăn cái gì? Anh mang em đi, thưởng cho em giải vây cho anh.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn: “Anh sao lại biết em đang giả vờ?”

“Anh còn không biết em? Em cho là chỉ anh nhìn ra? Ở đây chỉ sợ chỉ có Dương Diệu không nhìn thấy.”

“Vì sao?”

“Cô ấy với em ngu ngốc giống nhau.”

“...” Xuân Hỉ trừng mắt, “Em đã giúp mà anh còn chê cười em! Lúc này lão Tiền khẳng định hận chết em, đều tại anh! Làm sao bây giờ? Em sau này có phải sẽ không có ngày nào tốt hay không?”

“Không phải có anh sao?”

Xuân Hỉ vui rạo rức cười cười: “Anh thực không thích Tiền Vi San? Em sao lại thấy người ta rất thích anh a!”

Gia Lập không nói chuyện, nhướng mày cười yếu ớt nhìn Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ nhất thời cảm thấy sau lưng lạnh cả người, cười mỉa khoát tay: “Em cái gì cũng chưa hỏi, không có hỏi! Hắc hắc, ăn cơm đi!”

Buổi tối Tiểu Hàm gọi điện thoại tới an ủi, Xuân Hỉ ở trên ban công đi qua đi lại nhận điện thoại.

“Em không sao chứ?”

“Ừm, không có việc gì.”

“Thực không có việc gì?”

“Thực không có việc gì.”

“Làm bạn gái anh đi?”

“...” Xuân Hỉ dừng chân một chút, không nói chuyện.

“Xuân Hỉ, anh không hay nói đùa, anh là nghiêm túc. Chúng ta thử xem thế nào?” Tiểu Hàm thấp giọng nói.

Xuân Hỉ cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn ngôi sao che kín trên bầu trời, gần từng tiếng nói: “Thực xin lỗi, em đã có người trong lòng.”

Tiểu Hàm nhất thời không tiếng lên tiếng. Thật lâu sau, anh mới hỏi: “Là... Gia Lập?”

Xuân Hỉ không nói chuyện.

“Trước kia không nghe em nói qua nha. Cái gì... Khi nào thì thích anh ta?” Tiểu Hàm vẫn là nhịn không được muốn biết.

Xuân Hỉ nắm chặt di động, bỗng nhiên nở nụ cười nói: “Chưa nói qua không có nghĩa là em không thích, khi nào sao? Em cũng không biết, dù sao cũng là rất lâu rất lâu ... Thực xin lỗi, anh Tiểu Hàm, em... Khả năng không có biện pháp...”

“Được rồi! Anh đã biết!” Tiểu Hàm ngắt lời cô, anh thở dài: “Gia Lập anh ta biết không?”

“Làm sao có thể! Không thể cho anh ấy biết! Anh cũng không thể nói a! để cho Gia Lập biết em sẽ xong đời!”

“Vậy vậy nhất Gia Lập cũng thích em thì sao?”

Xuân Hỉ cười khỏ một chút: “Sẽ không, Gia Lập không thích em, anh ấy nếu thích, chúng em cũng sẽ không như bây giờ.”

Xuân Hỉ căn bản không biết mình yêu Trình Gia Lập lúc nào, tự cô lơ mờ biết được tình hình, đối với Gia Lập có một phần tình cảm đặc biệt. Cùng anh tranh cãi ầm ĩ, cùng anh đấu trí cùng ương bướng, chủ yếu là muốn để cho Gia Lập càng thêm chú ý cô mà thôi. Cô xuất ra tất cả chiêu thức ở trước mặt Gia lập làm một cô gái nhu thuận, nhưng mà nhớ đến một câu kia của anh “Cô ấy tốt lắm, nhưng mà con chính là không thích” .

Gia Lập nói như vậy rồi, đã không phải người trong lòng anh thì cô làm gì cũng vô dụng, huống chi khuyết điểm của cô đếm mười ngày mười đêm cũng không xong, Gia Lập căn bản chướng mắt với cô.

Gia Lập ở bên cô hơn hai mươi năm, Xuân Hỉ đã cảm thấy thật đủ, cô không mong Gia Lập có thể yêu cô, chỉ cầu có thể ở bên người anh, giúp anh đi qua càng nhiều xuân hạ thu đông.

Xuân Hỉ dập điện thoại quay người lại liền thấy Gia Lập đứng ở ban công đối diện nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng không rõ. Xuân Hỉ nhất thời tim đập suýt rơi, nhìn anh không khỏi khẩn trương. Anh có nghe được cái gì không?

“Anh đến đây lúc nào?” Xuân Hỉ đánh cuộc anh không nghe thấy.

“Vừa mới.”

“Anh có biểu tình gì vậy, nhìn em làm sao!” Xuân Hỉ vẫn là có chút chột dạ.

Gia Lập chỉ chỉ vào váy của cô, nói: “Để ý phía sau một chút.”

Xuân Hỉ nghi hoặc đưa tay đi sờ mông, hai má thoáng chốc đỏ bừng. Cô lại không cẩn thận đem váy giắc nhét vào bên trong quần lót ! Vậy chẳng phải vừa rồi bị Gia Lập nhìn thấy hết?

Cô luống cuống tay chân nhanh chóng đem váy ra, chỉ vào Gia Lập mắng: “Anh đại sắc lang này! Mong anh ngày mai bị đau mắt hột!”

Gia Lập không cảm thấy gì cười cười, trong đầu cũng nghe duy nhất được một câu kia của Xuân Hỉ: “Anh Tiểu hàm, cảm ơn anh.”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như gió xuân, từng trận kích động vào trái tim của anh, êm tai như vậy, cũng là nói với một người nam nhân khác. Anh đã nhìn Xuân Hỉ trưởng thành hơn hai mươi năm, thật sự không thuộc về anh .

Hoặc là nói, cho tới bây giờ cũng không thuộc về anh.

Anh còn có thể giúp cô bao lâu?

20. Chương 20: Một Trăm Phong Thư Tình

Edit: gau5555

Beta: meott

Hôm nay, thời điểm Xuân Hỉ cùng Dương Diệu từ căn tin trở về, bị một y tá cản lại. Cô gái kéo Xuân Hỉ sang một bên, sắc mặt ngượng ngùng đưa cho cô một phong thư, nói: “Nghe nói cô là em gái của bác sĩ Trình, giúp tôi một việc, có thể đem phong thư này giao cho bác sĩ Trình không? Tôi cảm ơn cô nha! Cảm ơn cả nhà cô!”

Nói xong cô gái kia nhanh như chớp bỏ chạy, còn lại Xuân Hỉ cầm lá thư này đứng sững sờ.

Dương Diệu che miệng cười trộm, đi qua chọc chọc Xuân Hỉ: “Ai, đầu năm nay còn có người viết thư tình a? Thật sự là thêm kiến thức !”

Xuân Hỉ cảm thán: “Loại chạy chân đưa thư tình này, tôi đã lâu không có làm, thật có chút không quen...”

Xuân Hỉ suy nghĩ, quyết định đi tìm Gia Lập. Cô gõ gõ cửa đi vào, thấy Tiền Vi San đang ngồi bên cạnh Gia Lập, không biết hai người đang nói cái gì.

Xuân Hỉ cho tới bây giờ cũng không thích Tiền Vi San, lúc này liền càng chán ghét.

Cô đứng ở cửa chần chờ một lúc, đang muốn đi, Gia Lập liền thấy cô, vừa nhắc mắt là ôn hòa tươi cười: “Lại đây.”

Xuân Hỉ đem phong thư để ở sau người, “Làm sao?”

“Em không phải tìm anh sao?”

Xuân Hỉ nhìn Tiền Vi San, cô ta đang có hứng thú nhìn Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ bĩu môi: “Ai tìm anh! Em tìm anh Tiểu Hàm chứ!”

Tiểu Hàm nghe thấy, vội vội vàng vàng đã chạy tới: “Tìm anh sao? Anh đây nguyện ý tùy thời cống hiến sức lực cho em!”

Xuân Hỉ cười cười: “Buổi tối xem phim, nguyện ý không?”

“Cái này khẳng định nguyện ý! Em mời anh xem phim, anh mời em ăn gà, thế nào?”

Tiền Vi San cười: “Bác sĩ Tiểu sao lại giống như trẻ nhỏ thế a!”

“Cái này không phải tùy đối tượng sao, cùng đứa nhỏ nói chuyện phải giả vờ làm đứa nhỏ, nói chuyện với cô, phải giả vờ thâm trầm, vậy mới có vẻ có học vấn. Nói chuyện cùng Gia Lập, phải giả vờ tiên xỏ, bằng không anh ta sẽ dọa cô nha!” Tiểu Hàm cợt nhả nói.

Gia Lập thuận tay ném một quyển sách vào Tiểu Hàm, Tiểu Hàm anh dừng tiếp được, miệng mắng: “Cậu muốn mưu sát sao!”

Tiền Vi San cười nhìn nhìn Gia Lập, “Đỡ đẹp!”

Tiểu Hàm cười tủm tỉm bước đến bên cạnh Xuân Hỉ một tay choàng lên vai của cô, cúi đầu ở bên tai cô nói nhỏ: “Nói mau, là anh tốt hay là anh Gia Lập của em tốt?”

Xuân Hỉ đỏ hồng mặt đẩy anh ta ra, sảng giọng: “Tốt cái gì mà tốt!” Sau đó chạy ra khỏi văn phòng.

Tiểu Hàm vui tươi hơn hớn nhìn theo bóng dáng Xuân Hỉ: “Xuân Hỉ của chúng ta thật đáng yêu!”

Gia Lập kéo môi miễn cưỡng cười cười.

Buổi tối tan tầm, Tiểu Hàm quả thật vào văn phòng hẹn với Xuân Hỉ.

“Đi thật a? Em chỉ nói đùa thôi!” Xuân Hỉ nói, còn nhìn nhìn Dương diệu bên cạnh

Dương Diệu trong nháy mắt cười nói: “Cô nhìn tôi làm gì! Đi đi!”

Tiểu Hàm lại đây giúp Xuân Hỉ thu dọn bàn: “Em thật là ngốc? Anh đây không phải giúp em sao! Cho anh Gia Lập của em ăn dấm chua, thật tốt!”

Xuân Hỉ nhanh tay che miệng của anh ta lại: “Anh nói nhỏ thôi!”

Tiểu Hàm ngăn tay của cô, nhúu mày: “Cho anh ta biết thì làm sao? Anh ta sẽ không để ý tới em nữa? Mà em sao lại khẳng định anh ta không thích em?”

Tiểu Hàm nhìn ra, Gia Lập đối với Xuân Hỉ là có cảm giác, bằng không thời điểm anh nói muốn theo đuổi Xuân Hỉ, Gia Lập có thể phản ứng lớn như vậy sao? Dù là anh trai cũng không thể như vậy, huống chi Gia Lập ngay cả anh trai giả đều không tính!

“Em cũng tự biết!” Xuân Hỉ tức giận nói, ôm cái miệng của anh ta rồi mà sao vẫn còn nhiều lời vô nghĩa như vậy!

“Nghe anh trai nói một câu, nam nhân nếu thật lòng thích nữ nhân, khẳng định sẽ vì nữ nhân kia ghen. Chúng ta hẹn hò với em lại không có tổn thất gì, ta đánh cá một chút, đánh cá Gia Lập thích em!”

Xuân Hỉ thật sự hỗn hển, Dương Diệu còn ở bên cạnh, anh ta sao lại như không thấy người ta, muốn cho khắp thiên hạ đều biết cô Cố Xuân Hỉ vô dụng thâm mền Trình Gia Lập? Sớm biết thế sẽ không nói với anh ta! Tùy tiện tìm một lý do cực tuyệt anh ta là được rồi, cô sao lại muốn ăn ngay nói thật?

“Như vậy đối với anh có chỗ gì tốt?” Xuân Hỉ nói.

“Đương nhiên là có, tìm các loại cơ hội ở một chỗ với em, làm cho Trình Gia Lập ghen nguyền trạng tình cảm với em phát triển, nói không chừng ngày nào đó em sẽ không thích Gia Lập mà lại thích anh chứ?” Tiểu Hàm cười cười.

Xuân Hỉ ngẹn lời.

Lúc này Gia Lập gõ cửa vào, thấy bọn họ sững sốt một chút, hỏi Xuân Hỉ: “Về nhà chưa?”

Xuân Hỉ nhìn Tiểu Hàm đang nháy mắt với cô, khẽ cắn môi nói: “Không trở về, phải cùng anh Tiểu Hàm... hẹn hò.”

Gia Lập gật đầu, nói với Tiểu Hàm: “Vậy đi, Tiểu Hàm cậu sớm đưa cô ấy về nhà một chút, buổi tối đừng cho cô ấy ăn đồ ăn quá cay, chăm sóc cô ấy, đừng để cho cô ấy lạc mất.”

Gia Lập đi rồi, Xuân Hỉ trừng mắt với Tiểu Hàm: “Xem đi, em đã nói Gia Lập không thích em! Anh thực nhảm chán!”

“Không thích đẹp đi, một cô gái anh thích tốt như vậy, đi a, chúng ta hẹn hò đi!”

“Không đi!”

“Đứa nhỏ này sao lại không tuân thủ chữ tín chứ? Vừa rồi không phải nói tốt sao! Đi a!”

“...”

Dương Diệu rất cực nhẹn không được nói: “Tôi nói hai người thật đúng là coi tôi không tồn tại a?”

Xuân Hỉ đều muốn khóc: “Dương Diệu, Cô cùng Tiểu Hàm đi thôi? Tôi sắp phiền muốn chết!”

Dương Diệu buồn cười: “Bác sĩ Tiểu, nguyện ý hẹn hò cùng tôi sao?”

Tiểu Hàm bắt đầu dĩ nhiên hai cô gái này, “Cố Xuân Hỉ, anh đang tính toán nhìn thấu em! Tiểu vũ trụ nhiều tà ác này! Lợi dụng xong lại muốn quăng anh đi? Nói cho em biết, diễn trò phải làm nguyên bộ, Gia Lập nếu nhìn thấy chúng ta không đi hẹn hò, khẳng định ở trong lòng vùng trộm vui mừng đâu!”

Dương Diệu ha ha cười lộ lên, đẩy Xuân Hỉ: “Đi thôi đi thôi! Tôi cam đoan, hôm nay tôi cái gì cũng chưa nghe được, cái gì cũng chưa phát hiện được! Bạn học Cố Xuân Hỉ không thích bác sĩ Trình Gia Lập! Yên tâm, chị em sẽ thay cô giữ bí mật!”

Xuân Hỉ nhìn hai người này, không có cách, cầm túi: “Được rồi, được rồi, tôi đi!”

Gia Lập sau khi ăn cơm chiều xong vẫn ngồi ở trên ban công, nhìn chỗ nào đó trong khu mà ngẩn người.

“Xuân Hỉ không cùng trở về với con sao?” Trình mẫu hỏi.

“Không có.”

Trình mẫu thở dài: “Con xem xem, mẹ cùng mẹ của Xuân Hỉ tạo bao nhiêu cơ hội cho hai đứa? Con sao lại không cố gắng chứ? Con nói con cùng Xuân Hỉ cũng đã ở chung, bây giờ còn làm cùng một nơi, mà sao vẫn không được chứ? Con xem con cũng đã sắp già rồi, nếu không hãy tính toán quay về nhà đi.”

Trình mẫu nói liên miên căn nhắc vào lỗ tai anh một trận, anh cũng không trả lời, vẫn như cũ nhìn một chỗ kia. Trình mẫu dừng lại theo Gia Lập ánh mắt nhìn qua, đúng là đầu cửa khu, bà bắt đầu dĩ lắc đầu: “Chờ Xuân Hỉ trở về a? Con aizz, cố thêm sức lực!”

Ước chừng thời gian khoảng chín, mười giờ, ở cửa một chiếc màu xám tiến vào, xe đứng ở dưới lầu, anh liền thấy Xuân Hỉ từ trong xe nhảy ra, Tiểu Hàm cũng xuống xe. Tiểu Hàm đưa lưng về phía tầm mắt của Gia Lập, cúi người vừa vặn chặn Xuân Hỉ, anh ta một tay giữ chặt Xuân Hỉ, như vậy xem ra, rất giống Tiểu Hàm đang hôn môi Xuân Hỉ.

Gia Lập dời ánh mắt, một lát, lại nhìn về phía bọn họ.

Xuân Hỉ thấy Tiểu Hàm đột nhiên nhìn qua đây, sợ tới mức lui về sau từng bước, lại bị Tiểu Hàm giữ chặt cánh tay. Cô đem đầu lệch đi: “Anh làm gì?”

“Đừng nhúc nhích, cứ để như thế nào.” Tiểu Hàm vẻ mặt cười xấu xa.

Xuân Hỉ không biết anh ta có ý gì, đành phải tùy anh, chỉ ngây ngốc đứng một hồi lâu như vậy .

Sau một lúc lâu, Tiểu Hàm buông cô ra: “Đi lên đi.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, kỳ quái cẩn thận mỗi bước đi, người này không phải bệnh chứ?

Tiểu Hàm nhìn Xuân Hỉ rời đi, lại ngẩng đầu nhìn ban công trên lầu, vừa vặn chống lại ánh mắt của Gia Lập, anh ta đang hoàng giơ nắm đấm lên đối với Gia Lập rồi đặt ở ngực của mình, sau đó cười ngê ngang mà đi.

Xuân Hỉ vào cửa liền đến thẳng ban công lấy quần áo tắm rửa, chỉ chớp mắt mùa hạ đã qua, buổi chiều gió đầu thu lạnh lạnh rung, cô ôm cánh tay, đem toàn bộ quần áo lấy xuống dưới, vừa quay đầu lại liền thấy Gia Lập đứng ở đối diện nhìn cô.

“Anh hôm nay trở về ngủ?”

Gia Lập không lên tiếng.

“Em có cái này cho anh, anh chờ một chút.” Xuân Hỉ nhớ tới phong thư tình ban ngày ở bệnh viện, thùng thùng trở về phòng cầm lá thư ra.

Cửa nhà, Xuân Hỉ đem thư đưa cho Gia Lập: “Thư tình của anh.”

Gia Lập giương mắt nhìn cô: “Em làm bỏ câu đưa thư từ khi nào? Về sau loại này nợ này nhận thì tự mình giữ lại, nếu không liền ném, không cần đưa cho anh!”

“Muốn hay không là chuyện của anh, em chỉ có lòng tốt hỗ trợ truyền tin thái độ của anh là gì a? Trước đây anh thiếu đạo đức, cho dù không nhận thư, lại để cho ta hủy đi thư hay đưa cho người ta sửa chữ sai, không sửa xong không cho nghỉ ngơi, sửa xong rồi anh cũng không xem. Hiện tại càng thiếu đạo đức, giúp anh truyền tin còn phát hỏa với em.” Xuân Hỉ cáu nói.

Gia Lập không nói lời nào, cầm thư trong tay Xuân Hỉ, nhìn chằm chằm cánh môi, ánh mắt của cô, dường như muốn phát hỏa đến nơi: “Người khác lợi dụng em làm gì em đều vui? Em thực không phải ngu ngốc bình thường!”

Xuân Hỉ nhìn anh ta phanh một tiếng đóng cửa lại, hỏn hỏn đem lá thư nắm lại thành một đống: “Trứng thối!”

Tắm rửa xong, Xuân Hỉ mở ngăn kéo bàn học ra, từ bên trong lấy ra một quyển sách ghi chép màu trắng. Cô mở sách ra, chữ viết bên trên rất quen thuộc —— thư tình cho Gia Lập.

Cô chống cằm, một tờ một tờ mở ra. quyển sách ghi chép này, là cô cố ý mua để viết thư tình, tuy rằng là viết cho Gia Lập, nhưng mà cô cho tới bây giờ cũng không tính cho Gia Lập xem. Sách thật dày cũng chỉ dùng một trăm trang, cô cũng chỉ viết một trăm phong thư tình.

Thư tình cũng không coi là thư tình, giống như một kiểu nhật ký, sau đó lúc chấm dứt mỗi phong thư đều biểu đạt một chút tình yêu của cô đối với Gia Lập.

Trước mắt một phong thư này, là thời điểm lớp 11 cô viết. Nội dung như sau: Gia Lập, hôm nay trắc nghiệm toán học em được 98 điểm, ha ha, có phải thực đáng giá để vui mừng hay không? Được rồi, thật ra đầy đủ phải là 100 điểm. Nhưng em đã đạt tiêu chuẩn, vẫn là đáng giá để vui mừng đi? Gia Lập, anh chừng nào thì trở về? Học tiến sĩ vất vả không? Nói cho anh một việc, hôm nay có một học trưởng cấp ba thổ lộ với em, nói thích em, còn hỏi em có nguyện ý làm bạn gái anh ta hay không. Nhưng làm em sợ hãi. Anh nói chưa thi đỗ vào trường cao sao lại muốn nói chuyện yêu đương chứ? Còn nữa, bạn học Gia Lập của chúng ta học tốt, học tập thật tốt, cho tới bây giờ cũng chưa yêu đương! Gia Lập, em rất nhớ anh, Gia Lập, Gia

Lập, em thích anh, anh có biết không? Nghe thấy không? Sẽ chán ghét em sao? Gia Lập, nhanh chút trở về giúp em học bổ túc toán học đi.

Xuân Hỉ khép sách lại, đôi mắt có chút hồng. Bất tri bất giác đã thích Gia Lập nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ dám biểu lộ phần tình cảm này, cô sợ hãi cỡ nào Gia Lập một khi biết bản thân cô đối với anh mơ mộng hão huyền, sẽ không bao giờ để ý tới cô nữa. Gia Lập giống như một cây bông êm ái, động tác nào của anh cũng đều là thờ ơ, lạnh lùng thần nhiên. Thời gian lâu, cô cũng hiểu được, Gia Lập không thích cô. Là do cô tự mình là đúng!

Thư tình viết đến một trăm phong cô sẽ bỏ lại, bởi vì đều phí công. Nhưng mà hôm nay, cô lại nhịn không được muốn viết một phong.

Đề bút, cần môi viết : Gia Lập, em yêu anh. Gia Lập, em yêu anh. Gia Lập, em yêu anh. Gia Lập, em yêu anh...

Cô viết hết cả trang, viết đến cuối cùng, nước mắt cũng đi theo ba chữ “em yêu anh” choáng váng mơ hồ không chịu nổi. Viết xong, cô khép sách lại, để nó vào trong ngăn kéo rồi khoá lại.

Một buổi tối, Xuân Hỉ nằm mơ. Cảnh trong mơ từ lúc cô còn rất nhỏ cười ở trên cổ Gia Lập rất vui vẻ mãi cho đến ngày Gia Lập kết hôn, Tiền Vi San đứng ở bên người đặc ý dào dạt, thời điểm cô tỉnh lại liền cảm thấy ánh mắt đau nhức vô cùng.

Cả một ngày, cô đều ngây ngốc, buồn bã, Dương Diệu hỏi cô sao lại thế này, cô chỉ nói không ngủ được.

Không tập trung kết quả chính là, cô đưa tư liệu vào cả một ngày sửa sang lại, bởi vì quên lưu trữ, không được bảo vệ, cho nên cô lại một lần nữa làm lại. Đã đến tan tầm, mà tư liệu này ngày mai chủ nhiệm Tiền phải dùng để họp vẫn chưa xong, cái này có nghĩa là, cô phải ở lại tăng ca, hoàn thành nó trước ngày mai.

“Cô như thế nào còn không đi a?” Dương Diệu kỳ quái hỏi.

“Cô đi trước đi, tôi còn một chút nữa chưa làm xong.” Nếu Xuân Hỉ nói cô phải làm một lần nữa, Dương Diệu khẳng định sẽ nghĩa khí lưu lại giúp cô làm xong, mà cô thì không muốn phiền toái người ta.

Sắc trời dần dần tối xuống, bụng Xuân Hỉ rất hợp với tình hình thâm thì kêu hai tiếng. Lúc này Gia Lập đẩy cửa tiến vào, nhìn cô còn đang ở trước máy tính đánh chữ, hỏi: “Tiểu Hàm đã đi rồi, em còn không đi?”

Tiểu Hàm đi rồi liên quan gì đến cô? Xuân Hỉ ừ ừ ừ ừ trả lời một câu: “ Uh, tăng ca.”

Gia Lập đi đến bên người cô, nhìn máy tính của cô: “Thời gian đi làm em làm gì? Một chút này đến bây giờ còn chưa làm xong?”

“Đúng vậy, em không phải ngu ngốc bình thường a, đã sớm làm xong nhưng em lại không lưu, làm lại một lần nữa. Trình đại bác sĩ anh có thể tan tầm rồi đi, anh ở trong này em không có biện pháp chuyên tâm công tác!” Xuân Hỉ bĩu môi nói.

Gia Lập không biết khi nào đã cúi thân mình để sát vào một chút, làm hại Xuân Hỉ vừa quay đầu lại, nhưng thiếu chút nữa đụng tới môi của anh. Chóp mũi của cô chạm phải chóp mũi của anh, hơi thở ẩm ướt của anh phun ở trên môi của cô, làm cho cô có chút mê muội. Xuân Hỉ bị kiềm hãm, nháy mắt đã quên hô hấp, ngây ngốc cứng người lại.

Gia Lập nhú nhú mày, đứng dậy bước đi.

Xuân Hỉ cắn răng, cảm giận gõ bàn phím, người nào a! Chiếm tiện nghi của cô mà còn bước đi? So với Trần Quán Hỉ còn xấu xa hơn, tốt xấu gì người ta còn để lại ảnh chụp a, hoan hô Trình Gia Lập, vô vô mông chạy lấy người!

Ước chừng qua 20 phút, cửa lại bị người đẩy ra. Xuân Hỉ ngẩng đầu nhìn, Gia lập đang cầm theo gà đi tới.

21. Chương 21: Tiểu Tam Rất Cố Gắng

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ nuốt nuốt nước miếng, rất khôngcott khí hắc hắc ngây ngô cười: “ Sao anh lại quay trở lại? Cái kia là mua cho em?”

Gia Lập nhìn cô một cái: “Ăn xong rồi lại làm.”

Xuân Hỉ thè lưỡi, chân chó chạy tới, vừa cắn hamburger vừa nuốt mông ngựa (nịnh nọt): “Gia Lập, anh thật sự là người tốt bụng nha, biết em sắp chết đói, đúng lúc mang đồ ăn đến cho em. Ai ai, sao anh lại không ăn? Anh....anh phải đi về?”

“Lúc ăn cơm không nên nói chuyện.” Gia Lập mở ra một gói to khác lấy hộp thức ăn ra.

Một lát sau, Gia Lập cơm nước xong xuôi đi ra ngoài vứt bỏ hộp thức ăn lúc quay về, thì Xuân Hỉ cũng ăn xong rồi. Cô lau miệng, nhỏ giọng hỏi: “Anh phải đi về?”

“Em rất muốn anh đi về?”

Xuân Hỉ dùng sức xua tay: “Làm sao có thể chứ? Em ước gì anh có thể giúp em!”

Gia Lập nửa cười nửa không, cười như thế làm cho Xuân Hỉ sau lưng lạnh toát, cô cười ngây ngô hai tiếng: “Anh cứ tự tiện, không cần phải xen vào việc của em! Ha ha ha ha.”

Xuân Hỉ trở lại trước máy tính lách cách đánh chữ, thỉnh thoảng còn liếc anh vài lần, thấy anh đang cầm báo đọc rất chăm chú, trong lòng cũng an tâm. Có Gia Lập tại bên người, giống như chuyện gì xấu cũng đều thành tốt.

Qua một giờ, Xuân Hỉ bắt đầu ngủ gật .

Cô gái này từ nhỏ chính là, ăn cơm tối xong chỉ cần ghé vào bàn học cũng có thể ngủ, nhìn chăm chăm một tư thế này cô rất dễ dàng mệt mỏi, đầu óc bắt đầu mơ hồ. Thời gian trước đây lúc cùng Gia Lập học bài, mới hơn tám giờ, cô liền chịu không nổi bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Gia Lập bình thường đều gõ đầu để cho cô tỉnh, lời cô đến ban công để cho cô nhảy dây, nhảy đến khi tỉnh mới thôi, bởi vậy Xuân Hỉ có thời gian rất dài vô cùng ghét nhảy dây, nhưng mà mỗi lần học thể dục môn thi nhảy dây ở trường, cô lại luôn đứng thứ nhất.

Xuân Hỉ xoa xoa mặt, trừng mắt nhìn lại trừng mắt nhìn, tranh thủ làm ình thanh tỉnh một chút. Ước chừng còn lại một nửa tư liệu chưa sắp xếp lại, chiếu theo tốc độ này của cô, không đến hơn mười giờ khẳng định không làm xong.

“Xuân Hỉ.” Gia Lập bỗng nhiên gọi cô.

“Vâng?” Xuân Hỉ ngẩng đầu.

“Lại đây.”

“Làm sao? Em còn nhiều việc chưa làm xong, có cái gì anh nói nhanh lên.” Xuân Hỉ cúi đầu đánh chữ, ngón tay đưa ra tìm vị trí vừa rồi bị cắt ngang.

“Đừng đánh, với tình trạng này của em có đánh nữa cũng sai. Lại đây ngủ một lát.” Gia Lập đứng lên nói.

“Anh có biết em nếu ngủ thì sẽ không thể tỉnh, còn dám để cho em ngủ, ngày mai nếu không giao được em sẽ bị mắng!” Xuân Hỉ cũng không ngẩng đầu lên.

Gia Lập đi đến bên cạnh cô, kéo cô từ chỗ ngồi đứng dậy: “Đi ngủ một lát, cam đoan ngày mai em sẽ nộp báo cáo kết quả công tác đúng hạn.”

Xuân Hỉ lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười tủm tỉm vỗ tay một cái: “Anh muốn giúp em?”

Gia Lập không nói lời nào.

Xuân Hỉ ôm cánh tay của anh, lấy lòng nói: “Anh Gia Lập chính là tốt nhất!”

Gia Lập mím môi, bộ dáng nhịn xuống không cười, nhưng mà mắt của anh lại cong lên, đôi mắt đen như thạch đá lấp lánh rực rỡ.

Xuân Hỉ nằm bò trên bàn ngủ say sưa, Gia Lập hết sức chăm chú nhìn máy tính. Cửa sổ lộ ra một khe hở, có gió lạnh nhẹ thổi vào. Xuân Hỉ chôn đầu hơi hơi giật mình, trong miệng lầu bầu hai câu.

Gia Lập đứng lên nhẹ nhàng đóng cửa sổ, lại tắt đèn trong văn phòng, chỉ chừa đèn bàn của bàn làm việc. Sau đó cởi áo khoác lên trên người Xuân Hỉ, giúp cô vén lại tóc lộn xộn.

Ước chừng hơn 9 giờ rồi, Gia Lập đã làm xong tất cả công việc còn lại của cô. Anh tắt máy tính, hơi sắp xếp lại, sau đó lẳng lặng nhìn Xuân Hỉ ngủ say.

Xuân Hỉ một cánh tay vắt ngang ở trên bàn, nửa khuôn mặt đặt ở trên cánh tay, miệng mở ra, nước miếng theo khóe miệng chảy ra. Mày nhũ lại, thỉnh thoảng còn giật giật môi.

Gia Lập rút tờ giấy ăn cúi người lau nước miếng trong cô, nhẹ giọng hô nhỏ: “Xuân Hỉ?”

Xuân Hỉ không hề phản ứng, vẫn như cũ thoải mái ngủ, một vài sợi tóc bỗng nhiên rơi xuống, rơi lên chóp mũi của cô.

Gia Lập vươn tay dùng đầu ngón tay hơi hơi khều, đem sợi tóc mềm mại vén ở sau tai của cô, ngón tay ấm nóng xẹt qua làn da bóng loáng của cô. Anh thở dài, đem quần áo trên người cô chỉnh lại, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô, đưa một cánh tay ra, ngửa đầu cô lên đem dán lên trước ngực của anh.

Xuân Hỉ kỳ thật rất nhẹ, thân thể mềm mại, ôm lấy vô cùng thoải mái. Cô ở trong lòng anh vẫn không nhúc nhích, so với lần trước say rượu ở hôn lễ, lúc này hiển nhiên an ổn hơn nhiều.

Gia Lập ôm cô, bước chân vững vàng đi từ văn phòng ra thang máy. Người lao công đang đứng ở đấy, thấy bọn họ đến, chỉ chỉ bằng hướng dẫn màu vàng trước thang máy, nhỏ giọng nói: “Công nhân đang tu sửa, cậu đi cầu thang đi.”

Người lao công tiến lên giúp Gia Lập mở cửa lối thoát hiểm, Gia Lập gật đầu nói cảm ơn. Khi cửa đóng lại, đèn cảm ứng ở cầu thang liền sáng, lông mi Xuân Hỉ hơi hơi giật giật.

Gia Lập cúi đầu nhìn cô một cái, mím môi cười cười, ôm cô xuống cầu thang. Ước chừng xuống khoảng ba tầng, thời điểm quẹo vào, Gia Lập bỗng nhiên giả vờ một chút, thân mình nghiêng về phía trước, mắt thấy Xuân Hỉ sắp ngã xuống.

Ai ngờ Xuân Hỉ lập tức kêu lên, đưa tay ôm lấy cổ của anh chui sâu vào trong lòng anh: “A! Cứu mạng!”

Cô gắt gao từ từ mở hai mắt, trên người cũng không có cảm giác đau đớn, mới đem đầu nâng lên, nhìn thấy Gia Lập trừng mắt nhìn.

Gia Lập hứng thú nhìn cô, khóe môi gợi lên độ cong nhẹ, bộ dáng cười như không cười.

Xuân Hỉ thở phì phì giờ nắm đầm lên: “Anh cố ý! Biết em đã tỉnh còn dọa em!”

“Tỉnh thì tự mình xuống dưới đi.” Gia Lập buông cô xuống.

Xuân Hỉ xuy một tiếng, nhìn quần áo của Gia Lập mặc ở trên người mình, lắc lắc tay áo thật dài kia, nói: “Kỳ thật em vẫn đang ngủ, vừa mới tỉnh lại thôi!”

Cô nghiêng đầu nhìn Gia Lập, nhìn biểu tình “Ai tin” của Gia Lập, cô dậm chân: “Thật sự, vừa rồi lúc cô đẩy mở cửa cho chúng ta thì em mới tỉnh!”

Gia Lập túm một cái tay áo trống rỗng của cô, “Đừng lộn xộn, nhìn đường, cẩn thận té xuống!”

Xuân Hỉ quay người ôm lấy cánh tay Gia Lập, cười nói: “Hắc hắc, như vậy khẳng định không ngã chết, anh sẽ làm đệm lưng cho em!”

Lúc bọn họ đến cửa nhà, Xuân Hỉ đột nhiên hỏi: “Cuối tuần, có phải có hoạt động hay không?”

Gia Lập gật đầu.

“Anh đi không?”

“Em đi không?”

Hai người trăm miệng một lời.

“Anh đi thì em đi!” Xuân Hỉ nói.

Cuối tuần, phòng được chia làm hai nhóm tham gia hoạt động lên núi. Nhóm đầu tiên vào thứ Bảy, nhóm thứ hai vào Chủ nhật. Nhân viên văn phòng bởi vì cuối tuần vốn để nghỉ ngơi, cho nên có thể tùy tiện lựa chọn một ngày tham gia. Xuân Hỉ cùng Dương Diệu lựa chọn ngày thứ Bảy cùng Gia Lập, và Tiểu Hàm.

Xuân Hỉ cũng không nghĩ tới là, Tiền Vi San vốn bị an bài tham gia vào Chủ nhật nhưng lại cùng người khác thay đổi, tham gia vào thứ Bảy.

Đoàn người chậm rãi tập hợp dưới chân núi, sau đó kết thành đoàn bắt đầu đi lên trên núi. Đội trưởng xung phong, vừa kêu vừa đi: “Mọi người tốt nhất đi cùng nhau, trăm ngàn lần không cần lạc đàn, ít nhất cũng phải hai người cùng nhau. Giữa trưa đến đỉnh núi chúng ta bắt đầu đốt nướng, giữ lại giọng nha!”

Mọi người hoan hô một trận, vô cùng náo nhiệt đi lên trên núi.

Xuân Hỉ cùng Gia Lập một tổ, Tiểu Hàm cùng Dương diệu một tổ. Đi trong chốc lát, Tiền Vi San liền đuổi theo.

“Sư huynh, về giải phẫu bắc cầu tim em có chút không rõ muốn hỏi anh một câu.” Tiền Vi San cười nói.

“Uh, em nói đi.”

Xuân Hỉ nhìn hai người kia nói chuyện gì đó cô nghe không hiểu, nhất thời cảm thấy mình bị xa lánh. Trong đầu hiện lên một câu Điền Nghiên đã từng nói với cô: vợ chồng không phải là không thể tan vỡ, chỉ là tiểu tam không cố gắng mà thôi.

Xuân Hỉ oán hận nghĩ, Tiền Vi San kia chính là Tiểu tam, mà còn là tiểu tam rất cố gắng.

Cô khẽ cắn môi, huých chạm vào Gia Lập: “Em khát, em muốn uống nước!”

Gia Lập lấy bình nước khoáng trong ba lô đưa ra, lại cùng Tiền Vi San tiếp tục nói chuyện.

Xuân Hỉ ồn ào: “Em muốn uống đồ uống, không muốn uống nước lọc!”

Gia Lập quay đầu: “Đồ uống càng uống càng khát, hơn nữa không khỏe mạnh. Không muốn uống liền đưa cho anh.”

Xuân Hỉ bĩu môi, uống mấy ngụm nước to.

Qua một lát, cô lại bắt đầu ồn ào: “Em đói, em muốn ăn gì đó!”

Gia Lập lấy bánh trong ba lô đưa cho cô, Xuân Hỉ ha ha cười hai tiếng, cô chỉ là tùy tiện nói như vậy, không nghĩ tới anh lại có, lách cách ăn giống như con mèo.

Chưa đến một giờ, hai chân Xuân Hỉ đã bắt đầu như nhũn ra, thở hồng hộc. Nhưng mà Gia Lập cùng Tiền Vi San vẫn đang thảo luận về giải phẫu bắc cầu tim kia, vừa leo núi còn có thể vừa nói chuyện, lượng hô hấp cũng không phải là tốt bình thường nhé.

Xuân Hỉ kéo kéo quần áo Gia Lập: “Gia Lập, em mệt mỏi.”

Gia Lập quay đầu, “Em không thể dễ yên được sao? Quấy rầy người khác nói chuyện có phải rất thú vị hay không?”

Xuân Hỉ cắn môi, không nói lời nào. Khát là giả, đói cũng là giả, nhưng mà lúc này cô thật sự mệt mỏi. Quả nhiên không thể làm đứa nhỏ chán dè!

Đi trong chốc lát, Xuân Hỉ thật sự mệt mỏi, dần dần rơi xuống một mình, bị Gia Lập đá ở sau người. Tiền Vi San thoáng quay đầu nhìn cô một cái, trong mắt lóe đắc ý, cô xuy một tiếng: “Chết mà không biết xấu hổ! Đồ vô liêm sỉ!”

Xuân Hỉ nghỉ ngơi trong chốc lát, gia nhập tổ cùng Dương Diệu với Tiểu Hàm.

Dương Diệu cười rộ lên: “Không được? Lúc này mới đi giữa sườn núi, cô thật vô dụng a! Cô nhìn Tiền Vi San người ta kia, mày cũng không nhẫn một chút, đi bao lâu đã nói bao lâu, nước cũng chưa uống một ngụm.”

“Sớm biết thế này đã không đi.” Xuân Hỉ hối hận vô cùng, không đi leo núi cô còn có thể đến nhà trọ của Gia Lập cùng anh xem phim gì đó, lúc này ngược lại, để cho hồ ly kia chiếm tiện nghi, quả thực chính là chịu tội!

Tiểu Hàm ở một bên nói: “Cũng không thể nói như vậy, cô ta có cách của cô ta, chúng ta có chiêu của chúng ta! Xuân Hỉ, nghe anh, anh hôm nay để cho tiểu hồ ly tinh thấy được tầm quan trọng của em đối với Gia Lập.”

Xuân Hỉ liếc mắt: “Phương pháp thiêu thối gì? Nói ra nghe một chút để cho bọn em khinh bỉ!”

“Có phải phương pháp thiêu thối hay không đến lúc đó sẽ thấy, đây là bí mật, đương sự không thể biết.” Tiểu Hàm thần bí cười cười, kéo Dương Diệu sang một bên kể tai nói nhỏ.

Giữa trưa hơn mười một giờ, toàn bộ đội ngũ đến đỉnh núi, một người cũng không thiếu. Gia Lập quay đầu tìm kiếm Xuân Hỉ, phát hiện cô cùng Tiểu Hàm ngồi một chỗ.

Anh đi qua lôi Tiểu Hàm lại đây: “Đừng lảm nhảm như con gái, nhanh chút lại đây nhóm lửa.”

Tiểu Hàm đổ than đá đen tuyền kia, mặt nhăn nghiêm mặt nói với Gia Lập: “Lúc xuống núi chăm sóc thật tốt Tiền Vi San của cậu, mình tối chiều cố Xuân Hỉ.”

Gia Lập nhìn anh ta không nói chuyện.

“Xem bộ dạng không vui của cậu kìa, thật muốn lau cái bản mặt than của cậu! Lúc lên núi Xuân Hỉ một thành như vậy cậu có chăm sóc không? Chỉ biết đến gần mỹ nữ. Cậu bỏ được nhưng mình thì luyến tiếc!”

Gia Lập quay đầu nhìn nhìn Xuân Hỉ, Xuân Hỉ vừa vặn nhìn hai người bọn họ, sau sau đó cười với Tiểu Hàm.

Gia Lập bỏ qua cái xềng trên tay, hừ lạnh một câu: “Tùy cậu!”

22. Chương 22: Nhớ Kỹ Hoảng Loạn Ở Núi Sâu

Edit: gau5555

Beta: meott

Trong chốc lát, một góc trên đỉnh núi liền thấy khói bếp lượn lờ, hai cái thiêu nường tách ra, đoàn người được chia làm hai tổ bắt đầu thiêu nường.

Tự giúp mình thiêu nường là sở trường duy nhất của Xuân Hỉ, cô từ nhỏ đã yêu thích cái này.

Nhớ rõ lúc cô học tiểu học, trường học đã từng tổ chức một lần nấu cơm dã ngoại, Xuân Hỉ tích cực tự tiến cử mình làm tiểu đội trưởng, dẫn đoàn người đắp gạch nhóm lửa nấu cơm, nấu cơm đều là chưa chín kỹ đội viên đều chạy sang đội của người khác tìm đồ ăn, cô còn ngốc ngếch tự cầm cơm trắng chưa chín ăn đến phát sợ.

Sau lần đó cô còn không có hết hứng, vì thế sắp xếp lại nhà gạch tìm mặt cỏ tự mình thiêu nường. Mất sức chín trâu hai hổ, đốt một ngày, mới nấu ra cơm trắng, trắng bóng thơm ngào ngạt. Thì trời đã tối rồi, bạn bè đều về nhà, một mình cô ngồi ở đàng kia ôm chân, nhìn thành quả lao động của chính mình nhếch miệng ngây ngô cười.

Phía sau cô xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng của Gia Lập kéo cô từ trên mặt đất đứng lên, nói: “Cố Xuân Hỉ, mẹ em gọi em về nhà ăn cơm.”

Xuân Hỉ trên mặt bần hê hê, chỗ trắng chỗ đen, chỉ vào nồi cơm trên mặt đất kia cười tủm tỉm nói: “ anh Gia Lập, em nấu cơm, muốn cùng nhau ăn không?”

Gia Lập bỗng nhiên nghĩ tới một màn nhiều năm trước kia, mím môi không tiếng động cười rộ lên.

Tiền Vi San hỏi: “ Sư huynh cười cái gì?”

Gia Lập nhìn nhìn Xuân Hỉ, lắc đầu cười cười.

Xuân Hỉ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, trong lòng nghĩ đến, cô ta nghĩ cô ta xuyên qua đến cổ đại hay sao? Một mực sư huynh, thật sự là ghê tởm muốn chết.

Cô vùi đầu bơi mặt vào mấy cánh gà trong tay “Một chút nữa là lập tức có thể ăn. Mọi người ai không muốn ăn hạt tiêu?”

Xuân Hỉ ngẩng đầu, nhìn thấy Tiền Vi San há mồm muốn nói, vì thế lại nói: “Không có đúng không?”

Xuân Hỉ tổng cộng nướng bốn cánh gà, cô phân cho từng người Tiểu Hàm, Dương Diệu, Gia Lập cùng Tiền Vi San. Cô bơi thật nhiều hạt tiêu lên cánh gà đưa cho Tiền Vi San, cười tủm tỉm nói: “Đến đến, đừng khách khí, ăn xong rồi tôi lại nướng.”

Tiền Vi San cười gượng hai tiếng, do dự mà tiếp nhận cánh gà nướng.

Dương Diệu vừa cắn vừa nói: “Xuân Hỉ cô đừng nướng nữa, nướng cho chúng tôi mà mình còn chưa được ăn.”

Cô vừa dứt lời, Gia Lập liền đưa một miếng thịt gà đến bên miệng Xuân Hỉ, Xuân Hỉ thực vui vẻ há mồm cắn, “Thấy không, Gia Lập tốt bụng số một!”

Dương Diệu tiến đến bên tai Xuân Hỉ, nhỏ giọng nói: “Tôi cá rằng, mỹ nhân Tiền Vi San đang độc thoại nội tâm khẳng định là ba chữ —— ‘Có cô nữa’ !”

Xuân Hỉ ha ha cười rộ lên, không nghĩ tới cười quá lợi hại, bị hạt tiêu bay sang, phía sau Tiền Vi San cũng bị nghẹn khẹt lên, lúc này rất náo nhiệt, bọn họ từng người tiếng ho khan liên tiếp, một tiếng cao hơn một tiếng.

Xuân Hỉ không nhìn đến Tiền Vi San, Tiền Vi San quả thực bị nghẹn đỏ mặt, còn nhìn cô giờ giờ mi lên, tiếp theo đứt quãng rên nhỏ : “Sư huynh... em... Muốn... Uống...nước...”

Xuân Hỉ cắn răng một cái, che ngực sống chết khẹt, lúc lúc lại rống lên một câu: “Gia Lập!”

Gia Lập đưa nước cho Xuân Hỉ uống, đem cô ôm ở trước ngực nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của cô, nói với Tiểu Hàm: “Thất thần để làm gì! Tìm nước cho người ta đi!”

Tiểu Hàm đang nhìn xem hăng say, dở khóc dở cười đứng lên đưa cho Tiền Vi San một chai nước khoáng.

Vài người trong đoàn đều quay đầu lại vây xem, rất xa liền thấy Gia Lập cúi đầu ở bên tai Xuân Hỉ không biết nói cái gì, chọc cho Xuân Hỉ khẹt lợi hại hơn.

Gia Lập nói: “Em giả vờ đủ chưa? Chấp nhận vài ngày mất giọng quý giá nha.”

Xuân Hỉ thở hổn hển, vội vã giải thích, cứng rắn nuốt nước miếng một chút, còn khàn giọng giải thích: “Em không giả vờ...”

“Gấp cái gì! Chỉ đùa một chút mà thôi.” Gia Lập cười khở, lòng bàn tay dán phía sau lưng của cô, chậm rãi vỗ nhẹ.

Xuân Hỉ u oán nhìn anh, một chút cũng không buồn cười!

Giữa trưa hoạt động thiêu nướng chấm dứt, mọi người tự do chụp ảnh. Gần ba giờ, đoàn người mới chậm rãi xuống núi. Đội trưởng nhìn trời, ưu thương nói: “Xem mặt trời kia đã bị mây che khuất, phỏng chừng trời sắp mưa, mọi người nhanh tay một chút, sớm xuống núi!”

Xuân Hỉ muốn đi cùng Gia Lập, đã bị Tiểu Hàm túm lại đây, Tiểu Hàm lặng lẽ nói: “Đừng đi cùng Gia Lập, theo anh, hiện tại bắt đầu thực hành chiêu của anh, em trăm ngàn lần đừng có phá vỡ nha.”

Bên kia, Tiền Vi San thừa dịp Xuân Hỉ nói chuyện với Tiểu Hàm, dán bên người Gia Lập.

Gia Lập quay đầu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, trầm mặc xuống núi.

Xuân Hỉ nói: “Anh có chủ ý gì vậy? Nói cho em để cùng phối hợp một chút với.”

Tiểu Hàm lắc lắc ngón tay: “Thiên cơ không thể tiết lộ!”

Xuống giữa sườn núi, Xuân Hỉ cũng không thấy Tiểu Hàm có hành động gì, trong lòng hồi hận muốn chết, thực không nên làm liều cùng Tiểu Hàm, Gia Lập đã đi không thấy bóng dáng. Đi theo Tiểu Hàm đều thoát ly khỏi đoàn người!

Lúc này Tiểu Hàm bỗng nhiên ngừng lại, vỗ đầu, hô: “Chết! Anh quên máy ảnh ở trên núi! Ai ai, em theo anh lên lấy hay là ở đây chờ anh?”

Xuân Hỉ mắt trắng dã: “Ngài a, ngài đi lên đi! Tôi đi tiếp xuống dưới!”

Tiểu Hàm gật đầu: “Vây cũng được, em cẩn thận một chút nha!”

Nói xong người này nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, trên đường hẹp quanh co chỉ còn một mình Xuân Hỉ, sắc trời dần dần u ám, mây đen cuộn cuộn, không gian quanh núi im ắng, còn có chút dọa người.

Xuân Hỉ bủn rủn môi, miệng hừ một tiếng, chậm rãi đi xuống núi.

Tiểu Hàm tránh ở trong rừng, nhìn thấy Xuân Hỉ đi xa, anh chạy nhanh theo một đường nhỏ khác xuống núi. Rốt cục thời điểm nhìn thấy Gia Lập, anh ta thanh thanh cổ họng, nghênh ngang đi qua, nói: “Mọi người đi thật là nhanh a, cũng không chờ mình!”

Gia Lập nhìn anh ta một cái, không thấy Xuân Hỉ, dừng chân lại hỏi: “Xuân Hỉ đâu?”

Tiểu Hàm ra vẻ kinh ngạc: “Cô ấy nói đi trước tìm nhóm cậu mà mà! Như thế nào còn chưa tới sao?”

Gia Lập nhăn mi lại nhìn nhìn trên núi, qua lại thông thả vài bước, có vẻ nôn nóng: “Cậu sao lại để cho cô ấy đi một mình? Cô ấy rất dễ bị lạc đường cậu không biết sao?”

Tiểu Hàm cười cười: “Đừng nóng vội, nói không chừng cô ấy đi chậm, chúng ta đợi chút, trong chốc lát khẳng định sẽ đi tới. Còn, bác sĩ Tiền nếu nóng nảy, thì cứ đi trước. Chúng tôi ở lại chờ Xuân Hỉ.”

Tiền Vi San cười lắc đầu: “Không có việc gì, tôi cũng lưu lại, không vội.”

Dương Diệu theo đoàn người đã chạy tới, tò mò hỏi: “Mọi người sao lại không đi?”

Tiền Vi San nói: “Không thấy Xuân Hỉ.”

“A?” Dương Diệu sợ hãi than, nhìn về phía Tiểu Hàm, đưa tay lặng lẽ bóp hấn một chút, Tiểu Hàm một mặt né tránh, một mặt nháy mắt với cô.

Đợi gần nửa giờ, sắc trời dần dần tối xuống, tiếng sấm cuộn cuộn, Xuân Hỉ vẫn như cũ không có xuất hiện.

Gia Lập thiếu kiên nhẫn túm lấy áo Tiểu Hàm: “Tiểu Hàm! Cậu có làm không? Mình đem cô ấy giao cho cậu coi như tin tưởng cậu, cậu chẳng những không chiếu cố cô ấy còn để lạc mất cô ấy! Mình nói rồi cậu không thích hợp với cô ấy, hiện tại cậu tin chưa? Cậu cả đời sẽ không chiếu cố tốt cho cô ấy! Cô ấy nếu gặp chuyện không may, đừng trách mình trở mặt!”

Tiểu Hàm hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, gạt tay anh ra: “Cậu đang giả vờ a, cứ giả vờ tiếp! Thực sự để ý Xuân Hỉ? Mình chiếu cố không tốt chẳng lẽ cậu có thể? Cậu trừ bỏ lúc làm việc là tỉnh táo, còn thời điểm khác đều hồ đồ! Nói cho cậu, đầu năm nay có một loại công cụ thông tin tên là di động! Trên đầu ngọn núi cũng đều có tín hiệu! Cậu nếu thực sự lo lắng sao không gọi điện cho cô ấy?”

Gia Lập nhắm mắt, nắm tay thật chặt, lạnh giọng nói: “Điện thoại của cô ấy ở trong túi của mình.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng sấm nổ tung lên, Tiểu Hàm sững sờ ngay lập tức, quay đầu nhìn đỉnh núi màu đen, trong lòng trầm xuống.

Không có đạo lý Xuân Hỉ bây giờ còn chưa đi xuống, chẳng lẽ, thực sự đã xảy ra chuyện?

Dương Diệu nhắc chân đá Tiểu Hàm một chút: “Còn nói không phải chủ ý thiu thối! Tôi đã nghĩ không nên tin tưởng anh!”

Gia Lập ngồi xổm xuống sửa sang lại ba lô một chút, chuẩn bị hai bình nước cùng mấy gói bánh quy, lại đem áo khoác của Tiểu Hàm cởi ra nhét vào ba lô, liền không nói được một lời chạy lên trên núi.

Tiểu Hàm nhìn theo bóng dáng cao to của Gia Lập cười khổ: “Lòng tốt của tôi không phải đã thành chuyện xấu sao!”

“Anh còn không biết xấu hổ mà nói!” Ánh mắt Dương Diệu đều đã đỏ.

Tiền Vi San ôm cánh tay, cười: “Cô ấy đã lớn như vậy rồi, còn như thế này sao, sư huynh cũng là, cũng không phải em gái ruột, mà rất chiều cô ấy!”

Tiểu Hàm gật đầu: “Đúng thế a, cũng không phải em gái ruột, còn chiều cô ấy như vậy, cô nói chuyện này sao lại thế? Tiền đại mỹ nữ, phá nhân duyên của người ta là loại chuyện tình không có hậu, cô vẫn là đừng làm. Cô cũng thấy đấy, Gia Lập cùng Xuân Hỉ, sớm hay muộn cũng sẽ cùng một chỗ.”

Tiền Vi San miễn cưỡng cười cười: “Sư huynh tốt như nào hai người cũng không phải không biết, hàng xóm nhận thức nhiều năm như vậy anh ấy chiều cô nhiều hơn một chút cũng rất bình thường, tôi xem ra hai người suy nghĩ nhiều qua rồi? Ghán ghép yêu đương, đương sự có lẽ sẽ không vui ý đâu!”

Dương Diệu nhin không được nói: “Bác sĩ Tiền, đều nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, sự thật là như thế nào, tôi nghĩ trong lòng cô cũng hiểu rõ, đừng lừa mình dối người nữa. Cho dù Gia Lập không thích Xuân Hỉ anh ta cũng sẽ không thích cô!”

Cô hẹp hòi như thế làm cho Tiểu Hàm cười ha ha: “Tôi phát hiện cô cũng rất đáng yêu đấy!”

Dương Diệu mặt đỏ hồng: “Anh còn có tâm tư đùa giỡn! Đầu heo!”

Hai người kia đùa giỡn, chỉ có Tiền Vi San cắn môi nhìn đỉnh núi, ánh mắt dần dần đỏ lên.

Sấm rền từng trận, trong rừng gió to nổi lên, lặng yên không một tiếng động trong núi sâu chỉ có một mình Xuân Hỉ, cô càng đi càng cảm thấy không thích hợp, hình như càng rời xa mọi người, hướng trong núi sâu đi tới. Cô ngừng lại, đứng ở tại chỗ này nhìn bốn phía chung quanh một chút, mới phát hiện con đường này căn bản không phải đường xuống núi kia.

Bỗng nhiên, không biết từ chỗ nào xuất hiện vài con quạ đen từ trong rừng bay ra, truyền đến tiếng kêu thê thảm. Bóng cây lay động, rung rung sần sật, từng thanh âm nhỏ vụn gì cũng đều làm cho cảm quan Xuân Hỉ mẫn cảm.

Cô túm góc áo hít một hơi thật sâu, xoay người trở về. Khẳng định là cái lối rẽ to vừa rồi, trở lại đó nói không chừng có thể tìm được đường chính xác. Nhưng mà đường núi uốn lượn kia, mỗi bước đi đều làm trong lòng run sợ, giống như đi như thế nào cũng đều quay lại chỗ cũ. Xuân Hỉ nuốt nuốt nước miếng, trong lòng trầm xuống, không phải là quỷ chốn đường chứ?

Vài giọt mưa nhỏ vào trên trán của cô, mắt thấy sẽ mưa to, trời trông giống như một màn sân khấu màu đen thật lớn, từng tầng từng tầng mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm không ngừng.

Bỗng nhiên trên bầu trời một tia chớp xẹt qua, một tiếng sấm ầm lên, tiếng sấm ừ ừ chấn động trong núi sâu.

Xuân Hỉ hét lên một tiếng, ôm ngực khóc ầm.

Nghe nói trên núi có yêu tinh hắc sơn, có quỷ, vạn nhất cô không bị quỷ quái yêu tinh bắt được cũng bị sét đánh chết, làm sao bây giờ? Chết như vậy thật khó coi a!

Cô vừa khóc vừa đi, sờ sờ ánh mắt, nước mắt kia giống như hồng thủy vỡ đê, lách cách rơi xuống, khóc thút thít thì thào tự nói: “A di đà phật... A di đà phật... A mã ni mã mê dô...”

Bà nội Xuân Hỉ rất tin phật, đã dạy cho cô một ít “Chú ngữ” kỳ quái, may mắn cô nhớ được vài câu, lúc này dùng tới.

Miệng niệm lầm bầm nhắc lại, không phải “Chú ngữ” mà cuối cùng biến thành một tiếng gọi: “Gia Lập... Gia Lập... Ô ô, Gia Lập, anh ở đâu. Em sợ hãi...”

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân vội vàng, trong rừng núi yên tĩnh này lại càng nghe rõ ràng. Xuân Hỉ dừng lại, nhìn chăm chăm phía trước không dám lên tiếng.

“Cạc cạc ——” một con quạ đen bay qua truyền đến một tiếng kêu quái dị.

Xuân Hỉ ôm tai ngồi xổm xuống lớn tiếng khóc lên: “Gia Lập!”

Cho dù đã ôm lỗ tai, nhưng bước chân kia lại rõ ràng tới gần. Xuân Hỉ tay chân như nhũn ra, dùng sức từ từ nhắm hai mắt: “Gia Lập... anh ở đâu... Gia Lập...”

“Anh ở chỗ này.” Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Xuân Hỉ chậm rãi mở to mắt, trước mắt xuất hiện một đôi chân, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn, Gia Lập đang cúi đầu nhìn chăm chăm cô. Cô “Oa” một tiếng nhào vào trong lòng Gia Lập: “Làm em sợ muốn chết... anh nếu không đến em sẽ bị yêu quái ăn mất, anh sẽ không còn được gặp lại em ... Ô ô, không đúng, là em sẽ không còn được gặp lại anh ...”

Gia Lập gắt gao ôm cô vào trong ngực, hôn hôn đỉnh đầu của cô: “Về sau em chỉ có thể đi theo bên người anh, phải đi đến nơi theo ý anh, có biết hay không?”

Xuân Hỉ nức nở hai tiếng.

“Đến nơi theo ý anh, em muốn nháo như thế nào đều được. Về sau đừng ở cùng một chỗ với Tiểu Hàm, anh ta không đáng tin cậy.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ lau nước mũi, gạt đầu: “Em cũng hiểu được!”

Khóc xong rồi, Gia Lập đem áo khoác của mình mặc vào cho Xuân Hỉ, lại lấy áo khoác của Tiểu Hàm trong bao lô, khoác ở trên người cô: “Buổi tối trên núi rất lạnh, mặc nhiều một chút, muốn uống nước hay không? Có đói bụng không?”

Xuân Hỉ lắc đầu.

Gia Lập khoác bao lô ra phía sau, ngồi xổm xuống nói: “Đi lên, anh công em đi xuống.”

Xuân Hỉ trong lòng do dự một chút, nhưng mà có cơ hội sai khiến Gia Lập tốt như thế này sao có thể dễ dàng buông tha cho chứ? Vì thế cô đi đến tấm lưng dài rộng của anh, bám chặt cổ của anh, nhấc tay vung lên: “Xuất phát!”

Gia Lập đi thực bình tĩnh, một chút cũng không xóc nảy. Xuân Hỉ thoải mái ghé vào đầu vai của anh, hai má dán lỗ tai của anh, buồn ngủ.

Lúc này, từng giọt mưa to hạ xuống, tiếng sấm rầm rầm đến, quét qua mặt đất, mưa trút xuống dưới. Xuân Hỉ lập tức hết buồn ngủ, nhanh chóng đem áo khoác che lên đầu của cô cùng Gia Lập.

Cô đưa tay quẹt nước mưa trên thái dương của Gia Lập, vô tình hỏi: “Anh thích Tiền Vi San sao?”

“Không thích.” Gia Lập đáp.

“A, vậy cách người ta xa một chút. Con gái rất dễ dàng hiểu lầm, cũng không cần đối với ai cũng tốt như vậy.” Xuân Hỉ thừa dịp nói luôn.

Gia Lập “Ừ” một tiếng, lại nói: “Đã biết.”

Kỳ thật Xuân Hỉ còn muốn nói, anh cũng không cần đối với em tốt như vậy, anh càng tốt với em, em sẽ lại càng thích anh, không thể tự thoát ra được, như vậy, thật sự rất thống khổ.

Nhưng mà nếu anh không đối tốt với em, em sẽ càng thống khổ.

23. Chương 23: Ta Nghĩ Thử Một Lần

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuống núi, lúc Gia Lập lái xe đưa Xuân Hỉ trở về, cả người cô đau nhức lên, một mình nói: “Gia Lập, em giống như phát sốt.”

Gia Lập quan tâm đặt tay lên trán của cô, nói: “Hôm nay đừng về nữa, đi đến chỗ anh, miễn cho ba mẹ em lo lắng.”

Trở về nhà trọ, Xuân Hỉ đã bị Gia Lập quăng vào phòng tắm tắm nước ấm sau đó nhìn cô uống hết thuốc cùng một chén nước ấm rồi anh mới đi vào phòng tắm thay quần áo ướt đầm. Lúc quay ra, Xuân Hỉ đã ngủ. Có lẽ là khó chịu, cô trong mộng mà vẫn rên hừ hừ hai tiếng.

Nửa đêm, Gia Lập từ trong giấc ngủ ngấn tỉnh lại, nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng Xuân Hỉ, đặt tay lên trán của cô, đã không còn nóng như trước. Anh tựa vào bên giường nhìn cô trong chốc lát, đợi cho cơn buồn ngủ đánh úp lại, anh mới trở về phòng ngủ. Xuân Hỉ đỡ sốt, anh cũng yên lòng, cảm giác an tâm này làm cho anh ngủ thẳng đến chín giờ sáng ngày hôm sau.

Gia Lập đứng ở trong phòng tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Xuân Hỉ, chỉ có điểm tâm trên bàn ăn đã dọn xong .

“Tích tích” hai tiếng, di động của Gia Lập hiện lên có tin nhắn, là Xuân Hỉ gửi đến: Tỉnh rồi sao? Điểm tâm làm cho anh đã đặt trên bàn ăn, nếu lạnh thì tự mình đặt trong lò vi sóng một chút, bác sĩ Trình chăm chỉ hãy nghỉ ngơi thật tốt, em gái Xuân Hỉ đang đi hẹn hò!

Gia Lập ngồi xuống ăn điểm tâm nóng, ăn đến một nửa, anh liền gọi điện thoại cho Tiểu Hàm.

“Cậu ở đâu?” Câu đầu tiên Gia Lập liền hỏi.

“Ngồi trong nhà.” Thanh âm Tiểu Hàm không lớn, trả lời một câu liền ngắt điện thoại.

Gia Lập lại gọi điện thoại cho Tiểu Hàm, kết quả bị Tiểu Hàm mắng một chút: “Trình Gia Lập cậu có bệnh có phải hay không? Bạn thân đang ngủ ngon giấc liền bị cậu quấy rầy, không phải là chỉ đánh mất Xuân Hỉ sao! Cậu vẫn còn trả thù mình như vậy! Đừng gọi nữa, mình muốn đi ngủ!”

Gia Lập ngắt điện thoại tiếp tục ăn điểm tâm, Xuân Hỉ không phải đi cùng Tiểu Hàm, vậy đi hẹn hò cùng với ai?

Điền Nghiên cùng Xuân Hỉ đang nằm ở trong phòng mát xa, hưởng thụ đãi ngộ cực phẩm. Bên cạnh là tạp chí và nước trái cây tươi mát, trước mặt là tivi LCD, nhân viên mát xa vừa bóp chân cho các cô vừa hỏi: “Thoải mái không ạ?”

Xuân Hỉ hí hóp mắt hừ hừ: “Ai nha, rất thư thái!”

Điền Nghiên nói: “Thực chưa thấy ai sáng sớm đã đi bóp chân!”

“Ai gia ngày hôm qua bị ép buộc muốn chết, đã lâu không vận động, sáng sớm hôm nay đứng lên trên người đau giống như bị mấy trăm người đánh, chân còn đau hơn nữa!”

“Tri thức của phòng các cậu quả đúng là khô hạn, nào có ai còn tổ chức leo núi? Cơ quan người ta thường tụ họp hoặc là hát hò, hoặc là bao một nơi nào đó cả đêm đánh mạt chược Mình muốn nói tốt gì chứ? Thực không phải thuần phác bình thường nha!”

“Dù sao mình cũng không bao giờ đi nữa! Có lần sau mình tuyệt đối không đi!” Xuân Hỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Điền Nghiên chắc chắn: “Cậu thật đúng là viễn tưởng, còn muốn lần sau sao! Cậu nói cậu làm phiên dịch, vậy tại sao lại làm nhân viên văn phòng, không một a, tài năng không khuất phục?”

Xuân Hỉ cười rộ lên: “Ngài đừng coi trọng ta quá, ai gia chịu không nổi nha.”

“Nói thật, cậu tính toán như vậy thật quá xuống cấp? Không có ý chí chiến đấu! Chỗ kia ngoại trừ việc mỗi ngày có thể nhìn thấy Trình Gia Lập, cậu cảm thấy còn có điểm gì tốt?”

Xuân Hỉ suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Mình đã đưa đi rất nhiều sơ yếu lý lịch đến bây giờ đều không có trả lời, mình đương nhiên không có khả năng chỉ vì lý do mỗi ngày nhìn thấy đồng chí Trình Gia Lập mà tiêu tan ý chí chiến đấu của mình. Nếu có nơi khác mời mình, mình lập tức liền từ chức. Thần cũng không thể ngăn cản!”

“Ôi ôi, cậu đừng có giả vờ với mình! Cậu chả ước gì mỗi ngày đều nhìn thấy anh Gia Lập của cậu?” Điền Nghiên chê cười cô.

“Điền Nghiên, cậu lúc nào lại giống như một con vịt thế? Ầm ỹ muốn chết! Cầm miệng ngay, ai gia muốn ngủ!” Xuân Hỉ nằm một tư thế thoải mái, tùy ý cho nhân viên mát xa đùa nghịch.

Xuân Hỉ vừa có chút buồn ngủ, giường bên cạnh đã có hai mỹ nữ đến, vừa tiến đến đã bắt đầu líu ríu nói chuyện phiếm. Xuân Hỉ bị các cô làm cho không ngủ được, ngược lại vểnh tai nghe lén chuyện phiếm của các cô, giống như đang xem phim truyền hình!

Nữ A ca thán một câu: “Cậu cùng hẳn thực sự không có khả năng? Kỳ thật mình thấy các cậu rất được.”

Nữ B u oán một câu: “Nếu có khả năng chúng mình đã sớm kết hôn. Mình yêu anh ấy nhiều năm như vậy, đợi anh ấy nhiều năm như vậy, đuổi theo anh ấy nhiều năm như vậy, biện pháp cũng gì đều thử qua, nhưng anh ấy chỉ có thờ ơ. Đàn ông tuổi càng lớn càng quý giá, nhưng mà con gái như chúng ta thì sao? Mình cũng đã ba mươi, trẻ cũng không gả được cho đàn ông tốt. Anh ấy không cần mình coi như đã hết, mình không thể đánh mất tuổi thanh xuân vì anh ấy. Mình đánh mất không nổi!”

Nữ A ai thán một câu: “Thực đáng tiếc, các cậu là một đôi thanh mai trúc mã ở trong mắt người khác đều là tuyệt phối, không thể ở cùng nhau chắc là do trời phạt, thật sự là rất đáng tiếc. Cậu nói hẳn làm sao lại không lấy cậu chứ?”

Nữ B lại u oán một câu: “Chuyện này cưỡng cầu là không được, dù sao mình cũng đã nghĩ thông. Anh ấy không yêu mình, thì có hàng loạt đàn ông yêu mình, mình cũng có tự tôn chút, hèn mọn yêu thương anh ấy như vậy, một chết đi. Anh ấy rất tốt với mình, mình còn cảm thấy giá trị, nhưng khi anh ấy đối với mình không tốt, cậu nói xem, chuyện này nên làm như thế nào? Cái này không phải bị coi thường sao! Mình hôm nay sẽ nói rõ với cậu, mình thật sự buông tha. Thế giới này thiếu anh ấy mình cũng không chết, tình yêu cuối cùng đều không phải là biến thành củi gạo dầu muối sao? Từ hôm nay trở đi, anh ấy đi cầu mọc của anh ấy, mình đi đường quan của mình, không hề liên quan. Mình không yêu anh ấy nữa!”

Xuân Hỉ thở dài một tiếng, ánh mắt hơi hơi có chút ướt át. Nữ B u oán thật đúng là nói ra những gì trong lòng của cô!

Ngày hôm sau, Xuân Hỉ làm cái gì cũng không yên lòng, luôn phạm sai lầm. Nếu không chụp nhầm tài liệu, nếu không phải kí tên sai trên báo cáo bệnh lý thì những người không bệnh đều bị cô biến thành có bệnh hết. Lão Tiền trách cứ cô hơn một lần, Dương Diệu an ủi cô, Gia Lập thì cái gì cũng chưa nói, giúp cô giải quyết tốt hậu quả. Anh chẳng những không mắng cô, mà vẻ mặt luôn ôn hoà cười nói: “Lần sau chú ý một chút là được rồi.”

Xuân Hỉ ở trong đêm khuya, trần trọc. Cô bò xuống giường, mở cái quyển “Thư tình” kia ra, bắt đầu viết chữ.

Cô viết nói: Em muốn thử một lần, buông tha cho anh, không thích anh nữa, không bám anh nữa. Em muốn thử một lần, nếu nửa năm sau, thật sự không được, em sẽ chính miệng nói cho anh biết em thích anh. Đến lúc đó, có kết quả gì em đều nhận. Tha thứ cho em nhất gan, em rất sợ, sợ khi em nói ra khỏi miệng, anh sẽ không bao giờ để ý em nữa. Cho nên em muốn thử một lần, cảm giác không có anh ở bên cạnh.

Ngày hôm sau, Xuân Hỉ nộp đơn xin từ chức cho lão Tiền, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Lão Tiền tiếc hận: “Có phải mấy ngày hôm trước bởi vì lời nói của ta khiến cho cháu bị tủi thân hay không? Đứa nhỏ, nếu bởi vì chuyện này mà cháu muốn từ chức, ta sẽ không đồng ý để cháu đi.”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Cháu chỉ cảm thấy công việc ở nơi này không thích hợp với mình, thật sự. Cám ơn Tiền chủ nhiệm đã chiếu cố mấy tháng nay, về sau cháu sẽ vẫn giống như trước kia, thường xuyên đến gặp ông.”

Dương Diệu ồn ào, oán hận trừng mắt Xuân Hỉ: “Cô thật là tàn nhẫn đó, về sau tôi chỉ có một mình, không có người tám chuyện với mình, không có người đi ăn cơm trưa, đi toilet cùng, một mình tôi ngồi trong văn phòng này, thật đáng thương! Thật nhảm chán a!”

Xuân Hỉ cười: “Làm sao có thể chứ? Cô hiện tại có rất nhiều cơ hội bồi dưỡng tình cảm cùng Tiểu Hàm, tôi sẽ đến thăm cô!”

Xuân Hỉ sắp xếp bàn công tác, nói lời từ biệt với Dương Diệu rồi dời đi, không đến phòng khám bệnh bên kia nói lời từ biệt với Tiểu Hàm cùng với các bác sĩ khác .

Gia Lập đứng ở bên cửa sổ, nhìn Xuân Hỉ đang đi ra cửa bệnh viện, mím môi, nhìn bộ dáng có chút suy nghĩ.

Tiền Vi San đứng ở phía sau anh nói thầm một câu: “Thật sự là tức giận như trẻ con, nói mặc kệ thì không làm, cô ta nghĩ cô ta là ai.”

Gia Lập mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn cô ta một cái, Tiền Vi San từ trong ánh mắt của anh đọc ra sự tức giận, vì thế cầm miệng, xấu hổ cười cười.

Đêm đó, Xuân Hỉ thẳng thắn nói với Cố ba Cố mẹ chuyện từ chức. Đúng như dự kiến, Cố mẹ chửi bới cô một trận, còn kém không bị đòn, mắng cô không hiểu chuyện như thế nào, tuy hứng như thế nào! Cha mẹ từ nay về sau sẽ không quan tâm đến cô, một bên tai cô đã rơi vào yên tĩnh. Xuân Hỉ trừ lúc ở trên mạng gửi sơ yếu lý lịch, thì cũng bắt đầu ra cửa nhận lời mời.

Nhưng mà, không phải cô không hài lòng người ta, thì chính là người ta không hài lòng cô. Cực kỳ buồn bực, cô quyết định đi đến quán bar điên cuồng một trận!

24. Chương 24: Thật Sự Nói Tạm Biệt

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ ai cũng không nói, một mình một người đi đến quán bar, Điền Nghiên cô cũng không gọi. Cô đến ngồi chỗ quầy bar, vỗ vỗ cái bàn, há miệng muốn hét: “Cho tôi một ly Vodka”, nghĩ nghĩ, cô vẫn thờ dài: “Phiền toái cho tôi một ly trà đào dài (tên loại rượu mà mình chịu) đá.”

Người pha chế sững sốt một chút, hỏi: “Xác định muốn....trà đào đá dài?”

Xuân Hỉ cảm thấy chính mình thực sự mất mặt, khẽ gật đầu.

Người pha chế đưa cho cô một ly trà đào đá dài, cô ngửa đầu một ngụm uống xong, còn chưa có uống hết cô liền che miệng ho lên, hương vị chua cay làm cho cổ họng cùng lồng ngực đau đớn, giống như sắp bốc hỏa.

Cô đem cái ly đẩy ra, con bà nó! Trà đào đá dài sao lại không phải trà? Hổ cha nó chứ!

“Mỹ nữ, cô sẽ không nghĩ là trà đào đá dài là trà chứ? Uống mạnh như vậy.” Nam nhân bên cạnh đi đến gần, đưa cho Xuân Hỉ tờ giấy ăn.

Xuân Hỉ xoa xoa miệng, da mặt dày nói: “Tôi đương nhiên biết đây là rượu! Không thấy tâm trạng của tôi không được tốt sao!”

Nam nhân gật đầu: “Đã nhìn ra, còn uống không? Tôi mời cô.”

Xuân Hỉ thanh thanh cổ họng: “Không cần, tôi cũng không biết anh.”

Nam nhân không để ý tới, đổi chỗ nói với người pha chế: “Mang cho cô ấy một ly.”

“Chờ một chút!” Xuân Hỉ duỗi tay ra, cười cười, “Vẫn là cho tôi bia đi.”

Nam nhân chạm cốc với cô, nhíu mày: “Xin hỏi phương danh mỹ nữ? Xưng hô như thế nào a?”

“Jenny Phát...” Xuân Hỉ nói.

“Trân Trân sao...”

Xuân Hỉ phốc phun ra một ngụm bia: “Jenny Phát! Cảm ơn!”

“Jenny Phát, uống xong rượu đến chỗ tôi nhé?” Nam nhân ngả ngón nói.

Xuân Hỉ rụt rụt cổ, “Anh, cái người này sao không biết giữ trong lòng vậy?” Cô ngửa đầu uống một ngụm bia lạnh, nghĩ nghĩ nói: “Chỗ của anh là chỗ nào?”

Namnhân lắc đầu cười rộ lên, cô gái này thật đúng là còn non, giả bộ thông minh sợ người khác không biết. Hắn thay đổi đề tài: “Jenny Phát, nói xem cô có cái gì không vui?”

Xuân Hỉ biết miệng: “Tôi không tìm được công việc!”

“Chỉ vì chuyện này sao?” Namnhân bật cười, hiện nay các cô gái trẻ động một tý chỉ vì một việc nhỏ mà tự tìm buồn rầu.

“Chuyện này còn nhỏ! Tôi không tìm được việc sẽ không có cơm ăn, sẽ chết đói! Nếu không chết đói thì cũng bị mẹ tôi mắng chết!”

“Cô làm cái gì?”

“Phiên dịch. Uhm... Nhưng việc khác tôi cũng có thể làm!”

“Rất đơn giản, cô đưa phương thức liên hệ cho tôi, tôi quen biết không ít công ty đang nhận người, cô chờ điện thoại là được rồi, cam đoan cô sẽ có công việc!”

Xuân Hỉ liếm liếm môi: “Tôi dựa vào gì mà tin anh?”

Namnhân nói với người pha chế: “Nói cho cô ấy, tôi là ai!”

“Lý Nghị Duy, bác sĩ, người trong nhà đều làm lãnh đạo, một người đáng tin tưởng!”

Xuân Hỉ cười rộ lên: “Quản nhị đại a! Là rất đáng tin tưởng.”

Lý Nghị Duy không nói gì, huých Xuân Hỉ: “Lúc này tin tưởng tôi rồi chứ? Anh ta nói mọi người đều biết tôi, nếu tôi gạt cô, cô tùy tiện hỏi một người cũng có thể tìm được tôi. Điện thoại bao nhiêu? Nhanh chút, anh trai đây sẽ giúp cô!”

Xuân Hỉ đọc số di động của mình.

Lý Nghị Duy lặp lại một lần, sau đó hỏi: “Jenny Phát đúng không?”

Xuân Hỉ khoát tay: “Không đúng không đúng, tôi hay nói đùa. Tôi là Cố Xuân Hỉ. Cố trong chiếu cố, Xuân trong mùa xuân, Hỉ trong vui mừng.”

Lý Nghị Duy giương mắt: “Sinh vào mùa xuân?”

Xuân Hỉ gật đầu cười cười.

Xuân Hỉ thấy hắn không giống người xấu, nên cứ yên tâm cùng hắn đối ẩm. Mới khoảng ba chai bia, cô liền không phân rõ phương hướng, miệng mơ hồ không biết nói cái gì.

Lý Nghị Duy giúp đỡ cô đang nghiêng ngã lão đảo, nói: “Đến chỗ tôi nhé?”

Xuân Hỉ lão đảo lắc đầu: “Không... Không cần! Mẹ tôi nói, buổi tối không thể nói chuyện với người xa lạ! Chúng ta phải nghe... phải nghe mẹ nói!”

Lý Nghị Duy nhỏ giọng tự nói: Không phải say sao? Đầu óc rõ ràng thế!

Hắn còn nói: “Vậy cô ở chỗ nào a? Tôi phải đưa cô về!”

Xuân Hỉ giơ lên ngón trỏ để ở trên môi, “Hư! Chuyện này... Không thể nói cho anh!”

Lý Nghị Duy đau đầu: “Không nói, vậy tôi mang cô đến khách sạn tìm phòng nhé!”

Xuân Hỉ đưa tay tát một cái, “Ba” một tiếng, rất thanh thúy: “Cầm thú!”

Lý Nghị Duy sờ sờ mặt, nhón nhác. Xuân Hỉ đánh rất mạnh, làm cho hai má của hắn run lên, khổ không nói nổi. Hắn mang theo cô đi ra ngoài: “Đứa trẻ hư, tôi còn không trị được cô sao? Lá gan rất lớn a, tôi mà cô còn dám đánh!”

Xuân Hỉ bị hắn kéo vừa đi vừa ồn ào: “Anh làm sao, anh làm sao, anh làm sao!”

“Tìm phòng!”

Xuân Hỉ oa một tiếng khóc lên: “Buông... Tôi chỉ biết anh không phải người tốt... Cứu mạng a! Người này cầm thú cường X dân nữ!”

Lý Nghị Duy để cô ở ven đường chặn miệng của cô: “Àm ỹ muốn chết! Câm miệng cho tôi! Cô, mẹ nó chứ, tốt xấu gì cũng phải đưa địa chỉ, bằng không tôi đưa cô trở về thế nào?”

Xuân Hỉ vung tay lên: “Không trở về nhà, sẽ bị mẹ mắng. Anh gọi cho Gia Lập tới đón tôi.”

Lý Nghị Duy ngăn ra, kinh ngạc hỏi: “Gia Lập? Trình... Gia Lập? Cái tên bắt cầu ngôn tiểu (không cười không nói tức là lúc nào cũng nghiêm trang) Trình Gia Lập?”

Xuân Hỉ ha ha cười, dùng sức gật đầu: “Chính là tên mặt than kia!”

Gia Lập từ phòng tắm đi ra, di động liên kêu lên không ngừng, nhưng mà dây số quả thật rất lạ. Anh do dự một chút liền nhận.

“Xin chào, ai đấy?”

“Lý Nghị Duy. Nhớ rõ chưa?”

Gia Lập khẽ nhú mày, chuẩn bị ngắt điện thoại.

Lý Nghị Duy ngay sau đó nói: “Trong vòng 15 phút đến trước cửa quán bar ‘Vương Giả’, quá thời hạn tôi sẽ mang cô gái của anh đến khách sạn.”

Lý Nghị Duy vừa nói xong, Gia Lập chợt nghe thấy tiếng Xuân Hỉ ở bên kia hi hi ha ha kêu: “Gia Lập! Gia Lập a, anh mau tới, em sắp bị người xấu mang đi ...”

Gia Lập cổ họng căng thẳng, ngắt điện thoại mặc xong quần áo, đóng sầm cửa bước đi.

Anh vượt qua mấy cái đèn đỏ, thời điểm đuổi tới, Xuân Hỉ đang ngồi xổm ở ven đường ôm ngực nôn mửa, mà Lý Nghị Duy đứng ở bên cạnh đưa nước cho cô.

Gia Lập xuống xe đóng sầm cửa xe lại, lập tức đi qua, không dấu vết đẩy Lý Nghị Duy ra, ôm Xuân Hỉ ở bên người mình, sắc mặt u ám nhìn Lý Nghị Duy: “Phiền toái cậu giải thích cho tôi một chút sự tình phát sinh.”

Lý Nghị Duy nhún vai: “Tôi cũng không phải bức cô ấy uống rượu, quen biết trong quán bar, nếu biết đây là cô gái của cậu, đánh chết tôi cũng không chạm vào.”

Gia Lập buông Xuân Hỉ ra, vung tay đánh một quyền, Lý Nghị Duy bị đánh ra phía sau lao đảo vài bước, “Chạm vào chỗ nào của cô ấy rồi?”

Lý Nghị Duy lau vết máu trên miệng, “Con mẹ nó, Trình Gia Lập, anh có bệnh có phải hay không? Tôi muốn chạm vào cô ta thì sẽ không gọi anh đến đây! Bệnh thần kinh! Một quyền ngày hôm nay tôi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, tôi Lý Nghị Duy với anh không thiếu nợ nhau!”

Gia Lập giúp đỡ Xuân Hỉ đi sát bên người anh, chỉ để lại một câu: “Cậu nợ tôi đời này cũng đừng mong hoàn lại đủ.”

Gia Lập ôm Xuân Hỉ trở về nhà trọ, cô đã sớm mê man, say bất tỉnh nhân sự. Gia Lập lau mặt cho cô, lại đút cô uống trà, sau đó quăng cô lên giường, giúp cô cởi áo khoác, quần ngoài. Ai ngờ trời lạnh như này Xuân Hỉ chỉ mặc một cái quần, Gia Lập kéo quần xuống, quần lót của cô liền lộ ra, vẫn là viền ren màu hồng nhạt, tôn lên da thịt tuyết trắng.

Gia Lập mím môi, lại giúp cô mặc quần áo vào, sau đó nhét cô vào ổ chăn.

Buổi sáng hôm sau, Xuân Hỉ trong cơn đau đầu mãnh liệt tỉnh lại, đầu chui ra khỏi chăn, ngẩng ngốc nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng. Cô kinh hô một tiếng, không phải bị tên ở quán bar kia đưa về nhà chứ? Cô nhảy xuống giường, ra khỏi phòng, mới ý thức được, nơi này đúng là nhà trọ của Gia Lập!

Cô ảo não vỗ vỗ đầu mình, mặc kệ là lúc nào, cô luôn theo bản năng tìm kiếm Gia Lập, kêu cô làm sao có thể quên mất anh, bắt đầu một lần nữa?

Gia Lập từ phòng khách qua, thấy cô đứng đấy sững sờ, vì thế ôm cánh tay đứng ở trước mặt cô: “Một mình đi quán bar uống say, không biết tốt xấu đi theo đàn ông lạ. Cố Xuân Hỉ, em lần này không có việc gì xảy ra thật phải cảm tạ thượng đế. Viết kiểm điểm ba ngàn chữ, ăn xong điểm tâm phải đi viết, tan tầm trở về anh sẽ kiểm tra!”

Nói xong anh đưa tay kéo tay cô qua, lại bị cô lập tức phủi đi.

Xuân Hỉ mặt không chút thay đổi nói: “Anh cho anh là ai? Dựa vào cái gì quẫn em? Em đi vui chơi ở chỗ nào có quan hệ gì với anh chứ! Còn viết kiểm điểm ba ngàn chữ, em đâu phải học sinh tiểu học! Anh có thể ít quẫn em một chút không? Anh có biết anh làm cho em cảm thấy rất phiền chán hay không!”

Gia Lập hai tròng mắt giật giật: “Cảm thấy chính mình không có làm sai? Cảm thấy anh phiền? Tốt lắm, Cố Xuân Hỉ, em được lắm, như em mong muốn, về sau anh sẽ không xen vào chuyện của em, tự giải quyết cho tốt!”

Xuân Hỉ nhất thời cảm thấy cái mũi đau xót, ánh mắt nóng nóng, Gia Lập thì ra có thể nói ra những lời quyết liệt như vậy. Đúng vậy? Kỳ thật tất cả đều là cô tự mình đa tình, không biết tự lượng sức mình. Nếu không nể mặt mũi bố mẹ cô, anh khẳng định sẽ mặc kệ cô!

Xuân Hỉ xoay người trở về phòng mặc xong quần áo, trong lòng chán nản, cô lại đem toàn bộ quần áo trong tủ lôi ra, tìm cái kéo, đi đến trước mặt Gia Lập, trước mặt của anh cắt từng bộ từng bộ.

“Trình Gia Lập, thấy rõ ràng, em về sau sẽ không sẽ tìm anh, lại càng không làm phiền đến anh, nơi này em cũng sẽ không đến, tạm biệt!” Xuân Hỉ bỏ qua kéo cầm túi của mình đi ra hướng cửa.

Cửa mở ra trong nháy mắt, Gia Lập bỗng nhiên đưa tay “Phanh” một tiếng đóng cửa lại, đem cô vây cùng anh trong ván cửa.

Xuân Hỉ xoay người ngẩng đầu nhìn anh, khiêu khích nhướn mày: “Làm gì? Muốn đánh em?”

Gia Lập nhấp mí mắt, yết hầu di chuyển một chút, thấp giọng nói: “Đừng náo loạn, ăn điểm tâm trước.”

Xuân Hỉ nhắm mắt, tiện đà mở: “Anh cảm thấy em đang làm càn, em đang nói giỡn có phải hay không? Trình Gia Lập anh không cần tự cho là đúng, đừng tưởng rằng em sợ anh, không rời được khỏi anh! Không có anh em chết cũng không xong quãng không được! Cút ngay!”

Cô sử dụng hết khí lực của toàn thân đem anh đẩy ra, mở cửa chạy đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, gian phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại có tiếng đồng hồ báo thức tích tắc, cùng với tiếng hít thở ầm ầm của Gia Lập. Gia Lập thoáng cúi đầu, mới nhìn thấy Xuân Hỉ ngay cả giày cũng chưa đi. Anh nhíu mày, cầm giày đuổi theo, đuổi tới dưới lầu, Xuân Hỉ vừa vịn đi chân trần ngồi trên taxi mà đi.

Anh nhìn theo phương hướng kia, tay nắm thật chặt, mày nhíu lại, biểu tình kia có chút hối hận cùng ảo não.

Cố ba Cố mẹ dường như nhìn ra manh mối. Buổi tối, Cố mẹ cắt một đĩa hoa quả đưa đến trong phòng Xuân Hỉ, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Con cùng Gia Lập sao lại thế này? Có phải đã lâu không liên hệ hay không a?”

Xuân Hỉ vẻ mặt không sao cả nói: “Có cái gì mà liên hệ? Chúng con vốn không có quan hệ gì, không có việc gì cần thiết đi.”

“Cãi nhau? Vợ chồng son nào không cãi nhau a? Ngày mai mẹ bảo nó đến gọi con, đừng lòng dạ hẹp hòi, khẳng định là con có chỗ nào không đúng, chọc đến nó.”

Xuân Hỉ tức giận: “Mẹ, con gái của mẹ không đúng tí nào như vậy sao? Trình Gia Lập làm cái gì cũng đều đúng, con cái gì cũng đều sai? Nói lại ẹ một lần, con cùng Trình Gia Lập đồng chí, không diễn! Không diễn mẹ có hiểu hay không! Phiền toái chuyển cáo Trình mẹ. Con ngủ, hoa quả mẹ đưa cho ba con ăn đi.”

Nói xong Xuân Hỉ liền tiến vào ổ chăn, dùng chăn trùm đầu, không tiếng động kháng nghị.

Cố mẹ thở dài: “Còn không phải là vì người ta sao! Đầu năm nay tìm nam nhân tốt để gả có bao nhiêu khó khăn con biết không, ai, đáng tiếc a.”

25. Chương 25: Thích Hay Không Thích

Edit: gau5555

Beta: meott

Từ đầu mùa xuân đến thu muộn, Trình mẹ cùng Cố mẹ dùng hết tâm tư muốn Xuân Hỉ cùng Gia Lập tiến thành một khối, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không thể thành công, nguyện vọng trở thành thông gia cứ như vậy mà tan biến.

Trình mẹ nói: “Vốn tưởng rằng hai đứa nhỏ này là thích nhau, cho dù không thích, nhưng lâu như vậy, cũng bồi dưỡng ra cảm tình đi?”

Cố mẹ nói: “Tôi vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng mà, quay đầu ngẫm lại giống như Xuân Hỉ nói, cũng hiểu đúng như vậy. Bọn nó nếu có thể tốt hơn, thì cũng đã sớm tốt hơn. Đường như mỗi ngày đều gặp mặt rồi ở cùng một chỗ, cơ hội rất nhiều. Chúng ta tác hợp như vậy, bọn chúng còn như thế này, quên đi, hữu duyên vô phân đi!”

“Ai, tôi rất sốt ruột, Gia Lập tuổi đã không còn nhỏ, đều nói đàn ông ba mươi đã đứng, nhưng nó ngay cả bạn gái còn chưa mang về cho tôi xem. Xuân Hỉ nhà bà còn may mắn, có thời gian chậm rãi tìm. Tôi thật sự là lo lắng suông a!”

“Xuân Hỉ cũng không còn nhỏ, qua hai ba năm nữa cũng thành thừa nữ, tôi xem đầu óc nó cũng chưa thông suốt! Lúc nó còn đi học tôi sợ yêu sớm, ảnh hưởng thành tích, cả ngày nhìn nó không cho nó nói chuyện với nam sinh, hiện tại ngẫm lại quá hối hận. Lão Vương dưới lầu kia, đã có hai đứa cháu, cháu dâu cùng cháu của ông ta chính là yêu sớm từ hồi trung học, tốt nghiệp đại học liền kết hôn, ba năm ôm hai đứa! Xuân Hỉ của chúng ta đã 24 tuổi rồi, cũng không thấy nó yêu đương ai, bà nghĩ xem tôi không nóng nảy sao được!” Cố mẹ nói xong cau mày nghĩ nghĩ, miệng cần nhả nói: “Xuân Hỉ của chúng ta... Sẽ không phải không thích nam chứ?”

Trình mẹ vỗ bàn cười ha hả, “Không có! Khẳng định chính là chưa gặp được người thích!”

Cố mẹ cười cười gật gật đầu: “Tục ngữ nói, làm tốt không bằng gả tốt. Tôi cũng không mong đứa nhỏ có thể gả cho người có nhiều tiền, nam nhân đối tốt với Xuân Hỉ của chúng ta, hiểu thuận là được rồi, điều kiện trong nhà dù cho nghèo một chút, nhà chồng sẽ không bắt nạt con mình, tôi cũng vừa lòng. Cho nên a, xem ra nhìn lại, Gia lập nhà bà là thích hợp nhất, nhìn lớn lên, giống như là con của mình, có bao nhiêu ưu tú có bao nhiêu xuất sắc! Xuân Hỉ của chúng tôi không phúc khí này a! Cũng không biết con gái nhà ai có mệnh tốt như vậy gả đến nhà của bà.”

Trình mẹ khoát tay: “Nói lời này có nghĩa gì, cô gái khác tôi liền chúng mắt, chỉ coi trọng Xuân Hỉ nhỏ bé! Từ nhỏ, tôi đã coi nó là con dâu, nói thật, tôi chính là coi Xuân Hỉ như con dâu nuôi từ bé mà đối đãi. Là Gia Lập không có phúc khí, ánh mắt nhìn lên trời rồi, ai cũng không vừa ý!”

Hai bà mẹ ngồi hàn huyên một ngày, than vãn một ngày.

Trình mẹ đêm đó liền gọi cho Gia Lập trở về ăn cơm. Trên bàn cơm, Trình mẹ một miếng cũng chưa ăn, nói liên miên cần nhả giáo dục Gia Lập.

Trình mẫu nói: “Hôm nay cùng mẹ của Xuân Hỉ hàn huyên trong chốc lát, chúng ta quyết định không tham dự vào chuyện của con cùng Xuân Hỉ. Các con yêu thế nào cũng được, bức cũng vô dụng. Con quay về nhà đi, đừng chiếm phòng ở của người ta.”

Gia Lập cúi đầu ăn cơm, trầm mặc không nói lời nào.

Trình mẹ tiếp theo nói: “Thứ Bảy hẹn con gái đồng nghiệp của ba ăn cơm, con đi gặp đi, con gái nhà người ta cũng không tồi, bộ dạng đẹp, công tác cũng xuất sắc, các phương diện điều kiện đều thích hợp với con.”

Gia Lập rất nhanh ăn xong cơm nước, buông bát đĩa nói: “Mẹ vẫn là đang ép con. Gặp mặt này con sẽ không đi, lại càng không trở về nhà.”

Trình mẹ biết đứa con này của bà luôn luôn là nói một không hai, đơn giản mềm giọng, nói: “Lúc này đây, mẹ xin con đi gặp một lần! Dù sao cũng không thể hủy bỏ với người ta, khuôn mặt già nua kia của ba con vớt đi chỗ nào đây?”

Gia Lập trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Chỉ một lần này.”

Buổi tối, Gia Lập ở trong phòng đọc sách một lát, nhưng một chữ cũng không đọc vào. Trên bàn học có ảnh chụp của Xuân Hỉ, vẫn là tấm hình duy nhất của cô, không biết khi nào bị Trình mẹ chụp để vào đây. Anh đưa tay sờ sờ khuôn mặt của Xuân Hỉ trong ảnh chụp, đứng dậy đi ra ban công.

Quả nhiên như anh sở liệu, Xuân Hỉ đang ở trên ban công nhảy dây.

Xuân Hỉ vừa thấy anh đến, lòng bàn chân đứng không vững, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cô không nhìn anh, cố gắng tiếp tục mục đích nhảy của bản thân, nhảy xong 100 cái cuối cùng, thu hồi dây trở về phòng.

Gia Lập khẽ nhú mày nhìn qua ban công nhà cô, không biết suy nghĩ cái gì.

Một ngày Xuân Hỉ ở trên mạng xem tin tức thông báo tuyển dụng, điện thoại trong tay vang lên, cô thuận tay tiếp.

“Xin chào, xin hỏi là Cố Xuân Hỉ tiểu thư sao?” Điện thoại bên kia một giọng nói ôn nhu chuyên nghiệp.

“Đúng, là tôi.”

“Đây là văn phòng của công ty Hoa Tường, hiện tại thông báo cho cô, ba giờ buổi chiều ngày thứ bảy đến phỏng vấn. Không thành vấn đề chứ?”

Xuân Hỉ che miệng lại, thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng. Lần đầu gửi đi sơ yếu lý lịch rồi cuộc cũng có hồi âm!

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Cảm ơn cô nha!”

Thứ Bảy, Xuân Hỉ mặc một bộ quần áo trang nghiêm đi phỏng vấn. Cô xem địa chỉ tìm được công ty Hoa Tường, phát hiện toà nhà của công ty này cũng không lớn giống như cô tưởng tượng, chỉ là một biển hiệu viết ở trên lầu một thuê làm văn phòng.

Cô đẩy cửa đi vào, ngay cả một người lễ tân ở đại sảnh cũng không có, thăm dò nhìn mãi, mới tìm được một người để hỏi: “Xin hỏi nơi quý công ty phỏng vấn ở nơi nào?”

Người nọ chỉ chỉ phía trước nói: “Đi thẳng đến phòng thứ hai.”

Xuân Hỉ đi qua phát hiện, trên cửa đề chứng tỏ “Văn phòng Tổng giám đốc”. Hoá ra là lão đại tự mình phỏng vấn sao? Cô không khỏi khẩn trương.

Xuân Hỉ gõ gõ cửa, không phản ứng. Cô lại gõ cửa vài tiếng, cửa mới được mở ra, ra vẻ là đang bị khoá.

Trong văn phòng có một nam một nữ. Nam ước chừng không đến bốn mươi, tây trang giày da, tròn béo. Nữ khoảng ba mươi tuổi, tóc trên đầu trên vai, có chút hỗn độn.

“Tôi là Cố Xuân Hỉ, đến đây phỏng vấn.” Xuân Hỉ bày ra khuôn mặt tươi cười.

“A, là cô a.” Đi đến bên người cô, “Xin chào, vị này là Chu Du Minh Chu tổng, người lãnh đạo cao nhất của Hoa Tường, cũng là người phỏng vấn cô. Tôi họ Phương, thư ký của Chu tổng, có thể gọi tôi là Phương bí.”

Xuân Hỉ gật gật đầu, cắn môi không dám cười. Chu Du Minh... ? còn không phải kém một chút a!

Phương bí đi ra ngoài, Chu tổng từ rất xa đánh giá Xuân Hỉ một phen, sau đó hỏi: “ Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tư.”

“Trước kia đã làm cái gì?”

“Phiên dịch, văn bí, văn viên đều đã làm.”

“Có bạn trai chưa?”

“A?” Xuân Hỉ ngăn người, phỏng vấn cũng phải trả lời chuyện này sao?

“Độc thân càng phù hợp với tiêu chuẩn thông báo tuyển dụng của chúng tôi, các cô gái trẻ không có việc gì hay nói chuyện yêu đương còn có tâm tư công tác sao!” Chutổng châm một miếng thuốc, nhìn Xuân Hỉ.

Thì ra là như vậy, Xuân Hỉ lắc đầu: “Tôi không có bạn trai.”

Chutổng phun ra một vòng khói trắng, híp mắt, nhìn lại Xuân Hỉ từ đầu đến chân một lần, gật gật đầu: “Thứ Hai tuần sau chính thức bắt đầu đi làm, chức vị là thư ký riêng của tôi, có vấn đề liên hệ Phương tiểu thư. Đi ra ngoài đi.”

Như vậy là phỏng vấn xong rồi? Chỉ có một mình cô phỏng vấn sao? Cô không phải đang ở trong mộng chứ?

Thời điểm Xuân Hỉ nhìn thấy biển hiệu dưới lầu, thì điện thoại vang. Cô vừa đi vừa nghe điện thoại: “Alo?”

“Cố Xuân Hỉ, còn nhớ tôi không?” Điện thoại bên kia là một nam nhân.

Xuân Hỉ nhìn nhìn số điện thoại, căn bản chưa thấy qua, vừa cẩn thận nhận nghe rõ thanh âm của hắn một chút, cuối cùng không có đầu mối: “Ai đấy a?”

“Lần trước quen nhau ở quán bar, Lý Nghị Duy.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn: “A! Tôi nhớ ra rồi. Xin chào, có việc sao?”

“Không có việc gì thì không thể tìm cô? Cô sao lại vong tình quên nghĩa như thế a, không nhớ rõ ước định đêm đó của chúng ta sao?”

Xuân Hỉ đi ngang qua một tiệm cà phê, nhìn kính cửa cửa hàng soi soi vuốt tóc, sau đó, cô liền thấy bên trong tiệm cà phê, Gia Lập đang cười, nói chuyện với một cô gái mà cô chưa bao giờ thấy qua, vừa thấy đã biết đang xem mặt.

“Không nhớ rõ!” Xuân Hỉ tức giận quát vào trong điện thoại.

“Không nhớ rõ thì không nhớ rõ, cô lớn tiếng như vậy làm gì. Ngày đó tôi đã đáp ứng giúp cô tìm việc, bây giờ trả lời, cô giúp tôi hẹn với Trình Gia Lập đi, thế nào?”

Xuân Hỉ nghe được tên Gia Lập sững sốt một chút, cô nhìn chằm chằm anh trong tiệm cà phê, hô trong điện thoại một câu: “Tôi không biết anh ta!”

Cô ngắt điện thoại, đẩy cửa ra rồi đi vào.

Cô nắm tay thành quyền, thuận tay từ chỗ quầy bar cầm một chén nước, tiến lên hất vào trên người Gia Lập: “Trình Gia Lập, tôi không thể tưởng tượng được anh lại là người như thế!”

Dám sau lưng cô cùng cô gái khác gặp mặt!

Xuân Hỉ khế cắn môi nói: “Cô ta là ai? Anh sau lưng tôi tán gái tôi mặc kệ, nhưng hôm nay để cho tôi nhìn thấy là không được! Cầm thú! Trừng thối! Tôi muốn chia tay với anh!”

Nói xong cô xoay người bỏ chạy ra ngoài, hốc mắt có điểm nóng lên. Cô chỉ có thể dựa vào diễn trò, nguy trang tự mình đi phá hư anh gặp mặt, cô biết chính mình thực vô dụng, nhưng mà trong lòng cô lại khó chịu. Vì sao Gia Lập có thể coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh, tiếp tục cuộc sống mỹ mãn của anh ta. Mà cô, chỉ có thể mỗi ngày cố gắng làm cho chính mình không thêm nghĩ đến anh ta nữa.

Gia Lập phản ứng cực nhanh đối với cô gái trước mặt, nói thanh “Thực xin lỗi”, liền đứng dậy đuổi theo.

Anh ở chỗ rẽ ngã tư đường giữ chặt cánh tay Xuân Hỉ, nước trên mặt tràn qua hai gò má tuần lông của anh đọng lại ở mu bàn tay Xuân Hỉ.

“Em có biết mình đang làm gì hay không?” Gia Lập ánh mắt sáng quắc, nhìn không ra cảm xúc.

Xuân Hỉ ngăn chặn cảm xúc chua xót, cười nói: “Anh không phải đã nói không thích gặp mặt sao? Em giúp anh còn không tốt sao?”

Cô đưa tay lau đi ít nước trên mặt anh, ngón tay vừa mới chạm được hai má của anh, đã bị anh bắt được.

Gia Lập cầm tay cô, thật lâu sau, anh trầm ngâm: “Cố Xuân Hỉ, em có phải thích anh hay không?”

Thanh âm của anh quý mị mê hoặc lòng người, trầm thấp thuần hậu, quanh quẩn ở bên tai Xuân Hỉ, giống như từng câu thần chú, làm cho cô thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Há miệng thở dốc, nhưng lại quên phản bác.

“Có phải thích anh hay không?” Gia Lập lại một lần nữa mở miệng.

Xuân Hỉ lúc này mới hoàn hồn, trái tim đột đột nhảy lên, cô nhìn Gia Lập mặt đen tối không rõ, bỗng nhiên cười rộ lên: “Anh nghĩ con gái bây giờ đều điên rồi? Em sẽ thích anh? Làm ơn đi, anh đừng tự kỷ! Em thà thích Tiểu Hàm cũng sẽ không thích anh!”

Cô rút tay về, ở ven đường ngăn lại một chiếc taxi, chọt vật không chịu nổi trốn thoát.

Gia Lập đứng ở xa xa, bàn tay nắm chặt không có buông ra, lặp lại liên tục. Cuối cùng tiếng điện thoại lại đánh gãy ngây ngốc của anh.

“Sư huynh, anh mau tới! Nhà của em bị trộm vào!” Tiền Vi San khóc nước mắt nói.

Gia Lập đến chỗ ở của Tiền Vi San, giúp cô báo cảnh sát, sau đó xem xét một chút khóa cửa cùng cảnh vật chung quanh.

“Hôm nay trước tiên đừng ở nơi này, em hãy đến nhà ông nội của em ở một hôm đi. Đổi khóa cửa, tốt nhất đổi một cánh cửa phòng trộm nữa.” Gia Lập nói.

Tiền Vi San lắc đầu: “Em không thể trở về nhà ông nội được, ông nếu biết trong nhà có kẻ trộm tiến vào, khẳng định sẽ bắt em quay về nhà! Anh cũng biết ông đông dài thế nào, em không muốn ở cùng ông.”

“Phòng này là em thuê?”

Tiền Vi San gật đầu.

“Nơi này trị an không được tốt, em vẫn nên về nhà ở đi.”

“Em sẽ đổi nơi thuê, nhưng mà đêm nay...”

Gia Lập nhìn nhìn cô, nói: “Trước tiên đến chỗ anh ở một đêm đi.”

“Vậy còn anh?”

“Anh trở về nhà bố mẹ ở.”

Gia Lập đưa cô đến nhà trọ, Tiền Vi San vào cửa đang muốn thay dép chuyên dụng của Xuân Hỉ, anh bỗng nhiên đưa tay kéo cô một chút, ngồi xổm xuống đem dép của Xuân Hỉ thu vào, lấy từ trong tủ giày ra một đôi khác đưa cho cô: “Đôi này thoải mái hơn một chút.”

Tiền Vi San là người rất giỏi đoán sắc mặt của người khác, cô hỏi: “Sư huynh, anh có phải đang có chuyện gì không vui hay không? Sắc mặt không tốt lắm nha.”

Gia Lập cười cười, “Thì ra lại rõ ràng như vậy, anh vẫn cho rằng mình khó lộ ra ngoài.”

“Vậy... Là chuyện gì?”

Gia Lập lắc đầu, “Không có gì.”

Tiền Vi San cười cười, cười khê nói: “Cho dù không nói, lúc e học đại học là chị cả nổi danh tri âm, không đồng ý để em sắp xếp khó khăn, nỗi buồn của anh, thì chính là tổn thất của anh.”

Gia Lập bật cười.

Tiền Vi San trong lúc vô ý thấy ảnh chụp của Xuân Hỉ trong phòng khách, nhìn nhìn lại Gia Lập, anh đang nhìn ảnh chụp kia hơi hơi xuất thần, một loại cảm giác mất mát xuất hiện, cô nhìn không được hỏi: “Sư huynh, anh.. Có phải thích Cố Xuân Hỉ hay không?”

Gia Lập ánh mắt lóe ra một chút, lại không nói gì.

26. Chương 26: Kiểu Xuân Hỉ Thích

Edit: gau5555

Beta: meott

Thứ hai Gia Lập đi làm, Tiểu Hàm đứng ở cửa phòng bồi hồi, vừa thấy anh đến, thần sắc liền lo lắng, muốn nói lại thôi. Gia Lập nhìn vào hai mắt của hắn, thấy hắn chậm chạp không có biểu hiện, liền đi đến văn phòng.

Tiểu Hàm đột nhiên đến chặn đứng đường của anh, nhưng mà không còn kịp rồi, Gia Lập đã thấy trong văn phòng, Lý Nghị Duy đang thanh thoi mà ngồi.

Tiểu Hàm nói: “Nghị Duy muốn tìm cậu nói chuyện.”

Gia Lập trầm mặc, thay đổi áo dài trắng đổi mặt với Lý Nghị Duy ngồi xuống, hỏi: “Chỗ nào không thoải mái? Trước tiên để cho tôi xem mạch một chút.”

“Tôi không phải đến xem bệnh. Tôi muốn nói chuyện với cậu.” Lý Nghị Duy nói.

“Không đến xem bệnh mời ra cửa quẹo trái, nói chuyện sẽ không cần thiết, chúng ta không có gì hay để nói.” Thái độ Gia Lập cương quyết.

“Trình Gia Lập, chuyện tình năm đó ...”

Gia Lập chen vào lời hắn: “Năm đó là năm đó, hiện tại chúng ta đã không có quan hệ gì, mời trở về đi, phía sau còn có bệnh nhân xếp hàng xem bệnh, không cần lãng phí thời gian của người khác.”

Lý Nghị Duy khê cần môi: “Tôi sẽ còn tìm cậu.” Nói xong hắn liền đi.

Tiểu Hàm lắc đầu: “Gia Lập, nói chuyện cùng hắn ta một chút cũng sẽ không chết, cậu làm gì như vậy? Mình cảm thấy Nghị Duy năm đó không phải cố ý.”

Gia Lập thản nhiên nói: “Không phải cố ý mới đáng sợ, cậu nguyện ý cùng một người trong ngoài không đồng nhất làm bạn bè?”

Tiểu Hàm há mồm, nhưng mà nhìn Gia Lập kia một bộ dạng cự tuyệt như xa ngàn dặm, ngẫm lại cũng đành từ bỏ.

Gia Lập tà nghệ nhìn hắn: “Cậu nói cho hắn mình ở trong này?”

Tiểu Hàm chợt dạ cười gượng hai tiếng.

Gia Lập câu môi cười cười, không nói chuyện.

“Đừng a, mình thực không phải cố ý!” Tiểu Hàm nói xong thật muốn đánh vào miệng mình, vừa rồi người nào đó mới nói “Không phải cố ý mới đáng sợ”, anh gãi đầu phồng má, ai biết Lý Nghị Duy gọi điện thoại cho anh lại châm anh kích anh, đầu óc nóng lên liền bại lộ vị trí ẩn nấp của Gia Lập.

Lúc này Dương Diệu đẩy cửa tiến vào, lôi kéo Tiểu Hàm đi ra ngoài: “Tiểu Hàm, máy tính của tôi không mở được, anh giúp tôi nhìn xem! Anh chậm chạp cái gì, đi nhanh chút a.”

Tiểu Hàm giả vờ giả vịt: “Cô sao không gọi tôi là bác sĩ Tiểu chứ? Tiểu Hàm Tiểu Hàm, tôi với cô rất quen thuộc sao?”

Dương Diệu mặt đỏ lên, mím mím môi, xoay người bước đi: “Không giúp thì thôi! thực mặc kệ anh, đức hạnh quá nhỉ!”

Tiểu Hàm từng bước chắn phía trước không cho cô đi: “Ai a, cô mặt đỏ cái gì chứ?”

Dương Diệu đưa tay đẩy anh, anh không di chuyển chút nào, cô nóng nảy, đạp một cước vào chân của anh: “Cút ngay!”

Tiểu Hàm ôm chân gào khóc kêu hai tiếng, liền đi theo.

Trong văn phòng chỉ có một mình Dương Diệ, cô thấy có chút cô đơn. Anh giúp Dương Diệ kiểm tra một chút, tùy tiện đùa nghịch một chút, mở lại máy, máy tính liền sáng.

Dương Diệ nở nụ cười: “Anh làm như thế nào? Nhanh như vậy đã sửa được, thần kì nha!”

Tiểu Hàm thở dài, “Nên nói cô ngu ngốc hay là nói cô vụng về chứ? Cô không biết mình chưa cắm điện vào máy tính?”

Dương Diệ thè lưỡi, hai má hồng hồng, thật sự là mắt mặt quăng về nhà!

“Anh sao lại chưa đi thế?” Dương Diệ bắt đầu làm việc với máy tính, Tiểu Hàm còn ngồi ở đằng kia, vắt chân, nhìn cô.

“Lợi dụng xong liền đuổi tôi đi? Rất không có lương tâm! Thiệt thòi cho tôi còn có lòng tốt ở lại giúp cô nữa chứ, cô có một mình không phải rất cô đơn sao. Xuân Hỉ lại không ở đây, không có người cùng nói chuyện với cô a.”

Dương Diệ mắt tròn trắng: “Anh tưởng tôi ở trong này nhàn hạ chắc? Lòng dạ thật đen tối, phòng khám bệnh chỉ có một mình Trình bác sĩ ! Anh muốn làm anh ấy mệt chết sao?”

“Hỏi cô một vấn đề ” Tiểu Hàm tán dóc một câu không chút nào liên quan, “Cô nói, nếu bạn tốt nhất của cô, hãm hại cô... Không đúng không đúng! Là không thông báo tình huống cho cô, để cô giúp cô ấy chịu tiếng xấu thay cho người khác, cô có thể tuyệt giao với cô ấy hay không?”

Dương Diệ không hề nghĩ ngợi đã nói: “Anh đang dùng phối nói chuyện sao? Nói vô nghĩa! Dương nhiên tuyệt giao, chẳng những tuyệt giao, tôi còn muốn tìm tên côn đồ giáo huấn cô ta một chút!”

“Nhưng mà... Ai! Tình huống không phải đơn giản như vậy, nói như thế nào đây? Chính là...” Tiểu Hàm rối rắm làm cho khuôn mặt đều nhăn lên.

“Tiểu Hàm, anh có phải phạm sai lầm hay không, để làm cho bác sĩ Trình chịu tiếng xấu thay cho người khác sao? Anh sao có thể như vậy? Tôi rất khinh thường anh!” Dương Diệ trừng mắt.

Tiểu Hàm ngây ngẩn cả người: “Không phải... Không phải! Cô lại đang nghĩ cái gì đấy!”

Anh giải thích, Dương Diệ căn bản không nhìn anh, mà nhìn chằm chằm máy tính cách cách đánh chữ, Tiểu Hàm phát điên: “Tôi X, tôi có nói cái quái gì về tôi đâu!”

Tiểu Hàm tức giận bỏ đi, Dương Diệ che miệng cười trộm, vẻ mặt ngọt ngào, thì ra trên đầu bác sĩ Tiểu kiều ngạo tự đại, cũng là rất thú vị!

-

Ngày đầu tiên Xuân Hỉ đi làm, tốt hơn so với cô tưởng tượng. Phạm vào vài sai lầm nhỏ, Chu Du Minh cũng không nói cái gì, chỉ cho cô thời gian ba ngày thích ứng. Nhân viên ở công ty này rất kỳ quái, tất cả mọi người mặt không chút thay đổi, ít lời thiếu chữ, chính mình làm công việc của mình, rất im lặng.

Thời điểm tan tầm, Xuân Hỉ cùng Gia Lập đứng ở dưới lầu không hẹn mà gặp. Gia Lập nghiêng thân mình để cho Xuân Hỉ lên lầu trước, hai người trầm mặc không nói gì bước đến cửa nhà. Lúc Xuân Hỉ tìm chìa khóa, Gia Lập đột ngột nói: “Hôm nay sinh nhật mẹ anh, em với ba mẹ em sang đây ăn bữa cơm đi.”

Xuân Hỉ không có quay đầu, mở cửa ra nói: “A, được.”

Gia Lập không có về nhà, mà đi xuống dưới lầu. Qua một hồi lâu, anh mới mang một túi đồ ăn lớn trở về.

Trình mẹ vừa mới làm xong đồ ăn, tò mò hỏi: “Con mua nhiều đồ ăn thế kia làm gì, trong nhà vẫn còn.”

Gia Lập nói: “Hôm nay thêm đồ ăn đi. Không phải sinh nhật mẹ hay sao, con đến làm.”

Trình mẹ cười cười toe tóe: “ Mẹ nhiều tuổi còn sinh nhật cái gì a! Gọi ba miệng ăn nhà Xuân Hỉ cũng kêu lên đến đây đi, thêm chút náo nhiệt.”

“Vâng.”

Buổi tối, sáu người vây quanh cái bàn nâng chén cộng ẩm. Hai bà mẹ đang nói chuyện phiếm, đề tài liên vòng quanh chuyện chung thân đại sự của hai đứa nhỏ.

Trình mẹ hỏi: “Xuân Hỉ, gần nhất có yêu đương gì không a? Muốn Trình mẹ giới thiệu cho con vài người hay không?”

Xuân Hỉ cắn chiếc đũa lắc đầu.

Cố mẹ chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Quên đi quên đi, tùy nó đi.”

Trình mẹ nói: “Làm con cái sẽ không biết được tâm của người làm mẹ thế nào! Tuần trước, giới thiệu cô gái kia cho Gia Lập, thật tốt a, kết quả người khác tìm tới tính sổ, nói Gia Lập rõ ràng đã có bạn gái, còn nổi giận dưng dưng hắt nước vào mặt nó. Cái mặt của tôi, đều mất hết!”

Xuân Hỉ chột dạ cúi đầu dưng bữa, không rên một tiếng.

Trình mẹ quay đầu hỏi Gia Lập: “Con có bạn gái lúc nào cũng không nói với mẹ? Da mặt của ba mẹ con dày cũng không phải bình thường rồi! Dày đến dọa người như thế!”

“Con không có bạn gái.” Gia Lập nói.

“Không có? Người đó cô gái kia là ai? không có giáo đường như vậy!” Trình mẹ càng thêm bất mãn.

Xuân Hỉ chỉ cảm thấy như ngồi trên kim, hai má hơi hơi nóng lên, khẩn trương muốn chết.

Gia Lập chỉ thản nhiên nói: “Không có ai, hiểu lầm thôi, mẹ đừng hỏi.”

Cơm nước xong, song phương tộc trưởng thương lượng chơi mạt chược. Xuân Hỉ hỗ trợ thu dọn cái bàn xong nói phải đi về. Cố mẹ hô một tiếng: “Chờ một chút.” Lại nói với Gia Lập: “Gia Lập, phòng đèn của Xuân Hỉ bị hỏng rồi, ba nó thay bóng mới mà cũng không sáng, cháu đi xem một chút.”

Gia Lập dạ một tiếng, theo Xuân Hỉ đi vào nhà cô.

Xuân Hỉ chuyển ghế chắc chắn, để cho Gia Lập đứng lên trên. Gia Lập làm trong chốc lát, đem bóng đèn thay thế, nhảy xuống ghế nói: “Bóng đèn mới cũng là đèn hỏng, hiện tại có dùng vội không? Anh đi mua một cái, siêu thị hẳn là không đóng cửa.”

“Không vội. Ngày mai em tự mình đi mua là được rồi, không phiền toái anh.” Xuân Hỉ nói xong, rót nước cho Gia Lập.

Gia Lập nắm cái chén, nhấp mím môi: “Công việc mới đã quen chưa?”

Xuân Hỉ gật đầu: “Rất tốt.”

Vẫn xấu hổ trầm mặc.

Xuân Hỉ mở miệng đánh võ: “Ách, em muốn nghỉ ngơi, anh trở về đi.”

Xuân Hỉ đưa anh ra cửa, Gia Lập nói: “Trước tiên đừng nghỉ ngơi, anh bây giờ đi mua bóng đèn về thay cho em.”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Gia Lập, kỳ thật có rất nhiều chuyện em có thể không thuận theo anh, hơn nữa em cũng không thể ỷ lại anh như vậy cả đời. Đều do anh chăm sóc, ba mẹ chăm sóc, em mới có thể ở trong xã hội tồi tệ này. Đừng tốt với em nữa, em nghĩ em hẳn nên thử độc lập một chút, chính mình tự xử lý vấn đề.”

Nói xong cô liền đóng cửa lại, cười cười, bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất lợi hại có thể nói ra những lời này, nhưng mà lại có chút phiền muộn. Vì cổ vũ chính mình càng tiến thêm một bước hướng tới mục tiêu không có Gia Lập ở bên cạnh, cô ăn hết một hộp sôcôla mới ngủ, trước khi ngủ, cô còn nhớ rõ đánh răng, không có Gia Lập nhắc nhở, cô cũng có thể tự giác chú ý thân thể.

-

Xuân Hỉ phát hiện Gia Lập ở nhà cha mẹ gần một tuần, lúc này không thấy anh trở về nhà trọ. Sau đó Xuân Hỉ ngẫu nhiên có thể nhìn thấy anh về nhà, hai người trao đổi giới hạn vài câu chào hỏi. Xuân Hỉ có

đôi khi hoảng hốt nghĩ đến, cô cùng Gia Lập chỉ là náo loạn một chút, chỉ vài ngày nữa bọn họ lại có thể giống như trước đây.

Bất tri bất giác công tác ở Hoa tường đã được hơn một tháng, Xuân Hỉ thích ứng tốt lắm. Công tác thuận buồm xuôi gió không nói, Chu Du Minh còn khen cô. Đây là sau khi rời đi khỏi sự che chở của Gia Lập, lần đầu tiên có cảm giác thành tựu mãnh liệt như vậy.

Vào tháng mười hai, Xuân Hỉ nhận được nhiệm vụ đi công tác, theo Chu Du Minh đi đến thành phố A đàm phán hợp tác về dự án dài hạn. Chu Du Minh chỉ mang theo một mình cô, bởi vì đối phương là người ngoại quốc, Xuân Hỉ một mặt làm bốn phần thư ký, còn phải kiêm làm phiên dịch, lượng công việc khá lớn. Cô đảm nhiệm việc chuẩn bị, đến nhà ga trước.

Thời điểm đến thành phố A, Chu Du Minh nói rõ trước tiên ở thành phố A đi thăm quan du ngoạn vài ngày, cho là cổ vũ Xuân Hỉ, công việc hợp tác sau bốn ngày thì tiến hành. Xuân Hỉ trong lòng sung sướng, nghĩ rằng lúc này đã gặp được ông chủ tốt.

Xuân Hỉ nghĩ rằng ý của Chu Du Minh là để cho cô một mình đi dạo, ông ta có hoạt động khác, ai ngờ sáng sớm, Chu Du Minh liền gõ cửa phòng cô, nói muốn mang cô đi nhìn phong cảnh xung quanh một cái.

Xuân Hỉ thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), cô bảo Chu Du Minh chờ một chút, chạy nhanh rửa mặt, thay quần áo.

“Chutổng ngài chờ một chút, tôi thay quần áo một chút là tốt rồi.” Cô cầm quần áo đi toilet đổi, lúc đi ra đã bị Chu Du Minh giữ chặt.

Ông ta cười cười, đưa tay phủ lên bộ ngực của cô, vỗ vỗ chỗ áo của cô, nói: “Có chút bẩn.”

Xuân Hỉ hơi hơi lui lại phía sau từng bước, cười nói “Cám ơn” .

Chu Du Minh lại từng bước nắm eo của cô: “Bộ dáng Tiểu Cố vừa tỉnh ngủ rất đẹp nha, tôi rất thích.”

Xuân Hỉ nhú nhú mày, trong lòng bồn chồn, tim đập gia tốc lên.

Tay Chu Du Minh bỗng nhiên chuyển qua hông của Xuân Hỉ, nhẹ nhàng miết nhẹ, miệng để sát hôn vào bên tai của cô. Xuân Hỉ sợ tới mức vội vàng đẩy ông ta ra, nhất thời cảm thấy ghê tởm muốn nôn. Cô che ngực, cố gắng để cho thanh âm nghe qua trần định: “Chutổng ngài đi ra ngoài chờ đi, tôi lập tức xong.”

Nhưng mà kế hoãn binh không dùng được, Chu Du Minh tiến lên đem cô để ở trên tường: “Làm tình nhân của tôi, em sẽ được nổi tiếng sung sướng! Thế nào? Đi theo tôi một tháng? Tôi biết em thoát nhìn có chút mơ hồ, nhưng lại có chút cá tính nữ nhân, năng lực công tác cũng không tồi. Suy nghĩ một chút đi?”

Ông ta gắt gao để hạ thân dán vào người cô, Xuân Hỉ có thể cảm giác được độ ẩm cùng chỗ mẫn cảm ái muội của thân thể Chu Du Minh.

Cô dùng sức đẩy ông ta: “Cút ngay!”

“A, Con nhím nhỏ tức giận? Khẩu thị tâm phi(nghĩ một đằng nói một nẻo) có phải hay không? Chúng ta tới trên giường vận động một lần, cam đoan em sẽ thích muốn cầu xin làm tình nhân của anh!” Chu Du Minh miệng không ngừng nói những lời xấu xa, miệng dán tại trên cổ Xuân Hỉ, hai tay hạnh kiểm xấu ở trên người cô sờ loạn.

Sức lực mạnh mẽ của ông ta làm cho Xuân Hỉ không thể động đậy, Xuân Hỉ dần dần run run lên, dường như muốn giãy dụa phát điên, môi muốn phát ra tiếng, nhưng lại làm cho Chu Du Minh càng thêm hưng phấn, rõ ràng thở dốc lên.

“Cút ngay! Cầm thú!” Xuân Hỉ không ngừng hét chói tai , “Ông buông ra! Không cần... Ô ô... Cứu mạng a...”

Đầu óc của cô trống rỗng, sống chết đánh ông ta, giãy dụa, tay Chu Du Minh tham lam nháy mắt tiến vào trong vật áo của cô, cô tuyệt vọng hô một tiếng: “Gia Lập!”

Một tiếng “Gia Lập” này, làm cho Xuân Hỉ quên khóc, cô không thể vô dụng như vậy, Gia Lập không có ở trong này, cô phải dựa vào chính mình! Cái khó ló cái khôn, Xuân Hỉ liếm liếm môi, mềm mại đáng yêu hơn nữa nhẹ giọng nói: “Chutổng.”

Chu Du Minh quả nhiên dừng lại động tác, tà nghệ nhìn cô, ra vẻ thực vừa lòng với chuyển biến của cô.

Xuân Hỉ thừa dịp ông ta buông cảnh giác, nhanh chóng nhấc chân, dùng chân hết sức đá vào hạ thân của Chu Du Minh một cước. Chu Du Minh thoáng chốc thống khổ ôm hạ thân, ngã xuống đất. Xuân Hỉ túm lấy bình hoa trong phòng hung hăng đập vào ông ta, đập trúng đầu của hắn.

Chu Du Minh gào khóc kêu lên, Xuân Hỉ xoay người chạy vội ra khỏi khách sạn.

Cô vẫn chạy vẫn chạy, chạy qua vài con phố mới đứng ở ven đường, sau đó mới lên tiếng khóc lớn, cô khóc thật lâu, khóc đến cổ họng đều đau, nước mắt đều chảy khô mới dừng lại.

Gió lạnh lùa vào trong quần áo, cô nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh, trong lòng dâng lên một cảm giác mờ mịt không biết làm thế nào, cô không khống chế nổi mà gọi điện thoại cho Gia Lập.

“Xuân Hỉ?” thanh âm Gia Lập thông qua đến màng tai của cô làm cho tim của cô run lên, lập tức làm cho cô thanh tỉnh. Cô không phải đã quyết định buông tha cho Gia Lập sao? Không phải là quyết định không thể ỷ lại anh sao?

“Xuân Hỉ, nói chuyện.” Gia Lập còn nói.

Xuân Hỉ che điện thoại thanh thanh cổ họng khàn khàn, cố dùng thanh âm vui vẻ nói: “Không có việc gì, không có việc gì, em ấn sai số, không phải gọi điện thoại cho anh. Em muốn vào chơi trò chơi đây, không thèm nghe anh nói nữa.”

Nói xong, cô nhanh chóng ngắt điện thoại, nước mắt lại một lần chảy ra, trong lòng một lần lại một lần lặp lại: Cố Xuân Hỉ, giả vờ thật tốt, cô có thể dựa vào chính mình!

27. Chương 27: Rời Đi Một Tháng

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ ở trên đường cái chần chừ hơn ba giờ, bản thân không có một đồng, chỗ nào cô cũng không đi được, toàn bộ hành lý đều để tại khách sạn, nhưng cô không dám trở về lấy.

Gió lạnh lạnh, quất vào hai má của Xuân Hỉ vừa đau vừa đỏ rát, hai tay đã lạnh không còn tri giác. Cuối cùng cô suy nghĩ một biện pháp, tìm phục vụ nam trong khách sạn giúp cô đi vào.

Cô cúi đầu bước nhanh đi theo hướng khách sạn, bỗng nhiên một đôi bàn tay mạnh mẽ giữ chặt cô. Cô cả kinh một phen đẩy ra, quay đầu nhìn lại, lại làm cho cô càng thêm kinh ngạc, nói không có thứ tự: “Gia... Gia... Gia Lập? Anh sao lại...?”

Gia Lập mặt không chút thay đổi bắt lấy hai cánh tay của cô rồi lần xuống đến hai bàn tay lạnh như băng, đôi bàn tay dày rộng ấm áp bao vây cô, Xuân Hỉ cảm thấy máu sôi trào, cảm xúc quay cuồng làm cho đầu óc cô nóng lên, ánh mắt nóng lên.

“Vận khí của anh cũng không tệ lắm, không biết gì mà vẫn cố sức tìm em.” Lúc Gia Lập nói chuyện, còn như phả ra sương mù.

Xuân Hỉ cúi đầu, ánh mắt bỗng nhiên đỏ lên. Cô nhìn đôi dép xanh đỏ đan vào nhau dưới chân anh, Gia Lập còn đi sai giày, trên người đều bắt đầu nóng lên. Anh thoát nhìn trần định như vậy, nhưng cô biết anh kỳ thật rất kích động.

Xuân Hỉ hấp háy cái mũi, ngẩng đầu cười cười với anh: “Anh không phải vừa ngắt điện thoại xong liền đến đây chứ? Sẽ không phải cho rằng em xảy ra chuyện gì chứ? Anh thật sự là nghĩ nhiều, em rất tốt, vừa mới từ vườn bách thú trở về.”

“Là đi chơi trò chơi? Trong điện thoại là nói như vậy.” Gia Lập không chút khách khí vạch trần lời nói dối của cô.

Xuân Hỉ đem hai tay từ trong tay anh rút ra, cười không nổi, rầu rĩ không vui nói: “Anh lại biết...”

Kỳ thật khi Gia Lập nhận được được thoại của Xuân Hỉ, liền mơ hồ cảm thấy không thích hợp, thanh âm của cô hết sức bình thường, tuy rằng nghe qua vui vẻ, nhưng anh vẫn cảm thấy được hơi hơi khàn khàn cùng run run, Xuân Hỉ ngắt điện thoại, thứ dự vọng đầu tiên trong đầu anh chính là đến tìm cô.

“Tự mình nhìn vào gương, hai mắt sưng giống như hạch đào, rất khó nhìn.” Gia Lập nói, tựa hồ tâm tình tốt hơn một chút, không giống như nghiêm túc vừa rồi.

“Vậy sao giấy của anh còn đi nhầm!” Xuân Hỉ phản bác.

Gia Lập cúi đầu vừa thấy, quả nhiên, giấy dưới chân kiểu dáng khác nhau, rất buồn cười.

Xuân Hỉ không có nhìn thấy thần sắc xấu hổ của Gia Lập như trong dự đoán, ngược lại bị anh không nói hai lời nắm đi về khách sạn.

“Anh làm sao mà biết em ở thành phố A?” Xuân Hỉ kỳ quái hỏi, cô nhớ rõ không nói cho anh biết nơi mình đi.

“Anh hỏi mẹ em.”

Xuân Hỉ cả kinh, vậy nói cách khác, “Mẹ em đã biết em xảy ra chuyện? Anh cố ý làm cho bà lo lắng có phải hay không!”

Gia Lập nhướng mày: “Vậy so với em ở nơi này không biết sống hay chết cũng tốt hơn.”

Xuân Hỉ cắn cắn môi, nói giống như là cô sai ấy.

Nhanh chóng đến khách sạn, Gia Lập đột nhiên hỏi: “Phiền toái em nói rõ một chút đến tội cùng đã phát sinh chuyện gì.”

Xuân Hỉ hừ hừ ha ha giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, Gia Lập rõ ràng dừng lại nhìn cô. Thật sự hồ đồ quá đi, Xuân Hỉ đành phải thẳng thắn: “Bị phi lễ.”

Phi lễ? Chỉ là phi lễ mà cô khóc gọi điện thoại cho anh, mùa đông đi lảo đảo ở trên đường? Không cần hỏi lại, Gia Lập đã biết rất rõ ràng người kia làm ra chuyện gì ác liệt đối với Xuân Hỉ, chuyện tình đáng khinh. Anh không tự giác nắm tay cô thật chặt.

“Ở chỗ này chờ anh, anh đi lên lấy hành lý cho em.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ gật gật đầu, cô vốn nghĩ cũng sẽ không đi lên, vạn nhất gặp phải Chu Du Minh như vậy không tốt.

Qua hơn hai mươi phút, Gia Lập mới xuống dưới.

“Anh sao lại đi lâu như vậy? Anh ngủ đấy à!” Xuân Hỉ oán giận, cô chờ sốt ruột muốn chết, sợ vạn khí quá kém gặp phải Chu Du Minh.

“Sắp xếp lại ba lần mới đem đồ của em thu dọn xong, còn có nơi nơi đều là những mảnh thủy tinh vỡ.” Gia Lập lại một lần nữa phủ tay của cô, nắm bắt những ngón tay mượt mà của cô, mới ngăn chặn khủng hoảng ở đáy lòng. Nhìn đến cảnh tượng bữa bãi trong phòng khách, anh thật không dám tưởng tượng Xuân Hỉ đã cố lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể đào thoát ra. Một tia mắt mát trào lên, anh từ nhỏ chăm sóc cô gái này, dường như không có anh cô gái này cũng có thể vượt qua, cô trở nên dũng cảm, trở nên độc lập, trở nên không hề cần anh.

Gia Lập đưa cô đến nhà hàng gần đó giải quyết cơm trưa, lúc Gia Lập châm trà cho cô, cô nhìn thấy các đốt ngón tay của anh hơi hơi sưng đỏ, miệng vết thương chảy ra tơ máu.

Xuân Hỉ bắt được tay anh, hỏi: “Anh có phải đánh Chu Du Minh hay không? Đánh nhau với ông ta? Có phải hay không a!”

Gia Lập rút tay về, thản nhiên “Ừ” một tiếng, dường như không có việc gì hỏi: “Có muốn uống nước thịt bò ninh?”

“Vạn nhất anh không đánh lại ông ta làm sao bây giờ? Anh có biết tay anh rất quan trọng hay không? Bao nhiêu bệnh nhân dựa vào tay anh mà khởi tử hồi sinh? Anh không biết suy nghĩ sao!”

Gia Lập lắc đầu, cười khổ: “Đời này cũng phải ai cũng cần y thuật của anh, cho nên không cần lo lắng, tay của anh không giỏi như vậy.”

Xuân Hỉ dừng ăn một chút, cô biết anh nhớ tới chuyện kia: “Với em mà nói rất quan trọng.” Xuân Hỉ nói.

Gia Lập ngẩn ra, hai tròng mắt khóa trụ cô, vẫn không nhúc nhích.

“Nếu tay anh bị tàn tật, Trình mẹ khẳng định sẽ không bỏ qua cho em, anh sẽ không có ai muốn, em sẽ phải bồi thường, bị buộc bắt đắc dĩ gả cho anh, chiếu cố anh tàn tật cả đời, em đây thật không may mắn a!”

Gia Lập nở nụ cười, “Kỳ thật cũng rất tốt, em không biết là em chỉ thích hợp làm bà chủ gia đình, căn bản không ứng phó được với xã hội này.”

Xuân Hỉ “Xì” một tiếng, anh khinh bỉ cô? Khinh thường cô? Coi khinh cô? Chọc cô tức giận hậu quả thực sự nghiêm trọng! Xuân Hỉ gọi người phục vụ, hung tợn nói: “Đồ ăn đắt nhất của cửa hàng là cái gì? Mỗi thứ đem đến một phần! Rồi mang lên hai chai bia!”

Đoán chừng cơm đã ăn no, Xuân Hỉ say rượu, khuôn mặt đỏ bừng, thân mình cũng ấm lên. Quay vào trong xe, mở ra máy sưởi, ấm áp làm cho Xuân Hỉ buồn ngủ.

“Cởi áo khoác ra, bằng không trong chốc lát xuống xe sẽ bị cảm lạnh. Mệt mỏi thì, dựa vào anh ngủ một giấc đi, đến nơi anh gọi em.” Gia Lập nói xong, giúp cô cởi áo ra, đặt ở trên đùi cô.

Xuân Hỉ “Ừm ừm a a” trả lời vài tiếng đã dựa vào ghế ngủ, theo xóc nảy của ô tô, đầu cô chậm rãi nghiêng vào cửa kính xe, mắt thấy sẽ đập vào, Gia Lập tay mắt lạnh lẽo đưa tay đỡ lấy cô.

Anh nâng cô lên, để cho cô dựa vào trên vai của anh, sau đó kéo quần áo trên đùi của cô đắp lên trên người cô. Anh nghiêng đầu nhìn nhìn, thay cô kéo những sợi tóc đang phân tán trên mũi đến sau tai, lại nhẹ nhàng làm một động tác nhỏ, kéo rèm cửa xe lại ngăn trở ánh nắng chiếu vào mắt của cô.

Cuối cùng, anh ở luôn vào trong chiếc áo đang đắp trên người cô, cầm lấy tay cô, dựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Hơn hai giờ chạy xe, Xuân Hỉ về đến nhà, bị Cố mẹ hung hăng nhéo vào cánh tay một chút, may mắn có quần áo thật dày chống đỡ, Xuân Hỉ không biết đau, nhếch miệng ngậy ngô cười.

Làm cô ngoài ý muốn là, Cố mẹ không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô không biết là, kỳ thật lúc Gia Lập ở nhà ga mua vé, đã báo cáo tình huống với mẹ già của cô, đương nhiên, anh không có ăn ngay nói thật, chỉ dùng lý do cô ứng phó với anh, nói với Cố mẹ Xuân Hỉ bị ông chủ phi lễ .(chỗ này mình không hiểu là đi xe ô tô mà lại mua vé tàu..bản convert nó thế)

Mẹ vì đau lòng con gái, đem đó liền nấu cho cô một bàn đồ ăn thật ngon, cái này có tính là nhân hoá đặc phúc (trong phúc có họa) hay không?

Gia Lập cũng được lưu lại ăn cơm chiều.

Trên bàn cơm, Cố ba nói: “Bà nội con ngày hôm qua gọi điện nói, kêu ba người nhà chúng ta về nhà qua năm mới, dù sao công việc này con cũng không làm nữa, chúng ta nên về sớm một chút, để giúp đỡ bà nội con nhiều hơn. Bà cũng đã sắp 90 tuổi rồi, gặp được lúc nào thì tốt lúc đấy.”

Xuân Hỉ gật đầu, một năm cô chỉ gặp bà nội có mấy lần ở trong gia tộc, Xuân Hỉ là con cháu ít tuổi nhất của Cố gia, cũng là cháu gái duy nhất, nên bà nội của cô rất yêu thương cô.

“Ngày mai đi mua vé tàu, ngày kia đi. Qua năm mới lại đi tìm việc, nhà chúng ta cũng không thiếu phí phụng dưỡng con vài ngày, con hãy cố chăm sóc bản thân cho tốt, lần tới tìm việc phải khôn khéo một chút, để Gia Lập giúp con tham khảo.” Cố ba nói.

Xuân Hỉ không tập trung “Ưm” một tiếng, cô đang suy nghĩ, lần này về nhà, ít nhất phải hơn một tháng cô mới trở về, lúc này Gia Lập thật sự hoàn toàn không ở bên người cô, có lẽ đó là một cơ hội tốt, để cho cô thích ứng việc không có anh.

Ngày đó đi, là Gia Lập lái xe đưa bọn họ đến nhà ga, Gia Lập mua vé vào ga rồi đưa họ lên xe.

Xe lửa phát ra tiếng còi, Xuân Hỉ đẩy Gia Lập: “Đi nhanh lên, xe lửa sắp đi rồi.”

Cô đưa anh ra cửa ra vào, cười với anh: “Tạm biệt.”

Gia Lập đưa tay muốn xoa đầu cô, lại thay đổi hướng, xoa hai má của cô, hơi hơi vuốt phẳng, đầy cảm xúc nói: “Sớm trở về một chút.”

Xuân Hỉ còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã nhảy xuống xe lửa.

Xe lửa chậm rãi chuyển động, Xuân Hỉ bị nhân viên đuổi vào toa xe, cô cứ thế nhìn anh vẫy chào, trong miệng lẩm bẩm: “Tạm biệt.” Xe lửa chạy về phía trước, lập tức để Gia Lập lại ở phía sau. Cô đứng ở bên cửa sổ một hồi lâu, không tự chủ được sờ sờ hai má, vừa rồi nơi anh lướt qua dường như còn hơi hơi nóng lên, cô nhắm mắt lại, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Quê của Cố ba là ở thành phố C, năm đó Cố ba vẫn là một thanh niên hùng hực sức sống, vì theo đuổi lý tưởng, lẻ loi một mình đến thành phố B dốc sức làm việc, quen biết được Cố mẹ cũng là người thành phố C. Hai người cứ thế làm bạn, khi công việc của Cố ba hơi có khởi sắc thì liền dẫn Cố mẹ đi kết hôn, phòng ở vẫn là ký túc xá do đơn vị phân cho cán bộ, không có hôn lễ, không có tiền để giãnh, thật sự là lỏa hôn (hôn nhân không có gì). Vài năm về sau, Cố ba Cố mẹ cố gắng tiết kiệm được chút tiền mua phòng ở, nên quen biết được vợ chồng Trình gia ở bên cạnh, lúc đó Gia Lập đã sinh ra, là đứa nhỏ 5, 6 tuổi nho nhỏ, lễ độ kêu lên: “Cháu chào cô chú” .

Mỗi một năm đến tết âm lịch, ngày mừng một tháng 5 (ngày quốc tế lao động) hoặc là ngày mừng 1 tháng 10 (quốc khánh Trung quốc), hai vợ chồng đều trở về thành phố C để thăm cha mẹ, nhưng mà từ có Xuân Hỉ, bọn họ đi về rất ít. Bởi vì Xuân Hỉ trước đây thân thể không tốt, đường xá xa xôi, xóc nảy, phương tiện giao thông cũng không phải tốt lắm, rất là khổ. Một nhà ba người cách một hai năm trở về một lần, mãi đến khi Xuân Hỉ lớn, thân thể đã chuyển biến tốt hơn, mới có thể cứ nghỉ hè trở về một hai tuần.

Mà cách lần gần đây nhất trở về, đã là chuyện một năm trước.

Ở Cố gia bà nội đã sớm đứng ở cửa nhà, vừa cùng ông lão tán gẫu, vừa nhìn ra đầu ngõ xem bọn họ đã tới chưa.

Đầu đường mơ mơ hồ hồ xuất hiện bóng dáng ba người, có một bà khoảng ba bốn mươi tuổi chỉ vào phương hướng kia, ồn ào: “Kia không là Tiểu Bảo nhà các người sao!”

Tiểu Bảo là nữ danh của Cố ba, nguyên nhân là ở nhà đứng hàng nhỏ nhất.

Bà nội Cố miệng cười tủm tỉm.

Xuân Hỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy bà nội, đem hành lí đưa vào trong lòng Cố ba bỏ chạy qua, ôm lấy bà nội: “Bà nội, có nhớ đến con không a!”

Bà nội sờ sờ mặt của cô, chậm rãi nói: “Bảo bối cho bà nội thơm cái nào!”

Xuân Hỉ đem mặt qua, bị bà nội hôn đầy nước miếng lên mặt, cô khanh khách cười rộ lên.

Anh em cha con đều vui mừng, làm cho người bên ngoài ao ước.

Ở nhà bà nội không bao lâu liền đến đêm ba mươi. Xuân Hỉ đã sớm đi cùng anh họ, chị họ ra chợ mua pháo hoa cùng với câu đối hai bên cửa.

Chị họ trên đường đi tay đều không ngừng gửi tin nhắn, Xuân Hỉ cười cười, người này khẳng định đang yêu đương. Cô theo bản năng sờ sờ túi để hẹn giờ nhắn tin chúc mừng năm mới Gia Lập, mới nhớ đến, điện thoại của cô đã để lại trong nhà ở thành phố B, tắt điện thoại, khóa ở trong ngăn kéo. Vì cô sợ lại giống như bây giờ, nhìn không được muốn gọi cho Gia Lập.

Anh họ dẫn Xuân Hỉ đi ở phía trước, càng chạy càng nhanh. Chị họ vừa gửi tin nhắn vừa đuổi theo bọn họ, bất mãn nói: “Hai người đi nhanh như vậy làm gì, không có tổ chức không kỷ luật, không biết tinh thần đoàn đội hợp tác nha.”

Anh họ nói: “Từ nơi này đến chợ chỉ có 10 phút, đi theo em mà 20 phút còn chưa tới. Em ỉn là Hoàng hậu sao đi chỗ nào cũng cầm di động, cần thận ngã chết!”

Xuân Hỉ cười ha ha, nhìn hai người chọc cười.

Chị họ ánh mắt hung ác: “Không cho phép! Hai người đang thấy mà thêm đi, quá đáng em chỉ đang chúc lại tin nhắn được nhận thôi, em thấy hai người, một chút giá trị đều không có!”

Anh họ cười nhạo: “Anh cũng sắp kết hôn, có giá trị thì chị dâu của em sẽ lột da anh.”

“Không phải nói như vậy, sự thật chứng minh anh không hề có mị lực, trừ bỏ chị dâu, không có ai để ý đến anh!” Chị họ chê cười hắc hắc, lại quay đầu hỏi Xuân Hỉ, “Em đã yêu đương gì chưa? Con gái mà đảm bảo chất lượng chỉ trong vòng một vài năm, thừa dịp tuổi trẻ nhanh chóng mà gả cho người trong sạch. Đừng nhìn chị so với em lớn hơn hai tuổi, hiện tại đã là thừa nữ (con gái quá tuổi), cũng may chị của em mị lực vô hạn, không sợ bị ế đâu!”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Em vẫn chưa thấy thích hợp, nên không nghĩ đến.”

Chị họ nhướn mày: “Đến tuổi này mà chưa yêu đương, chỉ có ba loại tình huống, thứ nhất là em hận đời, nhìn người đàn ông nào cũng đều không vừa mắt. Thứ hai là em đã có người thầm mến từ lâu, nhưng mà người ta không thích em, em luyện tiếu buông tay, lãng phí tuổi thanh xuân chờ anh ta. Thứ ba chính là... em là biến thái!”

Xuân Hỉ bị nói trúng điểm yếu, chột dạ ồ ồ: “Chị mới biến thái đấy! Cả nhà chị đều biến thái!”

“Em không phải người nhà của chị sao?”

“...”

28. Chương 28: Tiểu Yêu Tinh Hại Người

Edit: gau5555 Beta: meott

Bên ngoài, tiếng pháo của hàng xóm không dứt bên tai, thỉnh thoảng lại có ngọn lửa màu đỏ hiện lên, không biết là đứa nhỏ nhà ai lại bày đặt đốt pháo hoa. Bà nội Cố nhìn ba anh em Xuân Hỉ bọn họ cầm di động mà nói: “Trước kia thế nào, các cháu cũng chỉ giống như những đứa trẻ con này, vừa qua năm mới liền chạy ra nô đùa, cầm cả bát cơm ra bên ngoài đầu ngõ mà chạy, vừa chơi vừa ăn, bị cha mẹ các cháu đánh không ít, chỉ chớp mắt đã hơn mười, hai mươi năm trôi qua, các cháu đều phải lập gia đình, bà già này cũng sống không được bao lâu, có thể nhìn được cháu của ta giống hình dáng các con trước đây chơi đùa ở sân, thì đời này của ta liền trọn vẹn a!” Chị họ cười, “Phi! Bà ngoại bà khẳng định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Cô chỉ chỉ vào anh họ, “Anh họ năm nay có thể thực hiện được nguyện vọng của người, còn chưa có kết hôn, chị dâu đã mang thai hơn một tháng rồi. Con nghĩ cũng rất nhanh, sang năm chính xác sẽ có cháu. Còn có Xuân Hỉ, gia tăng tốc độ a, sang năm lại đến, không chừng em ấy có thể ôm con trở về, hoặc bụng lớn về là được rồi!” Mọi người đều cười rộ lên, Xuân Hỉ có chút ngượng ngùng, cô ngay cả nụ hôn đầu tiên còn chưa có, càng đừng nói đến mang thai, quả thực chính là cách xa không hẹn nha. Cơm nước xong, nhóm người lớn đều ở trong phòng xem chương trình xuân, anh họ, chị gái đều tự gọi điện thoại cho bạn trai bạn gái, chỉ có Xuân Hỉ chán đến chết ở trong sân lác lác. Cô suy nghĩ, thời điểm trước kia đón năm mới ở thành phố B, luôn cùng gia đình Gia Lập, không phải ở nhà nàng, thì là ở nhà anh. Mẹ già của cô cùng Trình mẹ nấu một bàn đồ ăn ngon, hai ông bố thì đối ẩm hai ba chai rượu đế, ngẫu nhiên Gia Lập cũng tham gia náo nhiệt, uống mấy chén. Mới trước đây, Xuân Hỉ rất thích đốt pháo hoa, mỗi lần ăn cơm tất niên xong liền lôi kéo Gia Lập xuống dưới lầu, bảo anh đốt cho cô, còn cô thì đứng xa xa nhìn, rất hưởng thụ. Có đôi khi Gia Lập sẽ trêu đùa cô, rõ ràng không châm, nhưng lại cố ý dọa cô, một tiếng “Chạy mau”, làm cho Xuân Hỉ sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, chạy ra mấy thước quay đầu nhìn lại, thấy Gia Lập đang nhìn cô cười. Sau đó cô tức giận trở về đi tìm anh tính sổ, đột nhiên pháo hoa liền từ từ bắn lên trời, “Bùm” một tiếng nổ tung lên, thật sự lại dọa cô một hồi. Lớn chút nữa, Xuân Hỉ thành thiếu

nữ, sẽ không chơi đùa giống như trẻ con, nhưng cô vẫn thích xem pháo hoa. Lúc cô cùng ba mẹ xem tivi, thường nhận được điện thoại của Gia Lập, anh sẽ bảo cô lên ban công, mới vừa ra tới, trước mắt pháo hoa liền bay vọt lên, màu sắc sắc sỡ, cô cúi đầu, có thể thấy được Gia Lập đang đứng ở dưới lầu vì cô mà đốt pháo hoa. Thơ ấu của cô không có anh chị em làm bạn, chỉ có Gia Lập. Anh cùng cô trưởng thành, cùng cô vui vẻ, cùng cô khổ sở. Có anh tại bên người, cô sẽ cảm thấy an tâm. Khi nào thì thích anh, chính cô cũng không biết. Đáng sợ không phải là cô thích anh, mà là khi cô càng ngày càng phát hiện ra mình thích anh nhiều hơn, thì lại không được anh đáp lại. Khi bắt đầu trở nên có lòng tham, là thời điểm mà Trình mẹ cùng mẹ già của cô đưa ra ý kiến cho bọn họ đính hôn. Khi đó cô thầm nghĩ muốn trêu đùa anh một chút, cuối cùng lại phát hiện ra chính mình quả thật nảy sinh ra ý tưởng muốn sống cả đời cùng anh. Nhưng mà thái độ của Gia Lập làm cho cô vô cùng mất mát, anh không muốn lấy cô, anh bảo cô nghiêm chỉnh mà nghĩ đến chuyện kết hôn. Cô nghe lời anh thử kết giao bạn trai, nhưng anh tự nhiên lại chuyển ra ngoài. Mỗi một lần cô thử, đối lấy cũng là anh không dấu vết lui về phía sau. Cô tiến, anh liền lui, mà cô lui, anh đứng tại chỗ. Nghĩ nghĩ, cô liền ngồi trên mặt đất, nhặt nhánh cây ở bên, trên mặt đất viết viết tên của Gia Lập, sau đó vòng hình trái tim, lại vẽ một mũi tên chỉ hướng bên cạnh, viết trên mặt đất ba chữ “Quân mặt than”, si ngốc cười rộ lên, cười cười, trong mắt nhòe nước mắt như sương mù. Bỗng nhiên Cố mẹ ở phía sau kêu cô, cô cả kinh, nhanh chóng dùng chân xóa hình vẽ trên mặt đất, xoay người hỏi: “Làm sao ạ?” “Cái gì làm sao làm sao, lại đây, chào hỏi Trình mẹ của con, chúc mừng năm mới đi.” Cố mẹ giơ giơ di động trong tay lên. “Dạ.” Xuân Hỉ chạy tới, trong lòng lo sợ bất an, sẽ nghe thấy thanh âm của Gia Lập sao? “Trình mẹ, Chúc mừng năm mới ạ!” Xuân Hỉ cố làm cho giọng nói của mình nghe vui vẻ một chút. Nhưng mà.... “Xuân Hỉ, là anh.” Thanh âm thuần hậu của Gia Lập nháy mắt tiến vào tai Xuân Hỉ, làm cho lòng cô bỗng nhiên rung động, tim đập cũng nhanh hơn. “A, Gia Lập a.” Xuân Hỉ ngơ ngác đáp lời. “Có tốt không?” “Ừh...” Cô khẩn trương cầm điện thoại, đã lâu không nghe được giọng nói của anh, mới biết được thì ra chính mình lại nhớ anh như thế, hơn mười ngày thành quả nỗ lực làm phai nhạt của cô thoáng chốc sụp đổ, mũi chút xót, nhìn anh họ và chị họ đang tranh giành, hỏi: “Anh thế nào? A... Còn có Trình mẹ Trình ba nữa.” Gia Lập dừng một chút: “Đều tốt.” Nhất thời im lặng, bọn họ khi nào thì lại không có lời gì để nói? “Em có phải không mang theo di động hay không?” Gia Lập đánh vỡ yên lặng. “Vâng, lúc đi đã quên.” Xuân Hỉ nói dối. Ngày cô đi, Gia Lập gọi vài lần đều là thông báo tắt máy, mới đầu anh nghĩ đến cô ở trên đường ra chuyện gì, cả một ngày đều nôn nóng bất an, nghe được Trình mẹ nói cả nhà Xuân Hỉ đã đến an toàn, anh mới yên lòng. “A, tuyệt rồi!” Xuân Hỉ vui mừng nhìn ngoài cửa sổ, nhin không được ra ngoài sân, đưa tay chạm đến những bông tuyết đang rơi xuống. Gia Lập không nói lời nào, nghe tiếng cười của Xuân Hỉ ở điện thoại bên kia vui sướng, không tự giác khoe môi gọi lên nụ cười. Thật lâu sau, anh mới nói: “Chơi đã rồi thì vào trong phòng đi, cẩn thận đông lạnh lại bị cảm.” Xuân Hỉ thè lưỡi, anh làm sao mà biết được cô đang làm cái gì. Trong điện thoại tạp âm nhỏ đi, mơ hồ truyền đến tiếng tivi làm cho Gia Lập biết được cô đã trở về phòng. “Khi nào thì trở về?” Anh hỏi. Xuân Hỉ ngần ra, nói: “Quá năm...” Cô còn chưa nói xong, bên kia của Gia Lập liền có tiếng ai đó cắt ngang lời cô, giọng nói to của Trình mẹ, gắt cổ hòng kêu lên: “Xuân Hỉ a, nói cái gì với Gia Lập của chúng ta lâu như vậy, có nhớ đến Trình mẹ không? Xuân Hỉ xấu hổ, kiên trì cười nói: “Đương nhiên nhớ ạ!” ... Cùng chúc mừng năm mới tới Trình mẹ Trình ba, sau điện thoại đã bị cắt đứt. “Đi, chúng ta leo núi đi!” Chị họ lại đây kêu cô. “Đi leo núi sao? Buổi tối trời lạnh như này đi cái gì chứ!” Xuân Hỉ khó chịu nói, vừa rồi còn chưa có nói xong với Gia Lập! Chị họ khoe mắt run rẩy, nhíu mày: “Thật tốt, Cố Xuân Hỉ, dám đối với chị lớn tiếng? Không đi, tự mình đứng đây, chị đi cùng anh họ, uống phí!” Xuân Hỉ “Xì” một tiếng, theo sau hô: “Ai a! Chờ em một chút!” Ba người mỗi người đều cầm đèn pin, đi đến ngọn núi duy nhất trong thôn trấn. Nói là núi, thực ra cũng chỉ là một ngọn núi nhỏ cao hai trăm mét, đường núi đều được san bằng, theo bậc thang đi có thể lập tức lên đỉnh núi. Trên đỉnh núi có chòi nghỉ mát, còn có thể để cho cụ già trẻ nhỏ tập thể dục. Đương nhiên, cái này là sau này mới có, lúc Xuân Hỉ còn nhỏ, ngọn núi này vẫn còn hoang vu, cô thích nhất cùng anh chị tìm đường nhỏ uốn lượn gập ghềnh đi lên trên. Trước kia cảm thấy núi này thật hùng vĩ, đồ sộ, nay từ từ nhắm hai mắt cũng có thể nhìn thấy ngọn núi nhỏ này. Đến đỉnh núi, cảnh tượng mọi nhà trong thôn trấn đèn đuốc rực sáng nhìn không sót một cái gì, thu hết trong đáy mắt. Các nhà đều có đèn lồng màu đỏ treo cao, pháo hoa bắn ra thành những đốm sáng nhỏ, những ánh đèn đang dần tắt. Tuyết vẫn đang rơi, làm cho thị trấn nhỏ này càng thêm xinh đẹp, bông tuyết dừng ở trên cỏ khô héo, chậm rãi kết thành một màu trắng nhợt nhạt. Xuân Hỉ đang ở bên trong cảnh này, tâm tình chợt rộng mở thoải mái. “Năm 2011! Tôi muốn gả cho kẻ có tiền!” Chị họ đứng đây hô to, sau đó nói với anh họ: “Đến anh, nguyện vọng năm mới.” Anh họ ngần cổ hòng hô: “Bà xã! Sinh cho anh một đứa con trai mập mạp khỏe mạnh!” “Đến em.” Anh họ nói với Xuân Hỉ. Xuân Hỉ cười hắc hắc, kêu: “Trình

Gia Lập cái người đại phôi đản này! Chúc anh sẽ lấy lão bà xấu nhất giới!” “Ai là Trình Gia Lập?” Anh họ chị họ trăm miệng một lời. Xuân Hỉ cười lạnh một tiếng: “Tiểu yêu tinh hại người!” “Phốc...” Ngày mười tám tháng hai, Xuân Hỉ chảy nước mắt nói lời từ biệt với bà nội, quay người lại, đi đến nhà ga đã vui vẻ ra mặt, Cổ ba thở dài, mắng cô không lương tâm. Lúc đi là Gia Lập đưa, lúc trở về đương nhiên cũng là Gia Lập tới đón. Rất xa, Xuân Hỉ liền vẫy tay với Gia Lập, sợ anh không nhìn thấy cô. Gia Lập vừa thấy cô liền cười nói: “Hình như béo lên.” Xuân Hỉ bĩu môi: “Anh không nói được câu nào dễ nghe cả!” “Cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, không có việc gì liền cùng mấy đứa nhỏ choai choai chơi đùa, có thể không béo sao! Nghỉ đông của con dừng ở đây, ngày mai liền đi tìm việc ẹ!” Cổ mẹ nói. Xuân Hỉ thề lười, cười đem hành lý đưa cho Gia Lập, nghênh ngang đi tới chỗ dừng xe. Vừa lên xe, Xuân Hỉ liền nhìn thấy trên ghế phụ có một túi quà tặng, cô đem quà tặng để sang một bên, sau đó ngồi xuống. nh mắt Gia Lập xem qua tay cô, thản nhiên nói: “Cho em.” “?” Xuân Hỉ ngây ngẩn cả người. Gia Lập chỉ chỉ túi quà, “Quà năm mới.” Xuân Hỉ vui sướng mở ra, bên trong là một con gấu Teddy, là gấu Teddy số lượng có hạn mà cô trước kia vẫn rất muốn, phòng của cô đủ các loại kiểu dáng gấu Teddy, đều là Gia Lập đưa, có thể đưa ra triển lãm. Cô hôn lên người con gấu, vui rạo rức nói: “Cảm ơn Gia Lập ca ca!” Gia Lập cười cười, anh có chút không thích cách xưng hô “Gia Lập ca ca” này. “Em chưa chuẩn bị quà cho anh, hay là buổi tối em mời anh đi ăn cơm nhé.” Xuân Hỉ nói. “Được” Xuân Hỉ nghĩ nghĩ, còn nói: “Lại gọi thêm Điền Nghiên đi, em đã lâu không gặp cô ấy, cô ấy khẳng định muốn nổi bão!” “Vậy anh sẽ không đi.” Xuân Hỉ không nói gì, Gia Lập khi nào thì biến thành nhỏ mọn như vậy nha? “Được rồi, được rồi, chỉ mời một mình anh!” Buổi tối, Xuân Hỉ bị Gia Lập đưa đến nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố B, đương nhiên, cũng là rất đắt. Gia Lập lựa chọn tiệc buffe theo kiểu dáng Tây Âu tương đối tiện nghi một chút, tiền nào đồ nấy, đều là đồ ăn rất quý giá. Xuân Hỉ nghiêng răng nghiêng lợi, biết rõ cô hiện tại là không việc làm, còn để cho cô mời đồ ăn đắt tiền như vậy! “Đừng nhìn anh như vậy, em không phải muốn tới nơi này lâu rồi sao.” Gia Lập nhìn cô trừng mắt với mình, nhin không được cười rộ lên. “Em tự mình trả tiền thì sẽ không nghĩ đến nơi này! Anh cố ý đi!” Xuân Hỉ oán hận nói. “Đã đến rồi thì ăn đi, ăn nhiều một chút.” Xuân Hỉ sẽ không để thiệt thòi, mỗi lần cô ăn tiệc đứng, không ăn đến nổi không đi được là tuyệt đối sẽ không chạy lấy người! Cô cầm một đĩa đồ ăn, lại rót cốc bia Đan Mạch, cái miệng nhỏ nhấm nháp, bắt đầu ăn đặc sản. Gia Lập vừa ăn vừa nhìn cô, thỉnh thoảng lấy khăn lau cho cô. Ăn được một nửa, bên cạnh có một người, hô câu: “Sư huynh!” Gia Lập không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn Xuân Hỉ, ngược lại Xuân Hỉ sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiền Vi San, miễn cưỡng cười cười: “Bác sĩ Tiền, thực trùng hợp nha.” Gia Lập lúc này mới chú ý tới Tiền Vi San, cười cười với cô ta. Tiền Vi San bỗng nhiên cảm thấy hai người trước mặt thật chói mắt, đâm vào tim cô thật đau. Cơm nước xong, lúc Xuân Hỉ đi toilet lại đụng phải Tiền Vi San. Tiền Vi San vừa rửa tay vừa nhìn Xuân Hỉ trong gương, nói: “Con người sư huynh thật sự không tồi, đúng không?” Xuân Hỉ gật gật đầu. “Nhà của tôi bị trộm vào, may mắn sư huynh đã thu lưu tôi để cho tôi ở nhà trọ của anh... Cô đã quen thuộc với anh ấy, hẳn là thực sự hiểu biết về anh ấy, cô cảm thấy anh ấy có thích tôi hay không?” Tiền Vi San xoa xoa tay, xoay người nhìn vào ánh mắt của cô. Xuân Hỉ ngẩn ra, cười cười: “Anh ấy có thích cô hay không tôi cũng không biết, nhưng mà cô cố ý nói với tôi những lời này đừng có tưởng rằng tôi không biết có ý gì. Cô yêu thế nào là chuyện của cô, không quan hệ với tôi, tôi cũng không cần trả lời!” “Cũng là cô cảm thấy anh ấy thích cô?” Tiền Vi San không để ý tới Xuân Hỉ, vẫn cố gắng nói mục đích của bản thân. “Tiền tiểu thư, cô có bạn trai chưa?” Xuân Hỉ hỏi chuyện không đầu. Tiền Vi San sững sốt một chút nói: “Không có, thì sao?” “Vậy cô thích Gia Lập sao?” Tiền Vi San cười cười, “Làm gì? Cô sợ hãi?” Xuân Hỉ lắc đầu, mỉm cười, “Cô đến tuổi này mà chưa yêu đương, chỉ có hai loại tình huống, thứ nhất là cô hận đời, nhìn người đàn ông nào cũng không vừa mắt. Thứ hai chính là... Cô biến thái, nam nhân đều cảm thấy cô chướng mắt!” Tiền Vi San biến sắc, hừ lạnh một tiếng xoay người bước đi. Xuân Hỉ cười ha ha, Cổ Xuân Hỉ cô tuy rằng ngốc, nhưng còn không đến mức để người khác coi mình như không khí, cứ thoải mái xả giận nha. Trở lại chỗ dùng cơm, Gia Lập đưa túi cho cô: “Đi thôi.” “Còn chưa có thanh toán!” Xuân Hỉ nói xong mới cảm thấy không thích hợp, vừa mừng vừa sợ, “Anh có phải đã thanh toán rồi đúng không?” Gia Lập buồn cười nói: “Bằng không thì sao? Thật sự nghĩ là em sẽ mời anh sao?” Nói như vậy, là Gia Lập cố ý mang cô đến đây để ăn cơm? “Gia Lập, anh thật tốt! Em rất thích anh!” Xuân Hỉ ôm cánh tay của anh, cười rộ lên. Gia Lập cứng đờ, nhìn ánh mắt của cô có chút mất tự nhiên. Xuân Hỉ bỗng nhiên ý thức được chính mình nói lỡ lời, buông anh ra, dùng sức xua tay: “Không đúng không đúng! Em không có có ý kia. Em muốn nói, em...em thật cao hứng khi anh mời em... Em không thích anh a! Anh đừng hiểu lầm, em không phải ý kia! Em thực sự không thích anh, em làm sao có thể thích anh chứ? Em cũng chỉ là em gái thích anh trai...” Cô càng nói càng chột dạ, cái gọi là nói nhiều nhất định lỗi thì ra là có đạo lý nha! Nhưng mà ai ngờ Gia Lập lại tức giận, mặt xám như tro, quăng lại

một câu: “Cố Xuân Hỉ, thật sự tốt!” Liền nghênh ngang mà đi. Xuân Hỉ buồn bực, cô có nói câu nào sai chứ?

29. Chương 29: Khi Phúc Hắc Tiến Hành

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ sau khi trải qua một phen suy nghĩ cẩn thận, cô quyết định, buông tha cho chuyện tìm việc, mà tìm một nơi nâng cao lại trình độ, đào tạo lại trình độ phiên dịch, chuẩn bị nâng cao trình độ nghiệp vụ của bản thân. Cô tổng kết ra mấu chốt của thất bại, chính là bằng cấp không đủ chắc chắn, trình độ không đủ cao.

Cô đem này ý tưởng này nói cho Điền Nghiên trước.

Điền Nghiên nói: “Nếu mẹ cậu đồng ý, thì mình sẽ không có ý kiến.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, sao lại cảm thấy lời này là lạ: “Hoá ra cậu biến thành ba mình sao? Mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu!”

Điền Nghiên vẽ mặt mờ mịt: “Mình đây cũng đang nói chuyện nghiêm chỉnh nha, mình thấy nếu mẹ cậu không đồng ý, thì có rắm mà dùng ấy, có phải hay không?”

“Mình hỏi ý kiến của cậu, để cậu cho lời khuyên chứ không phải cần cậu đồng ý hay không!” Xuân Hỉ phát điên.

“A, ý kiến, lời khuyên a...” Điền Nghiên chậm rãi gật đầu, có chút suy nghĩ, cuối cùng nói: “Ý kiến của Gia Lập nhà cậu như thế nào, thì ý kiến của mình như vậy.”

Xuân Hỉ thở dài: “Ai gia nuôi người thành sủng vật như vậy làm sao bây giờ...”

Điền Nghiên vỗ cái bàn: “Còn dám nói! Có việc thì tìm ta, không có việc gì liền quên ta quăng ở chín tầng mây, thích thì gọi không thích thì đuổi, thực sự coi ta là sủng vật sao!”

Xuân Hỉ cười hắc hắc: “Đại nhân, dân nữ mang theo một túi đầy tiền mặt, ngài muốn gì cứ việc nói, để dân nữ mua cho ngài!”

Điền Nghiên đầu ngón tay khều khều cằm Xuân Hỉ, thản nhiên cười: “Ngoan!”

Buổi tối Xuân Hỉ liền đem quyết định tối quan trọng này chính thức báo cho cha mẹ biết, lời thề son sắt cam đoan: “Con sẽ tìm việc làm cùng, cho nên con chấp nhận lãng phí tuổi thanh xuân, học phí con tự mình nộp, như vậy có thể cho con đi chứ?”

Cố mẹ chỉ lo xem tivi, cũng chưa để ý tới cô, Cố ba gật gật đầu: “Con muốn học tập, chúng ta sao lại có thể ngăn cản con, con phải cam đoan học cho xong, học xong con phải đi tìm một công việc thật tốt.”

“Con cam đoan!” Xuân Hỉ nhất thời thấy tâm tình nhẹ nhàng.

Không lâu, cô liền ở trên mạng tìm trang web để tìm công việc, để sinh hoạt phí có chút dư dả.

Ngày đầu tiên đi học, Xuân Hỉ vừa ra cửa lại gặp phải Gia Lập. Cô kinh ngạc nói: “Anh quay về nhà bao giờ vậy?”

Gia Lập không để ý tới cô.

Lúc đến dưới lầu, Gia Lập đi đến chỗ đỗ xe của mình, còn Xuân Hỉ thì đi hướng cửa tiểu khu.

“Em đi đâu?” Gia Lập đứng ở phía sau hỏi cô.

Xuân Hỉ đầu cũng không quay lại, giơ tay lên sau lưng vẫy vẫy anh. Không đi được mấy thước, xe Gia Lập đã ở bên cạnh cô, quay cửa kính xe xuống, hỏi: “Đi chỗ nào? Anh đưa đi.”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Không cần, em tự mình ngồi xe bus là được rồi, chúng ta không tiện đường.”

Gia Lập không thèm nhắc lại, ấn chân ga mạnh mẽ vọt tới phía trước, phun khói ô tô vào mặt Xuân Hỉ, cô che lại miệng mũi, ghét bỏ nói: “Kinh nguyệt của anh ta mất cân đối sao? Luôn phát giận, có bệnh!”

Khi Xuân Hỉ tới nơi đào tạo thì vẫn còn rất sớm, cô vừa uống sữa đậu nành vừa lật xem tư liệu khoa học, bỗng nhiên bên vai có người vỗ một chút. Cô vừa nhắc đầu, liền ngẩng ngẩng cả người.

“Cố Xuân Hỉ, có nhớ rõ tôi không?” Nam nhân kia nói.

Xuân Hỉ thoáng lắc đầu: “Không nhớ... Hình như có chút quen.”

“Tôi là Phan Dương a! Bạn học tiểu học của cậu! Hồi đó, rất béo, ngồi sau cậu luôn bắt nạt cậu.” Phan Dương đang cố giải thích, vừa ngồi vào bên cạnh Xuân Hỉ.

Anh ta nói chưa dứt lời, Xuân Hỉ liền nhớ lại huyết hải thâm cừu nhiều năm trước kia. Người này trước kia không có việc gì liền túm lấy bím tóc đuôi ngựa của cô, nếu không liền ý xấu đem sách giáo khoa, sách bài tập của cô giấu đi để cho cô tìm không ra, hoặc là vụng trộm viết bút máy lên váy cô mới mua, làm hại Xuân Hỉ thương tâm rất lâu. Cuối cùng vẫn là cô mách với Gia Lập, Gia Lập có một lần đón cô tan học, đem người này lôi sang một bên, không biết nói gì đó, từ đây về sau sau Phan Dương liền giống như chân chó, không còn bắt nạt Xuân Hỉ thì không nói, lại còn ân cần đưa này đưa kia.

Xuân Hỉ mỉm cười với anh ta: “Tiểu béo a, nhớ rõ nhớ rõ! Trước kia không phải là người hầu nhỏ của tôi sao, a, hiện tại lớn lên cũng thật xinh đẹp nha!” Nói xong cô liền lấy tay đi nhéo mặt của anh ta, nói thật, nhiều năm không gặp bạn học, cô vẫn thật cao hứng.

Phan Dương đập tay cô: “Làm trò! Cậu sao lại đến trung tâm đào tạo này? Hiện tại đang làm phiên dịch sao?”

Xuân Hỉ gật đầu: “Còn cậu? Sẽ không phải cũng là phiên dịch chứ? Trước kia thành tích tiếng anh của cậu khá kém, toàn xếp thứ hai từ dưới lên, bởi vì đứng thứ nhất kia là bạn học Thiếu Khảo!”

“Hảo hán không đề cập tới chuyện cũ năm xưa, những chuyện đi qua đều là phù vân, anh đây hiện tại là phiên dịch chính thức của công ty xuất nhập khẩu XX y được bảo vệ sức khỏe, bên trong tất cả đều là cao thủ, tôi không nâng cao năng lực là không được a!”

Công ty trong miệng Phan Dương nói, không thể tin được chính là công ty lúc trước Xuân Hỉ bị sa thải. Nay nghĩ đến đám người sau này bị Triệu Tuệ Lệ bắt nạt, thật sự là cảm khái vạn phần.

Cô thương tiếc nhìn Phan Dương, thở dài thật sâu: “Phan Dương a, cậu sớm ngày ngủ yên... a không, là tự giải quyết cho tốt đi.”

Phan Dương không hiểu nhìn cô, nhìn nhìn, trong lòng liền thấy xúc động, nói thật cô gái Xuân Hỉ này, lớn lên càng ngày càng xinh đẹp, làn da vô cùng mịn màng, môi hồng răng trắng, cười một cái, trong mắt đều là hào quang.

Anh thu hồi ánh mắt lại, không khỏi cười rộ lên. Hồi còn đi học rất thích cô, bằng không tại sao lớp nhiều nữ sinh như vậy mà chỉ bắt nạt một mình cô?

Buổi tối cơm nước xong, Xuân Hỉ theo thường lệ lên diễn đàn trên trang web tạo thiệp, làm cẩn thận, lại viết thêm ở góc của tờ thiệp một ít ngôn ngữ linh tinh vừa thông suốt mà tăng thêm phần nhân khí.

Tất máy tính, cô liền đến ban công hăng cổ họng đọc báo tiếng Anh và cả bộ sách.

Gia Lập không biết khi nào đã đi thông thả bước đến ban công nhà anh, ghé vào lan can hút thuốc, hơi hơi hít hít nhìn cô.

Xuân Hỉ đọc trong chốc lát, khép lại sách chuẩn bị nhảy dây, liền nhìn thấy anh đang có chút suy nghĩ nhìn cô, cô hơi hơi sững sờ, không được tự nhiên dời ánh mắt, tim đập có chút nhanh.

Không tập trung kết quả chính là Xuân Hỉ không nghĩ tới là tay cầm chuôi của dây nhảy, một chân giẫm lên dây thừng, vung lên một cái tay cầm bên kia thẳng tắp đập vào cái trán của cô.

Cô kêu thảm một tiếng ngồi xồm xuống che đầu, tức giận.

Gia Lập không phúc hậu cười rộ lên, nói: “Có chảy máu không? Lại đây, anh xem xem.”

“Đau chết mất...” Cô ngẩng đầu nhìn Gia Lập, tức giận đánh tới, “Anh còn cười!”

Xuân Hỉ chật vật không chịu nổi được Gia Lập đưa vào phòng của anh, ngồi ở trên giường của anh. Gia Lập đi ra ngoài tìm hộp cứu thương, lúc này cô lười biếng liền nằm xuống, mặt hướng lên trần nhà, chiếm cứ toàn bộ giường lớn của anh.

Thời điểm Gia Lập đi vào liền nhìn đến một màn như vậy, Xuân Hỉ nằm ngửa ở trên giường màu lam đen của anh, mặc áo ngủ màu hồng nhạt, ôm đầu, nhắm mắt lại, miệng hồng đỏ hơi hơi mân mê, tóc xoã dài trên giường, có loại... mỹ cảm bị chà đạp.

Anh rút bông lớn ra dính vào một chút nước, chân sau quỳ gối trên giường, cúi xuống lôi tay Xuân Hỉ đang che ở trán ra.

Cô mở mắt ra, giấy dựa muốn ngồi lên, lại bị Gia Lập đè lại thất lạng: “Đừng nhúc nhích.”

“Anh... Anh làm sao?” Chóp mũi của Xuân Hỉ chạm vào áo của anh, mùi hương tự nhiên trên người anh đập vào mũi, tim đập đột nhiên nhanh hơn, bỗng nhiên cái trán co rút nhẹ nhẹ đau đớn, “Aiz, nhẹ chút!”

“Ừm.” Gia Lập thản nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chú vào miệng vết thương của cô, “Lúc rửa mặt phải cẩn thận một chút.”

“Vâng.” Cô cảm giác được hơi thở của anh phun lên trán cô, ấm áp, thực sự thoải mái, cô không tự giác nhắm mắt lại.

Đột nhiên, cô không cảm giác được động tác anh xử lý miệng vết thương nữa, mà hơi thở kia dần dần hạ xuống, nhưng lại xuống vào phía trên đôi môi đỏ mọng của cô. Mắt cô hơi hơi chuyển động, nghi hoặc, phút chốc mở mắt ra, Gia Lập lại cùng cô hai mắt nhìn nhau. Ánh mắt của anh thâm thúy mà nóng bỏng, hơi thở dồn dập thổi ra nóng cháy, cô không dám có cử động nhỏ nào, đầu óc âm âm nổ tung, trống rỗng một mảnh.

Đột nhiên, cửa phòng mở...

“Các con đang làm gì thế?” Trình mẹ kêu lên.

Xuân Hỉ cả kinh, bỗng nhiên đứng dậy, lập tức đập đầu trán Gia Lập, một trận choáng váng, càng thêm đau thảm thiết.

Cô ôm đầu “A a” kêu lên, Gia Lập cũng há hốc vì kinh ngạc, nhịn không được nói với Trình mẹ: “Mẹ, mẹ đến thật sự là đúng lúc quá.”

Trình mẹ nhìn hai người này bối rối, ha ha cười rộ lên, sau đó nói với Gia Lập: “Đến phòng mẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

Gia Lập kéo Xuân Hỉ đứng lên: “Bỏ tay ra, cho anh xem.”

Xuân Hỉ nghe lời buông tay ra, ánh mắt hồng hồng nhìn anh: “Sưng lên sao? Ai nha, ngày mai không có cách nào đi gặp người ta, em còn phải đi xem mắt! Thực không hay ho!”

Gia Lập ngẩn ra, hai tròng mắt tối tối, nói: “Vậy đừng đi.”

“Như vậy sao được? Lời nói của mẹ em là thánh chỉ, không đi bà khẳng định sẽ mắng em.” Xuân Hỉ oán giận.

Anh buông cô ra, biểu tình có chút nghiêm túc: “Không có việc gì, trở về dùng khăn mặt nóng đắp lên một chút, yên tâm, sẽ không sưng.”

Xuân Hỉ đi rồi, Trình mẹ không đợi được Gia Lập đến tìm bà, đã cười tủm tỉm đi đến phòng Gia lập.

“Con nói thật với mẹ đi, có phải con thích Xuân Hỉ hay không?”

Gia Lập mặc kệ bà, “Dạ” một tiếng rồi sắp xếp hộp cứu thương đi ra ngoài.

Trình mẹ giống như trứng thưởng cười đến vui vẻ, theo đi ra ngoài: “Hiện tại suy nghĩ cẩn thận còn không muộn, nói với con, Xuân Hỉ ngày mai phải đi xem mắt, địa điểm chính là nơi gặp mặt trước đây của con, người là do mẹ của con giới thiệu, điều kiện không thể kém so với con.”

Gia Lập nhượng mày nhìn mẹ mình, cười như không cười.

Trình mẹ vỗ vỗ anh: “Con lại không nói với mẹ là thích Xuân Hỉ, nếu nói mẹ khẳng định sẽ không giới thiệu cho nó a, ba giờ chiều ngày mai, tự mình làm đi!”

Ngày hôm sau, Xuân Hỉ chuẩn bị tỉ mỉ một phen mới đi gặp mặt.

Thời điểm đến nơi gặp mặt, nhà trai đã đến, quả nhiên giống như lời mẹ già của cô nói__ nhân khuôn nhân dạng (giống như tri thức điển hình)! Hình dáng của Quốc Tự Kiểm kia, chính là tướng mạo của người lãnh đạo! Cặp kính đen kia làm cho Xuân Hỉ vừa nhìn đã nghĩ tới thầy giáo dạy cô ở trung học! Cũng may người họ nói năng khéo léo, hài hước, làm cho Xuân Hỉ cười to liên tiếp.

Nhà trai dường như đối với Xuân Hỉ có vẻ vừa lòng, chỉ nói chuyện có một lát, đã nói: “Chúng ta trao đổi số điện thoại một chút đi, tôi đối với cô rất có cảm tình.”

Đối mặt với người nói trắng ra như vậy, Xuân Hỉ không khỏi đỏ mặt, làm cho Quốc Tự Kiểm mặt mày hớn hở.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có người tiến đến, lập tức đi đến bàn của bọn họ, Quốc Tự Kiểm thấy người này đi tới, tự nhiên như vậy mà ngồi vào bên người Xuân Hỉ, rồi mỉm cười: “Khi nào thì chấm dứt? Anh đưa em về nhà.”

Xuân Hỉ há mồm kinh ngạc nhìn Gia Lập, lại nhìn về phía Quốc Tự Kiểm, “Không phải... Em...”

Xuân Hỉ ấp úng nói không nên lời, Gia Lập lại thanh thoi đem cánh tay khoát lên ghế dựa chỗ lưng Xuân Hỉ, Quốc Tự Kiểm nhìn ra, đó là một tư thế giữ lấy, như là vô cùng thân thiết giống như nắm cả bả vai Xuân Hỉ, hài hòa như vậy.

Có ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Gia Lập vươn tay kia ra cười cười: “Hân hạnh, Trình Gia Lập.”

Quốc Tự Kiểm không để ý đến Gia Lập tự giới thiệu, chỉ nói với Xuân Hỉ: “Xem ra đã là danh hoa có chủ, tôi chúc phúc cho cô, Cố tiểu thư.”

Nói xong liền đi, hoá đơn cũng chưa thanh toán.

Xuân Hỉ sững sờ lập tức, dồn khí tới đan điền, hung hăng đá Gia Lập một cước, hô lên: “Trình Gia Lập! Anh là cố ý! Anh muốn nhìn thấy em không gả đi được phải không? Em không phải chỉ phá huỷ gặp mặt của anh sao, anh có cần thiết phải trả thù như vậy không? Anh quả thực lòng dạ hẹp hòi! Chưa thấy qua nam nhân nào nhỏ mọn như vậy! Cút ngay!”

Cô đẩy anh đi ra bên ngoài, Gia Lập quăng lại một tờ tiền giá trị lớn liền đi theo, bên môi không ngăn được nở nụ cười.

Vì thế, nhân viên cửa hàng liền nhìn thấy một màn như sau, nữ nhân thở phì phì xông ra ngoài, tóc bay lên, để lại hương thơm nhẹ nhẹ, nam nhân theo ở phía sau, hai tròng mắt gắt gao nhìn nữ nhân, mím môi mỉm cười

30. Chương 30: Mùa Xuân Pháo Hoa Nở

Edit: gau5555

Beta: meott

Một đường về nhà, Xuân Hỉ đều im lặng không lên tiếng, Gia Lập nói chuyện với cô, cô cũng không để ý, quay đầu về hướng bên kia, bày mặt giận cho anh xem. Bọn họ một trước một sau lên lầu, Gia Lập bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của cô.

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Anh nói: “Còn tức giận?”

Cô liếc trắng mắt, quyết miệng: “Hừ!”

Anh nhìn cô trong mắt ẩn ẩn ý cười, vì thế buông cô ra, đi thẳng lên lầu.

Xuân Hỉ kinh ngạc, cô còn đang chờ anh xin lỗi đấy! Đây là cái người gì thế? Phá hủy gặp mặt của cô không hề ân hận lại trả lại sắc mặt giống cô cho cô xem!

Cô đuổi theo bám lấy góc áo của anh không buông, “Xin lỗi! Mau xin lỗi em!”

“Anh thấy em có vẻ rất cao hứng, trước đây không phải em rất phiền chuyện gặp mặt sao?” Gia Lập phải tay cô ra.

“Vậy anh cũng không thể không được em đồng ý đã đi phá hư chứ! Anh như vậy, người khác nghĩ em thế nào? Khăng định mắng em lăng lơ!”

“Lần trước em có xin lỗi anh sao? Em sao cũng không nghĩ đến người khác cũng sẽ mắng anh phong lưu thành thói?” Gia Lập buồn cười nói.

Xuân Hỉ “Hừm” một tiếng, mắng một câu “Quý hẹp hòi” liền đóng sầm cửa vào nhà.

Gia Lập cười lắc đầu, lấy tâm lý hiện tại của anh đi phân tích tâm lý của Xuân Hỉ lần trước đi phá hư gặp mặt của anh, anh cũng không thể lý giải được chẳng lẽ vì, Xuân Hỉ cũng thích anh?

Buổi tối, Xuân Hỉ theo thường lệ ở trên ban công nhảy dây, cô hồng hộc thở phì phò, liền thấy Gia Lập nhàn nhả xuất hiện ở trên ban công đối diện.

“Cuối tuần công viên Tân giang có bắn pháo hoa, muốn đi hay không?” Gia Lập hỏi.

Xuân Hỉ không để ý tới anh, kiêu ngạo mặc kệ anh mà nhảy dây, không chú ý một chút lại đem cán dây nhảy văng ra ngoài, có lần trước giáo huấn, cô sợ tới mức đem chiếc còn lại cũng quăng đi, lùi về sau vài bước.

Gia Lập xem nhìn cô giống như diễn viên hài đang loạn bính loạn khiêu, không phúc hậu cong môi cười rộ lên.

Xuân Hỉ vuốt vuốt quần áo, vuốt lại tóc cổ làm hình tượng tốt, đi đến cuối ban công kia cách chỗ anh đứng gần nhất, hừ nói: “Không cho phép cười!”

Gia Lập vẫn như cũ cười thoải mái, nhìn cô muốn phát hỏa, mới nhấp mí mắt, nói: “Có đi hay không?”

Chuyện này đối với Xuân Hỉ mà nói, chính là dự hoặc rất lớn. Cô thích nhất là đi xem bắn pháo hoa, ngẫu nhiên ở ven đường ngẫu nhiên gặp người khác đang phóng hai cây pháo hoa, cô cũng đều dừng lại nhìn một chút. Nhưng mà cô còn đang giận đối Gia Lập a, anh còn chưa xin lỗi cô đâu!

“Đứng ở ban công nhà em cũng có thể nhìn thấy, anh xem, phía trước chính là công viên Tân Giang đấy.” Cô xoay người về phía sau chỉ chỉ.

Gia Lập gật đầu, “Phỏng chừng em có thể nhìn thấy pháo hoa nhuộm đỏ giữa bầu trời, nghe tiếng pháo hoa nổ tung một chút, quá quá nghiện.”

Xuân Hỉ thâm hít một hơi thật sâu, quát: “Em đây sẽ không đi!”

Sau đó nhìn anh làm mặt quỷ, xoay người, trở về phòng.

Cô nằm ở trên giường liền trăm thứ suy nghĩ không thể lý giải, Trình Gia Lập này từ lúc cùng cô trở về thành phố B, liền trở nên là lạ, luôn quần quít lấy cô không nói, lại còn âm tình bất định. Chẳng lẽ nam nhân hàng tháng cũng có vài ngày như vậy, tâm tình táo bạo, cảm xúc không rõ?

Buổi chiều Thứ Bảy, Xuân Hỉ học xong, Phan Dương ngồi cùng bàn xung phong nhận việc muốn đưa Xuân Hỉ về nhà, Xuân Hỉ cũng không chối từ, cô trước khi vào lớp đã chạy tới cửa hàng sách Tân Hoa mua vài quyển sách, mang theo rất nặng, vừa vặn có thể giao cho Phan Dương.

Phan Dương cầm năm sáu quyển sách kia đi theo cô, kêu gào lên, “Cậu mua cái gì thế? Cậu muốn mở cửa hàng sách à?”

Xuân Hỉ nâng từng ngón tay từng bước từng bước đếm: “Ba quyển tiểu thuyết ngôn tình, hai quyển sách chuyên ngành, còn có một quyển tạp chí.”

“Mua nhiều như vậy cậu xem có hết không?”

“Trạch nữ là có năng lực để xem hết nó! Có phải quá nặng hay không? Nếu không để tự tôi mang.” Xuân Hỉ nói.

Phan Dương trừng mắt: “Hay nói giỡn! Cậu có phải rất khinh thường tôi!”

Xuân Hỉ cười cười không nói chuyện.

Khi Phan Dương đưa cô đến dưới lầu, vừa vặn gặp được Gia Lập trở về. Gia Lập đi tới chỗ bọn họ, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua Phan Dương, Phan Dương chỉ cảm thấy nam nhân này nhìn rất quen mắt.

Xuân Hỉ dường như cũng không nhìn thấy Gia Lập, nói với Phan Dương: “Phan Dương, muốn đến nhà tôi ăn cơm tối hay không?”

Phan Dương nghiêm túc nói: “Không cần, tôi sợ mẹ cậu vừa thấy liền nhìn trúng tôi, kiểu gì cũng phải tìm tôi làm con rể.”

Nói xong, Phan Dương cảm giác được nam nhân trước mặt đang đi tới này bước chân hơi chậm lại, hơn nữa mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn anh.

Xuân Hỉ ha ha cười gượng hai tiếng: “Vậy thì cậu đừng lên.”

Phan Dương cười cười, “Ừm, về nhà gửi tin nhắn cho tôi.”

Anh đem túi sách kia đưa cho Xuân Hỉ, Xuân Hỉ còn không có đưa tay ra, đã bị Gia Lập tiếp nhận.

Gia Lập gạt đầu với Phan Dương: “Phiền toái cậu đưa cô ấy trở về rồi, đi thông thả không tiễn.” Nói xong, cũng không chờ Phan Dương đáp lại liền lôi kéo Xuân Hỉ đi lên trên lầu.

Lúc bọn họ đến cửa nhà, di động Xuân Hỉ liền vang lên.

“A, Phan Dương a, tôi đã đến cửa nhà... ưh... ưh, cảm ơn cậu... A? Tôi ở nhà một mình... Không có việc gì, tôi tự mình nấu cơm là được, thực không cần, bọn họ lập tức sẽ trở về! Ở cửa tiểu khu a... Không phải... Tôi” Xuân Hỉ đều sắp sập sâu muốn chết, Phan Dương này giống như thuốc mỡ kề cận cô, cự tuyệt như thế nào cũng không được.

Gia Lập dùng chìa khoá của cô mở cửa nhà cô ra, cởi giày đi vào, sau đó hướng về phía cửa Xuân Hỉ đang nghe điện thoại lớn tiếng hô một câu: “Còn không tiến vào?”

Xuân Hỉ nhìn anh một cái, sau đó kêu với điện thoại bên kia: “alô ? Cái gì... Nghe không rõ... cậu lại... alô?”

Sau đó ấn nút ngắt điện thoại, tắt máy, cởi giày, vào phòng.

“Anh sao không trở về nhà mình?” Xuân Hỉ nhìn Gia Lập to lớn ngồi trên ghế sofa nhà cô, lại mở tivi xem.

“Em sao không đi làm cơm đi?” Gia Lập nhìn không chớp mắt nói.

“Hiện tại đi đây.” Xuân Hỉ cởi áo khoác đi vo gạo, chờ cô ấn nút nấu cơm ở nồi cơm điện, mới cảm thấy không thích hợp. Nơi này hình như là nhà cô chứ? Cô mới là chủ nhân chứ? Sao lại coi cô giống như người hầu!

“Anh ở đây ăn cơm?” Xuân Hỉ hỏi.

Gia Lập “Uh” một tiếng.

“Vì sao? Anh trở về nhà mình đi!”

Gia Lập quay đầu nhìn cô, còn nói nghiêm túc: “Buổi tối không phải muốn dẫn em đi xem pháo hoa sao? Có đồ ăn chưa? Anh làm cho, em thu dọn bàn ăn một chút đi.”

Xuân Hỉ thì thầm trong miệng “Ai nói muốn đi “, nhưng mà vẫn làm theo, cô cởi tạp dề ra đưa cho anh, liền đi thu dọn bàn ăn. Qua một lát Gia Lập đi tới nói: “Giúp anh buộc một chút.”

Cô đưa tay xuyên qua phần eo của anh, quàng tạp dề qua thắt lưng, động tác này rất giống như cô đang thân thiết ôm lấy anh. Gia Lập cúi đầu thấy đỉnh đầu của cô, ngửi được mùi hương thơm ngát đặc trưng của cô, tâm tình rất sung sướng, nhin không được khéo môi nhếch lên.

“Tốt lắm.” Xuân Hỉ đứng dậy, đẩy anh tới phòng bếp đóng cửa lại, sau đó mình thì ung dung nằm ở trên sofa xem tivi.

Làm xong đồ ăn, hai người tùy tiện ăn một chút liền ra cửa, Gia Lập lái xe một đường dọc theo bờ sông, đi vào công viên Tân Giang.

Mùa xuân tháng ba, nhiệt độ trong không khí mặc dù đã dần dần tăng trở lại nhưng buổi chiều vẫn như trước gió lạnh thổi vù vù. Xuống xe, Xuân Hỉ ôm lấy áo khoác, hắt xì thật mạnh, cô hối hận vì không có nghe lời Gia Lập, mặc nhiều quần áo hơn lúc rời nhà.

Trong lúc xoay người, Gia Lập đã đem áo khoác của anh quàng trên người của cô, sau đó bàn tay to bao vây bàn tay nhỏ bé của cô, nắm tay cô đến chỗ quảng trường.

Xuân Hỉ ngơ ngác nhìn nghiêng mặt của anh, trong lòng mơ hồ lo sợ bất an, giống như hôm nay Gia Lập thật đặc biệt không giống với mọi khi.

Trên quảng trường đã chật đầy người, tiếng âm nhạc đỉnh tai nhức óc. Gia Lập đưa cô đến một góc có vị trí cao, dựa vào lan can bên cạnh. Bên bờ sông đã dựng sân khấu, nhóm diễn viên quần áo rất ít vừa múa vừa hát. Ánh trăng chiếu vào trên mặt sông cách đó không xa, lơ mơ, lại có sóng dao động. Nhiều màu sắc lóe ra từ ngọn đèn trên sân khấu chiếu về bốn phía, trước mắt thật hoa lệ, rực rỡ.

Xuân Hỉ bỗng nhiên không có hứng trí chờ đợi trận bắn pháo hoa này, tất cả cảm quan đều tập trung ở bàn tay rộng thùng thình của Gia Lập vẫn đang nắm tay cô, anh nắm thật chặt, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay của anh đang xuất ra mồ hôi.

Cô lại hắt xì một cái, thừa cơ lấy tay từ giữa rút ra, sờ sờ cái mũi.

Cô nhìn vào mắt Gia Lập, phát hiện anh động cũng chưa động, không nói được một lời ánh mắt nhìn chăm chú vào phương xa, như không ở hiện tại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Xuân Hỉ cảm thấy không khí rất kỳ quái, làm cho cô có chút khó chịu, cô cảm thấy chính mình sắp không thể khống chế khi ở chung với Gia Lập. Cô theo trên lan can nhảy xuống chuẩn bị đi, Gia Lập bỗng nhiên quay đầu hỏi cô: “Nghe nói em gần đây đang đi học?”

Xuân Hỉ đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu: “Vâng, em muốn học nâng ột chút.”

“Việc học có khó không?”

“Vẫn được, nghiêm túc nghe thì vẫn hiểu được.” Xuân Hỉ không tập trung trả lời.

“Xem ra về sau vẫn muốn làm nghề phiên dịch này?”

Xuân Hỉ “Vâng” hai tiếng gật gật đầu.

“Hôm nay đưa em trở về là quen biết ở lớp học?” Gia Lập lại hỏi.

“Chúng em là bạn học lúc tiểu học, đi đến khoá học lại gặp nhau, mười mấy năm không gặp, rất hữu duyên.”

Bọn họ cứ như vậy nói chuyện như có như không trong chốc lát, Xuân Hỉ cảm thấy Gia Lập hình như... Có gì muốn nói với cô.

Cô ngắt lời của anh, “Gia Lập, anh...”

Bỗng nhiên, trên bầu trời hiện lên rất nhiều đốm sáng, hướng về phía trăng tròn kia thẳng tắp vọt lên rồi nổ tung, tán thành nhiều đóa hoa màu sắc, chiếu sáng toàn bộ bầu trời. Tiếng kêu tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, Xuân Hỉ cũng bị ánh sáng kia mê hoặc hấp dẫn.

Ngay sau đó, liên tục không ngừng hơn mười chùm ánh sáng phút chốc bay về phía bầu trời, “Đoàn” một tiếng nổ tung, tán thành các loại hoa sắc, các loại hình dạng, tuôn rơi xuống, xoá tan bóng tối, nháy mắt lại có pháo hoa xông lên trên trời, nở ra hoa.

Lập đi lập lại liên tục nở rộ không ngừng nghỉ, làm cho cả bầu trời ảm đạm màu lam biến thành bữa tiệc thiêu đốt náo nhiệt.

Lóe ra ánh sáng chiếu vào đôi mắt Xuân Hỉ, chiếu sáng lên cô cùng Gia Lập. Cô ngửa đầu, không khỏi phát ra tiếng kinh ngạc: “Oa, thật xinh đẹp.”

Cô không tự giác được cười rộ lên, túm túm cánh tay Gia Lập, chỉ vào phía trước: “Mau nhìn, bọn họ có phải sẽ bắn mười lần liên tiếp hay không? Chính là cái loại mười chùm pháo hoa bắn thẳng lên trời, ở trên trời lại vẽ ra mười vòng tròn, chính là cái loại này! Em chỉ được nhìn qua trên tivi!”

Sau đó Gia Lập lại không hề phản ứng, im lặng không lên tiếng.

Xuân Hỉ nghi hoặc quay đầu, mới phát hiện Gia Lập lúc nào đã đứng cách cô gần như vậy, cô dường như dán vào ngực của anh, ngửa đầu nhìn anh, hai má của anh bị ánh sáng chiếu rọi trong chốc lát tối trong chốc lát sáng, cô thấy không rõ về mặt cùng đôi mắt của anh.

Bầu trời đột nhiên nổ tung thành cầu vồng, đầu óc Xuân Hỉ cũng trống rỗng theo.

Đang lúc cô đại ra, Gia Lập bỗng nhiên vươn tay nâng gáy của cô, gần sát cô, cúi người hôn lên cái trán của cô. Cô kinh ngạc ngơ ngác mở to hai mắt, tùy ý để anh từ trán, chậm rãi hôn lên chóp mũi, sau đó là hai má, lại là khóe môi.

“Xuân Hỉ, nhắm mắt lại.” Giọng nói trầm thấp thuần hậu mê hoặc cô nghe lời nhắm mắt lại, sau đó, cô liền cảm nhận được toàn bộ hơi thở của cô bị không gian gần bó mật thiết kia phong tỏa.

Anh làm như thử thăm dò, nhẹ miết đôi môi mềm mại no đủ của cô, cô cảm giác được anh đang chậm rãi ôm chặt cô, tăng thêm sức mạnh ở môi, mút thật mạnh vào cánh môi của cô. Xuân Hỉ thật sự khó thở nhìn anh, tim đập không thể mau hơn nữa. Lúc này, Gia Lập cạy mở khớp hàm của cô, tham lam dùng lưỡi ẩm ướt thâm nhập vào...

Trên quảng trường tiếng người ồn ào nóng lên, Xuân Hỉ lại nghe không thấy thanh âm gì, chỉ có bản thân đè nén không được tiếng thở dốc cùng với mê muội.

Chân cô mềm nhũn, ngã phịch ở trong lòng của anh, một tay kéo lấy eo của anh, một tay để ở trước ngực anh, muốn đẩy Gia Lập làm cho cô không thể hô hấp ra.

Anh hôn cô nồng cháy dường như muốn đem cô cắn nuốt, không gian mật thiết kia lại biến thành nùng tình mật ý dường như muốn bao phủ cô, hai má nổi lên đỏ ửng nhẹ nhẹ, như say mê vuốt ve cánh môi, anh dần dần thả chậm tiết tấu, liếm cánh môi sưng đỏ của cô.

Cô không nhớ rõ bọn họ đã hôn môi bao lâu, chỉ nhớ rõ, nụ hôn đầu tiên của cô là kịch liệt như vậy, say mê như vậy.

Thì ra hôn môi không phải chỉ có miệng chạm vào miệng đơn giản mà thôi, thì ra được người mình yêu hôn môi, là chuyện tình hạnh phúc đến muốn chết đi.

31. Chương 31: Thì Ra Là Như Vậy

Edit: gau5555

Beta: meott

Liên tục mấy ngày, Xuân Hỉ nhìn thấy Gia Lập đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, mà Gia Lập lại vẫn như trước làm mặt than hàng năm không thay đổi, bình tĩnh như vậy, giống như chuyện gì cũng

chưa phát sinh qua, duy nhất có biến hóa là, anh hình như mỗi ngày đều về nhà, rất ít khi về nhà trọ của anh. Thời điểm Xuân Hỉ nhảy dây ngày nào lên ban công cũng có thể gặp được anh, bọn họ ngẫu nhiên nói chuyện một chút, giống như trước đó không xảy ra chuyện gì khác.

Điều này làm cho Xuân Hỉ vô cùng hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện phát sinh tối hôm trước, đều là ảo giác của cô?

Vì sao cường hôn người khác, mà anh còn có thể bình tĩnh như thế? Cho dù anh ở trên tình trường thành thạo, vậy cũng phải giải thích cho cô, nói cho cô chứ! Bằng không thì cái đấy tính là gì? Không thể hiểu được, cô đành cam tâm tình nguyện chịu để đối tượng mình thăm mền phi lễ một phen sao?

Xuân Hỉ càng nghĩ càng buồn bực! Anh rốt cuộc có ý tứ gì chứ, không thích cô thì việc gì phải chọc tới cô!

Vào giữa trưa ngày hôm sau, Xuân Hỉ đi đến khoá học nâng cao, Gia Lập không biết khi nào đã ngừng xe ở dưới lầu chờ cô. Xuân Hỉ nhìn coi như không thấy bình thường, sát thân xe đi qua.

Gia Lập xuống xe chặn cô lại: “Đang nghĩ cái gì đấy? Không phát hiện ra anh?”

Xuân Hỉ có chút khấn trương, nhưng trên mặt lại dường như không có việc gì, nói: “Thấy a, có việc gì sao?”

Khuôn mặt Gia Lập lúc đầu đang ôn hoà sau đó mặt không chút thay đổi nói: “Đưa em đi học.”

Xuân Hỉ phỏng đoán có phải cô nói sai hay làm gì chọc cho Gia Lập mất hứng hay không. Nhưng mà cô thì sao a, cô chính là có chút khấn trương, còn có chút tức giận, người này hôn cô xong, còn giả vờ không có việc gì, bây giờ còn đưa bộ mặt này cho cô xem.

Càng nghĩ càng giận, cô giả vờ nụ cười một chút: “Cám ơn anh a, không nhọc phiền anh, em tự mình đi xe bus!”

Nói xong cô xoay người bước đi, trong lòng một thanh âm nói: “Đuổi theo, đuổi theo đi!”

Chờ cô đi đến bến xe, vẫn như cũ không ai đuổi theo. Cô ảo tưởng nghĩ đến giống như trong phim nam chính giữ chặt nữ chính thâm tình nói “Anh yêu em” cảnh tượng đó nhất thời hóa thành ảo ảnh.

Có lẽ Gia Lập vẫn không thích cô nha.

Sau ngày đó, Xuân Hỉ như cố ý như vô tình trốn tránh Gia Lập. Gia Lập muốn nói gì lại thôi, cuối cùng, anh vẫn biến thành bộ dáng mặt than như cũ, đối với cô cũng làm như không thấy, mấy ngày liền cũng không về nhà.

Xuân Hỉ nằm ở trên giường, vô cùng mất mát. Trải qua giấy dựa, cô quyết định gọi điện thoại cho Điền Nghiên.

Chuẩn bị nửa ngày, cô mới nói: “Tiểu Nghiên a, ai gia hỏi người a, nếu có một người nam nhân, ở hoàn cảnh vô cùng lãng mạng cường hôn một nữ nhân, đại biểu cho cái gì?”

Điền Nghiên xuy một tiếng, nói: “Coi trọng cô ấy! Nghĩ muốn cô ấy!”

“...” Xuân Hỉ một trận mặt đỏ, “Khẩu vị của cậu có cần mạnh như thế không?”

Điền Nghiên “A” một tiếng, hô: “Thành thật báo cáo, ai cường hôn cậu?”

Quả nhiên vẫn là không qua được mắt thần của Điền Nghiên a!

Xuân Hỉ ấp úng ngắt lời: “Không có, không phải mình! Là người khác! Mình có quen biết cô gái đấy, cô ấy gần đây rất buồn rầu về chuyện này.”

“Hừ, cậu hạ bài xuống đi! Ta nói Thái Hậu nương nương nha, Tiểu Nghiên mục ta đi theo cậu nhiều năm như vậy, cậu quyết mộng một cái mình còn biết cậu đánh cái gì, còn giả vờ với mình, cậu còn coi mình là chị em? Nói mau, ai? Người nam nhân nào dám khinh bạc cậu như vậy, mà cậu lại không dám đánh hấn, xoay xở nhẩn nhó ở trong này tự tìm buồn rầu!”

“...”

“Nói!”

“Trình Gia Lập.”

“ ... ”

“ ... ”

“Mình dựa vào! Trình Gia Lập rốt cục cũng ra tay, oa oa! Rất năng lực rất hăng hái! Rất suất! Cường hôn có hay không? Người nào cực phẩm soái ca cường hôn mình, mình tuyệt đối sẽ gả cho!” Điền Nghiên sau một trận đại ra trầm mặc, thì bạo phát.

“...” Xuân Hỉ âm thầm, xem ra chị em tốt nhất cũng không đứng về bên cô.

Kích động nửa ngày, Điền Nghiên rốt cục cũng trấn định lại: “Xuân Hỉ, tuy rằng cậu giấu diếm mình lâu như vậy, nhưng mình vẫn nhận ra, cậu thích Trình Gia Lập.”

Xuân Hỉ không nói chuyện, cô vẫn nghĩ rằng mình che giấu tốt lắm, thì ra không phải. Bộ dạng ngốc nghếch của cô ở trong mắt của người khác khẳng định đặc biệt buồn cười, giống như một đứa hề.

“Hôm nay cậu hãy nói với mình chuyện này đi, mình cảm giác, Trình Gia Lập nếu làm ra tới bước này, khẳng định chính là thích cậu, cậu cảm thấy Trình Gia Lập là người không hỏi mà tùy tiện làm ra loại việc như tình nhân với người khác hay sao?”

Xuân Hỉ nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Hình như không phải...”

“Cho nên thôi, không cần hỏi, Trình Gia Lập chính là có ý kia.”

“Nhưng mà anh ấy gần đây cũng không để ý đến mình, thái độ đối với mình cũng kém hơn với trước kia nhiều.”

“Thái Hậu nương nương thân ái, người phải biết rằng, người có chỉ số thông minh cao, thì chỉ số tình cảm lại rất thấp. Mình cảm thấy Trình Gia Lập chính là cái loại người này.”

.....

Gần như mất ngủ một đêm, Xuân Hỉ ở trong lớp học buồn ngủ, trong đầu còn đang tự hỏi những lời của Điền Nghiên hôm qua có thể tin được không.

Phan Dương ở cùng bàn chọc chọc cô, “Nghiêm túc đi, đang nghĩ cái gì đấy?”

Xuân Hỉ hoàn hồn, xoa xoa mắt, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng bài. Qua hai giờ rốt cục cũng tan học, Phan Dương hớn ha hớn hở nói: “Buổi tối mời cậu đi ăn, thế nào? Ăn xong hai đứa lại đi xem phim.”

Xuân Hỉ không để ý đến anh ta, thẳng bước đi ra khỏi phòng học. Phan Dương chân chó đi theo sau. Xuân Hỉ bỗng nhiên nghĩ đến, hoàn cảnh này giống như đã gặp qua ở đâu? Đúng vậy, giờ phút này Xuân Hỉ liền thấy giống như Gia Lập, mà Phan Dương, lại giống như Xuân Hỉ đang ở trước mặt Gia Lập.

Cô bỗng nhiên cảm nhận được cảm thụ của Gia Lập, kỳ thật anh chắc luôn cảm thấy cô phiền?

Thời điểm xuống dưới lầu, Phan Dương ngăn chặn đường đi của Xuân Hỉ, trên cao nhìn xuống cô, “Nhìn ra là tôi đang theo đuổi cậu chứ?”

“...” Thực rõ ràng quá rồi đấy!

“Làm bạn gái tôi đi?” Phan Dương nói, híp mắt cười.

“Không cần.” Xuân Hỉ cự tuyệt, liền thấy xe của Gia Lập đang ở dưới cầu thang, sau đó xuống xe, đi tới chỗ cô.

Phan Dương đập trán, “Được rồi. Nếu không, thì như vậy, ba năm sau, nếu cậu chưa gả đi, tôi chưa lập gia đình, chúng ta ở cùng một nơi nhé!”

“Tôi nghĩ cậu sẽ không có cơ hội này, cô ấy sẽ không phải không gả đi.” Xuân Hỉ còn chưa cười ra tiếng, Gia Lập cũng đã đi tới giữ chặt cô đi xuống cầu thang.

Phía sau Phan Dương táo bạo quát: “Chết tiệt! Mệ nó, anh là ai?”

Xuân Hỉ lúc này có chút như trong mộng, bị Gia Lập quăng vào trong xe, chạy đến dưới lầu nhà bọn họ.

Xuống xe, Gia Lập đóng cửa xe đi lên trên lầu, Xuân Hỉ ngây ngốc đứng ở dưới lầu, không biết anh tức giận cái gì.

Ước chừng qua ba mươi giây, vốn đã muốn lên lầu Gia Lập đột nhiên lại từ trên lầu xuống dưới xuất hiện trước mặt cô, phút chốc đưa tay lôi tay cô đi lên lầu.

Cô bị hành động thành linh của anh làm cho sợ tới mức không kịp phản ứng, chỉ phải lảo đảo đi theo tốc độ cực nhanh của anh. Cô bình tĩnh trở lại, trong lòng không biết là tư vị gì, cô là món đồ chơi của anh ta sao? Dựa vào cái gì lại bị anh đùa nghịch như vậy!

Xuân Hỉ dùng hết khí lực, nhả chân của anh hung hăng đá xuống, quả nhiên, Gia Lập thét lớn một tiếng, ngừng lại, mặt không chút thay đổi, bạc môi nhếch lên, trong mắt tích tụ giận dữ mỏng manh, lấy một loại cảm xúc nồng nặc nhìn Xuân Hỉ.

Anh rất ít khi như vậy, Xuân Hỉ bị biến hoá một loạt như thế của anh làm cho chân tay có chút luống cuống.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Một lát, Gia Lập thấp giọng, hừ lạnh: “Cố Xuân Hỉ, em rốt cuộc có ý gì?”

Xuân Hỉ kinh ngạc, cô có ý gì? Cô làm gì lại chọc cho anh ta tức giận như thế? Anh cũng không nói lý lẽ, còn không có phân rõ phải trái đâu!

“Em có ý gì? Em còn đang muốn hỏi anh có ý gì đấy! Anh cường hôn em xong liền vỗ vỗ mông chạy lấy người, một câu nhắn nhủ cũng chưa nói! Được rồi, cho dù lúc đấy anh nhất thời nổi thú tính với em, sau thì sao? Không hiểu được lại bày ra bộ mặt đấy cho em, trốn tránh em. Em chán ghét như vậy sao? Còn có, mỗi lần người khác đối với em có chút ý tứ, anh liền chặn ngang một cước muốn phá hư! Anh có phải không muốn em tốt đúng không, không muốn em có người thích đúng không, làm cho em không thể gả ra ngoài à!” Xuân Hỉ nói ột hơi, thở cũng không kịp thở, ngực thở gấp.

Nói xong, Gia Lập bỗng nhiên đưa cô đến bên tường, môi đồ ập xuống. Nếu nói, lần trước cường hôn tên là kịch liệt, thì lúc này đây, tên là dữ dằn. Anh lại dùng răng nanh đi cắn cắn môi của cô!

Cô kêu rên một chút, nhấc chân đi đá anh, lại bị anh dính sát vào, không thể động đậy, hai tay càng bị anh giành trước một bước giữ tại hai bên sườn. Cô chỉ phải nhắm mắt lại yên lặng thừa nhận cái hôn nồng nhiệt đang ùn ùn kéo đến của anh, mùi hương tươi mát trên người cùng với mùi máu tanh dính trong khoang miệng hỗn hợp cùng một chỗ, gần như làm cho cô không thể hô hấp.

Thật lâu sau, Gia Lập rời khỏi môi của cô, sắc mặt đã có phần dịu đi. Anh một tay chống đỡ mặt tường, cúi người xuống, một tay nắm chặt cằm của cô, bức bách cô nhìn thẳng vào anh, sau đó gần sát mặt, chớp mũi đối chớp mũi.

Xuân Hỉ đã hoàn toàn ngốc, môi bị anh cắn nát, sưng đỏ không chịu nổi, khuôn mặt thì đỏ bừng.

“Anh đã cho hai chúng ta là quan hệ như vậy, nhưng mà em trốn anh, chán ghét anh, chê anh phiền.” Gia Lập bỗng nhiên nói.

Xuân Hỉ khẽ nhú mày, trong lòng dừng lại, giật giật đầu, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể...”

Bỗng nhiên, hành lang truyền đến tiếng bước chân, Xuân Hỉ cả kinh, nhanh chóng đẩy anh ra. Lúc này, trên lầu Vương Đại Gia đang ôm cháu bảo bối của ông đi xuống, nhìn thấy bọn họ đứng ở hành lang, kinh ngạc một chút, “Hai người không lên à?”

“Đang dạy trẻ nhỏ, đợi chút rồi đi lên ạ.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ vụng trộm trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

Vương Đại Gia gật gật đầu, cúi người mang cháu xuống nhà chơi đùa, hành lang lại chỉ còn Gia Lập cùng Xuân Hỉ hai người, im lặng vô cùng.

Xuân Hỉ bỗng nhiên cười rộ lên, anh lại lần nữa nghiêng người đem cô ôm vào lòng, “Cười cái gì?”

Cô vẫn cười: “Diễn Nghiên nói quả nhiên đúng vậy, Trình Gia Lập tiên sinh chỉ số thông minh cao, nhưng mà chỉ số tình cảm không phải thấp bình thường. Đại ngu ngốc!”

Gia Lập sững sốt, ôm cô buồn cười rộ lên.

Bọn họ náo loạn trong chốc lát rồi mới lên lầu, Xuân Hỉ về nhà, nhìn vào gương ngây ngô, cười đến toé toét.

Buổi tối, Xuân Hỉ tắm rửa xong đến ban công phơi quần áo, nhìn thấy Gia Lập đứng ở ban công đối diện hút thuốc. Cô nhìn theo ánh mắt của anh hướng tới phương xa, bỗng nhiên trong lòng yên tĩnh vô cùng. Thời điểm hoàn hồn mới phát hiện, Gia Lập đã nhìn chằm chằm vào cô thật lâu.

Cô nhếch miệng cười với anh, nói: “Đi ra một chút, em có lời muốn nói với anh.”

Cửa nhà, Xuân Hỉ nhào vào trong lòng Gia Lập, hít thật sâu hương vị thơm mát quen thuộc trên người của anh, mềm nhẹ hỏi: “Gia Lập, anh thích em đúng hay không?”

“Ừm.”

“VẬY... Là khi nào thì bắt đầu thích em chứ?”

“Không còn sớm, không có việc gì trở về ngủ đi.” Gia Lập không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng.

Cô lè lè lưỡi, cũng trở nên ngượng ngùng hơn, nhưng mà vẫn vui vẻ, nhin không được ngây ngô cười.

Anh buồn cười sờ sờ đầu cô, “Có lẽ là thật lâu trước kia đi.”

Cô giật mình, không thể tin được nhìn lại anh, phút chốc ánh mắt liền đỏ.

Cô tầm thường chiếm tình yêu như thế lại được đáp lại một câu như vậy, giống như cái gì cũng đều đáng giá. Thì ra thời điểm em lỡ mờ không biết anh thích, thì anh cũng đã thích em. Cho nên mới dung túng em, nuông chiều em, luyện tiếc em. Thì ra là như vậy.

Gia Lập lúc nào thì yêu thương Xuân Hỉ chứ?

Đêm ba mươi hôm đó, anh ngồi trong gió lạnh ở trên ban công suốt một đêm cũng không để ý đến thời gian cụ thể. Nghĩ ra được đáp án, yêu thương cô kỳ thật là chuyện đã tích lũy nhiều năm. Có người là nhất kiến chung tình, có người là lâu ngày sinh tình, anh không biết anh thuộc loại nào, nhưng chờ đến khi anh ý thức được anh yêu cô như nào, thì cũng đã muốn ngừng mà không được.

32. Chương 32: Anh Cũng Sẽ Nhớ Cô

Edit: gau5555

Beta: meott

Buổi sáng hôm nay, Xuân Hỉ mượn có ra cửa. Đầu tiên là cô đến cửa hàng mua thật nhiều đồ ăn, rồi lại về nhà trọ của Gia lập, làm một bàn đồ ăn ngon để vào trong hộp giữ ấm đưa bệnh viện Gia Lập.

Gõ cửa vào phòng, mọi người trong phòng đều đồng loạt nhìn ra, Xuân Hỉ cười vẫy tay với bọn họ: “Xin chào mọi người, xin chào mọi người! Tôi đến thăm mọi người!”

Nói xong, toàn bộ mọi người lại cúi đầu làm việc không ai để ý đến cô, chỉ có Tiểu Hàm, cười tủm tỉm nhìn chằm chằm hộp giữ ấm trong tay cô.

Xuân Hỉ nhanh chóng đưa ra phía sau, nói: “Anh làm gì! Không phải đưa cho anh!”

Tiểu Hàm chắc chắc lắc đầu: “Cố Xuân Hỉ, em xong rồi, anh đã nói gì đến cái hòm bảo bối kia của em đâu, cho Gia Lập sao?”

Xuân Hỉ cũng không ngượng ngùng, đương nhiên hừ một tiếng, hỏi: “Gia Lập đâu?”

Tiểu Hàm buông tay: “Ai biết, có lẽ đang làm gì đó cùng Tiền đại mỹ nữ.”

Thời điểm Dương Diệu đẩy cửa vào liền nghe thấy một câu như thế, cô nhìn thấy Xuân Hỉ, cao hứng đến nóng nảy, đem túi hồ sơ ném vào trong lòng Tiểu Hàm, kéo tay Xuân Hỉ.

Có người ở một bên xen mồm: “Tiểu Hàm, anh luôn lừa gạt tiểu cô nương nhà người ta làm gì? Xuân Hỉ a, Gia Lập nhà cô đang bị lão Tiền gọi đến văn phòng, đợi lát nữa sẽ trở lại.”

Dương Diệu nói: “Đừng để ý đến bọn họ, đi, đến chỗ tôi đi!”

“Gần đây thế nào?” Dương Diệu hỏi.

“Rất tốt, đi học nâng cao, còn rất nhàn nhã.” Xuân Hỉ cười cười.

“Còn có bác sĩ Trình chứ? Nghe nói hai người đang cùng một chỗ.”

Xuân Hỉ ngại ngùng cười, gật gật đầu, lại nói tiếp, cảm giác như vậy làm cho cô cảm thấy không thực, có đôi khi vừa tỉnh ngủ, cô lại không dám xác định cô cùng với Gia Lập ở một chỗ, mãi đến khi Gia Lập thỉnh thoảng sáng sớm gọi điện thoại tới, mỉm cười gọi rời giường, cô mới cảm giác được tình yêu này là thật.

“Khẳng định là Tiểu Hàm nhiều lời!” Xuân Hỉ nói, “Cô thì sao? Thu phục Tiểu Hàm chưa?”

Dương Diệu thở dài: “Anh ta cả ngày hi hi ha ha, không biết khi nào thì thực, khi nào thì giả, tôi có túm cũng không được, nói cái gì hình như cũng đều là vô ích. Kỳ thật cũng không có gì, tôi cũng không phải thích anh ta đến mức không thoát ra được, tôi chính là người thẳng thắn, lần khác tôi sẽ hỏi anh ta một chút, nếu anh ta không có cảm giác với tôi, tôi... đỡ phải lãng phí thời gian.”

Xuân Hỉ nghe xong gật đầu, cô nếu có một nửa khí phách của Dương Diệu cũng không đến mức đến bây giờ mới cùng Gia Lập, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Gia Lập là loại người nào, nếu là bá vương cứng rắn thượng cung, chỉ sợ làm cho anh chán ghét.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, cửa đã bị đẩy ra, Gia Lập cùng Tiểu Hàm cùng nhau tiến vào, bất đồng là, Gia Lập chuyển ghế ngồi vào bên cạnh Xuân Hỉ, Tiểu Hàm lôi kéo Dương Diệu nói: “Đi, mời cô đi ăn cơm trưa.”

Xuân Hỉ quay đầu nhìn Dương Diệu tay chân đang giãy dụa rời đi, nhin không được hô với bọn họ: “Dương Diệu, phé anh ta đi!”

Gia Lập đem đầu cô quay lại, nói: “Ăn cơm.”

Xuân Hỉ ánh mắt loান loান ý cười: “Anh ăn đi, em về nhà sẽ ăn.”

Gia Lập nhìn đến hộp cơm của anh, đưa đồ ăn, để tới trước mặt Xuân Hỉ: “Em mang nhiều như vậy, coi anh là thùng cơm a? Mau ăn.”

“Về sau giữa trưa đừng tới đây nữa.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ sững sốt: “Vì sao?”

“Em mỗi ngày đều nấu cơm cho anh đi, anh sẽ trở về ăn, em đừng đưa lại đây.”

Trái tim của Xuân Hỉ bị một chất lỏng ấm áp thay thế cảm xúc co rút đau đớn, là một loại thỏa mãn không cần nói cũng biết, có thể là quá vẹn toàn, trái tim của cô đều có chút đau.

Gia Lập thấy cô khẽ nhủ mày ôm ngực, không khỏi khẩn trương lên: “Làm sao vậy?”

Xuân Hỉ mỉm cười: “Quá cảm động, trái tim chịu không nổi.”

Gia Lập không nói gì, lắc đầu, cuối cùng vẫn nhin không được cười rộ lên.

“Vừa rồi hẹn với bác sĩ Tiền?” Xuân Hỉ hỏi.

Gia Lập lắc đầu, “Không có, em nghe ai nói?”

“Tiểu Hàm.”

“Về sau cách xa hẳn ta một chút, hẳn ta có vấn đề.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ cảm thấy buồn cười, “Có người nói huynh đệ của mình như thế sao?”

“Lần trước hẳn để em bị lạc.” Gia Lập bỗng nhiên nói.

Nói là lần leo núi kia.

Xuân Hỉ ăn miếng cơm, nhỏ giọng nói: “Không quan hệ, anh không đem em quảng đi là được rồi.”

Gia Lập nhìn nhìn cô: “Trước kia không có, về sau cũng sẽ không.”

Cơm nước xong, Gia Lập thu dọn lại bàn, nói: “Anh đã đặt nhà hàng rồi, buổi tối mời cả ba mẹ em, hai nhà chúng ta ăn bữa cơm đi.”

“A? Vì sao?” Xuân Hỉ khấn trương đứng lên.

“Em không biết là chuyện của chúng ta cần thiết phải để ọi người biết sao?” Gia Lập không cảm thấy có cái gì kỳ quái, “Cũng là để em cảm thấy anh không thể không phụ trách đối với em?”

Xuân Hỉ nhanh chóng lắc đầu, anh làm gì mà lúc này đã nói đến phụ trách, “Không cần không cần, anh....Anh không cảm thấy là quá nhanh sao?”

“Chúng ta cũng không phải mới yêu đương không bao lâu, cha mẹ cũng đều hy vọng chúng ta cùng một chỗ, anh không thấy là có vấn đề gì.”

“Không cần! Chúng ta yêu đương là chuyện của chúng ta, vì sao nhất định phải để cho bọn họ biết, cũng không phải kết hôn!”

“Nếu em muốn kết hôn, chúng ta ngày mai cũng có thể đi cục dân chính.” Gia Lập nhìn cô, nói nghiêm túc, không có một chút bộ dáng hay nói giỡn.

Xuân Hỉ bị sự nghiêm túc của anh dọa, kết hôn? Rất khoa trương! Cô còn chưa từng nghĩ tới đâu! Cho dù đối tượng là Gia Lập. Cô có chút lo lắng, cầm giữ hộp cơm muốn đi: “Dù sao em cũng không muốn để cho bọn họ hiện tại biết, em... em còn chưa chuẩn bị tốt, anh hãy huỷ bỏ đặt nhà hàng đi!”

Xuân Hỉ không phải không nghĩ tới chuyện để cho cha mẹ biết quan hệ của bọn họ, chỉ là cô cảm thấy ngượng ngùng. Trước kia vô tâm vô phé cùng Gia Lập làm càn, đó là ỷ vào Gia Lập coi cô như em gái mà chiều, nhưng hiện tại nếu làm sáng tỏ quan hệ của bọn họ, cô cùng Gia Lập làm càn, cha mẹ hai nhà ánh mắt nhìn bọn họ khẳng định sẽ không giống với trước kia. Cô cảm thấy như vậy rất kỳ quái, hơn nữa mẹ già cô khẳng định sẽ cười nhạo cô trước kia cứ khẳng khẳng thanh minh mình không thích Gia Lập, không thể nào cùng Gia Lập. Ngẫm lại đều cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Nói xong Xuân Hỉ bước đi, đi tới cửa, lại cảm thấy không nên đi như thế này, bạn gái đưa cơm trưa cho bạn trai, trước khi đi không phải... Nên hôn tạm biệt sao?

Cô xoay lại trước mặt Gia Lập, vẫn là vẻ mặt biểu tình mất hứng. Cô kiễng mũi chân, kéo áo Gia Lập để cho anh cúi đầu, sau đó cô sai nghiêng đầu ở trên mặt của anh chạm nhẹ một cái, mới bay nhanh trốn.

Gia Lập nhìn cái ót đen tuyền của cô dần dần biến mất, dở khóc dở cười.

Thời điểm sắp tan tầm, Tiền Vi San từ bên ngoài trở về. Cô đẩy cửa nhìn Gia Lập liền hỏi: “Nhị viện mời anh đi ‘Pháp tứ’ giải phẫu vì sao anh không đi?”

Trong lúc nhất thời, phòng trở nên lặng im vô cùng, tất cả mọi người nhìn Trình Gia Lập, Tiểu Hàm lại kinh ngạc.

Gia Lập nhìn cô ta một cái: “Không có vì sao.”

“Đó là một cơ hội tốt? Nói không chừng Nhị viện người ta bởi vậy sẽ mời anh, anh chẳng lẽ không biết ở thành phố B, Nhị viện là bệnh viện tốt nhất? Anh liền cam tâm tình nguyện đứng ở trung y viện không lớn không nhỏ này cả đời?”

“Nơi này không có gì không tốt, hơn nữa, anh đi chỗ nào đối với em cũng không quan hệ gì.” Gia Lập có chút không kiên nhẫn, cởi áo dài trắng, chuẩn bị tan tầm.

Tiền Vi San không thuận theo không buông tha, “Sư huynh, anh đi đi, ông nội của em cũng sẽ để anh đi, chuyện này anh không cần lo lắng.”

Rốt cục, Gia Lập nhăn mặt mày, tàn khốc nói: “Bác sĩ Tiền, cô nói như vậy làm cho các bác sĩ ở đây làm sao mà chịu nổi? Trung y viện kém như vậy sao? Nơi này mỗi thầy thuốc đều là toàn tâm toàn ý cứu giúp bệnh nhân, làm sao so với người khác kém hơn? Cô nếu cảm thấy Nhị Viện tốt, lúc trước nên đi vào trong đó thực tập, chúng tôi ở nơi này không phải giống cô tâm cao khí ngạo!”

Tiền Vi San không thể tin nhìn Gia Lập, “Em tới nơi này còn không phải bởi vì anh! Bởi vì anh ở trong này sao?”

Gia Lập mặt không chút thay đổi, không chút nào vì thế mà lay động: “Nơi này là nơi cứu người, không phải là nơi nhĩ nữ tình trường. Còn có, tôi đã có bạn gái, thật xin lỗi.”

Gia Lập ở trong ánh mắt tán thưởng của mọi người rời đi, Tiểu Hàm đuổi theo chặn đứng anh lại, nói: “Gia Lập, cậu vẫn là nên đi thôi, nơi này chỉ làm cậu mai một.”

Tiểu Hàm thấy sắc mặt Gia Lập không tốt, còn nói: “Mình không phải có ý kia, thì, đúng vậy, Trung y viện này không có gì không tốt, nhưng tóm lại Nhị Viện vẫn tốt hơn, mặc kệ là ở phương tiện hay là trình độ chuyên nghiệp của bác sĩ. Nếu là cứu người, đi nơi nào cứu không phải giống nhau sao, đi Nhị viện như vậy thì có quan hệ gì? Mình biết cậu đối với sự kiện năm đó vẫn canh cánh trong lòng...”

“Mình không có!” Gia Lập ngắt lời anh ta, “Mình đã bốn năm không cầm qua dao, không thể lấy sinh mệnh bệnh nhân để ỉn luyện tập, mình cảm thấy mình không thể đảm nhiệm.”

.....

Gia Lập tan tâm lại không về nhà, mà là trở về nhà trọ, anh không muốn đem cảm xúc không tốt của mình cho ảnh hưởng tới người nhà.

Vừa vào cửa, trong phòng lạnh lẽo chợt có hơi thở quen thuộc như ập đến, đây là hương vị đặc trưng trên người Xuân Hỉ, mùi hương thân nhiên, có chút giống với hương vị của sữa trên người trẻ con mới sinh.

Anh mở tủ lạnh ra, quả nhiên, bên trong có đồ ăn thừa lúc trước, xem ra Xuân Hỉ giữa trưa đã tới nơi này. Đột nhiên, tất cả cảm xúc khó chịu của anh biến mất không tung tích, ngược lại bị một loại xúc động muốn nhìn thấy Xuân Hỉ thay thế. Cô là người đơn giản đơn thuần như vậy, dường như ở một chỗ với cô, mỗi giờ mỗi giây đều là hạnh phúc.

Xuân Hỉ đang lúc mẹ già của cô dùng ma âm điếc tai gọi cô ra ăn cơm thì nhận được điện thoại của Gia Lập, anh nói: “Buổi tối đến chỗ anh ăn cơm, thế nào?”

Cô không hề nghĩ ngợi đáp ứng, thay đổi quần áo nói với Cổ mẹ: “Mẹ, con có bài tập không hiểu, con qua bên Gia Lập nhờ anh ấy, mọi người cứ ăn đi!”

“Buổi tối có trở về không?” Cổ mẹ hỏi.

Xuân Hỉ ngây ngẩn cả người, nghĩ nghĩ nói: “Chắc là không trở lại ...”

Cổ mẹ gật đầu: “Đi thôi đi thôi, không cần luôn làm phiền Gia Lập, phải hiểu chuyện một chút biết hay không!”

Đến nhà trọ Gia Lập, Gia Lập đã làm sẵn đồ ăn nóng chờ cô, anh mua thêm cho cô món cô thích nhất “Tôm hùm chiên cay”, hẳn là mua ở nhà hàng lớn gần đây đóng gói mang về.

Xuân Hỉ chờ không kịp, rửa tay ăn cơm, một bên cắn tôm hùm một bên uống nước, cay làm cho cô thở phì phò.

Anh nhìn cô, không tự giác nở nụ cười, tâm tình dần dần sung sướng.

Cơm nước xong, Xuân Hỉ đỉnh đạc ngồi ở trên sofa xem tivi, Gia Lập rửa bát sạch sẽ cũng ngồi xuống. Cô ra về tùy ý nói: “Buổi tối em không trở về.”

Ai ngờ Gia Lập cũng không phản đối, chỉ thản nhiên nói “Uh” một tiếng.

Bởi công việc của anh, nên thời gian bọn họ ở cùng một chỗ không nhiều lắm, thời điểm không ở cùng một chỗ cô cũng không thể làm gì, hiện tại ở cùng một chỗ, cô muốn nắm nhanh tất cả cơ hội yêu đương với anh.

Xuân Hỉ cao hứng nói: “Em bây giờ đi tắm rửa!”

Gia Lập bỗng nhiên bắt lấy tay cô, “Đợi lát đi, vừa cơm nước xong .”

Cô ngoan ngoãn ngồi, bọn họ lại không nói chuyện.

Chiều đến tiết mục nghệ thuật, Gia Lập xem rất chăm chú, còn Xuân Hỉ tâm tư vẫn không ở ở tivi, chỉ cảm thấy vui vẻ, mặc kệ làm cái gì, chỉ cần cùng Gia Lập chung một chỗ, cô liền cảm thấy vui vẻ.

Cô chậm rãi ngồi gần Gia Lập, đưa tay ôm eo của anh, bả đầu chôn ở ngực của anh, nhắm mắt hít hương vị trên người anh, một lát sau, mới cảm thấy mỹ mãn buông anh ra, ngồi ngay ngắn trở về tiếp tục xem tivi.

Cô muốn cười, lại không dám cười, nghiêng đầu đi nhìn lên Gia Lập, phát hiện Gia Lập cũng đang nghiêng đầu nhìn cô, cô bỗng nhiên ngượng ngùng, đưa tay đẩy anh: “Nhìn tivi a, chứ nhìn em làm gì.”

Anh nắm lấy tay cô, đột nhiên ghé sát vào, hôn lên môi của cô, trần trọc lưu luyến, gắn bó như môi với răng.

Sau một lúc lâu, anh buông cô ra, thản nhiên nói: “Có chút cay.”

Xuân Hỉ nhất thời quần không chỗ nào che giấu, đẩy anh ra nói: “Em đi tắm rửa!”

Trốn vào trong phòng vừa tìm quần áo vừa thì thào tự nói: “Gia Lập hôm nay làm sao vậy, lại chủ động như vậy! Ai... quần áo của mình đâu?”

Cô lúc này mới nhớ tới lúc trước, ở tại chỗ này quần áo từng cái từng cái bị cô cất, chỉ tìm ra mấy cái quần nhỏ.

“Gia Lập, tìm áo ngủ cho em.” Cô chạy ra phòng khách hô, Gia Lập cũng không ở đó.

Gia Lập từ phòng ngủ đi ra, trong tay đã cầm một cái áo sơ mi trắng, “Mặc cái này đi, không có cái khác.”

Tắm rửa xong đi ra, Xuân Hỉ mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình của Gia Lập , hai chân tinh tế trắng nõn lộ ở bên ngoài, xuất hiện ở trước mặt Gia lập, cô có chút run run, không hề có hình dáng mỹ nữ gợi cảm trong phim truyền hình, “Tìm quần cho em đi, lạnh muốn chết!”

Gia Lập tìm cho Xuân Hỉ cái quần đùi anh mặc mùa hè đi biển, mặc ở trên người Xuân Hỉ, nhất thời thành quần dài. Cô đứng ở trong gương, che miệng cười ha ha, như vậy rất buồn cười . Trên thân áo sơ mi rộng thùng thình đổ xuống, dưới thân quần cũng nghiêng ngả đi xuống.

Gia Lập cũng cười rộ lên, đưa tay xoa rối loạn đầu của cô, “Thực xấu.”

33. Chương 33: Ngụy Thuyền Diễn Thời Gian (1)

Edit: gau5555

Beta: meott

Đợi cho Gia Lập tắm rửa xong đi ra, Xuân Hỉ đã ung dung nằm ở trên giường lớn của Gia Lập. Anh vừa sấy tóc, vừa đi đến bên giường, sau đó bỏ lại khăn mặt, đem Xuân Hỉ từ trên giường nhấc lên, nói: “Trở về phòng của em đi.”

Xuân Hỉ giống như con mèo nhỏ, đáng thương hề hề nhìn anh: “Không được, em ngủ cùng anh được không? Cũng không phải chưa ngủ qua, em sẽ không như vậy đối với anh!”

“Không được, mau xuống đi, bằng không anh sẽ nổi cáu.” Anh nhìn chăm chăm cô, thực sự nghiêm túc.

Xuân Hỉ chơi xấu, giống như con gấu bông quỳ gối trên giường đưa tay găt gao ôm cổ Gia Lập, chết sống không buông tay, “Không được!”

Gia Lập cảm giác được cái rất tròn của cô dính sát vào ngực của anh, đáng chết, nhóc con ngốc này lại dám không mặc nội y! Anh không phải sợ cô như thế nào, mà là sợ chính anh cầm giữ không được.

Anh thay đổi khẩu khí, từng bước, dần cô nói: “Ngày mai anh phải trực sớm, khẳng định sẽ đánh thức em. Ngoan, trở về phòng ngủ của em.”

“Không muốn không muốn! Chiếc giường kia Tiền Vi San đã ngủ qua, em mới không muốn ngủ!” Xuân Hỉ loé sáng lên một cái, chuyển sang lý do này.

Gia Lập sững sốt, không nghĩ tới cô lại biết Tiền Vi San đã ở qua nơi này, thở dài nói: “Giường chiếu anh đều đã giặt sạch.”

Cô buông anh ra, nhìn thẳng anh, dừng lại một chút nói: “Em không muốn!”

Không lay chuyển được cô, đành phải theo cô...

Nửa đêm, không biết khi nào, hai người đưa lưng về phía nhau cách nhau khoảng tám thước đã biến thành tư thế Gia Lập từ phía sau ôm cô, bàn tay ôm lấy bàn tay của cô.

Xuân Hỉ nặng nề ngủ, nhưng mà Gia Lập lại tỉnh táo vô cùng. Đây là lần đầu tiên, anh có ý thức có dục vọng muốn ôm cô đi vào giấc ngủ. Anh từ nhỏ nhìn thấy nha đầu ngốc này lớn lên kỳ thật cho tới bây giờ đều thuộc về anh, loanh quanh, cuối cùng cô vẫn một mình trong ngực anh, ngủ ngon, ngủ an ổn.

Hôm sau, thời điểm Xuân Hỉ tỉnh lại Gia Lập đã đi làm, lúc anh đi động tác rất nhẹ, không có đánh thức cô. Cô rửa mặt xong đi vào nhà ăn, trên bàn ăn anh có để lại điểm tâm cùng một tờ giấy hé ra: đồ ăn lạnh thì tự mình hâm nóng một chút, giữa trưa không cần lại đây, muốn cùng nhau ăn cơm thì gọi điện cho anh.

Cô cười cười, gấp tờ giấy lại, cho vào túi tiền. Cơm nước xong, Cô trở về nhà của mình, sau đó đem tờ giấy kia kẹp chặt trong quyển nhật kí, nơi đó chứa đầy những ngọt đắng của cô khi thăm men anh, hiện tại, rốt cục cũng có anh tham gia, được anh đáp lại.

Buổi chiều đi học, Phan Dương lại đến muộn, anh ta cầm một bó hoa hồng thật to đứng trước cửa phòng học, đưa tới một trận kinh động. Anh ta đi đến trước mặt Xuân Hỉ, tươi cười, thâm tình chân thành nói: “Bạn học Cố Xuân Hỉ, mình Phan Dương chính thức theo đuổi bạn, không cần chờ ba năm về sau, ngay hiện tại, cậu hãy làm bạn gái của mình đi!”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía trong phòng học, ồ ồ ào, liên tiếp.

Lúc này, di động Xuân Hỉ liên vang lên, tên Gia Lập nhấp nháy trên màn hình, cô mở ra xem: tin học gọi điện cho anh, anh tới đón em.

Xem xong tin nhắn cô đứng lên, khó xử nói với Phan Dương: “Phan Dương, thực xin lỗi, tôi đã có người trong lòng.”

Anh ta lắc đầu, cười nói: “Với lý do này cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng cậu?”

Xuân Hỉ lôi kéo anh ra đi ra bên ngoài phòng học, bề mặt cũng không cần phải nói trước mặt mọi người như vậy. Cô đưa anh ta ra góc: “Tôi nói đều là sự thật, tin hay không tùy cậu, dù sao tôi sẽ không làm bạn gái cậu.”

“Được, người trong lòng cậu là ai? Tôi tìm anh ta đo sức, tôi quen biết cậu từ khi học tiểu học, anh ta quen biết cậu được bao lâu? Cậu mới quen hắn được bao lâu? Vạn nhất hắn ta không phải người tốt? Hoặc là cậu căn bản là không phải thật sự thích hắn ta?”

“Phan Dương, cậu sao lại không có ý tứ như vậy. Cậu muốn so với phải không? Tốt lắm, tôi nói cho cậu biết, người trong lòng mình, tên là Trình Gia Lập, thời điểm tôi chưa sinh ra đã quen biết anh ấy, cả người tôi khi sinh ra mỗi một bộ phận mỗi một giây đều có anh ấy tham dự, ở quanh tôi, mỗi một chỗ đều tràn ngập dấu vết của anh ấy, cậu muốn so với anh ấy? Trình Gia Lập là bạn trai tôi, tôi yêu anh ấy, sùng bái anh ấy, ngưỡng mộ anh ấy, nên tôi nghĩ chúng ta chỉ có nước đi xuống. Thực xin lỗi Phan Dương, tôi không có ý tứ khác, hiện tại nói rõ với cậu, chính là mong cậu đừng đem thời gian lãng phí ở tôi.” Xuân Hỉ nói một cách êm tai, bình tĩnh nói xong.

Phan Dương bỗng nhiên nhớ tới, nhiều năm trước khi học tiểu học, một thiếu niên đưa hắn đến một góc, mặt không chút thay đổi giáo huấn hắn.

Anh ta cười rộ lên: “Xem ra mình thua không phải một chút, là thua ngay khi bắt đầu.”

Xuân Hỉ trầm mặc, kỳ thật cô muốn nói, tình yêu cùng thời gian không quan hệ, nếu người kia, trễ mới gặp được, thì cũng sẽ gần nhau cả đời.

Lúc tan học, Xuân Hỉ xuống lầu, gọi điện thoại cho Gia Lập, vừa thông, Gia Lập liền tiếp.

“Em tan học, anh ở đâu?”

“Ừm, em đi xuống đến nơi là có thể nhìn thấy anh.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ sững sốt, phóng mắt tìm kiếm Gia Lập, cô nhìn ở trong đám người nhốn nháo, thấy bóng dáng cao to của Gia Lập ở bên kia đường, anh đang tựa vào cửa xe, ánh mắt sáng ngời, thản nhiên mà cười nhìn cô.

Cô giống như một con chim nhỏ vui vẻ chạy đến chỗ anh, nhào vào trong lòng của anh, cười khanh khách.

Gia Lập hôn hôn cái trán trơn bóng của cô, “Đi thôi, về nhà.”

Trên xe, Xuân Hỉ lục lọi trong xe anh tìm Yakult uống một phát hết luôn, điện thoại của anh vang lên, người gọi điện là Tiểu Hàm, cô đoạt lấy giúp anh nghe.

“Gia Lập a, Lý Nghị Duy hẹn chúng ta buổi tối gặp mặt, cậu nhất định phải tới, tính để mặt mũi ình, thế nào?” Tiểu Hàm nói.

Lý Nghị Duy? Xuân Hỉ nghiêng đầu nghĩ nghĩ cái tên quen thuộc này.

“Gia Lập? Aizzz, nói nói đi!” Tiểu Hàm ở trong điện thoại kêu to .

“Lý Nghị Duy là ai?” Xuân Hỉ nhớ tới nam nhân lần trước gặp trong quán bar, thậm chí còn giúp cô gọi cho Gia Lập. Hiển nhiên Gia Lập, Tiểu Hàm và Lý Nghị Duy là quen biết, nhưng mà Xuân Hỉ chưa từng có nghe qua Gia Lập nhắc tới Lý Nghị Duy, Gia Lập còn có bí mật cô không biết, điều này làm cho cô rất khó chịu.

Điện thoại bên kia Tiểu Hàm ước chừng sững sốt vài giây sau đó mới phản ứng lại mình không có gọi nhầm điện thoại, bất đắc dĩ nói: “Xuân Hỉ đừng nháo, đem điện thoại cho Gia Lập.”

Xuân Hỉ mím mím môi, đem điện thoại đưa cho Gia Lập: “Tiểu Hàm tìm anh.”

Ai ngờ Gia Lập nhận điện thoại liền trực tiếp cúp. Xuân Hỉ sững sốt, phát hiện anh có chút tức giận: “Anh làm sao vậy?”

“Lái xe, không có tiện nhận điện thoại.” Gia Lập lúc nghe Xuân Hỉ nói ra cái tên Lý Nghị Duy là biết Tiểu Hàm tìm anh có chuyện gì, anh sẽ không gặp mặt với Lý Nghị Duy.

Im lặng trong chốc lát, điện thoại lại vang lên, vẫn là Tiểu Hàm gọi tới.

Lúc này Gia Lập trực tiếp ấn nút tắt điện thoại.

Xuân Hỉ nhìn hành động kỳ quái của anh, không khỏi mím môi trầm tư. Gia Lập nhìn cô một cái, tranh thủ gõ gõ đầu của cô: “Không cho phép suy nghĩ miên man.”

“Vậy nói cho em biết Lý Nghị Duy là ai!”

“Cũng không là ai cả.”

“...” Cô ở trong lòng đang tính toán nhỏ nhặt, anh không nói, thì cô sẽ đến hỏi Tiểu Hàm, hoặc là... Tự mình hỏi cái nam nhân kêu Lý Nghị Duy kia cũng biết a!

Về nhà, Cố ba Cố mẹ đi ra ngoài chơi mặt chược còn chưa trở về. Xuân Hỉ kêu ca đau thắt lưng, Gia Lập không để ý tới cô, ngồi ở trên sofa nhà cô xem tivi.

Cô chần ở trước mặt anh, cắn giận nói: “Em đau thắt lưng.”

Anh nhìn về phía cô: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Giúp em xoa xoa.”

Gia Lập hít một hơi đứng lên, xách cô đến trên giường của cô, chỉ lệnh: “Nằm úp sấp trên giường đi.”

Cô nghe lời nằm lên trên giường, đưa lưng về phía anh, nghiêng đầu nhìn anh, “Giúp em ắn một chút, chính là nơi cái đốt cuối kia, vừa nhứt lại vừa đau .”

Gia Lập bỏ lại một câu “Em chờ một chút” liền mở cửa đi ra ngoài, trong chốc lát, anh cầm trong tay không biết cái bình gì trở lại nói với Xuân Hỉ: “Vén quần áo lên.”

“Phải...phải phải cởi quần áo sao? Em chỉ là đau thắt lưng, không cần cởi quần áo chứ?” Xuân Hỉ lắp bắp, hai má dần dần phồng hồng.

“Vén áo để lộ eo ra, để anh xoa dầu cho em.” Gia Lập vô lực thở dài.

Xuân Hỉ bình tĩnh đại ngộ, vén áo lên, ngưỡng ngừng cười: “Anh không nói rõ a!”

Cô cảm giác được giường bỗng nhiên trầm xuống, Gia Lập tựa hồ khóa chân quỳ gối trên người cô, sau đó phần eo của cô đột nhiên có loại cảm giác ẩm ướt lạnh băng, cô nhin không được “ấm” một chút, điều này làm cho động tác trên tay Gia Lập dừng lại một chút, lập tức anh đem dầu xoa đều lên, bàn tay to rộng mạnh mẽ xoa bóp đối với mỗi huyết vị, thấp giọng nói: “Có phải nơi này hay không?”

Nói xong anh xoa bóp thật mạnh một chút, chọc Xuân Hỉ cười ha ha, xoay đến xoay đi: “Không nên không nên, ngứa chết em! Ừm ha ha ha, Gia Lập... Nhẹ chút, ai... Ừm... Đúng đúng, như vậy rất... ừm...”

Gia Lập thấy cô từ từ nhắm hai mắt cần môi nhú mảy, bộ dạng dường như rất thoải mái, tiếp tục động tác trên tay, Xuân Hỉ nhin không được thở dài: “Ai... Rất thư thái, ừm... A a, hơi chút dùng sức một chút... ừm...”

Tiếng rên nhỏ đứt quãng từ trong phòng ngủ rơi vào trong phòng khách, thời điểm Cố mẹ Cố ba về nhà liền nghe được thanh âm tiêu hồn như thế. Cố mẹ cả kinh, ôm ngực nhẹ tay nhẹ chân đi đến phòng Xuân Hỉ, liền thấy một màn như vậy__ Xuân Hỉ nằm ở trên giường, lộ ra phần eo, Gia Lập khóa gối ở trên người cô, bàn tay ở nơi cô lộ ra động tác có quy luật, ván giường kêu ken két, Xuân Hỉ ừm ừm ha ha.

Cố mẹ che miệng lại, kinh ngạc nói không nên lời.

Trong phòng khách, Cố mẹ Cố ba, Trình ba trình mẹ, bốn người mặt không chút thay đổi ngồi ở trên sofa, trước bàn trà, là Gia Lập nắm tay Xuân Hỉ, mặt không chút thay đổi.

“Nói rõ một chút hành vi của con hôm nay, con đang làm gì Xuân Hỉ? Thanh danh con gái nhà người ta đều bị con phá hư rồi!” Trình phụ có chút tàn khốc. Trình mẹ thật ra lại nở nụ cười, vỗ vỗ tay Cố mẹ, gật gật đầu, ánh mắt hai bà mẹ trao đổi một phen, vụng trộm cười cười. Mà Cố ba, từ đầu đến cuối đều là một bộ dáng buồn ngủ.

“Ba mẹ, cô chú, con cùng Xuân Hỉ đang kết giao, không có nói ọi người biết, là lỗi của con.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ cười cười: “Trình ba, người đứng mắng Gia Lập, là con không cho anh ấy nói, kỳ thật chúng con cũng không làm gì, anh ấy giúp con mát xa mà thôi, hướng hồ cho dù Gia Lập có làm cái gì với con cũng không quan hệ, bởi vì con nguyện ý.”

Tiếng nói vừa dứt, Gia Lập nhấp mím môi, dở khóc dở cười. Anh còn chưa có làm cái gì, đã bị cô nói giống như thật sự anh đã làm gì đó.

Trình mẹ ha ha cười rộ lên, “Mẹ đã nói mà, hai người các con thích hợp! Yêu đương thì cứ yêu đương, còn giấu diếm không cho chúng ta biết, chuyện này có cái gì a, mẹ đã thấy các con sớm muộn cũng ở cùng chỗ”.

Cố mẹ mặt mày hớn hở, vừa lòng gật đầu.

Trình ba bỗng nhiên mở miệng: “Một khi đã như vậy, thì kết hôn đi. Lão cố, nhà các ông không ý kiến gì chứ?”

Cố ba giật mình một cái ngồi ngay ngắn lại, ngáp, xua tay: “Không ý kiến không ý kiến, Gia Lập nhà các người tôi và mẹ đứa nhỏ đều thực vừa lòng.”

Từng câu từng chữ như vậy, song phương cha mẹ đã đem hôn sự quy định sẵn .

Xuân Hỉ giật mình há mồm, rống lên một tiếng: “Con không muốn!”

Gia Lập ngẩn ra, bàn tay nắm tay cô không tự giác nắm thật chặt.

Cô không chú ý tới, mà là làm nũng với mẹ già của cô: “Mẹ, con không muốn kết hôn sớm như vậy, con còn muốn ở cùng mẹ vài năm.”

Cô vốn nghĩ rằng bản năng của người mẹ có thể tràn ra, đau lòng cho cô một chút, ai ngờ mẹ già cô anh dũng nói: “Gả đi gả đi, con ở nhà gốc gác mẹ lại sợ phiền, hết ăn lại nằm, nên để cho Gia Lập từ từ quản giáo con.”

Xuân Hỉ biết miệng, nhìn về phía Gia Lập. Anh không phải rất không muốn kết hôn sao, anh khẳng định sẽ không đáp ứng. Cô quơ quơ cánh tay anh, nhỏ giọng nói: “Nói chuyện với mẹ a.”

Gia Lập nhìn cô một cái, nói: “Anh không ý kiến.”

“...” Xuân Hỉ nhất thời choáng váng.

Hôn sự dưới tình huống Xuân Hỉ cực lực phản đối vẫn bị quyết, sau đó, Xuân Hỉ kéo Gia Lập đến ban công, trao đổi, cô nói: “Anh choáng váng sao, kết hôn cái gì, anh không phải không muốn kết hôn sao!”

Gia Lập nói: “Xuân Hỉ, kết hôn với em không phải vấn đề thời gian, anh sớm hay muộn cũng sẽ lấy em, sớm muộn gì đều giống nhau, nếu bọn họ có nguyện vọng này, không bằng thỏa mãn bọn họ.”

Xuân Hỉ trong lúc nhất thời hết chỗ nói, cô nghĩ nghĩ nói: “Này này... Khi kết hôn anh sẽ không có tự do, mỗi ngày đều bị em làm phiền, anh nguyện ý?”

Anh cười: “Em không phải đã phiền anh hơn hai mươi năm qua sao, anh cũng không ghét bỏ em.”

“Cái này không giống nhau, trước kia là, anh không có trách nhiệm với em, về sau chính là cả đời, anh sẽ chăm sóc em.”

Anh nói nhỏ: “Không có trách nhiệm anh cũng không ghét bỏ em, có trách nhiệm anh sẽ càng tốt đối với em, cả đời không dài, chúng ta hãy quý trọng thật tốt.”

Cô ngây ngốc đứng ở kia, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt phấn nộn của cô, hai đôi mắt như viên bi nhìn anh.

Anh ôm cô vào lòng, cầm đưng ở đỉnh đầu của cô: “Tháng sau là ngày nghỉ mừng một tháng năm, anh xin nghỉ vài ngày, chúng ta đi du lịch đi.”

Cô vừa buồn bực vừa nói: “Anh nói, không được nuốt lời!”

“Không nuốt lời.”

Gia Lập nhìn về phía phương xa, chỉ có chính anh biết, chuyện này chính là trốn tránh. Trốn tránh Tiểu Hàm, trốn tránh Lý Nghị Duy.

34. Chương 34: Ngụy Thuyền Diễn Thời Gian (2)

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ thảo luận với Điền Nghiên muốn đi du lịch ChỉNam. Điền Nghiên hỏi: “Cậu cùng Trình Gia Lập cũng muốn đi Hạ Môn?”

Xuân Hỉ gật gật đầu; “Hạ Môn trừ bỏ đảo Cổ Lãng còn cái gì đẹp?”

“Rất nhiều a.”

“Rất nhiều là thế nào?”

“Ừm, mình nghĩ cậu có thể đi hết một lúc.”

“...” Xuân Hỉ phủ nhận, “Điền Nghiên, mình thực hoài nghi cậu có đã đi qua Hạ môn hay không...”

Điền Nghiên mắt lé: “Mình đi đã lâu rồi, đừng nói du lịch Chỉ nam, mà ngay cả cái lông đều chưa có. Dù sao các cậu không đi cùng đoàn, không cần nóng nảy, giống như đi nghỉ, mua cái bản đồ, muốn đi chỗ nào thì đi, không nhất định lúc nào cũng phải đi du lịch phong cảnh.”

Xuân Hỉ gật đầu: “Có đạo lý.”

“Hơn nữa nhiệm vụ lần này của cậu không chỉ có vui chơi súng sướng.” Điền Nghiên nói.

“?” Xuân Hỉ sửng sốt, không phải chơi đùa, còn có thể là cái gì?

Điền Nghiên cười cười, phun ra vài: “Hạ gục Trình Gia Lập!”

“Phốc...” Xuân Hỉ phun ra một ngụm nước, “Cậu gần đây có phải nhu cầu tình dục có vấn đề hay không a!”

Điền Nghiên không cho là đúng, cùng cô cẩn thận phân tích: “Cậu ngẫm lại đi, Trình Gia Lập được coi là thanh niên tài tuấn đi?”

Xuân Hỉ gật gật đầu.

“Bệnh viện bọn họ không ít nữ bác sĩ nữ y tá nữ bệnh nhân mơ ước anh ta đi?”

Xuân Hỉ gật đầu mãnh liệt: “Phòng bọn họ còn có một người! Được coi là đại mỹ nữ!”

Điền Nghiên đến đây dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Trình Gia Lập đã 30 tuổi đi? Nam nhân tuổi này, ở phương diện kia đang tràn đầy, cậu xem anh ta chưa kết giao qua bạn gái, thời điểm dục hỏa đốt người, muốn giải quyết như thế nào?”

Xuân Hỉ che lại môi, không khỏi giật mình: “Tùy tiện tìm một người?”

Điền Nghiên liếc mắt: “Cậu cảm thấy Trình Gia Lập sẽ làm như vậy? Cậu ngốc a! Trình Gia Lập khẳng định là..... Tự giải quyết. Cậu có biết như vậy đối với thân thể nam nhân thật sự không tốt, hiện tại cậu là bạn gái anh ta, còn có nghĩa vụ giúp anh ta giải quyết phương diện khó khăn này.”

“Hoá ra mình chính là công cụ cho anh ấy phát dục?”

“Cậu đúng có nói khó nghe như vậy! Quan trọng nhất là, làm cho Trình Gia Lập thích thân thể của cậu, muốn cậu, khẳng định sẽ phụ trách đối với cậu, như vậy đời này anh ta sẽ không thoát khỏi năm ngón tay của cậu!” Bàn tay Điền Nghiên nắm chặt, cười gian.

Xuân Hỉ trong đầu vẫn xoay quanh câu nói “Thích thân thể của cậu”, hai má phỉm hồng. Cô ở cùng một chỗ với Gia Lập cũng không bao lâu, nhiều nhất cũng chỉ là ngủ đơn thuần, cô cũng chưa từng để ý qua cách nghĩ của anh, chỉ cùng anh hôn môi, ôm, cô cũng đã thực thỏa mãn, thực khẩn trương.

“Không nên không nên, Gia Lập khẳng định sẽ không nguyện ý, anh ấy rất đúng đắn.” Xuân Hỉ xua tay.

Điền Nghiên xuy một tiếng, “Mình cá cược với cậu, nam nhân trên giường đều giống nhau, cậu cứ xuất ra các kiểu kỹ năng tiến hành sắc dụ, anh ta tuyệt đối thần phục! Có tin hay là không?”

Xuân Hỉ mím môi nghĩ nghĩ, nói: “Kỳ thật, cho dù chuyện kia không phát sinh, Gia Lập cũng sẽ phụ trách với mình, mình lại không vội mà kết hôn.”

Điền Nghiên hoàn toàn hết chỗ nói rồi: “Mình nói nha nhóc con, cuộc sống của cậu sao lại không có tình thú như vậy? Cậu cùng Trình Gia Lập đều đã hơn hai mươi năm quen biết, không cần phải hiểu biết nhau, hai người các cậu trên giường, không phải chuyện tình nước chảy thành sông sao!”

“Thực nhìn không ra nha Tiểu Nghiên, thì ra cậu là một sắc nữ nha!” Xuân Hỉ chỉ ngón tay, cho dù cô có tâm này, cũng không có can đảm làm đâu!

“Hỏi thể gian tình là gì, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Cậu hãy nắm chắc cơ hội tốt lần này, cưỡng anh ta, thể hiện sức mạnh của cậu, như vậy về sau anh ta cũng không dám khi dễ cậu a, đối với cậu nói gì nghe vậy.”

Xuân Hỉ cắn môi, gật đầu, “Uhm, mình cũng nên cường một chút. Được rồi, mình hung hăng với anh ấy một chút là được rồi, cho dù tấn công cái gì, vẫn nên xem tiểu thuyết ngôn tình đi.”

“ ... ”

.....

Tất cả trình tự du lịch đều có Gia Lập phụ trách, Xuân Hỉ chỉ làm một việc, đó là đặt khách sạn. Nói là khách sạn, kỳ thật cũng chính là khu biệt thự của dân ở đảo Cổ Lãng, Xuân Hỉ cảm thấy rất có hương vị gia đình, vì thế liền đặt một gian tiêu chuẩn.

Trước ngày xuất phát, Gia Lập đến nhà Xuân Hỉ giúp cô sắp xếp hành lý.

“Đồ đạc không nhiều lắm, chúng ta sắp xếp trong một vali là được rồi.” Gia Lập nói.

“Dạ.” Xuân Hỉ không tập trung trả lời anh, ánh mắt vẫn bồi hồi ở trên khuôn mặt tuần lãng, trong đầu nhớ tới những lời của Điền Nghiên.

Gia Lập buồn cười đưa tay nhéo nhéo mặt của cô: “Anh nhìn đẹp mắt như vậy sao?”

Xuân Hỉ gật đầu thật mạnh.

“Đừng náo loạn, đem những đồ em muốn mang theo ra, chúng ta nhanh một chút, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi.”

Sắp xếp xong, Gia Lập ở lại uống bát canh ngọt mới đi, Cổ mẹ dặn nói: “Xuân Hỉ nhà chúng ta luôn mơ hồ, con cố gắng chăm sóc nó a, đừng để nó lạc mất.”

Gia Lập thấy Xuân Hỉ bất mãn trừng mắt, cười cười, nói: “Mẹ cứ yên tâm.”

Ngày hôm sau, qua hai lần chuyển máy bay hai người mới đến Hạ Môn. Bọn họ gọi xe đi đến bến tàu ở đảo Cổ Lãng, trực tiếp lên tàu thủy. Sau hơn hai mươi phút, bọn họ liền bước lên đảo nhỏ xinh đẹp này.

Có thể thấy được những toà nhà kiến trúc màu đỏ xung quanh, khắc dấu vết của thời đại, có biển làm chỗ dựa vững chắc, gió biển từng trận đánh úp lại, tới một chút tinh ngọt, phong cảnh rất đẹp.

Bọn họ tìm một chiếc xe điện, chạy thẳng đến khu dân túc.

Dân túc giấu ở trong ngõ nhỏ uốn lượn ngoằn ngoèo, đối diện là một cửa hàng tạp hoá nhỏ, mọi đồ dùng hàng ngày đều có, mọi nơi im ắng, hoàn cảnh thực sự không tồi. Dân túc vốn là biệt thự của thời kì dân quốc, cửa đá màu xám, từng cầu thang đá hướng lên trên, thoáng ngáng đầu, có thể thấy được nhà lầu ba tầng khuất ở trong cây cối.

Bọn họ dọc theo cầu thang đi đến cuối, đó là cửa chính của biệt thự. Vào cửa chính, là đại sảnh rộng lớn, đối diện cửa chính là ảnh chụp một ông cụ đang mặc quân phục ở trên tường, bát nhang hương khói đồ cúng đang đặt trên bàn thờ.

Theo sau, từ phía bên trái đại sảnh là hành lang gấp khúc đang có một bà lão đi ra, ước chừng khoảng sáu mươi tuổi, cười tủm tỉm hỏi: “Đến dừng chân sao?”

Xuân Hỉ gật đầu: “Mấy ngày hôm trước cháu có lên mạng đặt phòng rồi, đây là phiếu đặt ạ.”

Bà lão cầm cái kính đeo ở trên cổ nhìn nhìn phiếu đặt, “ A, là gian tiêu chuẩn, đến đến, theo tôi đi lên phòng.”

Gia Lập cùng Xuân Hỉ đi theo bà lão từ hành lang gấp khúc đến lầu cuối, hành lang có chút tối, ảm ảm có mùi mốc.

Đi vào lầu hai, bà lão lấy từ trong thất lưng ra một chùm chìa khoá, lấy ra hai cái chìa khoá ở giữa cho Gia Lập, một cái khác bà giữ lấy. Mở cửa, bà lão nói: “Gian tiêu chuẩn không có toilet, gian ở cuối chính là phòng tắm, nam nữ dùng chung.”

Xuân Hỉ vừa tiến đến, mắt liền choáng váng, cô kinh ngạc nói: “Vì sao chỉ có một cái giường, không phải... gian tiêu chuẩn sao?”

Bà lão có chút mộng: “Là gian tiêu chuẩn a, gian tiêu chuẩn không phải chỉ có một cái giường. Đúng hay không, phòng xa hoa này của chúng ta cũng chỉ có một cái giường.”

“...” Xuân Hỉ không hiểu được, nào có dân túc như vậy? Chẳng lẽ vốn không có hai giường một phòng?

Bà lão nhìn ra Xuân Hỉ nghi hoặc, ha ha cười rộ lên: “Cô dâu mới còn phân giường làm gì a, nơi này của tôi chuyên môn để cho vợ chồng hưởng tuần trăng mật, cho nên đều chỉ có một cái giường, lúc đặt phòng cô không biết?”

Gia Lập thả hành lý, cười nói: “Chúng con thực sự vừa lòng, phiền toái bà rồi.”

Bà lão gật gật đầu: “Vậy hai người ở lại đi, có vấn đề gì tìm cháu ta, nó ở lầu một phòng đầu tiên.”

Tiến bà lão đi, trong phòng liền thừa lại hai người bọn họ.

“Nghỉ ngơi một chút, chốc nữa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.” Thời gian đã là chạng vạng, Gia Lập đặt hành lý thật tốt, cầm khăn mặt ướt nhẹ vắt khô sau đó đưa cho Xuân Hỉ lau mặt.

“Thực xin lỗi, em phạm sai lầm.” Xuân Hỉ than thở.

Gia Lập lại vừa bực mình vừa buồn cười: “Được rồi, không phải sai lầm gì lớn, một giường thì một giường.”

Xuân Hỉ thấy anh không tức giận, vì thế gật gật đầu: “Đúng vậy, cũng không phải chưa ngủ qua!”

Kết quả là bị Gia Lập trừng mắt.

Xuân Hỉ vắt ngang trên giường đôi thật to, nằm trong chốc lát. Gia Lập đứng ở bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Vách tường ở biệt thự cây cối tươi tốt uốn lượn tới cửa sổ, trước mắt đều là cây cối xanh biếc đỏ tươi, dưới lầu đó là ngõ nhỏ, có du khách đi đến tận đây chụp ảnh lưu niệm.

Sắc trời dần tối, trên đảo thời tiết lạnh dần, Gia Lập để cho Xuân Hỉ mặc áo len hở cổ, dẫn cô đi ra ngoài.

Đảo nhỏ không lớn, bọn họ mua bán đồ, rất nhanh, liền tìm được một loạt nhà hàng ở bờ biển. Bọn họ chọn một nhà hàng vị trí không tồi, gọi một chút hải sản cùng đồ uống, dưới yêu cầu mãnh liệt của Xuân Hỉ, Gia Lập đành phải gọi thêm mấy chai bia.

Đi đường vất vả, Xuân Hỉ vui đầu vào ăn, Gia Lập lột tôm cho cô, một con lại một con, cô ăn thật kinh người.

Ước chừng cơm đã ăn no, Xuân Hỉ ngáp một cái, choáng váng hồ hồ nói: “Buồn ngủ quá, muốn đi ngủ.”

Gia Lập cầm tay cô: “Không đi dạo?”

Xuân Hỉ hai má đỏ bừng lắc đầu: “Ngày mai lại đi dạo, em mệt quá.”

Gia Lập nắm tay cô, dọc theo bờ biển trở về dân túc. Xuân Hỉ tắm rửa xong liền miễn cưỡng nằm ở trên giường, ôm chăn, thoải mái cực kỳ. Mùi rượu còn chưa hết, đầu cô thực sự choáng váng.

Đợi cho thời điểm Gia Lập tắm rửa xong trở về phòng, cô còn chưa ngủ.

Gia Lập tắt đèn đi, để lại cái đèn nhỏ ở đầu giường, mở tivi, ngồi trên giường nghiêng đầu nhìn cô, sờ sờ cái trán của cô, hỏi: “Tại sao còn chưa ngủ?”

Xuân Hỉ đưa tay ôm lấy thắt lưng của anh, ngứa đầu híp mắt, rõ ràng có chút say, cô hút hấp cái mũi, bỗng nhiên liền nói ra một câu: “Gia Lập, anh có nghĩ muốn em?”

Gia Lập ngẩn ra, không để ý cô, ánh mắt chuyển hướng TV.

Từ ban nãy, trong đầu Xuân Hỉ liền vẫn xoay quanh những lời xúi giục của Điền Nghiên, có lẽ là do rượu, cô bất chấp tất cả, cái gì cũng đều dám nói.

Xuân Hỉ thấy anh không phản ứng, đột nhiên đứng lên, ngồi trên đùi của anh, đối mặt với anh, khiêu cảm của anh, để sát vào, lặp lại: “Gia Lập, anh có nghĩ muốn em?”

Gia Lập bắt được tay cô, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, nói: “Không ngủ được thì đi xuống chạy bộ.”

Xuân Hỉ cắn môi, hai tròng mắt rung động, cúi người hôn trên môi Gia Lập, sau đó đi vào hai má của anh, vành tai, cằm, hầu kết, từ trong ngực một đường đi xuống, ngón tay cũng tham lam tiến vào trong áo ngủ mỏng manh của anh mà làm càn.

Gia Lập toàn thân cứng đờ, ngăn cô lại, thanh âm có chút khàn khàn: “Em học của ai?”

Xuân Hỉ mờ mịt: “Em tự do phát huy a.”

Anh tách Xuân Hỉ đang dính ở trên người mình xuống giường nói: “Ngủ nhanh lên, không biết ai vừa rồi vẫn kêu mệt.”

Xuân Hỉ đi theo anh xuống giường: “Anh đi đâu vậy?”

Anh không để ý đến cô, đi giày vào ra ngoài, Xuân Hỉ tay mắt lạnh lẽo ôm lấy thắt lưng của anh: “Không được nhúc nhích!” Tay nhỏ bé lại một lần nữa tiến vào áo ngủ của anh.

Gia Lập bắt đầu xoay người nhìn cô, “Em có biết mình đang làm cái gì hay không?”

Xuân Hỉ kiên định gạt đầu, “Tiến hành sắc dụ đối với anh!”

“Hậu quả là gì hình như em không hiểu lắm?”

Cô vẫn gạt đầu: “Về sau em chính là người của anh, không đúng! Anh sẽ là người của em, cắm ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ.”

Gia Lập bỗng nhiên cười rộ lên, “Chờ em tỉnh rượu thì hãy nói đến chuyện này, đi ngủ đi!”

Cô nghiêng đầu: “Anh đúng là đối với thân thể em không hề có phản ứng? Dáng người của em cũng không phải khó coi đến vậy a.” Cô cầm tay của anh, đặt ở trên bộ ngực của mình, nhíu mày cắn môi: “Có phản ứng không?”

Gia Lập hoàn toàn bị cô làm cho điên rồi, ôm lấy dưới chân cô quăng đến trên giường, nằm ở trên người cô nhìn xuống, “Có ngủ hay không đây?”

Cô thật cao hứng nhìn anh: “Muốn ngủ cùng anh.”

“Xuân Hỉ, em sẽ không hối hận?”

Cô lắc đầu: “Không hối hận, sớm hay muộn đều phải đưa cho anh thôi, anh không biết trong này rất lãng mạn sao? Có bao nhiêu kỷ niệm ...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Gia Lập hôn. Hơi thở hỗn loạn của anh, dán lên thân thể của cô giống như hỏa diễm thiêu đốt. Cô bị hôn đến không thở được, lồng ngực phập phồng kịch liệt, như thế nào cũng không chịu buông hai tay đang ôm lấy Gia Lập ra.

Cô từ từ nhắm hai mắt, tùy ý anh bài bố. Thẳng đến khi trước ngực chợt lạnh, cô mới biết được sẽ bị anh ăn sạch sẽ. Gia Lập ẩm ướt nóng hôn lần lượt toàn thân của cô, cô thoải mái rên lên tiếng, chảy ra mồ hôi tinh mịn.

Gia Lập bắt được tay cô, hôn ngón tay của cô, thấp giọng nói: “Nếu sợ chúng ta liền dừng lại.”

Cô lắc đầu, xoay thắt lưng: “Anh cứ tiếp tục, em... em có chút khó chịu.”

Anh cúi đầu buồn cười, tách chân của cô ra, ngón tay chậm rãi dò xét đi vào, đợi đến khi cô thích ứng, mới thật cẩn thận vùi vào thân thể của cô.

Quả nhiên, Xuân Hỉ rút lui lại, thân mình có chút phát run, nhưng mà cô vẫn mở mắt ra, kiên định nói: “Em không sợ, thật sự không sợ.”

Nói xong, ôm lấy cổ Gia Lập hôn vào môi của anh.

Tay của anh cầm lấy mặt cô, động tác ở lưng đã nhẹ không thể nhẹ hơn, rất chậm rất chậm lấp chỗ trống trong cô, toàn thân buộc chặt, thẳng đến mức tận cùng, anh mới chậm rãi thở ra một hơi.

Toàn bộ quá trình, Xuân Hỉ cũng không có cảm giác được cái loại “Xé rách đau đớn” giống như lời người khác nói, đau là có một chút, nhưng lại càng nhiều hưởng thụ. Gia Lập thực sự ôn nhu, thực sự chuyên chú, mỗi bộ phận mỗi giây đều là nhìn chăm chú vào cô, quan sát biểu tình của cô, chỉ cần cô có điểm không khỏe, anh đều dừng lại.

Xuân Hỉ cầm lấy cánh tay của anh, trong chốc lát khóc, trong chốc lát cười, thân mình xoay không ngừng.

Gia Lập bỗng nhiên dừng lại, che lại miệng của cô, nói: “Xuân Hỉ, có thể nói nhỏ hay không? Nơi này hiệu quả cách âm không tốt, chẳng lẽ em muốn cho toàn thế giới đều biết chúng ta đang làm chuyện này?”

Xuân Hỉ ánh mắt ướt sũng, toàn thân đều là mồ hôi, vô lực nói: “Được được, em không kêu, anh tiếp tục tiếp tục.”

Gia Lập bắt đầu cười rộ lên, ôm lấy cô, lại bắt đầu luật động nổi lên.

Xuân Hỉ cắn miệng, nhịn xuống xúc động muốn kêu to, ngược lại biến thành đổ mồ hôi toàn thân, mày nhăn lại, miệng bị cô cắn đỏ bầm. Không biết làm sao khi anh dừng tới, toàn thân cô bỗng nhiên run rẩy một chút, cô hoang mang nhìn anh, ai ngờ Gia Lập ý xấu hướng thẳng nơi kia về phía trước, để cô ở trong ngực anh, khó nhịn lắc đầu: “Không cần... Gia Lập, em không cần...”

Anh cầm tay cô, hôn hôn môi của cô: “Nha đầu ngọc...”

Cuối cùng, cô vẫn nhịn không được kêu ra tiếng, thân thể căng thẳng, móng tay bấm vào da của anh, miệng lung tung kêu to: “Gia Lập... Em khó chịu...Em không cần... Ừm...”

Thẳng đến cao trào, Xuân Hỉ vẫn không ngừng run rẩy thở dài, nhanh chóng ôm chặt anh, nơi bí ẩn đều là nóng bỏng.

Anh còn ở trong thân thể của cô, giống như lưu luyến, giống như quần quýt si mê nhẹ nhàng vuốt ve cô, mặt chôn ở bên gáy của cô.

Xuân Hỉ bỗng nhiên hô lên một tiếng: “Gia Lập, em có thể mang thai hay không?”

Gia Lập ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô chớp chớp ánh mắt, có chút kinh hoàng.

“Có lẽ...” Anh nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Bộ dạng cô như sắp khóc.

Anh cười rộ lên: “Không làm sao, mang thai thì chúng ta liền kết hôn, sau đó sinh hạ đứa nhỏ, đơn giản như vậy.”

35. Chương 35: Yêu Ở Đảo Cổ Lãng

Edit: gau5555

Beta: meott

Buổi sáng hôm sau, Xuân Hỉ bởi vì đêm trước vận động kịch liệt, làm cho toàn thân không khỏe, không xuống giường được, bắt luận Gia Lập dùng biện pháp gì đỡ cô ra ngoài ăn cơm, cô oán hận nhìn anh với ánh mắt trách móc: “Anh xuống tay thực ngoan độc!”

Gia Lập hiếm khi có được tâm tình tốt, nói đùa với cô, nói: “Hình như là em bá vương thượng cung (ý nói cường gian) trước chứ?”

Vì thế Xuân Hỉ liền vô cùng xấu hổ tiến vào ổ chăn, sống chết không chịu đi ra. Chưa ăn qua thịt heo cũng đã thấy heo chạy đi, nghĩ lại đủ loại hành động cô làm hôm qua, đã không thể dùng từ ngữ nào biểu đạt, cô đã tự động tới gần như Diên Nghiên nói, tự động xếp vào ngành sản xuất sắc nữ.

Quả nhiên say rượu là không được.

Gia Lập kéo cô từ trong chăn ra, vỗ vỗ mông của cô, nói: “Cùng lắm thì hôm nay chúng ta không đi chỗ nào, ở trong này ngây ngốc một ngày, nhưng mà cơm thì sao, chẳng lẽ muốn anh mua về cho em?”

Cô cười hắc hắc, gạt đầu mạnh, ủy khuất nói: “Anh không phải em, anh không biết em hiện tại có bao nhiêu thống khổ. Cần bản là... không đi được, khó chịu, so với khó chịu còn khó chịu hơn.”

Đêm qua kích tình, mặc dù anh đã thật cẩn thận, nhưng mà vẫn không thể tránh được sau lần đầu tiên cô sẽ không khỏe.

“Vậy rời giường đánh răng rửa mặt, anh đi mua điểm tâm về.” Anh hôn hôn hai má của cô.

Đợi cho đến khi Gia Lập trở về, Xuân Hỉ cũng không có ở trong phòng. Anh tìm một vòng, đứng ở trên hành lang nhìn xuống, phát hiện cô đang ngồi xổm ở cạnh bồn hoa trong sân, chơi đùa với con chó nhỏ. Cô nghiêng đầu, một bàn tay ôm chân, một bàn tay nắm nắm móng vuốt con chó nhỏ, sờ sờ đầu con chó nhỏ, đùa rất vui vẻ. Ánh mặt trời mới lên, ấm áp dừng ở trên đầu vai của cô, chiếu ánh sáng yếu ớt lên hai má trắng nõn tinh tế như ngọc, bóng loáng, mang theo một chút đỏ ửng, cô cười khê mà lại đáng yêu.

Anh gọi một tiếng: “Xuân Hỉ.”

Cô nghe thấy ngẩng đầu nhìn, nhếch miệng cười với anh, lại cúi đầu nói gì đó với con chó nhỏ, sau đó vỗ vỗ đầu nó, đứng dậy, lên lầu, thấy anh vẫn ở hành lang chờ cô, cười rất vui vẻ.

“Anh mua cái gì a?” Xuân Hỉ hỏi.

Gia Lập đóng cửa lại, bỗng nhiên nắm cổ tay cô, đem cô để lên trên cửa, cúi đầu hôn môi cô, hôn tới kịch liệt, thẳng đến khi hai người đều thở hồng hộc. Cô có chút mờ mịt nhìn anh, ai ngờ anh chỉ nói: “Mua cháo gà.”

“A...”

Xuân Hỉ ở trong phòng lười biếng đến giữa trưa, từ cửa sổ nhìn xuống, không hề thiếu du khách đi qua, tiếng hoan hô, tiếng cười cả vùng. Tính ham chơi của cô rất cuộc không kiềm chế nổi, thay đổi quần áo, lôi Gia Lập đang tựa vào trên giường đọc sách đứng lên, ồn ào muốn đi chơi.

Hai người gần như là không dùng đến bản đồ, đi đến chỗ nào thì tính chỗ đấy, nhìn thấy nơi nào phong cảnh đẹp một chút, bọn họ liền dừng lại chụp ảnh.

Thời điểm cơm trưa, Gia Lập cùng Xuân Hỉ gặp được một đôi vợ chồng tân hôn, sau khi nói chuyện một lát mới biết được, thì ra hai vợ chồng kia cùng ở dân tộc giống bọn họ, hơn nữa càng khéo là, bọn họ cũng đều là người thành phố B. Sau cơm trưa, bốn người quyết định kết bạn đồng hành, đi thăm “Núi Nhật Quang” nổi danh một cái.

Vừa đi, chú rể mới vừa nói: “Núi Nhật quang là nơi cao nhất ở đảo Cổ Lăng, có thể từ đó nhìn phong cảnh trên đảo không sót thứ gì, tầm nhìn rộng lớn. Bây giờ đi lên núi, sau đó đi cáp treo xuống dưới, cảm giác thực sự không tồi.”

Xuân Hỉ tán thưởng: “Anh làm sao mà biết? Anh đã từng tới nơi này?”

Anh chồng gật đầu, cười thân thiện với Xuân Hỉ: “Tôi ở nơi này đã gặp cô ấy, cô ấy khi đó đang đọc sách, thời điểm đi chơi ở trên đảo bị rơi mất túi, tôi nhặt được, sau đó liền quen biết với cô ấy.”

Xuân Hỉ theo ánh mắt ‘tân lang’ nhìn về cô gái đang tự chụp cảnh vật ở phía trước, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc tươi cười, không khỏi cũng muốn cười theo.

Cô nghiêng đầu nhìn Gia Lập, lại phát hiện không thấy anh, quay đầu đi tìm, thì ra anh đi chậm, đang gọi điện thoại, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Chú rể cũng nhìn theo cô, cười hỏi: “Cô với ông xã của mình quen nhau như thế nào?”

Xuân Hỉ sửng sốt, cũng không phủ nhận Gia Lập không phải ông xã của mình mà chỉ là bạn trai, cô mỉm cười, nói: “Từ khi tôi bắt đầu có trí nhớ, anh ấy đã ở ngay trong cuộc sống của tôi, cùng tôi lớn lên, dạy tôi rất nhiều điều, tôi thực sự đã ỷ lại anh ấy.”

Chú rể hiểu rõ gật gật đầu, “A, thanh mai trúc mã.”

Cô dâu ở phía trước thấy ông xã đang cùng Xuân Hỉ vừa nói vừa cười, đã chạy tới ôm lấy cánh tay chú rể, chỉ chỉ Gia Lập nói: “Ông xã của cô ở đâu, cô sao lại có thể bỏ anh ta một mình?”

Xuân Hỉ cũng không tức giận cô dâu ra uy, nhưng lại ra vẻ thần bí nói với cô dâu: “Ông xã của cô rất tuần tú a, rất thú vị, nhưng tôi cảm thấy ông xã nhà tôi còn đẹp hơn.”

Cô dâu gờ gờ nắm đấm về phía Xuân Hỉ, Xuân Hỉ cười ha ha lên.

Vợ chồng hai tay nắm lại đi về phía trước, Xuân Hỉ chờ Gia Lập theo kịp. Cô hình như nghe thấy Gia Lập đang trách cứ trong điện thoại: “Mình cũng không phải đáng cứu thế, tự giải quyết cho tốt.”

Gia Lập thần nhiên chống lại ánh mắt điều tra của cô, dừng lại một chút, nhưng vẫn chưa né tránh, anh ngắt điện thoại, bàn tay nắm tay cô đi lên núi.

Xuân Hỉ vẫn chưa hỏi, hếch cằm chỉ chỉ chú rể phía trước, nói: “Có phải rất tuần tú hay không? Rất thú vị a, em thích nhất đàn ông như vậy.”

Gia Lập thở dài: “Vậy cũng không có biện pháp.”

“Cái gì?” Xuân Hỉ không hiểu ý tứ của anh.

“Thực sự đáng tiếc, đời này hình như em cũng chỉ có thể theo anh.” Gia Lập cười.

Xuân Hỉ giật mình, ngực hơi hơi có chút đau đớn, giãn ra rồi lại co vào, thu hoạch được ngọt ngào thật lớn. Cô ôm ngực, hít vào một hơi.

Thấy cô đè lại ngực nhú mào, anh bỗng nhiên khấn trương lên: “Làm sao vậy?”

Cô lắc đầu, “Không làm sao, em không đi được, xương sống thắt lưng, nơi đó... Còn có chút đau.”

Gia Lập thần sắc xấu hổ, mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, ngồi xổm xuống: “Ngồi lên.”

Xuân Hỉ rất tự giác ngồi lên lưng của anh, ôm cổ của anh, hôn ở bên tai anh, hoan hô: “Gia Lập là nam nhân tốt nhất thế giới! Nam nhân tốt nhất thế giới là Gia Lập của tôi!”

Gia Lập bật cười, cô dâu phía trước cũng quay đầu nhìn bọn họ, không cam lòng yếu thế, kiên trì kêu chú rể công cô lên núi.

Bốn người đi đến đỉnh của núi Nhật Quang, những tảng đá thật lớn sắp xếp theo hàng, có chút đồ sộ. Bọn họ nhìn lên trời cao, cảm giác cách bầu trời càng gần, đám mây thổi qua, bị từng trận gió bám theo.

Gia Lập giúp đỡ Xuân Hỉ, đứng ở trên một tảng đá, nhìn ra phong cảnh dưới núi, Bờ cát trên bờ biển, nhiều đợt sóng ào lên, nhiều công trình kiến trúc thời dân quốc, kiểu dáng theo kiến trúc Tây Âu hoặc rất có khí thế sắp xếp viên quanh đảo, hoặc những ngôi nhà được núi rừng che giấu ngẫu nhiên lộ ra những điểm đỏ.

Gió biển quất vào mặt, vui vẻ thoải mái.

Bốn người chụp không ít ảnh lưu niệm, ở trên đỉnh núi đi một vòng chung quanh mới đi cáp treo đi xuống. Bọn họ từ trên cao từng chút một từng chút một đi xuống, cảnh sắc từng chút từng chút tới gần trước mắt.

.....

Sau thời gian một ngày, bọn họ đã dạo chơi được nửa đảo, Xuân Hỉ rất thích hình thức nghỉ phép du lịch như vậy, không vội không nóng nảy, tâm tình hưởng thụ cảnh đẹp.

Buổi tối tắm rửa xong, Xuân Hỉ nằm lên trên giường xem tivi, Gia Lập giúp cô mát xa thắt lưng.

“Về sau tận lực rèn luyện thật nhiều, thời gian ngồi làm việc ở bàn lâu, khi không có việc gì làm có thể đứng lên đi lại, như vậy xương sống thắt lưng cũng không đau.” Gia Lập nói.

Xuân Hỉ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, thoải mái nhanh chóng muốn ngủ.

Cách vách bỗng nhiên truyền đến tiếng nữ nhân cười, là cô dâu ban ngày đi cùng. Hai vợ chồng hoá ra ở sát vách bọn họ, so với bọn họ ở sớm hơn một ngày.

Xuân Hỉ mới đầu không có chú ý tới, sau đó, cách vách truyền đến thanh âm rên rỉ đứt quãng của nữ nhân cùng với tiếng ván giường kêu ken két. Xuân Hỉ lập tức phản ứng lại đây biết hai người cách vách đang làm cái gì, cô quay lưng sang, nhìn Gia Lập, thần thần bí bí hỏi: “Nghe thấy được không?”

Gia Lập gõ cô một cái: “Em thật nhàm chán!”

Cô kêu gào, ồn ào: “Anh mới thật chậm chán! Em là muốn nói, cách âm của nhà trọ này hiệu quả không phải kém bình thường, anh nói, chúng ta ngày hôm qua... em... Cái kia, bọn họ có phải cũng có thể nghe thấy hay không a?”

“...” Gia Lập không để ý tới cô, dựa vào đầu giường tiếp tục đọc sách.

Xuân Hỉ trầm mặc trong chốc lát, có vẻ thanh âm bên cạnh càng thêm ái muội cùng tiêu hồn.

Cô bỗng nhiên nói: “Vì sao người ta kêu nghe hay như vậy, mà em kêu giống như giết heo?”

Gia Lập thật sự không nói gì, bỏ sách xuống, buồn cười nhìn cô: “Có người nói như vậy sao.”

Xuân Hỉ không cho là đúng, nằm tiến vào trong lòng của anh nói: “Em đã hiểu, lần đầu tiên thôi, khẳng định không có kinh nghiệm, về sau luyện tập nhiều một chút khẳng định sẽ kêu dễ nghe. Gia Lập, nam nhân có phải đặc biệt thích nữ nhân kêu như vậy hay không a?”

Biểu tình của Gia Lập trở nên thâm thúy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Xuân Hỉ, có bối cảnh cách vách phụ trợ, không khí hiện nay trở nên rất ái muội.

Cô mặt đỏ lên, trốn vào ổ chăn, kêu lên: “Hôm nay không được! Nô tì thân thể còn bệnh, Hoàng Thượng lần khác lại đến bắt thiếp thị tẩm đi!”

Gia Lập sững sốt, ôm cô thoải mái cười rộ lên, lời cô từ trong chăn ra, hôn cô thật sâu một hồi lâu, sau đó tắt đèn, nói: “Ngủ đi.”

Trong mộng, là khuôn mặt tươi cười của Xuân Hỉ bất đồng cảnh với cảnh tượng. Anh càng ngày càng thích hôn cô, môi của cô so với mật đường còn ngọt hơn, làn da so với trẻ con còn mềm mại hơn, anh thích cô ngây ngốc đáp lại, thích cô cắn cắn giống như mèo, càng thích nhìn cô bị anh ôm trong lòng ngực, được nhìn bởi ánh mắt say đắm cùng với gương mặt đỏ hồng.

36. Chương 36: Chưa Từng Chán Ghét Em

Edit: gau5555

Beta: meott

Bọn họ ở đảo Cổ Lãng nhàn nhã chơi ba ngày, ngày thứ tư, bọn họ ngồi lên tàu quay trở lại nội thành, đi đến khu trung tâm, chùa Nam Phổ Đà, cùng với đại học Hạ Môn nổi tiếng.

Buổi tối, Xuân Hỉ còn muốn đi dạo, Gia Lập lại không đồng ý.

Anh nói: “Nếu không quay về sẽ không còn tàu” .

Xuân Hỉ đành phải buông tha cho cảnh đêm xinh đẹp, ngồi lên tàu trở về đảo Cổ Lãng.

“Vì sao lúc ấy không đặt khách sạn trong thành phố? Như vậy đi tới đi lui đảo Cổ Lãng không phải càng phiền toái sao.” Gia Lập hỏi.

Ban đêm ở đảo Cổ Lãng rất đặc sắc, ánh sáng màu đỏ, làm cho kiến trúc càng thêm thần bí.

“Bởi vì nơi này xinh đẹp a! Nếu cho để cho em có cơ hội xuyên qua một lần, em nhất định sẽ đến đảo Cổ Lãng thời kì dân quốc, anh không biết là nơi này giống như rất xưa, là nơi quan trọng cần đi qua sao?” Xuân Hỉ cười nói, cô lại cảm thấy, chỗ này đã từng xảy ra chiến tranh khốc liệt, sẽ trình diễn rất nhiều sinh ly tử biệt cảm động, của giới quân phiệt thần bí, cùng với những cô gái xinh đẹp, đủ để cho người ảo tưởng.

Từng cô gái đều yêu trong ảo tưởng, đều chờ mong tình yêu của mình sẽ phát sinh ở một nơi lãng mạn. Cùng người trong lòng, cùng nhau hướng về một nơi, cũng là giấc mộng của mọi cô gái.

Gia Lập dường như không hiểu lô-gíc của con gái, nhưng vì cô thích, vậy là được rồi.

Thời điểm trở lại dân túc tắm rửa, điện thoại Gia Lập đột nhiên vang lên, Xuân Hỉ cầm di động gõ vài tiếng vào trong cửa toilet, hô: “Gia Lập, anh có điện thoại!”

Gia Lập đứng ở bên trong lên tiếng: “Em giúp anh nhận đi.”

“Alo, xin chào, Trình Gia Lập đang tắm, không tiện để nhận điện thoại, nếu không đợi lát sau gọi lại.” Xuân Hỉ nói.

Điện thoại đầu bên kia không có thanh âm, Xuân Hỉ còn nói: “Nếu anh có chuyện gì quan trọng, tôi hiện tại có thể giúp anh chuyển lời.”

“Là tôi, Tiền Vi San.”

Xuân Hỉ ngần ra, nhất thời không có kiên nhẫn, hỏi cho có lệ: “Có việc gì sao?”

“Cô có biết hay không, Nhị viện mời sư huynh đi ‘Pháp tứ’ giải phẫu? Nhưng mà anh ấy không muốn đi, tôi cũng bác sĩ Tiểu đã khuyên rất lâu, nhưng anh ấy vẫn không đáp ứng.”

Xuân Hỉ kinh ngạc nói không ra lời, Gia Lập đã bốn năm không có làm giải phẫu, chuyện này cô biết. Mà mời anh làm giải phẫu, lại là Nhị viện.

Tiền Vi San còn nói: “Hình như sư huynh cùng Nhị viện có chút khúc mắc, cụ thể phát sinh cái gì tôi có hỏi, nhưng không có ai nói cho tôi biết. Việc giải phẫu lần này đối với sư huynh rất quan trọng, anh ấy có thể mượn cơ hội này phát triển lên. Nên tôi hy vọng, cô có thể giúp tôi khuyên anh ấy.”

Cái gì tên là giúp cô ta khuyên? Tiền Vi San nghĩ đến chính cô ta là gì của Gia Lập? Cô ta có lập trường gì mà nói như vậy? Xuân Hỉ cúi lên, ngắt lời nói một câu: “Chuyện này không quan hệ với cô.” Sau đó liền tắt điện thoại.

Cô đứng ở trên hành lang, nghĩ nghĩ, vẫn là đem cuộc trò chuyện vừa rồi quên đi. Gia Lập không muốn đi, nhất định là anh ấy có ý kiến của mình, làm gì lại tìm phiền toái cho anh ấy?

Chuyện tình năm đó, Xuân Hỉ cũng biết đến. Gia Lập không muốn đề cập tới chuyện năm đó, lại lảng tránh Nhị viện, chuyện này Xuân Hỉ cũng xem ở trong mắt.

Khi đó, Gia Lập vẫn là bác sĩ thực tập ở Nhị viện, mọi phương diện biểu hiện đều không tồi, mắt thấy sẽ được nhận làm chính thức, lại không thể hiểu được bị người nhà bệnh nhân trách cứ, nói là bởi vì anh không làm tròn trách nhiệm mà làm cho bệnh nhân tử vong ngay tại chỗ. Đây là tố cáo thực sự nghiêm trọng, có thể nói là sự cố khó khăn khi chữa bệnh, người nhà bệnh nhân cũng là người có quyền có tiền.

Gia Lập ngay lúc đó phản ứng rất bình tĩnh, chỉ đáp lại rất đơn giản: “Việc phẫu thuật kia không phải tôi làm.” Nhưng mà, không bao lâu sau truyền đến thông báo Gia Lập bị Nhị viện sa thải, hơn nữa chuyện này giới bác sĩ trong toàn bộ thành phố B không có người nào không biết, càng làm người ta lú lẫm, Gia Lập cuối cùng không vì mình mà tẩy rửa tội danh, mà là lựa chọn yên lặng nhận. Sau một thời gian yên lặng, Gia Lập mới đến công tác ở Trung y viện, bởi vì không có một bệnh viện nào có thể tiếp nhận anh, anh có thể đến Trung y viện, đều là do lão Tiền giúp đỡ chiếu cố.

Chân tướng năm đó đến tột cùng là thế nào, Xuân Hỉ không biết. Nhưng cô tin tưởng, ở trong phòng phẫu thuật, Gia Lập sẽ không dễ dàng phạm sai lầm, huống chi còn là phẫu thuật rất đơn giản trái tim bắc cầu.

Gia Lập lúc này đã tắm rửa xong đi ra, thấy Xuân Hỉ đứng ở trên hành lang ngăn người, đi qua đi để ý cô bị gió thổi loạn tóc: “Sao lại không vào nhà? Buổi tối trúng gió rất dễ bị cảm mạo.”

Xuân Hỉ sững sờ vài giây, sờ sờ túi, mới phát hiện mình đang mặc váy ngủ nên không có túi, cho nên...

Cô thực uể oải nói: “Gia Lập, em quên mang theo chìa khoá mà lại đi ra, làm sao bây giờ?”

Gia Lập sớm đã thành thói quen về việc cô mơ hồ như vậy, “Anh đi xuống tìm bà lão lấy chìa khoá dự phòng.”

Một lát sau, Gia Lập hai tay trống trơn trở về, buông tay: “Bà lão cùng cháu của bà không có ở nhà.”

Xuân Hỉ mất mát thở dài: “A, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải ăn ngủ đầu đường?”

Gia Lập lại không cảm thấy có chuyện gì cả, cầm tay cô: “Lạnh hay không?”

Cô gật gật đầu: “Có một chút.”

Gia Lập khoác áo lên người trước của cô, sau đó ôm lấy cô ở phía sau, nói: “Nói không chừng sẽ sớm trở lại, đừng nóng vội. Hiện tại ngắm trăng cũng không tồi mà.”

Xuân Hỉ nhất thời cảm thấy ấm áp không ít, cũng không nóng nảy, dù sao có Gia Lập ở đây, thời điểm gì, vấn đề gì đều không quan trọng.

“Vừa rồi ai tìm anh?” Gia Lập đột nhiên hỏi.

Xuân Hỉ thuận miệng nói dối: “Gọi nhầm.”

Gia Lập dường như tin, lại không hỏi nhiều. Hai người cứ như vậy ôm nhau, ngây người một hồi lâu, nói chuyện phiếm cùng với... Hôn môi.

Xuân Hỉ cảm thán: “Anh trước kia chắc chán ghét em nhiều lắm a, mới trước đây, anh luôn muốn em cách xa anh một chút, còn luôn có biểu tình hung dữ với em, nhưng mà hiện tại, anh có vẻ thực sự thích em, ngấm lại đều cảm thấy không thể tin được. Gia Lập, chúng ta thật sự ở cùng một chỗ, về sau cũng sẽ luôn luôn ở cùng nhau đúng hay không?”

“Có nhớ sự kiện trước đây em bị ngã xuống ở cầu thang hay không?” Gia Lập hôn hôn tai của cô, bỗng nhiên nhắc tới chuyện cũ như vậy.

Xuân Hỉ gật gật đầu, lại lắc đầu: “Hình như không nhớ rõ lắm...”

“Khi đó em bảy tuổi, anh mười bốn tuổi. Em tan học sớm, đến trường học của anh để cùng nhau đi về. Ngày đó rất không khéo, có một bạn học không vừa mắt với anh dẫn theo một đám người tới tìm anh phiền toái, bởi vì có em ở bên cạnh, cho nên anh không muốn xung đột có thể làm em bị thương. Nhưng mà em vẫn bị thương, một người trong đó muốn đánh anh, em lại tránh ở phía sau anh, anh không biết, thời điểm bọn họ tiến tới đẩy anh, anh lùi lại phía sau, kết quả là đẩy em xuống cầu thang.” Anh sờ sờ thái dương của cô, “Chính là nơi này, em lăn xuống thang lầu, cái trán bị đụng vỡ, chảy rất nhiều rất nhiều máu, nhưng mà em không khóc, đứng lên nói với đám kia, không được bắt nạt anh Gia Lập. Em có biết khi đó anh đã khó chịu và tự trách mình như thế nào hay không? Anh không phải chán ghét em, mà chỉ cảm thấy anh không thể bảo vệ cho em tốt.

Gia Lập hôn hôn thái dương của Xuân Hỉ, nơi đó vết thương đã sớm khỏi hẳn, nhưng anh lại nhớ rõ ràng thời điểm anh đưa cô đến bệnh viện, vẻ mặt cô khóc đầy nước mắt, cầm lấy tay anh không chịu thả. Anh từ thái dương của cô, hôn đến ánh mắt, đến hai má, lại đến bên môi, nói nhỏ: “Xuân Hỉ, anh cho tới bây giờ đều không có chán ghét em.”

Xuân Hỉ hốc mắt ẩm ướt, nhắm mắt lại mặc anh hôn lên môi của cô.

“Khụ khụ.” Bỗng nhiên truyền đến hai tiếng ho khan đột ngột.

Xuân Hỉ cả kinh, mở mắt đẩy Gia Lập ra, liền thấy đôi vợ chồng tân hôn cách vách, chú rể mở cửa, cô dâu ôm ở thắt lưng chú rể, kỳ quái nhìn bọn họ.

Cô dâu thè lưỡi với Xuân Hỉ: “Không biết xấu hổ! Rõ như ban ngày mà còn hôn nhau!”

Xuân Hỉ tích cực đứng lên, nói: “Làm sao, vậy hai người buổi tối còn...”

Cô còn chưa nói xong đã bị Gia Lập bưng kín miệng.

Cô dâu không biết bọn họ đang làm gì, vì thế hỏi: “Hai người sao lại không vào trong nhà mà đây đưa?”

Gia Lập nói: “Chìa khoá để quên trong phòng quên không mang ra.”

Chú rể đem cửa mở ra, quay đầu nói với bọn họ: “Phòng chủ còn có chìa khoá, có thể tìm bọn họ lấy.”

Gia Lập nói: “Bọn họ không ở biệt thự, chắc đã đi ra ngoài.”

Chú rể nói: “Không có, vừa rồi lúc lên lầu tôi nhìn thấy bà lão.”

Gia Lập gật đầu, nói cảm ơn với anh ta, liền xuống lầu cầm chìa khoá mở cửa.

Ban đêm, Xuân Hỉ lăn qua lộn lại không ngủ được, cô nằm nghiêng, quan sát Gia Lập ngủ, nhìn nhìn, không tự giác nằm sát vào trước ngực của anh, cắn cắn của anh. Cô che miệng cười trộm, lại cầm lấy tay của anh, đi cắn ngón tay.

Bỗng nhiên, Gia Lập xoay người một cái đem cô đặt ở dưới thân, khàn khàn vừa nói: “Không ngủ được sao, đang làm cái gì? Có biết em treu đùa như vậy sẽ làm anh bốc hỏa hay không?”

Xuân Hỉ ngây ngẩn cả người: “Anh... anh không phải đang ngủ sao?”

Gia Lập cười, nằm ở bên cạnh cô, bàn tay tham lam tiến vào trong quần áo của cô, mềm nhẹ vuốt ve, “Ừm, vốn đang ngủ, nhưng mà bị em đánh thức.”

Bàn tay to của anh đặt ở trước ngực của cô nhẹ nhàng miết, hô hấp càng ngày càng dồn dập, chỗ nào đó đang gần sát vào cô dần dần nóng lên, đột đột đứng thẳng. Xuân Hỉ biết cái này ý nghĩa gì, khẩn trương liếm liếm môi. Lần đầu tiên bởi vì say rượu, ít nhiều còn có chút mơ hồ, hiện tại là hoàn toàn thanh tỉnh, cảm quan càng thêm rõ ràng.

Dưới vuốt ve của anh, Xuân Hỉ chậm rãi trở nên mềm mại. Anh đi vào phía trên của cô, cô lại rất tự nhiên ôm cổ anh. Anh vừa hôn vừa cởi quần áo của cô, một tắc một tắc đều không có buông tha, dưới nụ hôn của anh, ý thức của cô càng trở nên hỗn loạn, toàn thân bủn rủn vô lực, mê mang nắm lấy ga giường bên cạnh.

Chân của cô bị anh tách ra, giữa hai chân được anh hôn dần dần ướt át lên. Cô bắt đầu từng ngậm từng ngậm thở dốc, tận lực không phát ra âm thanh, nơi này phòng cách âm rất kém cỏi, cô mới không cần quấy nhiễu giấc mộng của người khác, không để cho người khác nghe được bí sự khuê phòng bên này.

Gia Lập thấy cô đã chuẩn bị tốt, lại phủ lên thân thể của cô, nâng thất lưng của cô lên, gần sát anh, hơi hơi dùng sức, liền xuyên qua cô, chậm rãi luật động.

Theo mỗi lần anh xâm nhập, cô lại thấp giọng nuốt âm thanh vào, Xuân Hỉ chưa bao giờ biết nam nhân có thể có sức mạnh lớn như vậy, đem cô đang ở trên đỉnh lại rơi xuống thật mạnh.

Ở trên giường, Gia Lập không thể nói rất kỹ xảo, nhưng luôn làm cho cô có được sự thoải mái nói không nên lời. Theo mỗi một động tác của anh, cô đều muốn hò hét lên tiếng.

Một chất lỏng nóng bỏng vọt vào ở chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, Xuân Hỉ hơi hơi ngửa đầu, thân thể hoá thành đường cong xinh đẹp, run run, một loại cảm giác tê dại từ đỉnh đầu cho đến mũi chân.

Cô bị Gia Lập nhanh chóng ôm chặt, thả lỏng khe thở dài rồi đi ra.

Dư vị qua đi, Xuân Hỉ ôm thất lưng của anh, bàn tay nhỏ bé có ý xấu vuốt ve qua lại ở trên eo của anh, Gia Lập bắt được tay cô, buồn vừa nói: “Không mệt sao? Nhanh ngủ đi!”

Cô cười khanh khách lên, “Anh có vẻ rất kinh nghiệm a, thành thật khai báo, lần đầu tiên là anh với bạn gái nào? Em nhớ rõ anh chỉ kết giao có hai người.”

“Ngủ.” Gia Lập nói.

“Được rồi, em đổi vấn đề, anh vì sao chia tay với các cô ấy? Là anh đá người ta hay người ta đá anh?”

“Ngủ.”

“Ai, thực không thú vị, em cũng không tức giận, anh nói đi!”

“...”

“Vậy đổi lại cái khác, Gia Lập, anh có nghĩ tới sẽ tiến vào phòng giải phẫu hay không?”

Xuân Hỉ cảm giác được thân thể Gia Lập cứng đờ, tiếp theo anh nói: “Không có.”

Cô cầm tay cô, miết nhẹ từng cái, “Tayôn nhu như vậy, không động thủ thuật rất đáng tiếc a, anh có thể cứu trị rất nhiều người cần giúp.”

Gia Lập lại không lên tiếng, không khí bỗng nhiên trở nên có chút ngưng trọng, Xuân Hỉ liền hối hận một chút vì đã đưa ra đề tài này.

Qua một hồi lâu, Xuân Hỉ bỗng nhiên kêu lên: “Anh anh, anh có phải cố ý không? Không có biện pháp an toàn em khẳng định sẽ mang thai! Anh có phải đã muốn cho bụng em to lên hay không, sau đó anh có thể ôm đứa nhỏ!”

Gia Lập dè cái trán: “Nói chuyện không cần thô tục như vậy, không có biện pháp an toàn cũng không thể trăm phần trăm đều mang thai. Em rốt cuộc có muốn ngủ hay không? Đừng để ngày mai lại không đứng dậy được.”

“Nhưng mà em chưa muốn sinh con a... Em sẽ không mang đứa nhỏ, sinh đứa nhỏ thật là khủng khiếp.” Xuân Hỉ trước khi ngủ, cuối cùng còn nói ra một câu thở dài này.

Sáng sớm hôm sau, Xuân Hỉ bị kích động từ toilet trở về, dào dạt đắc ý nói với Gia Lập: “Ha ha, em đến ngày, em sẽ không mang thai !”

Gia Lập căn bản mặc kệ cô, nói: “Đi thôi, đi siêu thị trước.”

“Đi siêu thị làm gì?”

“Em có mang đủ băng vệ sinh sao?”

“Không có...”

37. Chương 37: Chuyện Cũ Của Gia Lập

Edit: gau5555

Beta: meott

Du lịch ngày nghỉ chẳng mấy chốc đã chấm dứt, Gia Lập ngày hôm sau trở về bệnh viện đi làm, Xuân Hỉ cũng quyết định bắt đầu tìm việc.

Buổi tối, Gia Lập trực đêm, nửa đêm ba giờ mới tan tầm. Xuân Hỉ ăn cơm chiều với anh sau đó liền cùng Điền Nghiên đi dạo phố. Từ sau khi Xuân Hỉ cùng Gia Lập yêu nhau, trước đây đi dạo các cửa hàng cô chưa bao giờ nhìn quần áo nam, bây giờ đã bắt đầu tới gần cộng đồng chị em gái, không có việc gì thì lại thích xem quần áo nam.

Điền Nghiên không chịu nổi cô, ôm cánh tay đi theo phía sau Xuân Hỉ hứng trí bưng bưng, lắc đầu: “Mình cảm thấy cậu xong rồi, đã mất đi chính mình! Con gái đi dạo phố đương nhiên là mua quần áo cho chính mình, cậu sao lại luôn xem quần cho đàn ông? Cậu thích Trình Gia Lập như vậy sao!”

Xuân Hỉ nhìn trúng một bộ quần áo Polo, đặt trước người mình khoa tay múa chân một chút, hỏi Điền Nghiên: “Đẹp không?”

Điền Nghiên bĩu bĩu môi: “Hoàn hảo.”

Xuân Hỉ đưa quần áo cho người bán hàng: “Lấy cái này.”

Cô thanh toán tiền, nói với Điền Nghiên: “Chờ sau khi cậu thích ai đó tuyệt đối sẽ không nói những lời này!” Cô giả vờ giả vịt thở dài: “Ai, môi trường độc thân ô nhiễm thật đúng là không ít hơn tỳ nào a!”

Vừa dứt lời, liền ném cho Điền Nghiên một cái liếc mắt.

Dạo được một nửa, Tiểu Hàm gọi điện thoại tới, yêu cầu gặp mặt với Xuân Hỉ, Xuân Hỉ hỏi anh ta chuyện gì, anh ta chỉ nói là về chuyện đại sự của Gia Lập.

Xuân Hỉ trong lòng trầm xuống, có thể đoán được nguyên do.

“Làm sao vậy a?” Điền Nghiên nhìn cô sau khi nhận điện thì sắc mặt như có vấn đề.

“Có chút việc muốn gặp mặt với người khác, nếu không cậu về trước đi?”

Điền Nghiên nghĩ nghĩ nói: “Dù sao mình cũng không gấp, chờ người kia đến đây mình sẽ đi.”

Các cô đi đến ven đường đợi trong chốc lát, Tiểu Hàm lái xe qua đây, anh dừng xe một chút, liền ngăn cản cả người, Điền Nghiên cũng kinh ngạc hô lên: “A, là anh!”

Tiểu Hàm đi tới chặc chặc lắc đầu: “Tôi đã nói cô sao lại khác biệt như vậy, hoá ra là lây bệnh của Xuân Hỉ!”

“Đi chết đi! Chính anh cũng có căn thận đâu!” Điền Nghiên cười rộ lên.

Kết quả là Xuân Hỉ nhìn một màn cầu huyết này phát sinh, “Hai người quen nhau?”

Thì ra, một tuần trước, lúc Điền Nghiên ở KFC hay là Mc Donalds gì đó gọi cơm, Tiểu Hàm ở bên cạnh cô làm rơi điện thoại di động, di động hai người là cùng một kiểu dáng, lúc đi gọi cơm, Điền Nghiên không chú ý nên đã cầm nhầm. Tiểu Hàm nhà người ta rất thông minh a, chỉ cúi đầu đã biết di động này không phải của mình, muốn đổi lại cho Điền Nghiên. Điền Nghiên một mực ình là đầu óc thông minh nghĩ nghĩ, thế nào cũng nhận định Tiểu Hàm là kẻ lừa đảo, mượn tay người khác lừa di động của cô, lấy trộm tiền của cô. Hai người ngay tại đó âm ỹ một trận, làm cho không ít người vây xem. Cuối cùng quản lý của KFC hay là Mc Donalds gì kia xác nhận xử lý cho hai người, Điền Nghiên ngay tại đấy để lại, cũng may Điền Nghiên không phải người keo kiệt, đá Tiểu Hàm một cước rồi quay người đi.

Trong quán cà phê, Xuân Hỉ gật gật đầu: “Thì ra là như vậy a... Vậy, rốt cuộc là KFC hay là Mc Donalds?”

Điền Nghiên xấu hổ: “Cái này không phải trọng điểm có được hay không!”

Tiểu Hàm cười ha ha: “Xuân Hỉ, em rất có năng lực đem những người có chỉ số thông minh giống em tập hợp cùng một chỗ!” Anh lại nói với Điền Nghiên: “Bệnh viện chúng tôi cũng có một cô nương, không khác biệt gì lắm so với cô ấy, mơ mơ màng màng, nói chuyện không biết chừng mực.”

Xuân Hỉ vỗ cái bàn, “Anh được lắm, dám ở sau lưng Dương Diệu nói xấu, em phải đi mách!”

Tiểu Hàm cười vô tội: “Anh cũng chưa nói là cô ấy, là chính em tự nói, anh phải đi mách lại, nói cho cô ấy biết em cảm thấy cô ấy rất ngốc!”

Điền Nghiên không biết khi nào thì lại im lặng, mím môi cười cười, giống như bình thường là hai người hoàn toàn khác nhau: “Hai người không phải có chuyện muốn nói sao?”

“Đúng đúng đúng! Tiểu Hàm, Gia Lập có phải không muốn đi Nhị viện để phẫu thuật hay không?” Xuân Hỉ lúc này mới nhớ tới việc nghiêm túc mà Tiểu Hàm muốn gặp.

“Em biết?” Anh nhìn nhìn Xuân Hỉ, lại nhìn nhìn Điền Nghiên.

Điền Nghiên sững sốt, có chút vô tội nói: “Tôi có phải gây trở ngại cho hai người hay không? Nếu không tôi đi trước.”

Xuân Hỉ muốn ói một trận, chuyện này là thế nào, sao cô ấy lại biến thành bộ dáng “Lâm Đại Ngọc”? Rất ghê tởm !

Tiểu Hàm nói nhanh: “Không không, đừng lo, cô cứ ở lại, chờ một chút tôi sẽ đưa các cô về.”

Điền Nghiên cười cười, gật đầu.

Tiểu Hàm tiếp theo nói chuyện với Xuân Hỉ: “Gia Lập nói cho em à?”

Xuân Hỉ lắc đầu: “Không phải, em nghe bác sĩ Tiền nói. Lúc trước không phải Nhị viện sa thải Gia Lập sao, như thế nào hiện tại lại mời anh ý trở về? Còn đột nhiên như vậy.”

“Kỳ thật không phải ý nguyện của Nhị viện, mà là người nhà bệnh nhân yêu cầu. Người nhà bệnh nhân chính là hướng về phía Gia Lập, đứa nhỏ là bị ‘Pháp tứ’, tuổi có vẻ nhỏ, giải phẫu không phải dễ dàng, bốn năm trước Gia Lập đã từng xử lý qua loại giải phẫu này, kỹ thuật thuần thực, hoàn toàn trị tận gốc, đứa nhỏ kia hồi phục cũng tốt lắm. Hiện tại bệnh nhân này, chính là từ chỗ người nhà của bệnh nhân bốn năm trước kia hỏi thăm mà biết, chỉ định Gia Lập phẫu thuật, không phải Gia Lập tự mình giải phẫu là không được. Không được đổi bệnh viện còn chưa tính, mấu chốt là, bệnh nhân là cháu của quan lớn trong thành phố, lãnh đạo bệnh viện đặc tội không nổi, chuyện này không tìm Gia Lập sao được.” Tiểu Hàm đem ngọn nguồn sự tình nói ra.

Anh còn nói: “Gia Lập không muốn đi, ai khuyên cũng không nghe. Lý Nghị Duy tìm cậu ấy đã lâu, mà mặt cũng không thấy.”

“Lý Nghị Duy?” Xuân Hỉ biết đây là nam nhân lần trước gặp ở quán bar, nhưng mà không biết hắn ta quan hệ thế nào với Gia Lập.

“Lý Nghị Duy đại biểu cho Nhị viện để nói chuyện với Gia Lập. Em có biết bốn năm trước Gia Lập bị chịu oan vì sự cố chữa bệnh đó không?”

Xuân Hỉ gật gật đầu.

“Kỳ thật giải phẫu kia là Lý Nghị Duy làm.”

Xuân Hỉ hơi hơi giật mình, không nghĩ tới Lý Nghị Duy đúng là loại người này. Điền Nghiên ở bên cạnh nghe thấy mùi ngon, liền xen mồm: “Các người ăn ngay nói thật là được, không phải có bác sĩ y tá khác làm chứng nhân sao, một sự cố lớn như vậy, nói giả họa là có thể giả họa sao?”

“Không có biện pháp, trong nhà Lý Nghị Duy đều là làm quan, chuyện lúc ấy đã bị người nhà anh ta che dấu đi, bệnh viện đặc tội không nổi, liền lập tức tìm cá nhân chịu tiếng xấu thay cho người khác, thời điểm đó Gia Lập ở bệnh viện thanh danh rất lớn, bộc lộ tài năng, phụ trách xử lý chuyện này là người nhìn cậu ấy có chút không vừa mắt liền đem chuyện này để cho Gia Lập chịu trách nhiệm. Ai cũng đều không có biện pháp a! Lý Nghị Duy là bạn học đại học y cùng chúng tôi, vốn quan hệ không tồi, sau chuyện này, Gia Lập không để ý đến anh ta, tôi cũng tuyệt giao với anh ta. Sau đó Gia Lập đến trung y viện, tôi cũng từ chức ở Nhị Viện đến làm cùng Gia Lập ở trung y viện.”

Tiểu Hàm lắc đầu thở dài: “Đại khái qua một hai năm, tôi mới biết được, chuyện lúc ấy để cho Gia Lập chịu tiếng xấu thay cho người khác không phải ý của Lý Nghị Duy, anh ta vốn muốn tự mình gánh vác, từ chức báo cáo đều giao lên rồi, cuối cùng không hiểu sao bị che giấu lại, sau đó bị người nhà đưa ra nước ngoài đợi một tháng, trở về mới biết được Gia Lập bị sa thải, nhưng lúc đấy đã không còn kịp rồi. Anh ta có hỏi tôi nhà của Gia Lập, tôi không nói cho anh ta biết, thời gian vừa rồi không biết vì sao anh ta lại tìm được tôi, nhờ tôi giúp anh ta gặp mặt cùng Gia Lập một lần, anh ta muốn gặp mặt Gia Lập để xin lỗi, tôi cảm thấy anh ta rất có thành ý, nhưng, Gia Lập vẫn không để ý đến anh ta.”

Xuân Hỉ biết Gia Lập vì chuyện bốn năm trước, mà tinh thần sa sút một đoạn thời gian rất dài, anh không dễ dàng tiêu tan như vậy, chứ đừng nói lại trở lại Nhị viện thay bọn họ cố gắng sức lực, quả thực chính là vọng tưởng. Nhưng mà Gia Lập nhất định không biết, lần này giải phẫu, là ý nguyện của người nhà bệnh nhân.

“Nhưng anh tới tìm em làm gì? Em có thể giúp được mọi người chuyện gì?” Xuân Hỉ nói.

“Đương nhiên có thể a! Mỗi người đều có nhược điểm, nhược điểm của Gia Lập chính là em.”

“Ý của anh là... Sẽ không phải muốn bắt cóc em chứ?” Xuân Hỉ cười gượng hai tiếng.

Tiểu Hàm chắc chắc hai tiếng: “Xuân Hỉ a, khó có được em hồ đồ một đời mà thông minh nhất thời!”

Điền Nghiên vừa nghe, đã nhanh chóng kéo Xuân Hỉ ra phía sau: “Anh dám! Nếu anh dám động vào một sợi lông tơ của Xuân Hỉ, tôi sẽ làm cho anh một sợi lông tơ cũng không còn!”

Tiểu Hàm xì cười rộ lên, bỗng nhiên cảm thấy Điền Nghiên cũng rất đáng yêu, gốc giống y như Xuân Hỉ, anh nói: “Có bọn cướp nào bắt cóc người mà trước đó còn dong dài như vậy sao! Tôi là có mưu kế, nói ra để mọi người cùng nhau thương lượng sau đó thực hành!”

“Vậy mưu kế gì?” Xuân Hỉ hỏi.

Tiểu Hàm cười cười, nói nhỏ với các cô vài câu, sau đó tự tin nói: “Đến lúc đó theo kế hoạch làm việc, em trăm ngàn lần đừng có để lộ a.”

Xuân Hỉ xuy một tiếng: “Kế hoạch thất bại cũng là do mưu kế của anh quá kém!”

.....

Gia Lập nửa đêm mới mỗi một trở lại nhà trọ, ban ngày ở bệnh viện, lão Tiền lại tìm anh tiến hành nói chuyện một lần, nhưng vẫn là những lời đó, hy vọng anh không cần đem tiền đồ ra mà vui đùa, trở về Nhị viện nhận giải phẫu.

Thời điểm mở cửa, anh thấy giày của Xuân Hỉ đặt ở đấy, cảm giác nôn nóng vô cùng trong lòng đột nhiên giãn mở ra, một dòng nước ấm xẹt qua, không tự giác cười cười.

Nhẹ tay nhẹ chân buông túi đi đến phòng ngủ, Xuân Hỉ đang chôn mặt mình ở trong chăn, đang ngủ rất sâu, dáng người nhỏ nhỏ cuộn thành một vòng, giống như con mèo nhỏ nhu thuận.

Anh ngồi xổm bên giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, đem những sợi tóc lộn xộn ở hai bên má của cô ra đến sau tai. Ánh mắt lơ đãng chú ý tới tờ giấy trên đầu giường, mặt trên là kiểu chữ quen thuộc của Xuân Hỉ: ‘Nhìn đến tờ giấy này rồi chứ? Như vậy, chuyện thứ nhất: hôn em một chút. Chuyện thứ hai: đi ngủ sớm một chút. Chuyện thứ ba: em mua quần áo cho anh, đã giặt sạch phơi ở ban công, ngày mai nhất định phải mặc! Một việc cuối cùng: không được nói mất em kém! O(_)O Gia Lập ngủ ngon ~’

Gia Lập cười cười, đem tờ giấy kẹp chặt trong cuốn sách ở đầu giường, cúi người hôn hôn cái trán của cô, sau đó lấy quần áo, tắm rửa, ôm cô ngủ.

Ngày hôm sau lúc anh thức dậy, Xuân Hỉ đã đi mất, trên bàn ăn cô để lại điểm tâm, còn có tờ giấy: buổi sáng tốt lành! Cô gái xinh đẹp đã sớm đi tìm việc, ngoan ngoãn ăn điểm tâm, buổi tối cho anh niềm vui thật lớn.

Gia Lập ăn xong điểm tâm, ra ban công thu quần áo, nhìn đến bộ quần áo mới Polo kia, để nó đưa tới chóp mũi, giống như đều là hương vị của Xuân Hỉ, anh không khỏi bắt đầu chờ mong, buổi tối cô cho anh niềm vui gì.

38. Chương 38: Kế Hoạch Thất Bại

Edit: gau5555

Beta: meott

Xuân Hỉ vì tránh tình huống một lần bị lão tổng công ty quấy rối, phỏng vấn xong ở mấy công ty quy mô đều khá lớn, sau đó đều nhận được câu trả lời là bảo cô về nhà chờ tin tức.

Ở bên ngoài bốn ba cả một ngày, trong lúc trả lời điện thoại của Gia Lập, lại nghĩ tới kế hoạch buổi tối, Xuân Hỉ có chút khẩn trương, không biết làm như vậy đối với Gia Lập có lợi hay không, cô cũng rất sợ hãi Gia Lập sẽ tức giận với cô.

Thời gian chạng vạng, Tiểu Hàm chờ không kịp gọi điện thoại cho Xuân Hỉ

“Em đã tới chưa a?” Tiểu hàm hỏi.

“Còn sớm mà! Anh gấp cái gì a!” Xuân Hỉ đang ở ven đường căn xiên thịt dê nướng, dường như không rảnh tay nói điện thoại.

“Cơm nước xong cứ tới đây, địa chỉ nhớ rõ chứ?”

“Nhớ rõ.”

Tiểu Hàm nghĩ nghĩ nói: “Quên đi quên đi, để anh tới đón em, em ở đâu?”

Xuân Hỉ nhìn trái lại nhìn phải, trừng mắt nhìn nói: “Đây là đường Lợi Dân hay là đường Dân Phong nhỉ?”

“...” Tiểu Hàm ôm trán, ôn tồn nói: “Đứa nhỏ, em mấy tuổi rồi? Không biết đường sao?”

Xuân Hỉ lau lau miệng: “Anh mới không biết đường ấy, em biết nơi này là chỗ nào, nhưng không biết tên đường, anh đừng tới đón, em biết địa chỉ nhà của Lý Nghị Duy, em có thể tự mình đi, không cần quá coi thường em!”

“Được, đây chính là em nói đấy nha, anh chờ em!”

Tiểu Hàm ngắt điện thoại, vừa vặn Dương Diệu gõ cửa tiến vào, ngoắc ngón tay với anh, “Lại đây một chút.”

Tiểu Hàm tâm tư đều để trên chuyện của Gia lập nói, không tập trung hỏi: “Làm gì?”

“Anh sắp tan tầm chưa? Chúng ta đi xem phim đi, tôi vừa mới có hai vé, người khác đưa, không đi thì quá thời hạn.” Dương Diệu cười nói, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Tiểu Hàm lắc đầu, cau mày suy nghĩ việc chính, thuận miệng nói: “Không đi, cô tìm người khác đi đi.”

“Vì sao a? Anh không thời gian?”

“Ừm, có chút việc.”

Dương Diệu có chút thất vọng, thở ra: “A, vậy quên đi, anh đang bận, về sau tôi sẽ không tìm anh nữa.”

Cô xoay người bước đi, Tiểu Hàm bỗng nhiên giữ chặt cô lại, làm cho cô trong chớp mắt tim đập nhanh hơn, cô quay đầu nhìn anh, chờ mong xem anh nói cái gì. Nhưng mà di động của Tiểu Hàm lại bỗng nhiên vang lên.

Anh buông cô ra đi đến một bên nhận điện thoại.

Dương Diệu nghe thấy anh rất thân thiết hô: “A Nghiên a, như thế nào, cô cũng muốn đến? Không... Đi a, vậy đi cùng tôi, uh uh, được, tôi tới đón cô!”

Ngắt điện thoại, Tiểu Hàm để lại một câu cho Dương diệu “Có việc, đi trước ” liền đẩy cửa rồi đi.

Dương Diệu “Hừm” một tiếng, lầm bầm lầu bầu: “Lần tới tôi mà gặp anh tôi không phải mang họ Dương!”

Xuân Hỉ giải quyết cơm chiều, gọi xe đi đến địa chỉ mà Tiểu Hàm đưa. Vào tiểu khu, dựa theo bảng hướng dẫn tìm được nhà của Lý Nghị Duy.

Cô ấn chuông cửa, rất nhanh, cửa đã được mở ra .

“Rất nhanh nha.” Lý Nghị Duy nghiêng người để cho cô tiến vào.

Đối với Lý Nghị Duy, Xuân Hỉ cũng không quen thuộc, chỉ có gặp một lần ở quán bar, thoạt nhìn, anh ta cũng không phải người tồi tệ, nhưng mà nghe xong miêu tả của Tiểu Hàm với anh ta, Xuân Hỉ lập tức không có thiện cảm với anh ta.

“Cám ơn.” Xuân Hỉ tiếp nhận dép lê từ trong tay anh ta, thực sự khách khí nói.

Lý Nghị Duy cong môi, cũng không nói cái gì.

Trong phòng hình như còn có những người khác, dựa theo lời kế hoạch lần trước của Tiểu Hàm, người nhà bệnh nhân hẳn là cũng tới.

Đi vào trong một chút, Xuân Hỉ thấy trong phòng khách có hai người đang ngồi, kinh ngạc kêu lên: “A, là hai người!”

Hai người kia cũng hơi hơi giật mình.

Thì ra, người nhà bệnh nhân, chính là đôi vợ chồng tân hôn Xuân Hỉ gặp khi đi du lịch ở đảo Cổ Lãng, thế giới này thật đúng là nhỏ a.

Chú rể nói: “Như vậy bác sĩ Trình chính là chồng của cô?”

Xuân Hỉ cười cười: “Chính là bạn trai.”

Chú rể gật gật đầu, nói: “Nếu như vậy, tôi nghĩ bác sĩ Trình hẳn sẽ không cự tuyệt chứ? Anh ta hình như là người hiền lành, lúc trước cự tuyệt, hẳn là cũng có hiểu lầm gì đó.”

Lý Nghị Duy nói: “Tôi nghĩ chỉ cần anh ta có thể đến, gặp các người một lần, khẳng định sẽ không cự tuyệt.”

Xuân Hỉ hỏi: “Bệnh nhân là con của hai người?”

Cô dâu lắc đầu: “Không phải, là cháu gái, con gái của anh trai tôi, anh trai cùng chị dâu ở nhà chiếu cố đứa nhỏ không đi được, nên chúng tôi mới đến. Con bé còn nhỏ như vậy, thật sự rất đáng thương, vẫn kéo dài không phẫu thuật, anh trai của tôi đều sốt ruột muốn chết.”

Xuân Hỉ bỗng nhiên hăng hái lên, nắm tay cô dâu: “Hai người yên tâm, Gia Lập nhất định sẽ giúp chữa khỏi cho cô bé, anh ấy rất lợi hại!”

Lúc này chuông cửa lại vang lên, người đến là Tiểu Hàm cùng Điền Nghiên, Xuân Hỉ không nghĩ tới Điền Nghiên cũng đến, hỏi: “Cậu tới đây làm gì a?”

Điền Nghiên ha ha cười: “Xem chuyện vui ! Dù sao mình cũng nhàn rồi a!”

Xuân Hỉ nhìn nhìn Điền Nghiên, lại nhìn nhìn Tiểu Hàm, nghi hoặc: “Cậu đi cùng anh ấy?”

Điền Nghiên gật đầu.

Xuân Hỉ kéo cô sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Cậu không phải thích Tiểu Hàm chứ?”

Điền Nghiên không cho là đúng: “Như thế nào, không được sao?”

Xuân Hỉ kinh ngạc, vừa vặn đúng lúc này, không nghĩ tới Tiểu Hàm lại có số đào hoa tốt như vậy, đã có Dương Diệu, giờ lại thêm Điền Nghiên. Hai người đều là chị em tốt của cô, vậy phải làm sao bây giờ?

“Cậu sao lại giống bộ dáng không tình nguyện như vậy? Cậu không phải sau lưng Trình Gia Lập, đi một chân cùng Tiểu Hàm chứ?”

Xuân Hỉ trừng mắt: “Có cậu thì có!”

Điền Nghiên nhin không được cười rộ lên: “Không có thì vốn không có, phát hỏa cái gì. Mình mặc kệ a, lão nương đây khó tìm được nam nhân coi trọng, cậu phải toàn lực giúp mình ứng phó bắt lấy anh ta!”

Xuân Hỉ nhất thời cảm thấy trong đầu xuất hiện hai người, gõ một cái nói: “Kia cái gì, kỳ thật Tiểu Hàm không phải tốt lắm, thật sự, ở bệnh viện danh tiếng không phải tốt lắm.....”

Điền Nghiên bán tín bán nghi, không nghĩ tới lời này bị Tiểu Hàm nghe thấy được, Anh đi qua gõ vào đầu Xuân Hỉ: “Em lại dám ở sau lưng anh nói vậy!”

Xuân Hỉ khóc không ra nước mắt, đẩy hai người bọn họ ra: “Ai nha ai nha, tùy hai người, tôi mặc kệ!”

Tiểu Hàm cùng Điền Nghiên liếc nhau, không hiểu gì nhìn cô.

...

Theo kế hoạch, Xuân Hỉ trước tiên nói với Gia Lập sẽ cho anh một niềm vui, Gia Lập nếu đợi không được điện thoại của cô, khẳng định sẽ sốt ruột, gọi điện cho cô, sau đó để cho Lý Nghị Duy tới đón, lừa Gia Lập nói Xuân Hỉ say đang ở nhà của anh ta là được rồi, Gia Lập khẳng định sẽ đến.

Quả nhiên, đang lúc mọi người trong phòng nói nói cười cười chờ điện thoại, Điền nghiên bỗng nhiên rống lên một câu: “Im lặng! Hình như... tiếng di động của ai có phải hay không?”

Mọi người nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên không biết chỗ nào truyền đến âm thanh ong ong.

Xuân Hỉ “Ai nha” kêu lên một tiếng, “Là của tôi! Xong rồi xong rồi! Khẳng định là Gia Lập!”

Cô với tay lấy túi đồ nghiêng bên trong để tìm, điện thoại đã cắt đứt, điện thoại báo cuộc gọi nhớ đúng là “Gia Lập” .

Xuân Hỉ xem bọn họ, hỏi: “Làm sao bây giờ? Điện thoại đã bị ngắt.”

Lý Nghị Duy nhún vai: “Lại chờ một chút đi.”

Lại một lát sau, di động Xuân Hỉ vẫn không vang, nhưng lại là điện thoại Điền Nghiên vang, mọi người liền ồn ào một hồi.

“A lô?” Điền Nghiên tựa vào trên sofa nghe điện thoại, bỗng nhiên cô ngồi ngay ngắn xuống, vẫy vẫy tay với mọi người, thật cẩn thận nói với điện thoại: “Trình Gia Lập a? Uhm...là tôi là tôi... Xuân Hỉ? Không đi cùng tôi a... Như thế nào? A? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu không anh gọi điện thoại lại cho cậu ấy thử xem? Được, được, tạm biệt, không cần.”

Mọi người giơ ngón tay cái lên với Điền Nghiên, giả vờ mà rất giống.

Ngay sau đó, điện thoại của Xuân Hỉ liền vang lên.

Đợi đến vài giây, Lý Nghị Duy nhận điện thoại: “Xuân Hỉ? A, cô ấy gọi là Xuân Hỉ a... Đúng vậy, ở cùng với tôi. Trình Gia Lập, cậu sẽ không tin tôi làm gì cô ấy chứ? Được! Cậu đừng hối hận!”

Ngắt điện thoại, Lý Nghị Duy nhíu mày: “Cậu ta hình như nhìn ra chúng ta hợp nhau tính kể cậu ta.”

Tiểu Hàm giậm giậm chân: “Vậy làm sao bây giờ?”

Xuân Hỉ cầm lại di động của mình, ấn số của Gia Lập: “Gia Lập, là em. Anh tới một chút đi, nếu anh không đến, em sẽ không quay về! Tự anh nghĩ đi!”

39. Chương 39: Cự Tuyệt Cuối Cùng

Edit: gau5555

Beta: meott

Thật ra Xuân Hỉ cũng không nắm chắc Gia Lập có thể tới hay không, nếu kế hoạch không bị bại lộ, thì cô vẫn còn tin tưởng. Bọn họ không nên tin tưởng Tiểu Hàm, người này mỗi khi đưa ra chủ ý gì thoát nhìn cũng không tồi nhưng cuối cùng nhất định sẽ thất bại, đây là vì sao? Chính anh ta cũng rất buồn rầu.

Điền Nghiên an ủi anh ta: “Thật ra, chuyện này không thể trách anh, không phải kế hoạch của anh không tốt, mà là Trình Gia Lập rất狡 hoạt, âm hiểm.”

Xuân Hỉ bỗng chốc nhảy dựng lên: “Nói ai âm hiểm chứ! Cậu mới âm hiểm, cả nhà đều cậu đều âm hiểm! Đây là Gia Lập thông minh có được không!”

Điền Nghiên quay ngoắt liếc cô một cái: “Được, được, coi như mình chưa nói, giống như gà mẹ bảo vệ gà con!”

Thời gian từng giây từng giây đi qua, đang lúc mọi người không còn kiên nhẫn, cảm thấy Gia Lập căn bản sẽ không đến, thì chuông cửa vang lên.

Xuân Hỉ là người đầu tiên đứng dậy mở cửa, quả nhiên, Gia Lập sắc mặt có vẻ lo lắng đứng ở cửa. Trái tim Xuân Hỉ trong nháy mắt liền tan chảy, rất cao hứng, Gia Lập vẫn thật sự nghe lời của cô!

Cô kéo Gia Lập vào trong phòng, sau đó đóng cửa khoá lại: “Được rồi được rồi, người đã mời đến cho các người, muốn nói gì thì nói đi, từ từ nói, không cần cãi nhau a!”

Gia Lập đứng ở đằng kia không nhúc nhích, ánh mắt dừng ở trên người đôi vợ chồng mới cưới, con người trầm xuống, tựa hồ có chút kinh ngạc.

Chú rể đầu tiên đứng lên, gật gật đầu với Gia Lập: “Xin chào bác sĩ Trình, chúng ta lại gặp mặt. Nói thẳng đi, lần này là chúng tôi cố ý để cho bạn bè của anh mời anh đến, thật sự là không có biện pháp mới ra hạ sách này. Bệnh nhân là cháu gái của tôi, chúng tôi đã hỏi thăm thật lâu mới biết được bác sĩ Trình đối với giải phẫu pháp tứ tương đối chuyên nghiệp, bé gái còn nhỏ, người lớn nhà chúng tôi vô cùng lo lắng, tùy tiện tìm bác sỹ thật sự là không dám dễ dàng tin tưởng, cho nên mới chấp nhất như vậy muốn tìm anh giải phẫu, hy vọng anh không cần tức giận.”

Gia Lập nghe thấy vậy, biểu tình có chút dịu đi, nhìn nhìn Lý Nghị Duy, sau đó mở miệng: “Như vậy tôi nghĩ các người hẳn là đã biết bốn năm rồi tôi đã không cầm dao mổ, không cần nói người khác, mà ngay cả chính bản thân mình cũng không tin tưởng trình độ hiện tại của bản thân. Không phải tôi không muốn, mà là tôi thật sự bất lực. Nhị viện có rất nhiều bác sĩ xuất sắc, các người hẳn nên tin tưởng bệnh viện, nếu không, một bệnh viện như thế làm sao lại có được danh tiếng như vậy chứ? Thực xin lỗi, các người vẫn là đi mời inh khác đi!”

Nói xong, không khí trong phòng chóp mắt một cái liền trầm mặc, mọi người không nghĩ tới Gia Lập vẫn có thái độ cương quyết như thế, nhưng mà theo như lời anh nói cũng không phải không có lý, đối với một bác sĩ đã lâu chưa phẫu thuật, bỗng nhiên để cho anh ta động vào dao, chuyện này thành công cũng không lớn.

Gia Lập không tự tin cũng không phải giả, nhưng mà trong tâm tư anh. Anh cũng không muốn lại có quan hệ gì với Nhị viện. Nếu giải phẫu thành công, công lao xem như của Nhị viện, một khi thất bại, tai ương còn không phải một mình anh chịu?

Lý Nghị Duy còn muốn khuyên giải, Gia Lập đã xoay người nói với Xuân Hỉ: “Còn không đi?”

Xuân Hỉ lấy lại tinh thần, “Vâng” một tiếng, cùng Gia Lập rời đi. Lúc rời đi, cô nhỏ giọng nói với Lý Nghị Duy: “Thực xin lỗi, mặc kệ nói như thế nào, tôi chỉ có thể giúp được như vậy. Tôi từ đầu đến cuối đều tôn

trọng ý kiến của Gia Lập, anh ấy không muốn, như vậy tôi cũng không muốn. Về sau không cần tìm tới tôi, tôi nghĩ tôi cũng không thể giúp cái gì, bao gồm cả việc riêng của anh với anh ấy.”

Giọng cô nói rất nhỏ, nhưng mà Gia Lập vẫn nghe thấy, thân thể cứng đờ, bàn tay dần dần nắm chặt, không tự giác ngừng lại chờ cô đuổi kịp theo bước chân của anh.

Có một người như vậy, từ đầu đến cuối đều là yên lặng quan tâm đến suy nghĩ của mình, cảm giác như vậy, thật sự tốt lắm.

Dọc theo đường đi, Gia Lập cùng Xuân Hỉ đều không nói gì, trầm mặc mãi cho đến khi về dưới lầu nhà Xuân Hỉ.

Bọn họ một trước một sau lên lầu, thời điểm Gia Lập lấy chìa khóa ra mở cửa, Xuân Hỉ bỗng nhiên giữ chặt cánh tay của anh, rụt rè hỏi: “Tức giận sao?”

Im lặng vài giây, Gia Lập nói: “Không có.”

“Vậy sao anh không để ý tới em? Khăng định là tức giận! Anh tức giận cái gì a, không cho phép tức giận, em không phải vì muốn tốt cho anh sao, anh xem một cơ hội tốt như vậy anh cũng không...” Giọng cô càng nói càng nhỏ, ánh mắt Gia Lập căn bản không ở trên người cô, mà là bình tĩnh nhìn phía sau cô.

Cô quay đầu nhìn theo ánh mắt của anh, đúng là cửa của căn hộ cách vách nhà cô, nhất thời, Xuân Hỉ thấy sau lưng lạnh run.

Bọn họ nguyên bản, một tầng có ba hộ, nhà Xuân Hỉ ở bên trong, nhà Gia Lập ở bên phải, bên trái là một hộ đã lâu không có ai ở.

Xuân Hỉ lúc còn rất nhỏ, ở trong phòng kia có một bà lão đã từng ở đây, tám chín mươi tuổi, đứa con hàng năm không có ở bên người, chỉ có một y tá thỉnh thoảng tới chăm sóc. Xuân Hỉ không có anh chị em làm bạn, có đôi khi buổi tối nhàm chán, cũng không có người chơi đùa cùng cô, Gia Lập thì khăng định sẽ không để ý tới cô, bởi vì anh còn phải làm bài tập. Cho nên, khi đó Xuân Hỉ thường xuyên đến nơi này chơi, trò chuyện cùng bà lão, rồi chơi trò chơi.

Bà lão rất thích cô, thường xuyên mua đồ ăn cho cô. Có một lần Xuân Hỉ đang cùng bà lão say mê chơi trò chơi, rất say sưa, đã quên thời gian, không có về nhà đúng giờ. Cha mẹ nghĩ rằng cô luôn chơi ở nhà Gia Lập, thời điểm về nhà tìm thì không ai thấy bóng dáng của cô, người lớn lập tức liền sốt ruột tìm tán loạn trong nhà. Chỉ có Gia Lập, rất bình tĩnh nói: “Để con đi tìm em.”

Sau đó, không hề lo lắng, Gia Lập đưa Xuân Hỉ từ trong phòng bà lão về nhà, còn mặt không chút thay đổi giáo huấn cô: “Lần sau em đi chơi đâu phiền toái nói với ba mẹ em một tiếng.”

Xuân Hỉ lúc ấy thực sự oan ức, rưng rưng nói: “Anh không sợ bọn họ sẽ nghĩ rằng anh làm lạc mất em a!”

Gia Lập trầm mặc thật lâu, mới nói: “Em nhớ cho kỹ, anh vĩnh viễn cũng không để cho em bị lạc, cho dù tự mình em đi lạc, anh cũng có thể tìm được em.”

Tình cảnh lúc đó, Xuân Hỉ đương nhiên đã sớm không nhớ rõ, nhưng mà cô nhớ rất rõ ràng, không bao lâu sau, bà lão nhà bên bị bệnh qua đời. Một đêm cuối tuần (cúng cho người chết), Xuân Hỉ còn nhìn thấy bà, lúc đó cô còn nhỏ, không biết bà lão đã qua đời, lúc nửa đêm tỉnh ngủ đứng lên đi toilet, mơ mơ màng màng thấy bà lão đang ngồi trong phòng khách ở đằng kia ngoắc ngoắc cô, miệng còn nói: “Tiểu Xuân Hỉ a, chơi cùng bà nội nào?”

Xuân Hỉ dụi dụi mắt, vô cùng buồn ngủ, lắc đầu nói: “Không chơi, cháu muốn đi ngủ, bà nội ngày mai cháu chơi cùng bà được không?”

Ngày hôm sau, thời điểm cô đứng hẹn đi tìm bà lão mới biết được, bà lão đã qua đời, trong phòng trống rỗng, đồ dùng trong nhà đều lốt vải trắng. Cô đứng sững sốt thật lâu, thẳng đến khi có người chạm vào cô: “Cháu nhỏ đi đâu? Mau đi ra ngoài, chúng ta còn phải khóa cửa.”

Gia Lập ở phía sau ôm cô đi ra ngoài, tim cô đập mạnh và loạn nhịp hỏi: “Bà nội có phải đã chết hay không?”

Gia Lập gật gật đầu.

Cô càng thêm hoang mang : “Nhưng mà... Nhưng mà đêm qua em còn nói chuyện cùng bà nội a.”

Lời này làm cho Gia Lập không khỏi ngẩn ra, sau đó anh sờ sờ đầu cô, thực sự khẳng định nói: “Xuân Hỉ, đêm qua là em nằm mơ, em cũng không thực sự nói chuyện với bà, mà là nằm mơ.”

Theo tuổi tăng lên, Xuân Hỉ dần dần quên lãng chuyện này, nhưng mà hiện tại, cô nhìn cánh cửa này, lại nhớ tới chuyện đấy, cảm giác lạnh không khỏi từ lòng bàn chân hướng thẳng lên trên, toàn thân nổi da gà.

Ngay tại giờ phút này, Xuân Hỉ bỗng nhiên cảm giác được có người cầm tay cô, cô cả kinh, mạnh mẽ bỏ ra, “A” hét lên một tiếng ôm lấy Gia Lập, đem mặt chôn ở trong lòng anh, như thế nào cũng không chịu ngẩng đầu nhìn xem.

Gia Lập bị cô làm cho không thể hiểu được, sau đó nở nụ cười, vỗ vỗ lưng của cô: “Sợ cái gì? Em ngày trước không phải rất thích bà lão cách vách đấy sao!”

Cô sắp muốn khóc đến nơi: “Em thích người sống, mới không thích người chết! Làm em sợ muốn chết... Vừa rồi có người chạm vào tay em, ô ô, làm em sợ muốn chết...”

Gia Lập bị thần kinh không ổn định của cô làm cho dở khóc dở cười: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, chạm vào tay em hiển nhiên là anh, em đừng tự mình dọa mình.”

Xuân Hỉ vừa nghe, ngẩng đầu nhìn anh, há mồm liên tục hăng hăng cắn vào tay anh một chút: “Anh cố ý ! Gọi làm cho em sợ! Em cắn chết anh!”

Gia Lập mặc cho cô làm càn, chờ cô nháo xong rồi dễ dàng ôm lấy cô, để ở trên tường hôn cô.

Anh luôn thành lĩnh bất ngờ hôn cô, bắt đầu cô còn bị dọa, nhưng dần dần, cô cũng thành thói quen khó có được anh chủ động cùng nhiệt tình, ôm lấy thắt lưng của anh, hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của anh.

Thật lâu sau, anh mới rời đi khỏi môi của cô, Xuân Hỉ chạm nhẹ vào khóe môi của anh, hỏi: “Không tức giận a? Mặt mũi em cũng đã đánh mất, tiện nghi cũng cho anh chiếm, không cho phép tức giận!”

Gia Lập cười rộ lên: “Anh không phải nói rồi sao, anh không tức giận .”

Xuân Hỉ bỗng nhiên có một loại cảm giác bị lừa gạt, vừa rồi cô ra sức hôn anh như vậy, lấy lòng anh, hoá ra đều là tự cô một mình tình nguyện a!

Bóng tối trong hành lang tuy rằng có thể che giấu khuôn mặt đỏ của cô, nhưng không thể ngăn trở được đôi mắt thẹn thùng của cô. Đôi mắt to của cô lờ lờ động lòng người, khẽ nhú mày, đôi môi sưng đỏ, không phục lại một lần cắn vào cánh tay của anh.

....

Khoá học ba tháng của Xuân Hỉ trên cơ bản đã xong, ngày cuối cùng của khoá học, trong lớp có vẻ âm ỉ bạn học đề nghị mọi người nộp ít tiền để cùng đi ăn cơm, cùng đi hát Karaoke, Xuân Hỉ thích náo nhiệt, là người đầu tiên giơ tay tham gia, hưởng ứng tiếp theo cô chính là Phan Dương.

Khoảng chừng được hơn hai mươi người, buổi tối liền tiến hành tụ họp.

Chơi đùa rất say sưa, Xuân Hỉ quên gọi điện cho cha mẹ xin phép, còn có Gia Lập nữa, thế cho nên lúc cô lấy di động ra, đã nhìn thấy vài cuộc gọi nhỡ.

Trong KTV mọi người gất cổ hóng ca hát, rất âm ỹ, cô đứng dậy đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

Phan Dương bỗng nhiên giữ chặt cô: “Đi đâu vậy?”

Xuân Hỉ lớn tiếng nói: “Gọi điện thoại!” Sau đó chỉ chỉ vào túi của mình, “Giúp tôi nhìn một chút, cảm ơn!”

Cô một bên đi ra hành lang bên ngoài nhìn vào kính sửa tóc, vừa gọi điện thoại cho Gia Lập, trong chốc lát, điện thoại chuyển được .

“Đang ở đâu vậy?”

“Đang ở KTV ca hát, hôm nay là ngày cuối cùng của khoá học, mọi người đều đi chơi, thực xin lỗi a, em quên không nói với anh.” Xuân Hỉ vuốt vuốt tóc, thấy trong kính xuất hiện một thân ảnh có chút quen thuộc.

Gia Lập ở điện thoại bên kia nói: “Khi nào chấm dứt thì gọi điện cho anh, anh tới đón em, chính mình cần thận một chút, không cần chơi đùa quá, không cho phép uống rượu, có biết hay không?”

Xuân Hỉ ngại anh dong dài, nhưng mà khoe miệng cũng là hơi hơi nhếch lên, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, đã biết!”

Ngắt điện thoại quay người lại, cô liền nhìn thấy Lý Nghị Duy ở hành lang bên kia đang nói chuyện với người khác, cuối cùng, anh ta ngẩng đầu nhìn thấy Xuân Hỉ, cười cười với cô.

40. Chương 40: Ổn Định Công Việc Mới

Edit: gau5555

Beta: meott

Thời điểm tụ họp kết thúc, mọi người đồng loạt cùng hát bài “Khó quên đêm nay”, Xuân Hỉ xông ra khỏi vòng vây cướp được một cái mic gắp họng hát, hát thì sai nhạc, ma âm điếc tai, làm cho đại bộ phận bạn học mảnh liệt chống lại.

Phan Dương ở bên cạnh cô kéo kéo tay áo của cô, để sát vào gọi: “Xuân Hỉ! Điện thoại của cậu! Kêu !”

Xuân Hỉ rút tay ra không liếc mắt nhìn anh ta, khoát tay lại tiếp tục sôi nổi hát lên.

Phan Dương bất đắc dĩ lắc đầu, đem cô từ trên ghế túm xuống, chỉ chỉ túi của cô nói: “Di động của cậu kêu đã lâu!”

Xuân Hỉ cả kinh, vội vàng lấy điện thoại di động ra, “Ai nha” một tiếng. Là Gia Lập gọi tới, đã gọi vài lần mà cô không nhận. Sợ bị mắng, cô chạy nhanh đi ra ngoài gọi điện lại.

Qua một hồi lâu điện thoại mới được thông: “Đã xong chưa?”

“Cũng sắp rồi, em có thể đi trước. Anh đang ở đâu? Em tới tìm anh!”

“Anh đang ở ngay gần đây, em đi ra là có thể nhìn thấy anh.” Gia Lập nói.

“Được, chờ em a, em hiện tại đi ra.”

Xuân Hỉ ngắt điện thoại, vào trong tạm biệt các bạn học: “Các vị, tiểu nữ đi trước một bước, mọi người tiếp tục chơi đùa nha, chơi vui nhé!”

Phan Dương hỏi: “Cần tôi đưa cậu về không?”

Xuân Hỉ sáng sủa cười: “Đãi ngộ này để cho các bạn nữ khác trong lớp đi, tôi có lái xe tới đón.”

Cô từ cầu thang xuống lầu, lúc đến chỗ rẽ nghe được giọng nói của Gia Lập, anh hình như đang nói chuyện với người khác. Cô nghi hoặc dừng chân, hơi hơi dò xét lộ đầu, liền thấy Gia Lập đang cùng với Lý Nghị Duy đối mặt nói chuyện với nhau.

Cô thè thè lưỡi, nhanh chóng tránh ở đầu cầu thang.

Cô nghe thấy Lý Nghị Duy nói: “Mặc kệ nói như thế nào tôi cũng thực sự xin lỗi cậu, tôi không vì mình mà bào chữa, nhưng mà sự thật là tôi còn nghĩ cậu biết. Lúc ấy nếu mình biết bọn họ để cho cậu chịu trách nhiệm...”

“Quên đi, tôi đối với sự thật đó đều không có một chút hứng thú nào. Mặc kệ là ai, cũng sẽ có một người phải thay cậu gánh vác tội danh đó, ai cũng đều giống nhau. Tôi sẽ không tha thứ cho cậu, cũng sẽ không hận cậu, dừng ở đây đi, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng. Làm anh em với cậu một thời gian cũng coi như duyên phận, chuyện đó nói ra tôi cũng không thể tiêu tan, lòng tôi như nào cậu cũng rõ, hai bên rốt cuộc là loại người nào cậu cũng biết, nên nói là chí hướng không hợp đi. Đây là lần cuối cùng tôi và cậu nói chuyện

như vậy, thật sự không cần đối với chuyện quá khứ mà canh cánh trong lòng mãi, nhanh già.” Gia Lập mặt không gợn sóng, không sợ hãi nói.

Một câu cuối cùng “Nhanh già”, giọng nói của anh bỗng nhiên biến đổi, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chọc Xuân Hỉ một bên nghe lên không nhịn được ‘xì’ một tiếng cười ra.

Cô nhanh chóng che miệng lại, sợ bị phát hiện.

Hai người kia trầm mặc một lát, Lý Nghị Duy cuối cùng cũng buông tha không bác bỏ, chỉ nghe anh ta nói: “Gia Lập, tôi thật không muốn mất đi người bạn như cậu.”

Nói xong, anh ta dường như rời đi. Hành lang khôi phục yên tĩnh, đang lúc Xuân Hỉ do dự có nên đi xuống dưới hay không, Gia Lập bỗng nhiên mở miệng: “Mọi người đã đi rồi, em còn không ra?”

Xuân Hỉ cười hắc hắc, từ cầu thang đi xuống dưới, “Anh làm sao mà biết là em?”

Gia Lập mím môi, nhưng cười không nói.

Dọc theo đường đi về nhà, Xuân Hỉ đều lú lú nói không ngừng, đề tài đó là quay chung quanh chuyện giải phẫu của Lý Nghị Duy.

Cô nói: “Cái loại người nhân phẩm siêu cấp thấp có người đứng sau thì thế nào? Sớm hay muộn sẽ lại phạm sai lầm, không phải mỗi một lần đều có vận tốt có người thay anh ta nhận tội như vậy! Còn có a, bác sĩ kỹ thuật đỉnh như anh, một ngày nào đó sẽ ngóc đầu trở lại, lại lên như điều gặp gió! Gia Lập, anh chính là bác sỹ vĩ đại!”

“Được rồi, anh biết em muốn biểu đạt cái gì, anh cũng không phải chưa gượng dậy nổi.” Gia Lập cười nói.

Xuân Hỉ ha ha cười: “Dù sao em vẫn sẽ đi cùng anh.”

.....

Ngày Xuân Hỉ lấy bằng chứng nhận khoá học, Điền Nghiên gọi điện thoại cho cô như muốn cứu mạng. Trong điện thoại, Điền Nghiên nói với cô một nhà xuất bản về văn học nước ngoài đang lo lắng chuyện tuyển người, bảo cô có thể đi thử một lần.

Xuân Hỉ hiện nay tìm việc tương đối cẩn thận, nên hỏi cô ấy xem có thể tin cậy hay không. Điền Nghiên vỗ ngực nói: “Không thành vấn đề, hoàn toàn tin cậy! Biên tập của nhà xuất bản là đệ tử của cha mẹ mình, sẽ không sai!”

Biết được vị trí cụ thể của nhà xuất bản, Xuân Hỉ hôm đó liền đến thẳng nơi đó nhận lời mời.

Đến nơi mới biết được, nhà xuất bản trong miệng của Điền Nghiên kỳ thật là một công ty xuất bản, xuất bản tiêu thụ các loại sách, đệ tử của cha mẹ cô ấy có thể chính là biên tập của khối văn học nước ngoài này.

Vận khí của cô có vẻ tốt, vừa vận tới kịp thông báo ngày tuyển dụng của công ty. Cô đến đại sảnh lấy hồ sơ, xếp hàng ngồi ở phía sau ghé vào trên ghế điện sơ yếu lý lịch. Các loại giấy chứng nhận đã sao chép cô đều mang theo bên mình, thời điểm đến phiên cô đi vào phỏng vấn, vừa vận đã chuẩn bị xong tất cả. So với vài lần phỏng vấn trước, lúc này đây là không có chuẩn bị gì. Cô không có gì tin tưởng, hít sâu một hơi, tim nhảy lung tung, phá bình phá ngã đi!

Đi vào, hai người phỏng vấn đối diện đang đánh giá cô một chút. Xuân Hỉ hơi hơi cúi đầu sau đó ngồi xuống, bắt đầu tự giới thiệu. Nói đến một nửa, một vị trong đó hỏi: “Đã dùng tiếng Anh nói bao giờ chưa?”

Xuân Hỉ trong lòng đắc ý, tiếng Anh chính là vốn ban đầu của cô, có thể không nói sao!

Thuận tiện phun ra một loạt câu tiếng Anh tiêu chuẩn một cách trôi chảy, vị đưa ra câu hỏi kia có chút vừa lòng gật gật đầu.

Có một vị hỏi: “Đã từng làm biên tập đồ văn sao?”

Xuân Hỉ thoáng suy nghĩ, vì thế gật gật đầu, văn bí hẩn là cũng coi như nửa biên tập đồ văn chứ?

Người phỏng vấn nhìn nhìn sơ yếu lý lịch của cô, cúi đầu nói nhỏ một lát, sau đó ngẩng đầu cười cười với cô: “Được rồi, cô trúng tuyển, buổi sáng thứ Hai tuần sau chín giờ đúng giờ đến làm việc.”

Xuân Hỉ vui mừng muốn khóc, đây chính là lần đầu tiên cô dựa vào chính mình mà đi phỏng vấn thành công đạt được một công việc đứng đắn, đây chính là bước đầu tiên trong cuộc đời cô!

41. Chương 41: Kẻ Định Lại Xuất Hiện

Ngày hôm đó, hai nhà Trình Cố tụ lại cùng một chỗ ăn cơm, chúc mừng Xuân Hỉ tìm được công việc mới.

Mẹ Cố hỏi: “Cái nhà xuất bản kia của con có đáng tin cậy hay không vậy? Con là làm biên tập sao?”

“Không biết ạ.” Xuân Hỉ còn đang chăm chú lột vỏ tôm bỏ để vào trong bát Gia Lập, trả lời không tập trung.

Gia Lập nhìn cô một cái, ở trước mặt người nhà mà thân thiết vô cùng như thế, anh còn có chút không quen, dù sao đây cũng là chuyện chưa bao giờ có.

Hai vợ chồng Trình gia nhìn nhìn bọn họ, vui mừng cười cười.

Ba Cố còn trêu ghẹo nói: “Con gái, cũng bóc cho ba một con đi!”

Xuân Hỉ ngượng ngùng cắn môi, hừ hừ: “Không được, để mẹ bóc cho ba ăn!”

Mẹ Cố thấy vấn đề nghiêm túc của mình không được quan tâm, vì thế ở dưới bàn đạp Xuân Hỉ một cước: “Mẹ đang hỏi con đấy, cái gì cũng không biết, con sao lại cái gì cũng không biết? Khi nào thì kết hôn với Gia Lập con có biết hay không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Xuân Hỉ không nghĩ tới mẹ già của cô đang nói chuyện kia lại lập tức chuyển tới vấn đề kết hôn này, vì thế làm bộ không có nghe thấy, vui đầu vào bát cơm không rên một tiếng.

Hai vợ chồng Trình gia đối với đề tài kết hôn này lại rất vui sướng, ánh mắt ý bảo Gia Lập lên tiếng.

Gia Lập nhìn Xuân Hỉ giả bộ cúi đầu, mím môi cười cười một chút, sau đó thản nhiên mở miệng: “Quyết định ngày kết hôn đi, bệnh viện con cũng không bận quá, thời gian này xin nghỉ kết hôn vẫn tốt lắm.”

Bốn phụ huynh giống như nghe được mệnh lệnh, bắt đầu hoan hỉ vui mừng thảo luận kết hôn vào ngày nào thì đẹp. Dường như không có ai hỏi qua ý kiến Xuân Hỉ.

Cô buông đũa tức giận nói: “Chờ một chút! Con còn chưa nói muốn gả nha!”

Bọn họ nhìn nhìn cô, tạm dừng hai giây, lại tiếp tục thảo luận sôi nổi ngày kết hôn cùng chuẩn bị hôn lễ, căn bản không có ai để ý đến cô.

Xuân Hỉ oán hận trừng mắt với Gia Lập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trình Gia Lập, em không lấy chồng!”

Gia Lập giương mắt nhìn nhìn nhóm ba mẹ khí thế thảo luận hùng hực, nhún nhún vai: “Chuyện này hình như không phải do em.”

Cô ủy khuất đến sắp khóc, chuyện này quả thực chính là bức hôn trắng trợn nha!

Gia Lập an ủi cô nói: “Khi kết hôn có nghĩa là thêm một người cho em tiền tiêu vặt và mua đồ ăn cho em, cũng không cần phiền ba mẹ em quản lý em, cãi nhai với em, lúc nào nhớ bọn họ anh còn có thể cùng em trở về ở vài ngày. Như vậy xem ra không có gì không tốt, không phải sao?”

Nghe qua giống như rất không tệ, khi kết hôn có nghĩa là cô có thể tự do hơn? Vui hơn?

Xuân Hỉ bị anh dụ dỗ dường như có chút đắm chiêu gật gật đầu, đang khi cô chưa quyết định bỗng nhiên nghĩ lại, không đúng! Cô không đáp ứng kết hôn quan trọng không phải là kết hôn không tốt, mà là anh bác sĩ Trình Gia Lập, căn bản là còn chưa có cầu hôn với cô! Là một nữ sinh luôn thần tượng ảo tưởng về một tình yêu tha thiết với người yêu, làm sao có thể không có một lời cầu hôn lãng mạn chứ?

Chuyện này tuyệt đối không được! Anh không cầu hôn, như vậy cô có chết cũng không gả!

Xuân Hỉ mím môi, nói với Gia Lập: “Không lấy chồng chính là không lấy chồng!”

Vốn cô cũng rất khó chịu, lúc cơm chiều chấm dứt mẹ Cổ còn nói cho cô một tin tức làm cho cô càng không thích.

Cổ mẹ nói: “Có nhớ Y Đình hay không vậy? Y Đình vài ngày nữa muốn tới thành phố B thăm chúng ta, con cùng Gia Lập đi đón nó đi.”

Xuân Hỉ mắt mở to, há hốc mồm, kinh ngạc nói không ra lời.

Thẩm Y Đình, cô gái này Xuân Hỉ dường như sắp quên mất rồi, thì lại xuất hiện! Cô từ nhỏ đến lớn, người cô hận nhất chính là Thẩm Y Đình, điểm này không ai so với cô rõ ràng hơn.

Gia Lập dường như cũng rất kinh ngạc, “Y Đình? Đã lâu không gặp, không biết cô ấy có khoẻ không?”

So với kinh ngạc, Xuân Hỉ cảm thấy anh ấy còn vui mừng nhiều hơn. Nhận thức được điều này làm cho lòng cô bốc lên vị chua, đứng ngồi không yên. Trời biết Thẩm Y Đình về đây làm cái gì!

.....

Nói đến là đến, buổi tối Thứ Bảy, kẻ thù của Xuân Hỉ tiểu thư – Thẩm Y Đình đã an toàn đến sân bay thành phố B. Gia Lập lái xe mang theo Xuân Hỉ đến sân bay đón cô.

Xuân Hỉ ngàn vạn lần không muốn đi, nhưng mà lo lắng nếu một mình Gia Lập đi đón cô ta, cô nam quả nữ ngồi chung một xe, khó tránh khỏi sẽ phát sinh cái gì, mặc dù không tình nguyện, cô vẫn cứ đi theo. Cô cũng không phải là không tin nhân phẩm của Gia Lập, cô là không tin được cô gái trong ngoài không đồng nhất Thẩm Y Đình này! À không, là người phụ nữ mới đúng!

Cô cùng Gia Lập đứng ở sân bay chờ một lát, liền thấy một cô gái xinh đẹp đang kéo vali vuông đỏ sậm, mái tóc quăn rối tung, vậy tay đi tới chỗ bọn họ.

Quả nhiên là con gái lớn thay đổi hoàn toàn, hơn mười năm không gặp, Thẩm Y Đình so với trước kia xinh đẹp hơn rất nhiều. Xuân Hỉ oán hận nghĩ, cô ta tuyệt đối là đi Hàn Quốc thẩm mỹ, bằng không cô gái mới trước đây so với cô còn xấu hơn vì sao khi lớn lại có thể đẹp hơn cô chứ?

Thẩm Y Đình phong tình vạn chủng đi đến trước mặt bọn họ, mặt giãn ra: “Đã lâu không gặp, Xuân Hỉ, a...” Cô cười cười với Gia Lập, “Anh trai Gia Lập.”

Gia Lập cũng cười rộ lên, ngoại trừ Xuân Hỉ, cũng chỉ có Thẩm Y Đình gọi anh ‘Anh trai Gia Lập’, xưng hô này làm cho anh có cảm giác trở lại thời còn nhỏ, thời gian qua cực nhanh, cô gái gầy yếu năm đó nay đã biến thành vị đại mỹ nữ yêu kiều trước mắt này.

“Thật cao hứng còn có thể gặp lại em, càng ngày càng trở nên đẹp hơn nha.” Gia Lập cười nói, tiếp nhận vali trong tay cô.

Xuân Hỉ có chút bất mãn, nhỏ giọng nói thầm: “Xinh đẹp có thể làm ra cơm ăn à!”

Thẩm Y Đình dường như nghe thấy, nhưng mà cô không phản đối, chỉ cùng Gia Lập vui đùa: “Nói như vậy, em trước đây rất xấu sao?”

Gia Lập có chút suy nghĩ gật gật đầu, trêu ghẹo nói: “Có thể nói như vậy.”

Thẩm Y Đình cười ha ha lên.

Ngồi trên xe Gia Lập, Xuân Hỉ liền bắt đầu không ngừng nói chuyện với Gia Lập, nói đều là chuyện mà Thẩm Y Đình không biết, mượn chuyện này cố ý gạt cô ta sang một bên, lạnh nhạt với cô ta.

Xuân Hỉ mặt mày hớn hờ chậm rãi mà nói, Gia Lập từ trong hốc xe tìm Yakult đưa cho Xuân Hỉ: “Nói chuyện nhiều như vậy có khát hay không?”

Xuân Hỉ cắn môi cười rộ lên, Gia Lập luôn hiểu cô như vậy, cô thật sự khát muốn chết!

Gia Lập lại đưa một hộp cho Thẩm Y Đình: “Trong xe chỉ có cái này, đồ uống của trẻ con, thông cảm nha.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn: “Anh mới là trẻ con ấy!”

Thẩm Y Đình nhìn bọn họ không giả tạo chút nào vô cùng thân thiết, cúi đầu vén vén tóc cười cười. Cô không phải ngu ngốc, nhìn ra được bọn họ là quan hệ gì.

Thẩm Y Đình đưa tay tiếp nhận Yakult, mắt nhìn vào mắt Xuân Hỉ, sau đó nói với Gia Lập: “Nghe nói anh hiện tại là chuyện gia về khoa tim mạch?”

“Ừ, anh nhớ rõ thời điểm em đi anh vừa vận thi vào trường cao đẳng, lựa chọn thi vào ngành y này.” Gia Lập nói.

Thẩm Y Đình gật gật đầu, “Kỳ thật em cũng đoán được anh sẽ học ngành này.”

Gia Lập từ chối cho ý kiến, cười cười, Xuân Hỉ xem ra bọn họ có vẻ rất ăn ý.

Thẩm Y Đình cùng Gia Lập cứ như vậy tán gẫu, tán gẫu đến cả những vấn đề mà Xuân Hỉ không hiểu. Xuân Hỉ không có biện pháp tham gia cùng, đành chán muốn chết mà nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong lòng oán thầm vài Thẩm Y Đình lần, có văn hóa thì rất giỏi sao?

Không lâu, ngoài cửa sổ xe mưa liên tí tách rơi xuống, Xuân Hỉ lúc này mới cảm giác được mùa mưa dầm đã đến. Thời điểm hơn mười năm trước khi Thẩm Y Đình rời đi, cũng là thời tiết âm trầm như vậy.

Thẩm Y Đình không phải họ hàng thân thích hay là con của bạn bè ba mẹ Xuân Hỉ. Quen biết Thẩm Y Đình coi như là một đoạn nghiệt duyên, bắt đầu từ lúc Xuân Hỉ mười tuổi bắt đầu sinh bệnh nằm viện.

Cô đã không nhớ rõ lúc đấy ở viện là vì bệnh gì, tóm lại, cùng nằm viện ngày đấy với cô còn có một đứa nhỏ nữa, đứa nhỏ này chính là Thẩm Y Đình.

Thẩm Y Đình nằm viện không đến vài ngày, bác sĩ đến thúc giục đóng viện phí lúc đó mới phát hiện ra ba mẹ cô đã sớm biến mất bất vô âm tín, từ lúc Thẩm Y Đình bắt đầu nằm viện, ba mẹ cô rốt cuộc cũng chưa xuất hiện.

Một đứa nhỏ hơn mười tuổi bị cha mẹ vứt bỏ so với đứa nhỏ hai ba tuổi càng thêm đáng thương, bởi vì trí nhớ có thể sẽ đi theo nó cả đời.

Ba Cố mẹ Cố nhìn cô ấy đáng thương, trong lúc Xuân Hỉ nằm viện thuận tiện cũng chăm sóc cô ấy. Về phía bệnh viện đã trải qua cố gắng nhưng vẫn không tìm thấy cha mẹ Thẩm Y Đình. Khi Xuân Hỉ xuất viện, ba Cố mẹ Cố liền mang Thẩm Y Đình trở về nhà.

Từ nay về sau, Xuân Hỉ thân là con một lại có thêm một chị gái hơn cô bốn tuổi, ba mẹ cô cứ như vậy bị chia bớt một nửa ột người xa lạ. Không chỉ có như thế, ba mẹ cô bị chia cho Thẩm Y Đình, mà ngay cả Gia Lập của cô, Thẩm Y Đình cũng đoạt lấy.

Từ khi Thẩm Y Đình vào nhà bọn họ, địa vị của Xuân Hỉ bắt đầu bị uy hiếp. Tính cách của Thẩm Y Đình tương tự như Xuân Hỉ, thậm chí so với Xuân Hỉ càng thêm nhu thuận, càng thêm vui vẻ. Ngoại trừ việc cô không có được bộ dạng đẹp như Xuân Hỉ, các phương diện còn lại, mọi người đều nhất trí cho rằng, Thẩm Y Đình chính là bản sao thăng cấp của Xuân Hỉ.

Cô ở trước mặt người lớn rất nhu thuận, miệng ngọt, thỉnh thoảng có thể giúp ba Cố mẹ Cố làm việc trong nhà, thậm chí có lúc rảnh, cô còn có thể giúp mẹ Trình mua đồ ăn nấu cơm gì đó. Nhưng mà mỗi khi đến đêm, lúc cô cùng Xuân Hỉ ngủ một giường, cô sẽ không có bộ dáng nhu thuận như ban ngày.

Cô không thích cười, cũng không thích nói chuyện, đối với Xuân Hỉ cũng là lạnh lùng thần nhiên.

Xuân Hỉ rất ngạc nhiên về vẻ trong ngoài không đồng nhất của cô ta, đứa nhỏ mới mười tuổi, là không thể hiểu được một người làm sao mà ở trong vòng một ngày thể hiện ra hai loại tính cách. Cô cảm thấy, Thẩm Y Đình là ma quỷ.

Lúc nhận định ý tưởng cuối cùng này là lúc Thẩm Y Đình đem Gia Lập cướp đi.

Gia Lập từ nhỏ đã là mặt than, đối với ai cũng là một bộ dáng xa cách, nhưng mà sau khi Thẩm Y Đình nói chuyện cùng Gia Lập vài lần, Gia Lập liền không hề lãnh đạm đối với cô ta, ngược lại rất thích nói chuyện với cô ta, giúp cô ta giải vây. Mà Xuân Hỉ chuyên theo đuôi, trở nên càng ngày càng mất mát, từng một lần cùng Thẩm Y Đình cãi nhau, thậm chí chỉ vì một việc nhỏ không đáng kể cô cũng có thể cùng Thẩm Y Đình cãi nhau. Cuối cùng người bị trừng phạt, thường thường đều là Xuân Hỉ.

Dần dần, Xuân Hỉ càng ngày càng chán ghét Thẩm Y Đình, hận không thể làm cho cô ta lập tức biến mất. Cô cáu kỉnh, rời nhà trốn đi, tuyệt thực,các phương pháp phản đối cô đều đã thử qua, vô dụng không nói, mỗi lần còn bị ba Cố mẹ Cố thạo đời mang ra giáo huấn cô.

Xuân Hỉ cảm thấy thời gian quãng đời thê thảm nhất của cô là một năm từ khi Thẩm Y Đình xuất hiện.

Một năm đó không ai sủng cô lên trời, anh trai Gia Lập của cô cũng đối tốt với người khác.

Đang nghĩ lại thì bị tiếng cười như chuông bạc của Thẩm Y Đình cắt đứt. Cô nhìn qua, phát hiện Gia Lập cũng đang cười thật sự vui vẻ, cô bỗng nhiên mãnh liệt cảm thấy một loại nguy cơ tiềm ẩn. Cô không nhìn thấu được Thẩm Y Đình, cô sợ hãi Thẩm Y Đình, chỉ cần Thẩm Y Đình ở đó, cô liền sợ hãi từ nhỏ đến lớn cô có bảo bối gì thì một đêm cũng sẽ bị cô ta cướp đi. Cô vẫn cảm thấy Thẩm Y Đình là ma quỷ, cô ta có năng lực này.

“Gia Lập.” Xuân Hỉ thất thần kêu lên một tiếng.

Gia Lập nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt còn mang theo ý cười chưa biến mất: “Ừm?”

“Em đau bụng.” Xuân Hỉ nói, cô không phải hay nói giỡn, nhưng cô thật có chút khó chịu.

Gia Lập bỗng nhiên tắt nụ cười, đem xe dừng ở ven đường, hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao đau? Nơi này?”

Tay của phủ ở trên bụng của cô, khẽ đè xuống.

Xuân Hỉ đem tay anh di chuyển trên bụng, sắc mặt có điểm trắng bệch: “Hình như là nơi này.”

Gia Lập hơi hơi thở dài, giống như yên lòng: “Không có việc gì, chỉ là đau bụng kinh, trở về lấy túi chườm nóng đặt lên là được rồi.”

Thẩm Y Đình ngồi ở phía sau cười rộ lên: “Xuân Hỉ, cô lớn như vậy rồi, sẽ không phải ngay cả cảm giác đau bụng kinh là cái gì cũng không biết chứ? Cô có phải nữ nhân hay không?”

Đúng vậy, Xuân Hỉ chính là không phân biệt rõ cảm giác đau bụng kinh cùng đau ruột thừa, dù sao vị trí không khác biệt lắm, đau cũng không khác biệt lắm nha!

Xuân Hỉ quýnh lên, thở phì phì nói: “Tôi đương nhiên là phụ nữ, điểm này Gia Lập rõ ràng nhất!”

Thoáng chốc, bên trong xe một trận xấu hổ. Gia Lập mím mím môi, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng vẫn không nói. Anh sờ sờ đầu cô, đánh vỗ không khí xấu hổ: “Chịu đựng một lát, cũng sắp về nhà.”

Khi ba Cố mẹ Cố mở cửa ra, nhìn thấy Thẩm Y Đình thoải mái đứng ở trước mặt bọn họ, vui sướng vô cùng.

Thẩm Y Đình cười nói: “Ba, mẹ, con đã trở về.”

Ba Cố mẹ Cố nhất thời lệ nóng quanh tròng, tuy nói là đứa nhỏ nhà người khác, nhưng mà tốt xấu gì cũng đã chăm sóc một năm, vẫn là có cảm tình. Huống chi đứa nhỏ này qua nhiều năm như vậy, còn hiểu biết quay về đền ơn, một phần tình cảm này, cũng đủ cho bọn họ cảm động.

Nhưng mà, Xuân Hỉ ở phía sau bọn họ lại không cảm thấy như vậy, con gái ruột của bọn họ đang đau sắp chết, mà lại không có ai để ý đến cô.

Cô cũng lệ nóng quanh tròng tức giận sắp khóc, lúc này Gia Lập cầm tay cô, nói: “Còn khó chịu sao?”

Xuân Hỉ cắn môi gật đầu, nước mắt đảo quanh.

Gia Lập buồn cười lắc đầu, “Đi nằm trên giường trước đi, anh rót cho em chén nước đường ấm.”

42. Chương 42: Tiểu Hàm Có Kế Hoạch

Gia Lập chăm sóc cô uống chén nước đường ấm nóng, lại đưa cái túi chườm nóng đặt lên bụng cô.

Cô nằm ở trên giường râm rì trong chốc lát, còn có chút mệt nhọc.

Gia Lập bỗng nhiên đứng dậy, Xuân Hỉ quýnh lên, cầm lấy tay anh hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Tắt đèn.”

“Sau đó đi đâu?”

Gia Lập nhìn cô trong chốc lát, sau đó tắt đèn, trong phòng đen tuyền, chỉ còn lại đôi mắt trong sáng của cô, như là một người bảo vệ, gắt gao nhìn anh.

Anh ngồi trở lại bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của cô, giống như một người ba đang dỗ con gái cầu kinh ngủ.

Xuân Hỉ thấy anh không đi, lúc này mới yên lòng. Đem mặt vùi vào bên eo của anh, đưa tay ôm anh, mới nhắm mắt lại ngủ.

Ước chừng qua nửa giờ, hô hấp của Xuân Hỉ dần dần vững vàng, Gia Lập mới nhẹ nhàng đứng dậy đóng cửa lại. Thắm Y Đình còn đang cùng ba Cố mẹ Cố nói chuyện phiếm, thấy anh đi ra, cô hỏi: “Xuân Hỉ đang ngủ?”

Anh gật gật đầu.

Thắm Y Đình nói với mẹ Cố: “Xuân Hỉ hình dáng vẫn giống như trước, giống như trẻ con, mỗi ngày đều rất vui vẻ, thực sự hâm mộ.”

“Có cái gì tốt? Nó vô tâm vô phế như vậy, ở bên ngoài khẳng định sẽ bị bắt nạt, ba mẹ ngày nào mà không lo lắng nó ở bên ngoài phải chịu ủy khuất chứ? Bận tâm suốt thôi! Nhưng may mắn còn có Gia Lập giúp mẹ chiều cổ nó.” Mẹ Cố nói.

Hàn huyền trong chốc lát, thời gian đã muộn. Thắm Y Đình nói lời từ biệt với ba Cố mẹ Cố, cô đặt phòng ở khách sạn gần đây, thuận tiện qua lại vấn an vợ chồng Cố gia.

Cô kéo hành lý đi đến dưới lầu, Gia Lập đuổi theo, “Anh đưa em qua.”

Thắm Y Đình không từ chối, lên xe Gia Lập.

“Xuân Hỉ mấy năm nay khỏe không?” Thắm Y Đình hỏi, biểu tình rất bình thản.

Gia Lập thoáng gật đầu: “Rất tốt.”

“Nghe ba mẹ nói, hai người sắp có chuyện tốt?”

“Ừm, nhưng cô ấy hình như không vui khi gả cho anh.” Thời điểm nói đến ‘cô ấy’, Gia Lập bắt giác cười cười.

Thắm Y Đình thì cười rộ lên: “Nhìn bộ dáng khấn trương của cô ấy hôm nay, thật sự là đáng yêu. Nói cô ấy không muốn gả cho anh, em cũng không tin, anh có phải đã làm chuyện gì cho cô ấy mất hứng hay không? Cho nên cô ấy mới có thể náo loạn cái kỉnh nói không gả cho anh.” Cô hơi hơi thở dài, hình như có chút xúc động: “Con gái đều là khẩu thị tâm phi (nói một đằng nghĩ một nẻo), rất nhiều chuyện để ở trong lòng mà không nói, sau đó chờ người mình yêu tự phát hiện.”

Gia Lập nghe thấy vậy, nhú mày, thoát nhìn có chút khó xử. Anh cũng không biết suy nghĩ trong lòng của phụ nữ, muốn sẽ nói, không cần sẽ không nói, muốn như thế nào nói ra là được, để ở trong lòng, anh làm sao có thể đoán được đây?

Thắm Y Đình nhìn anh buồn rầu thì cười ha ha lên, “Gia Lập, tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy anh bị Xuân Hỉ tra tấn đến đỏ khóc đỏ cười, nhưng mà nhiều năm trôi qua như vậy, có thể trị được anh hình như chỉ có Xuân Hỉ. Thật không biết anh là may mắn hay là bất hạnh đây?”

Gia Lập cũng nở nụ cười, tiếng nói trầm thấp, ảm áp: “Là may mắn.”

Lúc đưa Thắm Y Đình đến khách sạn, Gia Lập nhận được điện thoại của Xuân Hỉ gọi tới.

“Anh đang ở đâu?” Xuân Hỉ hình như vừa tỉnh ngủ, hẳn là không nhìn thấy anh ở đó nên có chút sốt ruột.

“Vừa đưa Y Đình đến khách sạn.”

“...” Điện thoại bên kia không có lên tiếng.

Gia Lập bỗng nhiên nhớ tới lời Thẩm Y Đình nói, nữ nhân thích đem chuyện đặt ở trong lòng, anh không đoán được hiện tại cô đang suy nghĩ gì, cũng chỉ có thể mở miệng hỏi: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

“... Không có, không nghĩ cái gì.” Giọng nói của cô rất nhẹ.

Gia Lập chờ đèn xanh đèn đỏ, anh nhìn chợ đêm bên đường đang náo nhiệt, hỏi: “Có đói bụng không? Anh đang ở gần chợ đêm, có muốn anh mua đồ ăn khuya về cho em không?”

Vừa nghe đến ăn, Xuân Hỉ liền cao hứng lên: “Muốn! Muốn! Em muốn ăn đồ nướng!”

....

Buổi sáng, Tiểu Hàm buồn bực, cần nhàn đến tìm Gia Lập nói chuyện: “Aiz, Chủ nhật này là ngày nghỉ của cậu có phải hay không?”

“Ừm.”

“Tốt lắm, mình cùng Tiểu Trương đổi ca, ngày đó mình cũng nghỉ. Mình đã đặt trang bị CS (trò chơi chiến đấu bằng người thật) cho 20 người ở sân bên núi Dương Minh, Chủ nhật chúng ta tụ họp! Cậu mang theo Xuân Hỉ, cũng có thể kêu thêm càng nhiều người càng tốt, nhiều người chơi càng vui!”

Gia Lập biết anh ta thích chơi CS, lúc học đại học, anh ta thường xuyên tổ chức chơi tập thể cùng với các bạn học, bây giờ đi làm làm, cơ hội chơi rất ít.

“Được, cẩn thận cậu bại bởi tay mình, cậu nhiều năm đã không chạm qua súng, kỹ thuật không biết có còn được hay không?” Gia Lập nói.

Tiểu Hàm khinh thường nhìn lại, lắc lắc mái tóc nói: “Đã thấy bạn thân thua bao giờ chưa? Chưa thấy qua đúng không? Chưa thấy qua là được rồi!”

Gia Lập buồn cười đập anh một cước, Tiểu Hàm hi hi ha ha né tránh về phía sau, vừa vặn Dương Diệu đẩy cửa đi vào. Dương Diệu bị đụng chạm “Ai nha” một tiếng, xuýt xoa hít vào, bất mãn nhìn Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm thấy cô sắc mặt không tốt, nhanh chóng xin lỗi: “Rất xin lỗi rất xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý, chạm vào chỗ nào của cô vậy? Tôi xoa giúp cô!”

Dương Diệu liếc trắng mắt, đem văn kiện quảng cho Gia Lập rồi xoay người bước đi. Tiểu Hàm bắt đắc dĩ lắc đầu: “Chỉ có cô gái nhỏ này là khó khăn nha! Mình đi trêu cô ấy đây.”

Dương Diệu không nghĩ tới anh ta lại theo đến đây, từ lần trước cô thành tâm thành ý rủ anh ta đi xem phim, mà anh ta lại cùng nữ nhân khác ở trong điện thoại khàn khàn ta ta, cô liền nghĩ sẽ không bao giờ thích anh ta nữa! Dương Diệu liếc mắt nhìn anh ta, trong lòng thầm oán hận: “Lẳng lơ hoa tâm!”

Tiểu Hàm cười hì hì nói: “Em gái, chỗ nào đau vậy? Để anh trai đây đến xem cho em.”

Dương Diệu nhìn vẻ mặt tiểu nhân của anh ta, đã vùng đánh vào anh một cái, hừ một tiếng không thêm để ý đến anh ta nữa.

Tiểu Hàm cũng có vẻ buồn bực, anh cẩn thận nhớ lại hình như cũng không có chỗ nào, không có làm việc gì đắc tội với Dương Diệu, sao cô gần đây nhìn thấy anh luôn bày sắc mặt đó cho anh xem? Tuy nhiên, thỉnh thoảng thấy cô bỏ đi, trừng mắt, bộ dáng tức giận, lại thấy có chút thú vị như vậy.

Anh chuyển ghế ngồi vào bên cạnh cô, đứng đắn một chút nói: “Dương Diệu, tôi có phải đã làm gì trêu chọc cô hay không? Cô cứ nói thẳng, tôi sẽ xin lỗi cô.”

Cô vẫn không nhìn anh một cái nào, Tiểu Hàm ngồi trêu đùa trong chốc lát, nói tiếp: “Vì thể hiện thành ý, chủ nhật này tôi mời cô đi chơi, thế nào?”

Dương Diệu rốt cục cũng có chút phản ứng, quay sang giương mắt: “Chơi cái gì?”

“Đánh dã chiến!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Dương Diệu đột biến, trong chốc lát hồng, trong chốc lát lại trắng.

Tiểu Hàm biết rõ lời của mình có nhiều nghĩa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi biểu tình xấu hổ của cô, khỏi phải nói có bao nhiêu khôi hài. Anh nhin cười khoát tay: “Cô không phải tự xưng rất thuần khiết sao, nghĩ đến chuyện gì vậy thế? Tôi là nói đánh CS người thật!”

Dương Diệu có chút ngưng ngừng cắn cắn môi, ra vẻ không được tự nhiên nói: “Không đi!”

“Đừng nha, có rất nhiều người, một đại bang người chơi đùa cùng nhau rất náo nhiệt. Khẳng định cô chưa chơi, lấy súng hơi ở trong rừng bắn nhau, rất nghiện đó! Xuân Hỉ cũng đi mà. Cô cũng đi đi!”

Dương Diệu quả thật bị hấp dẫn, cô thích vui chơi, cũng thích náo nhiệt, quan trọng nhất là Xuân Hỉ cũng đi, cô đã lâu không gặp Xuân Hỉ.

Do dự hết sức, Tiểu Hàm bỗng nhiên sầm nảo nói: “Kỳ thật ngày đó là sinh nhật của tôi, tôi đã nghĩ muốn mọi người cùng nhau vui vẻ trong ngày sinh nhật của tôi, cô không đến, sẽ coi như người không đến đồng đủ. Đến đây đi? Nha?”

Dương Diệu giật mình, gật đầu nói: “Được rồi, tôi đi.”

Sáng sớm chủ nhật, Xuân Hỉ đã bị Gia Lập kéo từ trong ổ chăn ra, buồn ngủ vầy vùng, cô ghé vào trên vai Gia Lập yếu xìu nói: “Em không muốn đi đâu, em muốn đi ngủ!”

Gia Lập vỗ vỗ lưng của cô: “Thực sự không đi sao? Vậy được, vậy em ở nhà một mình, anh đi cùng Y Đình.”

Vừa nghe đến tên Y Đình, Xuân Hỉ lập tức liền tỉnh ngủ, “Cô ấy cũng đi? Vì sao!”

“Y Đình hiếm khi trở về, về sau còn có thể gặp mặt hay không rất khó nói. CS nhiều người chơi mới tốt, dù sao đều là người một nhà, mang theo cô ấy không phải rất tốt sao.”

“Ai là người một nhà với cô ấy, cho dù em với cô ấy cùng một nhà, thì anh cũng không phải cùng một nhà với cô ấy, bám vào thân thích cái gì!” Xuân Hỉ bất mãn nói.

Gia Lập nói: “Cô ấy là chị của em, không phải là chị vợ của anh sao? Sao lại không phải người một nhà?”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, suy nghĩ một hồi lâu mới nghe hiểu, sảng giọng: “Em cũng chưa có gả cho anh!”

Gia Lập bị bộ dáng của cô làm cho buồn cười, hôn hôn cái trán của cô: “Trước sau gì cũng thế.”

Ăn điểm tâm, Gia Lập đi xe đến khách sạn đón Thẩm Y Đình.

Xuân Hỉ nói: “Đón Y Đình xong đi đường vòng đến đường Hoàng Sơn, đón Điền Nghiên Nghiên một chút.”

Mời Điền Nghiên Nghiên không phải là Xuân Hỉ, cũng không phải Gia Lập, mà là Tiểu Hàm. Xuân Hỉ không muốn để cho Điền Nghiên Nghiên đi, bởi vì Dương Diệu khẳng định cũng sẽ đi, hai nữ nhân chạm mặt, thật đúng là náo nhiệt, trời biết này hai nữ nhân ở trước mặt Tiểu Hàm sẽ bốc hỏa thành cái dạng gì.

Ai ngờ Gia Lập nói: “Không cần, Tiểu Hàm nói anh ấy sẽ đón.”

Xuân Hỉ nhất thời đầu muốn to ra, “Anh đừng nói với em là anh không biết chuyện Điền Nghiên Nghiên cùng Dương Diệu đều thích Tiểu Hàm, em là loại ngốc nghếch mà cũng nhìn ra được, anh làm sao có thể không biết? Anh biết còn để cho Tiểu Hàm xằng bậy! Hai cô ấy đều là bạn của em, ai bị thương em cũng đều khổ sở.”

Gặp đèn đỏ, Gia Lập chậm rãi dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Loại chuyện này phải thuận theo tự nhiên, chuyện tình cảm của các cô ấy em muốn chen vào cũng không được, huống chi em cho là trong lòng Tiểu Hàm không có tính toán sao? Anh xem anh ta lúc này đã có kế hoạch trước.”

Xuân Hỉ sững sốt: “Kế hoạch trước? Kế hoạch trước cái gì? Anh nói cho rõ ràng.”

Gia Lập khởi động, cười cười: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Thẩm Y Đình mặc một bộ quần áo vận động, thoạt nhìn sức sống tràn đầy, tư thế oai hùng hiên ngang. Xuân Hỉ lại cúi đầu nhìn mình cùng là bộ trang phục giống như vận động, nhưng nhất thời cảm thấy như trẻ con.

Cánh tay Thẩm Y Đình ghé vào trên ghế trước, cười dài nói: “Thời gian em ở nước ngoài thường xuyên cùng bạn học chơi CS, về nước ngược lại ít hơn, không nghĩ tới hôm nay em còn có thể được chơi, thật cao hứng nha.”

Cũng yêu thích vui nhộn, Xuân Hỉ bị tâm tình vui vẻ của cô ấy cuốn hút, nghiêng người hỏi: “A, vậy súng ở CS thật hay là giả vậy? Có phải mặc áo chống đạn hay không?”

Thẩm Y Đình xi cười đi ra, gõ gõ đầu của cô: “Xuân Hỉ ngốc, làm sao có thể là súng thật, đương nhiên là giả! Súng hơi, đánh ở trên người sẽ đau, biện pháp bảo vệ khẳng định sẽ có, áo chống đạn thì vốn không có.”

Dọc đường các cô trò chuyện, cuối cùng cũng làm cho không khí hài hoà, dường như chỉ cần không có Gia Lập tham dự, Xuân Hỉ có thể cùng Thẩm Y Đình ở chung có chút hòa thuận.

Xuống xe, ở đây, không ít bạn bè đã tới rồi. Mọi người chào hỏi rồi ở tại chỗ nói chuyện phiếm, chờ đợi những người khác.

Thẩm Y Đình hiển nhiên là cô gái được chào đón nhất, không ít nam thanh niên độc thân đều vây quanh ở bên người cô nói nói cười cười. Xuân Hỉ nhìn Thẩm Y Đình, ánh mắt không di chuyển. Nếu không phải từ nhỏ đã quen biết cô, Xuân Hỉ nhất định cũng sẽ bị cô hấp dẫn. Cô thoải mái phóng khoáng, thoát nhìn là người thông minh, hài hước hay nói, trong lúc nhàn nhai hay cười đều là tự tin xinh đẹp.

Xuân Hỉ nhớ tới trước đây Thẩm Y Đình không phải như vậy, ít nhất cô có thể cảm giác được Thẩm Y Đình thật ra không tự tin, tuy rằng ban ngày cô biểu hiện rất xuất sắc, rất thoải mái, nhưng mà mỗi khi đến buổi tối, cô lại cảm giác trên người Thẩm Y Đình sẽ lộ ra những mất mát xuất phát từ nội tâm, loại cảm xúc này ban ngày được cô che giấu rất tốt.

Thẩm Y Đình ngoại trừ đem sự quan tâm của cha mẹ cùng Gia Lập cướp đi thì thật ra cũng không có làm chuyện gì quá đáng với Xuân Hỉ, chỉ là rất ít khi nói chuyện cùng cô mà thôi, rất lạnh lùng. Nay nhìn thấy Thẩm Y Đình mặc dù là lén lút hay là trước mặt đều khéo léo, linh hoạt như vậy, cô rất ngạc nhiên Thẩm Y Đình sau khi rời khỏi nơi này đã trải qua chuyện gì. Thoạt nhìn, cô giống như khoẻ mạnh, thậm chí còn đi du học ở nước ngoài. Lúc ấy bởi vì gia cảnh không tốt mà bị cha mẹ vứt bỏ, làm sao lại có tiền trị bệnh lại còn sang nước ngoài du học chứ?

Đang suy nghĩ, thì phía trước có một chiếc xe đang đến đây vững vàng dừng lại. Trong xe có ba người đi xuống, là Tiểu Hàm, Dương Diệu cùng Điền Nghiên Nghiên.

43. Chương 43: Mạo Hiểm Khi Dã Chiến

Tiểu Hàm thật cao hứng chào hỏi cùng mọi người, Điền Nghiên Nghiên lúc dừng xe liền thấy Xuân Hỉ, kích động vẫy tay với cô, song Dương Diệu phía sau, lại liếc mắt nhìn Tiểu Hàm rồi cũng đi tới chỗ Xuân Hỉ.

Xuân Hỉ bỗng nhiên liền cảm thấy tình cảnh hỗn loạn làm cho cô chống đỡ không chịu nổi, cô nhìn Gia Lập, trong mắt đều là tín hiệu cầu cứu. Nhưng mà Gia Lập lại chỉ cười cười, sau đó cùng Tiểu Hàm đi đến quầy diễn luyện CS để sắp xếp công việc liên quan.

Điền Nghiên Nghiên mở miệng trước: “Không cần giới thiệu, chúng mình đã quen nhau, đúng không, Dương Diệu?”

Dương Diệu cười cười: “Bạn cô rất thú vị.”

Xuân Hỉ ha ha cười hai tiếng, cô thật kinh ngạc, ba người này ở trong xe rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì, thoát nhìn bề ngoài có vẻ rất hoà hợp.

Đoàn người đi chậm rãi, ước chừng có hơn hai mươi người lấy Tiểu Hàm làm trung tâm, đều bạn bè các loại và người nhà, bạn bè thì bạn bè, nhưng mọi người thậm chí còn không biết tên đối phương, vậy mà cứ nói chuyện như rất quen thuộc.

Một huấn luyện viên mặc bộ trang phục màu xanh biếc theo Gia Lập cùng Tiểu Hàm đi tới, anh ta tự giới thiệu một chút, sau đó bắt đầu sắp xếp đội ngũ, dặn dò chú ý một số việc.

Mỹ nữ trợ lý bên cạnh lấy ra một cái gói to, đưa ọi người rút thăm, sau đó hơn hai mươi người được chia làm hai đội.

Xuân Hỉ mở ra một tờ rút ngẫu nhiên, bên trên viết ‘Đạo tặc’, cô cao hứng nhếch miệng cười, làm nhân vật phản diện một lần cũng không tồi! Cô cầm giấy đi tìm Gia Lập, kích động hỏi: “Gia Lập, anh rút ra là cái gì?”

Gia Lập tiếc nuối nói: “Cảnh sát.”

Xuân Hỉ bĩu môi, thất vọng nho nhỏ: “A, vậy chẳng phải là em sẽ bị anh giết?”

Gia Lập cười cười: “Kỳ thật em cũng có thể giết chết anh.”

“Không cần! Em muốn cùng một đội với anh, em đi tìm người khác đổi!” Xuân Hỉ cực kỳ bất mãn nói.

Mỹ nữ trợ lý kia đi tới ngăn Xuân Hỉ lại: “Mỹ nữ, cái này không thể đổi, rút được cái gì thì chơi cái đấy, đây là quy tắc trò chơi biết không? Cho dù là người một nhà, cũng có lúc quân pháp bất vị thân (luật pháp không thiên vị ai hết), như vậy mới kích thích!”

Nói cũng đúng, Xuân Hỉ gờ gờ nắm tay lên với Gia Lập: “Trình Gia Lập, cẩn thận súng của em đó!”

Bên trong đoàn người, Tiểu Hàm, Xuân Hỉ, Điền Nghiên rút được ‘Đạo tặc’, Gia Lập, Dương Diệu cùng với Thẩm Y Đình rút được “Cảnh sát”, kết quả này làm cho Xuân Hỉ cùng Dương Diệu có chút rầu rĩ không vui.

Mỹ nữ trợ lý phát màu trang phục khác nhau, trong phòng thay quần áo, Xuân Hỉ vụng trộm kéo Dương Diệu sang một bên: “Dương Diệu, cô trăm ngàn lần phải giúp tôi nhìn Gia Lập nha, không cho nữ nhân khác tiếp cận anh ấy!”

Xuân Hỉ chỉ chỉ Thẩm Y Đình: “Nếu cần thiết...” cô lại làm động tác cắt cổ, “Giết cô ta!”

Điền Nghiên ở phía sau các cô chọc vào: “Hai người các cậu làm sao thế! Xuân Hỉ, cậu sẽ không muốn làm Vô Gian đạo đấy chứ?”

Thẩm Y Đình nghe thấy vậy, đi tới khoát tay lên trên vai Dương Diệu, cười nói: “Tôi cảm thấy vị mỹ nữ này mới là Vô Gian đạo.”

Bốn người cười ha ha lên.

Thay xong quần áo, huấn luyện viên bắt đầu phát súng ống và trang bị, nhóm đồng chí nam đến lấy dụng cụ đều có vẻ hưng phấn, nhóm đồng chí nữ thì càng thêm hưng phấn, giờ súng để chụp ảnh, cầm khẩu súng đùa giỡn, kết quả bị huấn luyện viên rống một tiếng: “Các cô đang làm cái gì thế! Tất cả đều buông súng xuống cho tôi, nếu còn làm loạn thì thu hồi toàn bộ không cần chơi! Nòng súng hướng lên trên, về đơn vị!”

Huấn luyện viên hướng dẫn phương pháp sử dụng súng đơn giản, cùng với cách đeo trang bị phòng hộ, cuối cùng, huấn luyện viên xoa thắt lưng, làm tổng kết đối với hơn hai mươi người này: “Nhớ kỹ, vào chiến trường phải chú ý an toàn, không cần tùy ý dỡ phòng hộ xuống, chiến sĩ bị đánh trúng chứng tỏ bạn đã bị tử vong, mời tự giác đi trở về đại bản doanh, đừng vi phạm quy tắc trò chơi. Trên chiến trường sẽ không tồn tại khái niệm người yêu, người một nhà, chỉ có một đội mới là người một nhà. Cẩn thận tuân theo quy tắc trò chơi, không cần vi phạm quy tắc, nếu không, có người bị thương chúng tôi ở nơi này không phụ trách!”

Huấn luyện viên ở phía trước nước miếng bay tứ tung, Xuân Hỉ không an phận ló đầu tìm kiếm Gia Lập. Bỗng nhiên, Huấn luyện viên đưa vật thể gì trong tay ra chặn Xuân Hỉ: “Ló đầu ra ngoài làm gì a! Bước ra khỏi hàng!”

Xuân Hỉ ngẩn người, không sợ chết bước ra.

“Tôi ở trên nói chuyện còn cô thì đang làm gì?”

Xuân Hỉ nghĩ nghĩ nói: “Tìm bạn trai.”

Mọi người ở phía dưới ha ha cười rộ lên. Huấn luyện viên còn nói: “Nơi này không có bạn trai, chỉ có chiến hữu và kẻ địch, tôi vừa rồi nói cái gì cô có nghe rõ không?”

Xuân Hỉ gật đầu, lớn tiếng trả lời: “Nghe thấy được! Anh nói có người bị thương các anh sẽ không chịu trách nhiệm!”

Huấn luyện viên nhăn nhin tức giận lắc đầu, thở dài: “Đồng chí, cô có biết không nghe lời chiến sĩ kết cục là cái gì không?”

Xuân Hỉ còn chưa nói, huấn luyện viên liền rút súng lục bên hông ra hướng về Xuân Hỉ. Không nghĩ tới Xuân Hỉ phản ứng cực nhanh, nhảy về phía sau từng bước gờ lên súng trong tay mình về phía huấn luyện viên đánh loạn một trận, bởi vì không trang bị đạn, nên chỉ có tiếng “Ba ba”.

Phía dưới cười thành một trận, huấn luyện viên nghiêng răng nghiêng lợi quát Xuân Hỉ: “Người nhà ai? Người nhà mau lĩnh trở về!”

Gia Lập lúc này mới đi ra, mặc một thân màu xanh, cao lớn vĩ đại, rất là suất khí, đôi mắt của anh dao động ắt hẳn ý cười, thoáng gật đầu đối với huấn luyện viên: “Ngượng ngùng, nhà của tôi.”

Sau khi cười đùa xong, huấn luyện viên dẫn hai đội tiến vào chiến trường. Hai đội cũng không cùng tiến vào thông đạo, bọn họ được mang tiến vào trong rừng, trong bãi có mười mấy ngọn núi không lớn, dưới sườn núi còn có kênh rạch, thuận tiện cho chiến sĩ ẩn nấp, trên bãi đất trống còn có xe cảnh sát, phỉ xe, thậm chí còn có xe tăng, tóm lại, nhìn qua rất giống như chiến trường thật.

Người phụ trách mang đội của Xuân Hỉ đưa đến đại bản doanh của đạo tặc, phân phát cho bọn họ, “Lắp đạn, sau đó mang trang bị phòng hộ lên, mang cho chắc chắn đó, miễn cho cái dây ở phía trên lại rớt xuống.”

Tiểu Hàm giúp Xuân Hỉ kiểm tra trang bị, nói: “Mang tốt lắm, bằng không em mà bị hủy dung Gia Lập ca ca sẽ giết anh! Anh ta vừa rồi còn dặn dò anh chăm sóc em thật tốt! Ai, cái này làm sao mà đánh được giặc chưa, quả thực chính là lính hậu cần, chăm sóc các người này phải là người già yếu nha!”

Điền Nghiên Nghiên đi tới nói: “Anh cũng đừng coi khinh chúng tôi! Không phát hiện ra Xuân Hỉ vừa rồi rất lợi hại, không có đạn mà cũng dám đánh huấn luyện viên!”

Tiểu Hàm vỗ vỗ hai cái ót của các cô, chống nạnh nói: “Các tiểu thư, các cô có thể trốn thì liền trốn đó, không trông cậy vào các cô giết địch, chết cũng không xong!”

Kết quả là chiến đấu còn chưa khai hỏa, trong đại bản doanh liền xảy ra nội chiến, Xuân Hỉ cùng Điền Nghiên cầm súng đuổi theo Tiểu Hàm đang chạy.

Bỗng nhiên một tiếng súng vang thật lớn, người phụ trách đội nói: “Chiến đấu bắt đầu! Mọi người có thể tác chiến, không còn đạn thì trở về đại bản doanh, tôi chuẩn bị ọi người. Cố lên! Xuất phát!”

Mọi người ‘ào ào’ hai tiếng, liền xông ra ngoài, thương lượng phương án tác chiến ban đầu cũng vút qua sau đầu, tổ chức phân đội cũng không tập trung, Tiểu Hàm theo ở phía sau kêu lên: “Trở về! Trở về cho tôi! Con mẹ nó, không phải nói phải phân đội làm việc sao!”

Bên đội ‘Cảnh sát’, công việc lựa chọn ra đội trưởng dẫn dắt tiến hành rất trật tự. Gia Lập làm đội trưởng, phân đội nhỏ, mang theo bốn đội viên, theo bên trái khởi xướng tiến công, Thẩm Y Đình đi theo bên cạnh Gia Lập, gờ súng, rất có phong phạm nữ chiến sĩ. Dương Diệu đi theo phía sau cùng, thường xuyên không hiểu được nã một phát súng, đem đoàn người dọa nhảy dựng.

Có mũ trùm đầu bảo hộ, ai cũng không biết đối phương là nam hay là nữ, chiến sĩ A ồn ào với Dương Diệu: “Huynh đệ, ngài đừng không rên một tiếng bắn một phát súng, địch nhân cũng không xuất hiện, khiến cho tôi luôn cho rằng nhóm ta bị tập kích!”

Dương Diệu ngượng ngùng cười: “Rất xin lỗi rất xin lỗi, súng nóng thôi!”

Chiến sĩ A vừa nghe được là nữ, lập tức nhiệt huyết đứng lên: “Mỹ nữ, theo phía sau anh, anh trai bảo vệ em!”

Đang lúc bọn họ nói chuyện, Thẩm Y Đình quay súng lại, sau đó liền có người “A” một tiếng, quát: “Em gái nha, lão tử mới đi lên đã bị giết, chơi không vui!”

Dương Diệu tán thưởng “Tuyệt” một tiếng, trốn được bên người Thẩm Y Đình: “Cô thật lợi hại, cô bảo vệ tôi đi!”

Lúc này Gia Lập ngoắc bọn họ, làm một thủ thế nằm ám chỉ rạp xuống mà bò, mang theo bọn họ ẩn nấp phía sau ngọn núi nhỏ. Quả nhiên, phía sau xe cảnh sát đối diện cất giấu vài đạo tặc.

Dương Diệu nhỏ giọng hỏi: “Có phải giết tất cả bọn họ, thì chúng ta mới thắng hay không a?”

Gia Lập nói: “Không hoàn toàn, chỉ cần thu được đại bản doanh của bọn họ, chúng ta cho dù thắng, cũng không nhất định phải giết người nhiều như vậy.”

Nói như vậy, giống như đi vào chiến trường thật sự, một đội nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu sục sôi. Thẩm Y Đình lộ đầu nhìn nhìn, nói: “Tôi đến bên kia đánh lên từ phía sau.”

Nói xong cô liền thấp đầu trườn đi qua, Dương Diệu cũng theo đi qua.

Theo vài tiếng súng lách cách vang lên, phạm vi hỗn chiến bắt đầu, Gia Lập đứng mũi chịu sào đánh chết hai đạo tặc, Thẩm Y Đình cũng không yếu thế, đánh chết một người, dọa chạy một người.

Trải qua một phen ác chiến, song phương đều có thương vong. Có chết trận, có truy kích, có trở về lấy thêm đạn, có lẩn trốn, kết quả là, một phân đội nhỏ này liền như vậy thất linh bát lạc, cuối cùng vẫn biến thành tự mình chiến đấu, tự giải quyết cho tốt.

Mà đội ‘Đạo tặc’ ngay từ đầu liền vô tổ chức, phần lớn kết bạn đồng hành, nhìn thấy địch nhân liền đánh, lúc xuyên qua trong rừng núi cũng không thấy được, giống như ma quỷ. Chỉ có Tiểu Hàm, tự xưng đội trưởng mang theo Điền Nghiên Nghiên tìm kiếm đại bản doanh đội ‘Cảnh sát’, còn chưa tìm được, đã bị trận thế của cảnh sát lấy nhiều người đối phó ít, hai kẻ công kích này đành phải chạy quay về.

Xuân Hỉ bị bỏ rơi lại một mình, cô không hề có mục đích, ở trong rừng loạn hoảng, gặp người liền đánh, vài lần đều đánh người một nhà. Đồng đội bị đánh chết buồn bực muốn phát tác, nhưng mà Xuân Hỉ là con gái nên cũng khó mà nói cái gì, cuối cùng đành phải làm bộ không chết, tiếp tục chiến đấu.

Xuân Hỉ lúc này tránh ở phía sau bình xăng, phía trước có một người cảnh sát đang chiến đấu một mình. Cô cười hắc hắc, lầm bầm lầu bầu: “Số chết của người đã đến! Có thể chết ở dưới tay hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!”

Xuân Hỉ giơ súng lên đối với người nọ bắn phá một trận, kết quả cũng không trúng. Đối phương tỉnh táo trốn được phía sau thùng, chậm chạp chưa lên tiếng. Xuân Hỉ nghĩ đến người nọ bị cô dọa chạy, vì thế từ phía sau thùng xăng đi ra tính tiếp tục đi lên phía trước. Lại không nghĩ tới cô vừa mới ra đến thì giữa bụng lại bị thương.

Người nọ lại dám lừa đảo!

Theo quy định là cô đã chết, nhưng mà cô cũng mặc kệ, giơ súng lên bắn điên cuồng về người nọ. Đối phương rất có kỹ xảo, lợi dụng thời gian rảnh ngăn cản cô rồi tiến hành bắn, bắn một phát liền chuẩn, sau khi làm cho Xuân Hỉ trúng ba bốn phát, anh ta mới đi ra, cuối cùng lại thêm một phát.

Mấy vết thương trước đánh vào trên người Xuân Hỉ, chỉ có cảm nhận đau đớn rất nhỏ, nhưng mà vết thương cuối cùng lại vừa vận trúng vào tay của cô.

Xuân Hỉ “A” lên một tiếng, vứt bỏ súng che tay không khỏi xuýt xoa hít hà: “Đau muốn chết!”

Nghe được thanh âm của Xuân Hỉ, đối phương đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó bước nhanh tới chỗ cô, vừa đi vừa lo lắng lời cái mũi xuống.

Xuân Hỉ kinh ngạc, lại là Gia Lập!

Xuân Hỉ trừng mắt, dùng ngón tay không bị thương kia chỉ Gia Lập: “Anh anh...anh lại đánh chết em!”

Gia Lập cau mày, kéo tay bị thương của cô qua, cẩn thận xem xét miệng vết thương, may mắn chỉ là có chút sưng đỏ, vẻ mặt anh hơi hơi hoà hoãn nói: “Hoàn hảo, không xước da, trở về bôi ít thuốc là được.”

Xuân Hỉ muốn lòi mũi xuống, Gia Lập chế trụ tay cô, xoa xoa đầu của cô: “Yên lặng một chút, nơi này rất nguy hiểm! Vừa rồi đã có vài người chết, chính là không chấp nhận chết, đều chưa thấy qua chiến sĩ nào ương ngạnh như em. May mắn không bị thương nặng, lần sau lại hồ nháo nữa thì đừng hy vọng anh mang em ra ngoài chơi.”

Xuân Hỉ cũng không ngại nóng, ôm lấy anh cười hắc hắc: “Đau lòng sao?”

Nói chuyện không ngại ngừng, che chắn, chỉ nghe ‘bốp một tiếng, Gia Lập lại trúng đạn rồi.

Người nổ súng từ phía sau bọn họ đi ra, chống nạnh cười ha ha: “Chiến trường chỉ có địch nhân và chiến hữu, ai cho các người ở dưới mắt ta yêu đương. Trình Gia Lập, lúc này còn không nhận thua!”

Vừa nghe giọng nói đã biết là Tiểu Hàm, Tiểu Hàm vừa nói xong nói liền bị trúng đạn. Nổ súng là Thẩm Y Đình.

Thẩm Y Đình đi tới làm động tác quay ngón tay cái xuống với Tiểu Hàm: “Đồng chí, anh đặc ý quá sớm a!”

Tiểu Hàm ngẩn người, mới hiểu được mình đã chết, “Chết tiết, tôi mà lại bị nữ nhân giết chết! Thật mất mặt!”

Tiểu Hàm liên tục nóng nảy, Thẩm Y Đình ôm bụng cười rộ lên, ai biết còn một ‘con bọ ngựa’ đang ở phía sau, lại là một đạo tặc xông lên bắn Thẩm Y Đình vài phát, sau đó lúi mủ xuống để thở: “Nóng chết tôi! Như một con gấu, mọi người đều đã chết rồi, nơi này chỉ còn tôi sống, im lặng một chút cho tôi! Ha ha ha ha!”

Xuân Hỉ vừa thấy là Điền Nghiên Nghiên, liền bước tới: “Tiểu Nghiên thật là giỏi, thay nhóm ta đánh chết nữ cảnh sát đáng ghét kia! Trở về ai gia ban cho...”

Nói còn chưa xong, lại là một tiếng súng vang lên, theo sau đó là Điền Nghiên Nghiên ôm mặt hét lớn một tiếng, mặt của cô trúng đạn rồi!

Mọi người vội vàng đỡ lấy Điền Nghiên, Thẩm Y Đình trấn an cô, Gia Lập kêu cô rời tay kiểm tra cho cô một chút. Mà Tiểu Hàm, nhìn mất Điền Nghiên Nghiên liền nổi giận đùng đùng chạy đến trước mặt người nổ súng kia, một phen nắm áo của hắn ta, hô: “Con mẹ nó, có biết chơi hay không hả? Người ta chưa mang mặt bảo hộ mà cũng bắn bị thương sao?”

Tiểu Hàm đem người nọ mạnh mẽ kéo đến thân cây, chỉ nghe người nọ nhẹ kêu rên lên một tiếng, đúng là thanh âm của cô gái. Trong lòng anh ần ần bất an, đưa tay lôi mặt nạ bảo hộ của cô, thoáng cái liền gây ngấn cả người.

Dương Diệu hồng hốc mắt, cắn môi thấp giọng nói: “Rất xin lỗi, tôi không thấy rõ.”

Tiểu Hàm trong nháy mắt cứng họng, buông lỏng áo của cô ra, ngẩn ngơ không biết làm sao.

Dương Diệu bắt đầu từ lúc thấy anh ta khấn trương vì Điền Nghiên Nghiên, trái tim đã giống như bị kim chích. Cô nhìn bộ dáng thất thần của Tiểu Hàm, cố nhịn cho nước mắt không chảy xuống, đột nhiên đẩy anh ta ra chạy trở về.

44. Chương 44: Tiểu Hàm Và Dương Diệu

Gia Lập giúp Điền Nghiên Nghiên kiểm tra một chút, may mắn chỉ bị trầy da rất nhỏ. Đoàn người trở về đại bản doanh ‘Đạo tặc’, người phụ trách đội còn trêu ghẹo: “A, chết cũng không ít, song có lẽ cũng không tệ lắm, còn biết mang tù binh trở về.”

Xuân Hỉ không có tâm tình nói đùa, hỏi: “Có hộp cấp cứu không? Chúng ta có người bị thương.”

Người phụ trách đội sững sốt, nhất thời không cười, nghĩ đến tình huống thực sự nghiêm trọng, nhanh chóng đưa bọn họ đến phòng y tế. Điền Nghiên Nghiên bùm mặt, hô: “Ngài đừng làm vẻ mặt đau khổ thế nha, không nghiêm trọng, không chết được!”

Gia Lập đơn giản xử lý miệng vết thương một chút cho Điền Nghiên Nghiên, mới phát hiện Tiểu Hàm một thân không nói gì đứng ở một bên, khó có được im lặng, im lặng không bình thường.

Xuân Hỉ chạy tới hỏi Tiểu Hàm: “Đã thương Điền Nghiên Nghiên là ai a? Sao lại cũng không đến nói lời xin lỗi!”

Tiểu Hàm nói: “Dương Diệu.”

“A?” Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, Dương Diệu đã thương Điền Nghiên Nghiên sau đó đã không thấy tăm hơi, Tiểu Hàm thì bộ dáng như mất hồn mất vía, rốt cuộc làm sao vậy?

Gia Lập nhìn hắn ta một cái, âm thầm lắc đầu. Mỗi một lần Tiểu Hàm tự chủ trương thiết lập kế hoạch sẽ nhận lấy thất bại, cũng may kết cục cũng không tính là quá tồi tệ, cho nên, Gia Lập tuyệt đối không thêm lo lắng cho hắn ta.

Anh Xuân Hỉ đến bên người, cầm tay cô, xoa nhẹ thuốc lên miệng vết thương của cô, “Còn có đau hay không?”

“Đau!” Xuân Hỉ chu miệng, cố gắng làm ra vẻ mặt điềm đạm, đáng yêu: “Em đau sắp chết”.

Điền Nghiên Nghiên xuy một tiếng: “Ai ai, thật không biết xấu hổ! Hai người đúng là rất buồn nôn!”

“Mặt bị thương còn nói nhiều như vậy!” Xuân Hỉ ôm cánh tay Gia Lập, vẻ mặt ngọt ngào, không cho là đúng.

Thẩm Y Đình nhìn bọn họ thần nhiên mà cười.

Bọn họ trở lại khu nghỉ ngơi, thay đổi quần áo, chờ đợi chiến sự chấm dứt. Trong chốc lát, Dương Diệu liền từ thông đạo của ‘Cảnh sát’ đi ra. Cô đi đến trước mặt Điền Nghiên Nghiên, thật hối lỗi, nhẹ cười: “Rất xin lỗi nha, tôi hại cô bị thương.”

Điền Nghiên Nghiên lắc đầu: “Không có việc gì, không có việc gì, da tôi rất dày, không sợ!”

Tiểu Hàm vừa nhìn thấy Dương Diệu liền giật mình, anh bước qua, suy nghĩ muốn gọi cô lại, nhưng mà Dương Diệu làm như không nhìn thấy anh, để lại một câu với Điền Nghiên Nghiên “Tôi đi thay quần áo”, dường như có liếc thoáng qua Tiểu Hàm.

Thẩm Y Đình che miệng cười cười, nhìn mặt Tiểu Hàm, thấp giọng tiến đến bên tai Gia Lập nói: “Bạn của anh cũng thật ngốc!”

Gia Lập tỏ vẻ đồng ý gật gật đầu.

Xuân Hỉ bỗng nhiên lại gần đây hỏi: “Hai người đang nói cái gì?”

Thẩm Y Đình nhún vai: “Không có gì.”

Xuân Hỉ nhìn nhìn Gia Lập lại nhìn nhìn Thẩm Y Đình, tươi cười phai nhạt ba phần, cô cong cong môi, nhưng vẫn còn trầm mặc.

.....

Dã ngoại CS, đội ‘Cảnh sát’ đã giành thắng lợi dựa theo số lượng người bị chết, vừa vặn đến thời gian cơm trưa, đoàn người ở phía sau núi ăn đồ nướng. Hội sở CS cung cấp toàn bộ công cụ cùng với đồ ăn, nhóm nam theo hội sở vận chuyển đến đủ loại kiểu đáng mỹ thực cùng ẩm phẩm, nhóm nữ bắt đầu bố trí khu nấu nướng.

Gia Lập cùng Tiểu Hàm ngồi ở trong góc nhóm lửa, Tiểu Hàm vẫn bị vây trong trạng thái rơi tự do, còn thường xuyên quay đầu tìm kiếm Dương Diệu, Gia Lập theo ánh mắt của anh ta nhìn qua, nhìn đến Xuân Hỉ giơ cái xiên xiên bắp vào, đang đuổi theo Điền Nghiên Nghiên chạy, vừa chạy còn vừa đem Thẩm Y Đình làm lá chắn, xô xô đẩy đẩy cô ta.

Đối với loại xiếc trẻ con này, Gia Lập không khỏi mím môi cười cười, quay đầu tiếp tục nhóm lửa, nói: “Cậu muốn theo đuổi con gái tốt nhất phải tìm một chỗ có hai người, thổ lộ cũng sẽ không xấu hổ. Lúc này nhiều người như vậy, còn dưới tình huống này cậu lại chọc tới Dương Diệu, huynh đệ, tự giải quyết cho tốt đi.”

Tiểu Hàm thở dài: “Cậu lại biết?”

“Cậu đã quay đầu nhìn Dương Diệu rất lâu, lại tiếp tục nữa mình sợ cổ của cậu sẽ bị gãy mất!”

“Hoàn toàn ngược lại với kế hoạch của mình, mình vốn nghĩ đợi đến lúc nướng đồ ăn trước mặt mọi người sẽ thổ lộ, con gái da mặt mỏng, hơn nữa, mình có thể cảm giác được Dương Diệu đối với mình cũng có chút ý tứ, cho nên khẳng định sẽ thành.” Tiểu Hàm buồn bã nói.

“Cho nên cậu gọi Điền Nghiên Nghiên tới là có ý tứ gì?”

“Thử.” Tiểu Hàm nói, “Mình chỉ là muốn thử xem bộ dáng ghen không được tự nhiên của Dương Diệu.”

Gia Lập lắc đầu: “Mình nghĩ đây chính là sách lược sai lầm nhất!”

“Vậy còn cậu? Biết rõ Xuân Hỉ không thích Y Đình kia, cậu còn mang cô ta đến đây.” Tiểu Hàm phản bác.

“Mình cùng Y Đình lại không có gì, huống hồ quan hệ của các cô ấy cũng không tệ như vậy.” Gia Lập nói: “Được rồi, lửa đã tương đối mạnh rồi.”

Mọi người đều nói Xuân Hỉ nướng cánh gà độc nhất vô nhị quả thực không sai, vì thế, Xuân Hỉ xưng phong nhận việc nướng cánh gà ọi người, đóm lửa bùng bùng cháy, Thẩm Y Đình và Gia Lập liên tục trò chuyện, thật giống như mới trước đây, hai người bọn họ chỉ cần vừa nói, thì sẽ quên mất Xuân Hỉ.

Có một lần Gia Lập cùng Thẩm Y Đình đi đón Xuân Hỉ tan học, dọc theo đường đi hai người một khắc cũng không nhàn rỗi nói chuyện phiếm, chờ bọn họ đi đến dưới lầu nhà cô mới phát hiện không thấy Xuân Hỉ. Bọn họ quay trở lại tìm thật lâu, thẳng đến tối mới chuẩn bị về báo cáo với người lớn, mới phát hiện Xuân Hỉ đã sớm trở về nhà. Thì ra cô nàng một mình đi một con đường khác về nhà. Xuân Hỉ rất tức giận, nếu nhờ cô thực sự bị người xấu mang đi làm sao bây giờ?

Nghĩ nghĩ, Xuân Hỉ không chú ý tới cánh gà dưới tay đã cháy, tản mát ra từng mùi khét mới làm cho cô thấy giật mình. Cô hít sâu một hơi vứt bỏ cánh gà, một lần nữa nướng.

Phía sau di động Thẩm Y Đình vang lên, cô yên lặng đi đến một bên nhận điện thoại, Gia Lập lúc này mới quay đầu nhìn xem Xuân Hỉ nướng thế nào. Ánh mắt anh nhìn thoáng qua cánh gà bị nướng cháy, không khỏi mím môi.

“Đừng nướng nữa.” Gia Lập để sát vào chút, ở bên tai Xuân Hỉ nói.

Xuân Hỉ hơi hơi sững sờ, bỗng nhiên ngẩng đầu, liền động vào cầm Gia Lập. Cô nâng bàn tay bóng nhẫy muốn sờ lên lại bị Gia Lập bắt được, anh rút tờ giấy ăn giúp cô lau khô bàn tay đã bị dính dầu mỡ, nói: “Việc nặng để lại cho bọn họ, anh mang em đi đến một chỗ.”

Xuân Hỉ tùy ý cho anh nắm, được anh đưa đến hồ nước phía sau núi. Trong núi rừng yên tĩnh, có vẻ cách đó không xa tiếng nước chảy róc rách càng thêm êm tai. Xa xa dãy núi màu xanh liên tiếp nhau che giấu ở bên trong mây mù, trên mặt hồ mấy con chim nhỏ đang lướt qua, lúu rúu. Mùi hoa cỏ xông vào mũi làm cho tâm tình Xuân Hỉ tốt lên không ít.

“Anh làm sao mà biết nơi này?” Xuân Hỉ hỏi.

Gia Lập cười cười, “Trước kia lúc học trung học, đã cùng bạn học tới đây. Mùa hè, vài bạn học nam hay hẹn nhau tới nơi này bơi lội, so với bể bơi thì đã hơn. Nước rất mát, lại sạch sẽ.”

Xuân Hỉ muốn đưa tay nghịch nước, nhảy đến trên tảng đá bên hồ, ngồi xổm xuống ột tay vào trong nước, nước lạnh như băng, trong suốt theo khe hở chảy ra, rất là thoải mái. Từng trận gió nhẹ phát quá, làm cho cô vui vẻ thoải mái, tâm thần khí định.

Bên kia hồ hình như có người đang nói chuyện, Xuân Hỉ ló đầu ra nhìn, hoá ra là Thẩm Y Đình. Sắc mặt cô ta hình như không tốt lắm, thấp giọng nói cái gì đó với điện thoại, có chút ần ẫn, cuối cùng, cô phần nộ ném điện thoại vào trong hồ, mặt hồ thoáng chốc tạo nên từng gợn sóng. Cô thất thần đứng ở đằng kia, không biết suy nghĩ cái gì.

Xuân Hỉ đứng lên, ề ầm nói: “Y Đình nhà anh tâm tình không tốt, muốn đi an ủi một chút hay không?”

Gia Lập bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy cô, cánh tay xuyên qua nách của cô xuống dưới trước bụng của cô, cầm hai tay của cô, cầm đưng vào đầu vai của cô, hơi hơi nghiêng đầu, liền hôn lên bên tai của cô: “Chuyện của người khác anh quản nhiều như vậy làm cái gì?”

Xuân Hỉ tránh ra không cho anh hôn: “Anh không cần nói vậy với em, em biết anh từ nhỏ đã thích Y Đình, cảm thấy em rất đáng ghét!”

Gia Lập đưa cánh tay buộc chặt, cúi đầu ngậm vành tai của cô, chọc Xuân Hỉ khẽ rên lên một tiếng: “Vùng hoang vu dã ngoại anh muốn làm cái gì!”

Anh cười rộ lên, buông cô ra nhún vai: “Không làm gì.”

Xuân Hỉ cảm thấy anh đang muốn đùa giỡn với cô, ngồi xổm xuống cho tay vào trong nước hắt về phía Gia Lập. Gia Lập không hề chuẩn bị, vừa vịn bị hắt, quần áo ẩm ướt non nửa, Xuân Hỉ chống eo cười ha ha.

Thẩm Y Đình ở bên hồ ngâm người một lúc rồi cũng lập tức quay về, gặp phải Gia Lập cùng Xuân Hỉ đang trở về. Thẩm Y Đình cười cười với bọn họ, liền một mình đi ở phía trước, trầm mặc.

Bọn họ vừa trở lại khu dùng cơm, liền thấy Dương Diệu đang chạy chậm cầm thắt lưng trong tay đi đến trước mặt Tiểu Hàm, khuôn mặt tươi cười nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mọi người bị một màn này làm cho giật mình, Xuân Hỉ nhỏ giọng hỏi Gia Lập: “Hôm nay là sinh nhật Tiểu Hàm?”

Gia Lập còn chưa trả lời, đã có đồng nghiệp mở miệng: “Mỹ nữ, em có phải làm hay không? Hôm nay không phải sinh nhật Tiểu Hàm.”

Dương Diệu đang tươi cười tức thì cứng đờ, cô cười gượng hai tiếng, thấp giọng nói: “A, thật không? Có thể là tôi lầm.”

Nói xong, cô đem lễ vật đưa cho Tiểu Hàm, xoay người bước đi.

Thẩm Y Đình bỗng nhiên tiến lên chặn đứng Dương Diệu, cười nói: “Tiểu Hàm, anh có phải nói với con gái nhà người ta là hôm nay sinh nhật anh không, lừa cô ấy đến đây sao?”

Tiểu Hàm đã muốn cười không nổi, ngây ngốc, không nói chuyện.

Thẩm Y Đình lại chọc: “Anh có phải đối với người ta có ý tứ hay không đây?”

Dương Diệu nghe thấy vậy tránh ra khỏi Thẩm Y Đình, đầu cũng không quay lại bỏ chạy. Tiểu Hàm đi theo liền đuổi theo sau.

Thẩm Y Đình quay đầu thấy Xuân Hỉ đang kinh ngạc nhìn cô, thề thề lưỡi: “Loại chuyện này tốt nhất nói mở, bằng không hiểu lầm lớn hơn nữa.”

Dương Diệu một mạch chạy về hội sở, ánh mắt đã sớm ươn ướt, cô cảm thấy thật khó xử, cảm thấy khổ sở, trong lòng đều hỗn loạn. Cô chưa từng nghĩ tới chính mình cũng có thời điểm thảm như vậy, cô luôn luôn lạc quan, sáng sủa, tự tin, làm sao có thể vì một người nam nhân mà mất mặt đến tình trạng này?

Cô thoáng nhìn Tiểu Hàm đuổi theo lại đây, quay đầu bước đi.

Tiểu Hàm thở hổn hển bước lên một cái chần ở trước mặt cô, “Chờ... Chờ một chút.”

Dương Diệu lui từng bước về sau, thật sâu nhìn anh, sau đó, đột nhiên nhấc chân đá vào chân của anh, mắng câu: “Người xấu!”

Tiểu Hàm cố không để ý bàn chân đau đớn kịch liệt, một tay ấn Dương Diệu tại trên tường, cúi người liền hôn xuống. Anh nắm chặt hai tay của cô, khai mở môi của cô, làm nụ hôn thêm sâu sắc.

Dương Diệu gắt gao nhắm mắt lại, tránh không được anh ta, chỉ phải yên lặng thừa nhận, hốc mắt ướt át chảy ra nước mắt, chậm rãi rơi trên môi Tiểu Hàm, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ.

Tiểu Hàm chợt cứng đờ, nhẹ nhàng buông cô ra. Anh không biết làm thế nào, ần ần cái trán, buồn bực muốn chết. Nhưng mà Dương Diệu khóc càng dữ dội hơn, nước mắt tí tách rơi xuống.

Tiểu Hàm cố gắng giải thích: “Thực xin lỗi, anh... Em đừng khóc nha, em đừng như vậy, anh cũng không cưỡng bạo em, chỉ là hôn một chút mà thôi, anh rất thích em, nếu không tại sao lại hôn em? Dương Diệu, em đánh anh đi, đá anh cũng được, đừng khóc, khóc khó coi chết đi được.”

Anh thử thay cô lau nước mắt, thử chậm rãi đem cô ôm vào trong ngực, thấy cô không có giấy dựa, hắc hắc cười trộm một chút, sau đó vui vẻ nói: “Làm bạn gái anh nhé, anh rất nghiêm túc.”

Dương Diệu bỗng nhiên ngừng khóc, đẩy anh ra nói: “Tiểu Hàm, anh có phải cảm thấy tôi đặc biệt ngu ngốc, đặc biệt dễ bắt nạt hay không?”

Ai ngờ Tiểu Hàm gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Hốc mắt Dương Diệu lại đỏ, lúc gần như sắp rơi lệ Tiểu Hàm còn nói: “Cho nên về sau anh sẽ bảo vệ em, hồ đồ theo em, ai cũng đừng nghĩ bắt nạt em.”

“Tôi thấy anh trước kia rất thích bảo vệ Xuân Hỉ!” Dương Diệu cảm giận nói, Tiểu Hàm khi nào thì thích cô? Cô sao lại không biết?

Tiểu Hàm không buông tha ột cơ hội gì đùa giỡn Dương Diệu, đến gần rồi nói: “Không phải Gia Lập không cho sao? Anh trước kia rất thích Xuân Hỉ, nhưng mà hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, người Xuân Hỉ thích lại là anh em của anh, loại tình yêu vô vọng này, còn tiếp tục giữ thì đúng là ngốc tử! Hơn nữa, Dương Diệu nhà chúng ta cũng không kém so với Xuân Hỉ, rất hiếm có nha!”

“Ai là của nhà anh? Nói lung tung!” Dương Diệu sáng giọng, trong mắt cất giấu ý cười.

Tiểu Hàm cười hắc hắc: “Trước kia không phải, hiện tại thì phải!”

Nói xong anh nhân cơ hội bắt được tay Dương Diệu, lại một lần nữa hôn cô...

Bên này, Xuân Hỉ rầm rì thử Điền Nghiên Nghiên: “Tiểu Nghiên này, mình có một bạn học hồi tiểu học, bộ dạng phẩm hạnh cũng không tồi, ngày nào đó giới thiệu hai người quen nhau, bảo đảm so với Tiểu Hàm tốt gấp trăm lần ngàn lần!”

Điền Nghiên Nghiên không lên tiếng.

Xuân Hỉ còn nói: “Không thích a? Vậy... A đúng rồi, Gia Lập có bạn học, điều kiện cũng không tồi, so với Tiểu Hàm tốt hơn ngàn lần vạn lần...”

Điền Nghiên Nghiên đảo mắt liếc cô một cái: “Mình còn không đến mức phải gặp mặt mới có người muốn? Cậu muốn nói cái gì, nói thẳng, quanh co lòng vòng với mình không có ý nghĩa.”

Xuân Hỉ há mồm, muốn nói, nhưng Điền Nghiên Nghiên chưa cho cô cơ hội, tự cổ vũ bản thân, nói: “Cho là mình khổ sở? Quá coi thường mình đi! Mình cùng Tiểu Hàm đều mới là gặp qua vài lần, có hảo cảm mà thôi, cũng không phải là không anh ta thì không lấy chồng. Nam nữ yêu đương phải thuận theo tự nhiên thôi, mình nhìn bọn họ rất xứng, rất tốt rất tốt.”

“Cậu không phải là tự an ủi mình chứ?”

“Phiền muộn cũng là có một chút. Aiz, hình như người bên cạnh, độc thân chỉ có mình a...” Điền Nghiên Nghiên ngửa đầu nhìn trời bốn mươi lăm độ.

Xuân Hỉ vỗ vỗ ngực: “Yên tâm! Cậu – Điền Nghiên Nghiên còn độc thân một ngày, mình - Cố Xuân Hỉ sẽ không lập gia đình!”

Gia Lập bỗng nhiên gõ đầu cô một chút, “Em nghĩa khí cũng đừng lời anh vào!”

Xuân Hỉ cắn cắn môi: “Hừm, em cũng chưa nói gả cho anh!”

Thẩm Y Đình nhìn bọn họ, tươi cười có chút chua xót.

45. Chương 45: Anh Lại Có Thể Lừa Cô

Hoạt động còn chưa chấm dứt, đã không trông thấy bóng dáng Tiểu Hàm cùng Dương Diệu đâu cả, cuối cùng lúc tính tiền vẫn là Gia Lập sắp xếp thu tiền. Có người muốn tiếp tục chơi, Gia Lập, Xuân Hỉ, Điền Nghiên Nghiên và Thẩm Y Đình không tham gia.

Gia Lập trước tiên đưa Điền Nghiên Nghiên về nhà, Thẩm Y Đình nói đưa cô trở về khách sạn là được, ai ngờ mẹ Cổ gọi điện thoại đến bảo cô về nhà ăn cơm, vì thế ba người liền cùng nhau về nhà. Dọc đường đi, Thẩm Y Đình rất trầm mặc, nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ bay xa. Xuân Hỉ dù ngu ngốc cũng biết cô có tâm sự, tò mò muốn chết, nhưng lại ngại ngần không dám hỏi, liền không được tự nhiên ở bên trong xe nhích tới nhích lui, một khắc cũng không yên tĩnh.

Lúc vào nhà, Xuân Hỉ liền cảm giác được có một chút không bình thường. Quả nhiên, đi vào phòng khách, bọn họ nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đang ngồi trên sofa, người đàn ông thấy bọn họ đến, liền đứng lên. Anh ta có khuôn mặt lạnh lùng, thân hình có chút uy nghiêm, mặc một thân tây trang, phong trần một mẻ.

Đang lúc Xuân Hỉ nghi hoặc, Thẩm Y Đình bỗng nhiên mở miệng: “Mẹ, con không thoải mái, con đi trước, lần khác lại đến gặp mọi người.”

Nói xong cô vội vàng thay đổi giày rồi đi ra cửa.

Anh ta nhìn bọn họ hơi hơi gật đầu, thần sắc lo lắng nói: “Y Đình đến đây rồi tôi cũng sẽ không quấy rầy nữa, thật có lỗi.”

Đợi cho nam nhân cũng rời đi, Xuân Hỉ mới hỏi: “Mẹ, người đó kia là ai a?”

“Hình như là vị hôn phu của Y Đình. Anh ta nói như vậy, ai biết chứ, thoát nhìn hình như hơn ba mươi. Aiz, không biết Y Đình ở bên ngoài gặp gỡ người như thế nào, thật lo lắng.” Cổ mẹ lo lắng nói.

Buổi tối, Xuân Hỉ cơm nước xong cùng Gia Lập đi tản bộ trong khu nhà. Xuân Hỉ kéo cánh tay Gia Lập, ngửa mặt hỏi: “Anh nói Y Đình có thể là tiểu tam hay không a? Vì sao vừa thấy anh ta kia liền bước đi?”

Gia Lập không nói gì.

Xuân Hỉ lắc lắc cánh tay của anh, “Ai, em đang hỏi anh đấy!”

Một bác hàng xóm dắt chó đi dạo đang đi ở đối diện đến nhìn thấy bọn họ, cười tủm tỉm chào hỏi: “Gia Lập, đã lâu không thấy cháu. Nghe mẹ cháu nói, hai đứa chuẩn bị kết hôn? Thật tốt nha, bác cùng lão già nhà mình đã sớm muốn uống rượu mừng của cháu và Xuân Hỉ!”

Gia Lập ý cười thâm trầm: “Thế ạ? Cũng sắp rồi ạ, đến lúc đó khẳng định sẽ thông báo cho dì Vương biết.”

Xuân Hỉ ngồi xổm một bên chơi đùa với con chó nhỏ, nghe nói như thế nhanh chóng đứng lên xua tay, còn chưa có mở miệng thì Vương đại thẩm kia liền vỗ vỗ bả vai Xuân Hỉ, cười đến thoải mái: “Ôi, Xuân Hỉ cũng không nên ngưng ngưng, chờ tin tốt của các cháu!”

Gia Lập nhìn biểu tình oán niệm của Xuân Hỉ, ho nhẹ một tiếng che giấu ý cười, “Đừng nhìn anh như vậy, chuyện này cũng không phải do anh nói ra ngoài.”

Xuân Hỉ hừ một tiếng, nói: “Vậy cũng là do anh sai! Không cho phép! Đừng tưởng rằng như vậy em sẽ gả cho anh!” Cô bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm lâu lâu: “Ngay cả cầu hôn cũng không có, nhẫn kim cương cũng không có...”

“Cái gì?” Gia Lập không nghe rõ.

“Cái gì? Cái gì?” Xuân Hỉ giả bộ.

Điện thoại của Gia Lập kêu lên, anh nhìn dây số, nhú mồm bỏ lại Xuân Hỉ đến góc nhận điện thoại, sau đó lập tức đi tới nói: “Bệnh viện có chút việc, anh đi nhìn một chút, em về nhà trước đi.”

Xuân Hỉ bán tín bán nghi, chung quy vẫn cảm thấy anh không thích hợp, nhưng vẫn gật gật đầu, dặn anh về sớm một chút.

Cô trên đường về nhà, không ngừng nhớ tới thần sắc Gia Lập cùng với Thẩm Y Đình thần bí qua lại, trong lòng vô cùng lo lắng bất an. Cô ở trên ban công trong chốc lát, vẫn như cũ không thấy Gia Lập trở về, vì thế gọi điện thoại cho Tiểu Hàm.

Cô không yên nói: “Anh có ở cùng một chỗ với Gia Lập không? Em gọi điện anh ấy không nghe máy.”

Tiểu Hàm sững sốt một chút: “A? Không ở, anh hôm nay phải trực, cậu ấy lại không đến ca, làm sao có thể cùng một chỗ. Em một lát nữa gọi lại đi, cậu ấy khả năng không nghe thấy.”

Trái tim Xuân Hỉ liền trùng xuống. Không phải cô đa nghi, mà từ nhỏ cô đều sợ hãi Gia Lập cùng Thẩm Y Đình một chỗ, những năm trước, chỉ cần tìm không thấy Gia Lập, hơn phân nửa đều có liên quan đến Thẩm Y Đình, cô thật sự rất sợ hãi diễn lại trò cũ, Thẩm Y Đình sẽ cướp Gia Lập của cô đi.

Xuân Hỉ trong lòng có một giọng nói nói phải tin tưởng Gia Lập, mà một giọng ma quái khác lại nói, Thẩm Y Đình không thể tin. Cô đấu tranh một phen, cuối cùng vẫn còn bị yêu ma quỷ quái thuyết phục, gọi điện cho Gia Lập.

Qua thật lâu, điện thoại vẫn thanh âm như cũ, thẳng đến khi trong điện thoại vang lên giọng nữ máy móc — “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Xuân Hỉ chỉ cảm thấy giọng nói đó thật chói tai, trong lòng càng ngày càng khó chịu, cô cố nén tim đập nhanh, lại gọi một lần nữa, lúc này chỉ vang lên vài tiếng, Gia Lập liền nhận điện thoại.

Xuân Hỉ nắm chặt tay, ra vẻ thoải mái hỏi: “Anh đang ở đâu? Em muốn anh bánh treó rán phở đối diện, giúp em mua nhé.”

Gia Lập dừng lại một chút nói: “Ừ, còn ở bệnh viện, lúc về sẽ mua cho em.”

Nói dối! Gia Lập lại có thể nói dối cô!

Cô không trả lời anh, mệt mỏi ngắt điện thoại. Cô xoa xoa ngực, một cảm giác mãnh liệt sai khiến cô đi tìm anh.

Đã là khoảng 9, 10 giờ tối, Xuân Hỉ không hề nghĩ ngợi liền chạy vội đi ra ngoài. Đi đến cửa khu nhà, chỉ có 5 phút lộ trình mà lâu giống như cô đi năm năm, mỗi một bước đi, ngực đều thấy khó chịu. Nhưng mà thời điểm cô đi đến bên ngoài khu nhà, cô vô cùng hối hận vì hành vi của mình lúc này. Thì ra giả bộ không biết, so với tận mắt nhìn thấy, tốt hơn nhiều!

Xuân Hỉ kinh ngạc thấy dưới đèn đường, Gia Lập đang ôm Thẩm Y Đình ở cùng một chỗ. Gia Lập khẽ vuốt phía sau lưng của Thẩm Y Đình, giống như đang thấp giọng nói cái gì, dưới ngọn đèn nhu hoà, biểu tình của Gia Lập thực sự ôn nhu. Xuân Hỉ kinh ngạc, hoảng hốt đứng lên, kinh ngạc vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi trái tim đau nhức, ngực buồn bực đến không thở được, cô mới lấy lại tinh thần. Xoay người chạy trở về, vừa chạy vừa gạt nước mắt.

Cô chạy về nhà, nhốt mình tại trong phòng, che miệng vụng trộm khóc. Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy có người gõ cửa.

“Xuân Hỉ, ngủ chưa? Anh mua bánh treó rán về, nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.” Là Gia Lập.

Cô nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, vô cùng giận dữ. Anh ta lại lừa cô! Trình Gia Lập lại dám lừa cô!

Xuân Hỉ mở cửa ra, quát anh: “Anh rút đi! Trình Gia Lập, anh rút đi cho tôi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! Anh cùng với Y Đình của mình song tấu song tề tốt lắm, đừng tới tìm tôi nữa!”

Túc: ở chung một nơi, tề: cùng nhau bay lượn, ý dùng để so sánh với những đôi nam nữ đang yêu nhau không thể cách xa nhau mà như hình với bóng

Về mặt Gia Lập vốn kinh ngạc lại trở nên âm trầm: “Em đang nói bậy bạ gì đó?”

“Tôi mới không nói bậy! Anh nói vừa rồi anh làm gì? Ở bệnh viện? Anh rõ ràng là đi hẹn hò với Thẩm Y Đình! Tôi đều thấy!”

Gia Lập trầm mặc, vài giây sau hai tròng mắt nghiêm túc nhìn Xuân Hỉ nói: “Không phải như thế.”

Im lặng của anh, nghi ngờ của anh, đều làm cho Xuân Hỉ cảm thấy anh ta đang nói dối, cô không tin!

Cô cầm lấy đồ vật linh tinh trên bàn học ném vào Gia Lập, Gia Lập đứng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, không né tránh chút nào, đợi cho Xuân Hỉ tìm không thấy vật nào để gây rối, anh mới đi qua.

Nhưng mà Xuân Hỉ lại đá đuổi anh đi ra ngoài.

Tiếng ồn ào va chạm làm cho ba Cố mẹ Cố đến đây, vừa thấy liền biết hai người cãi nhau, nhanh chóng hoà giải: “Xuân Hỉ nhà chúng ta hẹp hòi, tranh cãi âm ỉ một hồi là được rồi, con nên mắng nó nhiều vào, vợ chồng son lúc nào chẳng có cãi nhau, càng âm ỉ tình cảm càng tốt.”

Gia Lập không có nghe vào, anh thoáng nhìn vật ở giữa đồng hồ tạp, có một quyển nhật kí mở ra, phía trên viết ‘Thư tình cho Gia Lập’, vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, rất chọc người xem. Gia Lập nhặt lên, trong lúc vô ý rơi ra một tờ giấy, phía trên tràn ngập tên Gia Lập, chi chít, bên cạnh cùng với tên Gia Lập, còn có ba chữ “Em yêu anh”, mà phía trên tờ giấy này ghi đúng là ngày mấy tháng trước.

Đột nhiên tâm anh như loạn ma, thu hồi quyển nhật kí nói với ba Cố mẹ Cố một câu: “Ngày mai con lại tới gặp Xuân Hỉ” liền đi luôn.

Ban đêm, Xuân Hỉ mất ngủ. Cô ngồi ở bên giường khóc suốt một đêm, đứt quãng, mỗi khi nghĩ đến Gia Lập, trong lòng cô đều muốn đau. Không thể đi vào giấc ngủ không chỉ có mình Xuân Hỉ, Gia Lập cả một đêm đều ở lật xem ‘Một trăm phong thư tình’ kia của Xuân Hỉ, anh vuốt ve dòng chữ xinh đẹp của Xuân Hỉ, ngón tay đều đang run rẩy, anh không hề biết, cô lại thích anh lâu như vậy, nhìn nha đầu kia như vô tâm vô phẩy nhưng lại đem tâm sự che giấu sâu như thế.

Ước chừng rạng sáng khoảng gần 5 giờ, Xuân Hỉ cảm thấy ngực buồn bực khó chịu, đầu càng đau hơn, phòng đóng chặt kín gió, cô từ giường đứng lên, đi đến ban công thông khí.

Sắc trời xanh thẫm, có dấu hiệu bình minh.

Cô vừa ra ban công, liền thấy Gia Lập đứng ở đối diện. Cô nhất thời cứng lại, không phải vì thấy Gia Lập, mà là vì thứ Gia Lập đang cầm trong tay, đúng là quyển nhật kí bí mật của cô.

Gia Lập nhìn hai mắt cô sưng đỏ, nhăn mày lại. Hai người trầm mặc, lúc Xuân Hỉ đang muốn xoay người trở về, Gia Lập bỗng nhiên nói: “Nhật kí trả lại cho em, đi ra lấy.”

Xuân Hỉ do dự một chút, nghĩ nghĩ rồi vẫn đi.

Ở cửa nhà, Gia Lập đưa quyển nhật kí cho cô, đồng thời dễ dàng nắm lấy tay cô, lôi kéo cô xuống dưới lầu, sức của anh rất lớn, Xuân Hỉ kinh ngạc giãy dụa như thế nào đều không được, thẳng đến khi Gia Lập quăng cô tiến vào trong xe.

“Anh làm gì!” Xuân Hỉ rống lên một tiếng, cô còn đang đi dép lê, rạng sáng mùa xuân còn có chút gió lạnh, cô không khỏi rung mình một cái, bỗng nhiên cảm thấy mình rất thê thảm.

Gia Lập trầm giọng nói: “Mang em đi một nơi.”

46. Chương 46: (thượng)

Gia Lập khởi động xe chạy về phía bờ sông, mặt không chút thay đổi, không nói được một lời. Hai người đều trầm mặc, đều tự trong lòng có chút suy nghĩ. Xuân Hỉ vụng trộm liếc anh một cái, lại tựa đầu xoay trở về, nhìn ngoài cửa sổ, trong tay nắm chặt một góc quyển nhật kí. Đây là bí mật của cô, là bí mật không muốn chia sẻ với bất kì kẻ nào, Gia Lập cũng không được. Cô có loại cảm giác như bị lột trần trước mặt bao nhiêu người, cảm thấy thẹn, Gia Lập nhất định sẽ cho rằng hành vi này của cô giống như một vở hài kịch thật buồn cười.

Xe chạy tới một toà nhà gần bờ sông, là toà nhà mới xây xong, hơn nữa sắc trời còn sớm, trong khu nhà người ở có vẻ rất thưa thớt, yên tĩnh vô cùng.

Gia Lập ấn còi đưa xe đỗ dưới tầng lầu của toà nhà, Xuân Hỉ bị anh lôi kéo xuống xe, không khí trong lành làm cho đầu óc hỗn loạn của cô có chút ngả ra, thanh tĩnh không ít.

Anh mím môi nắm tay cô tiến vào tầng trệt, đi thang máy chạy đến tầng mười lăm.

Xuân Hỉ thử giãy tay anh ra, bởi vì sức của anh rất lớn, nắm làm xương ngón tay của cô hơi hơi đau. Nhưng mà Gia Lập không mấy may thay đổi một chút, ngược lại nắm càng chặt, Xuân Hỉ đều phân không rõ mồ hôi trong lòng bàn tay là của cô hay là anh.

“Anh dẫn em tới nơi này làm gì? Sẽ không phải giết người diệt khẩu chứ...” Xuân Hỉ suy đoán không hề ăn khớp.

Gia Lập không để ý tới cô diên ngôn diên ngữ, một bàn tay từ túi lấy ra chìa khóa mở cửa. Phòng số 1501. Anh đẩy cửa ra, đập vào mặt là một trận gió đến, pha lẫn mùi vôi trong phòng mới. Anh đưa cô đến giữa phòng khách, sau đó đem chìa khóa đặt ở trong tay cô, nói: “Thích không?”

Xuân Hỉ trong khoảng thời gian ngắn ngáy ngắn cả người, cầm chìa khóa nghĩ nghĩ mới nói ra: “Anh nói phòng ở?”

Gia Lập cười cười: “Ừm, có thích hay không? Em không phải nói thích có nhà ở nhìn ra sông Trường Giang sao?”

Anh đưa cô đến ban công, đối diện chính là nước sông Trường Giang chảy cuộn cuộn. Cô từng nói qua: “Về sau em kết hôn, nhà mới tuyệt đối không trang hoàng như vậy, đơn giản một chút là được rồi. Uhm, đầu tiên phòng phải nhìn ra cảnh sông, chính là đứng ở trên ban công, trước mặt chính là nước sông cuộn cuộn, buổi tối xem mặt trời lặn khẳng định rất được. Phòng khách nếu chủ đề là màu da cam, thì có vẻ ấm áp! Phòng ngủ phải dán giấy màu vàng nhạt, có hoa văn như này...”

Xuân Hỉ nhìn ánh mặt trời đang dâng lên, hốc mắt liền đỏ. Cô bắt lấy ống tay áo của Gia Lập, hỏi: “Anh mua lúc nào? Có đắt hay không? Phòng nhìn ra quanh cảnh sông Trường Giang chắc rất đắt tiền! Anh sao lại tiêu tiền loạn lên như thế chứ? Còn có, anh mua phòng ở cho em làm gì?”

“Phòng mới để kết hôn.” Gia Lập nói, anh từ trong túi quần lấy ra một cái hộp, mở lấy nhẫn kim cương bên trong ra, đặt trước mắt Xuân Hỉ, Xuân Hỉ lập tức liền toét miệng, cười rộ lên: “Anh đang cầu hôn sao?”

Gia Lập nhướn mày, loại chuyện cầu hôn này là lần đầu tiên anh làm, đương nhiên cũng là một lần cuối cùng, anh không giống như người khác, thổ lộ cũng không, nhưng mà cô nhóc Xuân Hỉ này, nếu không cầu hôn với cô, cô sẽ không gả, cho nên dù xấu hổ cũng muốn thỏa mãn cô một chút vậy.

Gia Lập nhìn ánh mặt trời mới lên, ánh nắng màu da cam chiếu rọi bọn họ, rất rực rỡ, “Lấy mặt trời làm chứng, anh Trình Gia Lập hiện tại cầu hôn với tiểu thư Cố Xuân Hỉ, anh ăn nói không tốt, tính tình không tốt, công việc không thể thường xuyên ở cùng em, thỉnh thoảng còn có thể giáo huấn em, quở trách em, quẫn em. Như vậy xin hỏi em nguyện ý gả cho anh sao?”

Xuân Hỉ cười cười, dấu môi nói: “Em đây thích ăn ngon lười biếng, trí nhớ cũng không tốt, cả ngày bừa bãi, còn có thể lạc đường! Uhm... Có chút hư vinh, khi anh dạy em, quở trách em, quẫn em, em khẳng định sẽ tranh luận với anh, không nghe anh nói, còn có em có bệnh công chúa! Vậy anh nguyện ý lấy em sao?”

Gia Lập cười rộ lên, nhéo nhéo hai má của cô: “Em nói xem?”

Xuân Hỉ ha ha cười, đoạt nhẫn trong tay anh đeo vào ngón tay của cô, giơ tay lên thưởng thức một phen, dào dạt đắc ý nói: “Đương nhiên nguyện ý, bà xã hiền lành như em đi tìm ở chỗ nào hả? Sớm cầu hôn một chút em sẽ sớm gả cho anh, Gia Lập, không phải em nói anh, nhưng anh đôi khi cũng có lúc không thông suốt như thế, có phải gần em quá hay không, gần mực thì đen nha!”

Gia Lập ôm cô vào lòng, cúi đầu muốn hôn cô. Xuân Hỉ bỗng nhiên ngăn chặn môi của anh, sáng giọng: “Anh còn không giải thích chuyện tối hôm qua, mơ tưởng ôm mỹ nhân về!”

Gia Lập đem cằm đặt ở đỉnh đầu của cô, “Tối hôm qua vốn không có việc gì. Anh lừa em đi bệnh viện không phải vì Y Đình, mà là đi lấy chìa khóa phòng mới. Phòng ở khu này bán rất nhiều, còn lại không phải hướng không tốt mà là không nhìn được cảnh sông Trường Giang, anh nhờ một người bạn hỗ trợ mới mua được căn hộ này. Ngày hôm qua anh ta giúp anh lấy chìa khóa về nhà, nhưng mà hôm nay anh ta đi công tác, anh phải vội vã cầm, cho nên mới đi lấy. Lúc trở về ở ven đường nhìn thấy Y Đình đang ngồi trên mặt đất khóc, không thể không quan tâm.”

Xuân Hỉ ề ề nói: “Vậy anh có chuyện gì về cô ấy đều muốn nhúng tay vào sao, làm gì mà lại ôm cô ấy? Em không thích.”

“Được được, về sau anh thấy cô ấy sẽ cách xa một chút.” Gia Lập bắt đắc dĩ nói, trong lời nói lộ vẻ sùng ái.

“Nhưng mà Y Đình vì sao thương tâm như vậy chứ? Đúng rồi, người đàn ông kia tìm cô ấy là thần thánh phương nào?” Giải quyết xong vấn đề bên trong, Xuân Hỉ rốt cục lại tám chuyện luôn.

“Là vị hôn phu của cô ấy.”

“Vậy hẳn ta đối với Y Đình nhất định không tốt, bằng không Y Đình làm sao có thể khóc thảm như vậy?” Xuân Hỉ khó có được lúc đồng tình với Y Đình.

“Chuyện người khác em quan tâm nhiều như vậy làm gì? Huống hồ Y Đình cũng sắp đi rồi.” Gia Lập nói.

“A? Nhanh như vậy? Cũng không đúng, sớm đi sớm...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Gia Lập cúi đầu ngăn chặn đôi môi. Anh đem cô ôm rất chặt, đôi môi mềm mại của cô làm anh say mê đến thật lâu không thể quên. Nếu nói Xuân Hỉ ở rất lâu trước kia đã thích Gia Lập, như vậy Gia Lập thì sao? Bí mật này chỉ sợ chỉ có chính anh biết.

Một năm trước kia Xuân Hỉ mười lăm tuổi, Gia Lập còn đang ở bên ngoài học nghiên cứu sinh. Lúc nghỉ hè Gia Lập ở lại bệnh viện địa phương thực tập, Xuân Hỉ đi thăm anh thuận đường dạo chơi một chút.

Gia Lập rất cao hứng, ít nhất anh hơn một năm rồi không nhìn thấy Xuân Hỉ. Ở nhà ga nhìn thấy cô đeo theo một cái ba lô to gian nan từ trong đám người vây quanh vây tay về phía anh, một khắc kia, toàn bộ tâm tư của anh đều là tràn đầy sung sướng.

Anh để cô tạm thời ở lại ký túc xá, bạn học cùng phòng trở về nhà, vừa vặn thừa ra một cái giường ngủ cho Xuân Hỉ. Ban ngày anh phải đi làm, cô liền một mình ở ký túc xá đọc tiểu thuyết, tivi, thỉnh thoảng đi dạo một chút lại bị lạc đường, ở buồng điện thoại ven đường gọi điện thoại cho anh, cô ủy khuất sắp khóc lên làm cho anh cả một ngày đều tâm thần không yên. Giống như từ nhỏ đều như thế này, mỗi một hành động mỗi một câu nói của cô, đều có thể tác động đến cảm xúc của anh.

Một đêm kia, Gia Lập tham gia bữa ăn tiền sư huynh cùng sư tỷ sắp tốt nghiệp, uống một chút rượu, đã khuya mới trở về ký túc xá. Thời điểm anh đẩy cửa đi vào, liền ngửi thấy được mùi hương thảo nhiên trên người Xuân Hỉ, anh sững sốt một chút mới nhớ lại hoá ra Xuân Hỉ ở trong này. Anh đi đến bên giường của cô, thay cô đắp lại chăn, lướt nhẹ trên chiếc trán, Xuân Hỉ hơi hơi mím, môi thật thà chất phác ngủ ở dưới ánh trăng có vẻ càng đáng yêu.

Có lẽ là ma chướng, Gia Lập lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát không khỏi đưa tay xoa môi của cô, vuốt nhẹ nhẹ lặp đi lặp lại, cuối cùng, anh chậm rãi hạ xuống, hôn lên.

‘Ma chướng là những chướng ngại, ngăn chặn việc tu hành và sự thăng tiến của trí tuệ’, đại khái ở đây ý chỉ u mê, mê muội

Mềm mại đụng vào làm cho huyết mạch Gia Lập phun trào, kim lòng không đậu hôn cô sâu hơn, bàn tay cũng tham lam tiến vào vạt áo của cô, vuốt phẳng vòng eo của cô, nhẹ nhàng hướng lên trên phủ lên ngực của cô. Không biết qua bao lâu, thẳng đến khi hô hấp của Xuân Hỉ không thoải mái khẽ kêu lên một tiếng, anh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phút chốc rời ra.

Anh ngồi yên ở bên giường Xuân Hỉ, cũng không dám nhìn cô. Cô mới mười lăm tuổi! Anh sao lại có thể... Chỉ có chính anh biết anh cũng không uống rượu, anh rất tỉnh! Anh lại có thể đối với em gái mình trân trọng từ nhỏ làm ra loại chuyện dâm loạn này!

Từ đó về sau, Gia Lập liền bắt đầu đối với Xuân Hỉ dần dần lạnh nhạt, anh sợ bản thân sẽ giẫm lên vết xe đổ làm ra chuyện gì mà anh cũng không thể khống chế được với Xuân Hỉ.

Nếu bọn họ đều thẳng thắn một chút, thì có thể sớm vài năm trước bọn họ đã kết hôn, hiện tại thậm chí có thể ấm đũa nhỏ. Song cũng may mắn, bọn họ vẫn không có cách xa nhau.

Khả năng, bởi vì khoảng cách quá gần, cho nên càng thấy không rõ.

.....

Không đến vài ngày, chiếc nhẫn toả sáng kim cương trên tay Xuân Hỉ đã bị cặp mắt sắc của mẹ già cô phát hiện. Việc vui truyền ngàn dặm, không đến mấy giờ, phạm vi mấy hộ gia đình đều là biết lão Trình gia cùng lão Cố gia việc vui tới gần.

Khi Cố gia đắm chìm ở trong vui sướng, Thẩm Y Đình cũng đến cáo biệt.

“Mẹ, vẫn cảm tạ mẹ năm đó đã thu lưu con, đời này con đều nhớ rõ ân huệ của người và ba đối với con. Cảm ơn ba mẹ.” Thẩm Y Đình nói.

Mẹ Cố lưu luyện không rời, hai mắt đầm lệ gật gật đầu: “Bé ngoan, hãy sống tốt, không cần nhớ thương chúng ta, qua năm mới gọi điện báo bình an là được rồi!”

Thẩm Y Đình hàn huyên cùng ba Cố mẹ Cố một lát, lại cáo biệt với Xuân Hỉ. Thẩm Y Đình kéo Xuân Hỉ đến phòng ngủ của cô, từ trong túi lấy ra cái hộp đưa cho Xuân Hỉ: “Nghe nói cô cùng Gia Lập sẽ kết hôn, chúc mừng hai người. Cái này cho cô, tôi đưa lễ vật kết hôn.”

Xuân Hỉ mở hộp ra vừa thấy, một chuỗi vòng cổ thủy tinh hoa lệ, cô phân biệt đẳng cấp một chút, lấp bắp kinh hãi nhỏ: “Thị Hoa Lạc Thế Kỳ?”

Thẩm Y Đình cười rộ lên: “Chị gái cô vẫn còn tiền, đừng khách khí với tôi!”

‘Chị gái cô’ ba chữ này đánh trúng vào điểm nhạy cảm của Xuân Hỉ, cẩn thận ngẫm lại, trừ bỏ Gia Lập, làm bạn trưởng thành cùng cô, đại khái cũng chỉ có Thẩm Y Đình .

Thẩm Y Đình cầm tay cô nói: “Hãy quý trọng Gia Lập, còn có, chú ý thân thể của mình, trái tim khó chịu thì phải rèn luyện rèn luyện nhiều hơn, chuyện này tôi có kinh nghiệm, bệnh tim của tôi dường như đã khỏi hẳn, còn phải do may mắn, ba mẹ cô năm đó đã thu lưu tôi, bằng không đã sớm chết ở bệnh viện không có người quan tâm.”

Xuân Hỉ trừng mắt nhìn, không rõ: “Cô bị bệnh tim?”

“Đúng vậy, bằng không khi đó chúng ta làm sao lại ở chung một phòng bệnh.”

Xuân Hỉ nghi hoặc, không đúng a, thời điểm cô nằm viện rõ ràng là thân thể rất suy yếu nên nằm viện điều trị a!

“Vậy tôi cũng bị bệnh tim?” Xuân Hỉ nghiêng đầu hỏi.

Thẩm Y Đình sững sốt vài giây, bỗng nhiên cười rộ lên: “Bằng không cô cho là Gia Lập vì sao lại lựa chọn học y, vì sao lựa chọn chuyên khoa tim mạch này?”

“A?” Xuân Hỉ càng thêm hồ đồ.

Thẩm Y Đình vỗ vỗ vai cô cười thoải mái: “Tôi hay nói đùa!”

Xuân Hỉ xuy một tiếng, cô gái này trước khi đi còn không quên đùa giỡn cô, thật sự là chán ghét!

Thẩm Y Đình lúc đến cũng là Gia Lập và Xuân Hỉ đi đón, lúc đi cũng là Gia Lập cùng Xuân Hỉ đưa đi.

Đại sảnh sân bay, Xuân Hỉ nhìn bóng dáng Thẩm Y Đình rời đi, lại cảm thấy có chút thê lương, cô giống như có tâm sự không nói hết chôn giấu dưới đáy lòng, cô cười rất sáng lạn nhưng mà Xuân Hỉ lại cảm thấy cô tuyệt đối không vui vẻ. Lần ly biệt này, có lẽ tiếp theo gặp lại cũng là mười mấy năm sau. Xuân Hỉ đột nhiên nghĩ, cũng không phải thâm cừ đại hận gì, cô cũng không tất yếu lại đi chán ghét một người mười mấy năm cũng không thấy mặt.

“A, cô ấy sao lại đi cửa kia?” Xuân Hỉ chỉ vào phía trước hỏi.

Gia Lập nói: “Đúng vậy, cô ấy không trở về nhà, trực tiếp đi Australia.”

“Đi Australia làm gì?”

“Anh làm sao mà biết?”

“Kỳ thật... Y Đình cũng không có đáng ghét như vậy, có phải hay không?”

“Anh lại chưa từng chán ghét cô ấy.”

“Vậy anh tại sao không chán ghét cô ấy? Cô ấy cướp đi ba mẹ em, cướp đi búp bê vải của em, còn đoạt đi anh nữa!” Xuân Hỉ khóc lóc om sòm nói.

Gia Lập cười cười: “Cô ấy chỉ là không có cảm giác an toàn. Em ngẫm lại xem, một đứa nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ ở bệnh viện, may mắn có thể được cha mẹ em thu lưu, cô ấy nhất định nắm chắc cơ hội, không ỉn lại bị vứt bỏ. Cô ấy hao hết tâm tư lấy lòng ba mẹ em còn có hàng xóm chung quanh, làm một đứa nhỏ mới mười bốn tuổi em không biết là rất đáng buồn sao? Cô ấy lấy lòng anh, nếu anh nói với cô ấy nhiều lời một chút có thể làm cho cô ấy an tâm hơn một chút, như vậy có sao mà không làm chứ?”

“A, như vậy sao, vậy cô ấy hiện tại hình như không được tốt lắm.”

“Em cũng biết? Ít nhất bệnh của cô ấy đã được trị, cũng có tiền đi Australia, ít nhất so với trước kia, hoàn cảnh của cô ấy tốt hơn không ít.”

Nói đến bệnh, Xuân Hỉ nhớ tới Thẩm Y Đình nói đùa cô cũng bị bệnh tim, nhưng cô sẽ không tin tưởng, nếu cô bị bệnh tim sao còn có thể vui vẻ đến tận bây giờ chứ?

47. Chương 47: (hạ)

Khi trở về, di động của Gia Lập vẫn vang không ngừng. Anh ấn tắt vài lần, cuối cùng khi điện thoại vang lên lần thứ tư mới nhấc lên tiếp.

“Mình nói mình đang suy nghĩ, cậu lại cứ gọi tới làm gì, trở về hò hét với Dương Diệu nhà cậu đi!” Nói xong anh liền cắt đứt, một chút cũng không lưu lại điện thoại cho người bên kia mở miệng nói chuyện.

“Tiểu Hàm?” Xuân Hỉ hỏi.

Gia Lập gật gật đầu.

“Tìm anh làm gì? Hai người không phải có một chân chứ (ý nói hai người có chuyện mờ ám với nhau, ở đây ý bảo gay)?” Xuân Hỉ cười hì hì nói. Vừa nói xong, điện thoại của cô cũng kêu lên, vẫn là Tiểu Hàm, Xuân Hỉ nghi hoặc nhìn Gia Lập mới nhận điện thoại.

“Xuân Hỉ, em sao lại có thể như vậy? Hồng nhan họa thủy, em có biết hay không? Em nói, là chuyện kết hôn của các người quan trọng hay là tiền đồ của Gia Lập quan trọng?” Tiểu Hàm rống lên trong điện thoại.

“Cái gì? Em không hiểu anh nói cái gì.” Xuân Hỉ bị anh ta rống lên không hiểu ra sao.

“Làm trò giả bộ với anh, em không biết anh cùng Gia Lập, được cổ đông lớn nhất của Trung y viện lấy danh nghĩa bệnh viện tư nhân, lựa chọn phái đi học tập? Đây là cơ hội rất tốt a! Em có biết hay không học tập xong trở về, Gia Lập có thể một lần nữa cầm được dao! Xuân Hỉ, em đừng tùy hứng nha, đây chính là cơ hội Gia Lập khó có được!” Tiểu Hàm một hơi nói xong.

Xuân Hỉ trong lòng trầm xuống, quay đầu nhìn Gia Lập nói: “Dừng xe cho em!”

Gia Lập nhìn bộ dáng cảm tức của cô, đoán được bảy tám phần. Anh dừng xe ở ven đường, đoạt lấy di động của Xuân Hỉ cắt đứt.

“Vì sao không nói cho em biết?” Xuân Hỉ hỏi.

“Nói cho em cái gì? Anh căn bản không tính sẽ đi.” Gia Lập sờ sờ cằm, có vẻ có chút phiền chán.

“Vì sao không đi? Tiểu Hàm nói anh có thể một lần nữa cầm lại dao.”

Gia Lập trầm mặc.

Xuân Hỉ suy nghĩ một chút, nếu muốn đi, hôn lễ của bọn họ khẳng định sẽ chậm lại, mà cô cũng có một thời gian rất dài không gặp được anh, nhưng mà nghĩ đến, Gia Lập nếu thành công trở về, anh có thể một lần nữa cầm lại dao. Cũng không phải không kết hôn, chỉ là chậm lại mà thôi, cô Cố Xuân Hỉ vẫn là hết sức vì đại nghĩa!

“Anh đi đi thôi, chúng ta không kết hôn.” Xuân Hỉ nhỏ giọng nói.

Gia Lập ngẩn ra, thốt lên: “Không được.”

Xuân Hỉ lúc này mới phát giác lời của cô có nghĩa khác, bèn ôm lấy anh nói: “Ý của em là kéo dài thời gian hôn lễ, chờ anh trở về chúng ta lại kết hôn. Trừ phi anh nhìn không được, lúc ở bên ngoài coi trọng người phụ nữ khác, nếu không em không phải anh sẽ không lấy chồng! Em sẽ chờ anh!”

Tạm dừng vài giây, Gia Lập bỗng nhiên nói: “Cố Xuân Hỉ, em là vì không muốn sớm như vậy đã kết hôn nên mới muốn cho anh đi sao?”

Xuân Hỉ vụng trộm thè lưỡi, thật đúng là bị đâm trúng. Cô ở trong lòng anh xoay xoay, “Không khác nhau, em cũng không phải không lấy anh làm chồng! Vừa vặn là đẹp cả đôi đường nha, anh có thể lại một lần nữa cầm dao, em lại có thêm thời gian để chơi đùa, thật tốt! A... Đúng rồi, phải đi bao lâu?”

“7 tháng, Anh quốc.” Gia Lập nói, “Nếu không chúng ta đi đăng kí trước đi.”

“Đừng! Em muốn hôn lễ cùng ngày đăng kí! Còn muốn kết hôn và hưởng tuần trăng mật nữa, bằng không uống phí lại rất đáng tiếc nha.”

Gia Lập lại là trầm mặc.

Xuân Hỉ thở dài: “Đi thôi đi thôi, em biết anh rất muốn một lần nữa được giải phẫu.”

Gia Lập hôn hôn hai má của cô, ôm chặt cô: “Anh còn muốn.....”

.....

Sau khi thảo luận hai nhà đều nhất trí, Gia Lập cuối cùng vẫn phải đi cùng Tiểu Hàm bay sang Anh quốc trao đổi học tập. Bảy tháng này, Xuân Hỉ ngoại trừ cố gắng đi làm kiếm tiền, trang hoàng phòng mới, chính là cùng Điền Nghiên Nghiên, Dương Diệu cùng đi ra ngoài bơi lội, hát karaoke, đi dạo phố. Điền Nghiên Nghiên chê cười cô nói: “Người ta là chứng sợ hãi tiền hôn nhân, còn mình thấy cậu chính là hội chứng xao động trước hôn nhân, vậy có muốn mình giới thiệu cho cậu một em trai nhỏ khác hay không? Gần đây có một tiểu chính* siêu cấp đáng yêu mới chuyển đến nhà trẻ tổ, rất đáng yêu, muốn thử một lần hay không?”

(Tiểu chính*: từ gốc là: (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.)

Xuân Hỉ “Xì” một tiếng: “Mình đối với Gia Lập là trung trinh không đổi!” Một lát sau, cô nháy mắt mấy cái lại hỏi: “Bao nhiêu tuổi? Có thể quá ngây thơ hay không?”

Kết quả bị Điền Nghiên Nghiên đẩy vào góc tường, chọc Dương Diệu nhìn thấy cười ha ha: “Tôi xem tiểu chính kia vẫn là Tiểu Nghiên Tử tự mình giữ mà dùng đi!”

Điền Nghiên Nghiên có chút bất mãn: “Sao cô cũng gọi tôi là Tiểu Nghiên Tử vậy, khiến cho tôi giống như thái giám, trách không được không có nam nhân muốn!”

Dương Diệu cười tủm tỉm nói: “Bởi vì tôi là ‘Ái phi’ nha!”

Tiểu Hàm hay nói giỡn gọi cô là ‘Ái phi’, Dương Diệu trước đây cũng không cho anh kêu như vậy, giờ lại đắm chìm trong cái loại ngọt ngào này.

Điền Nghiên Nghiên hung hăng lắc đầu, vô cùng đau đớn: “Cô gái đang yêu mà, đúng là u mê không dấy nổi!”

Gia Lập ở Anh hình như rất bề bộn nhiều việc, nhưng mà một hai ngày anh lại gọi điện cho Xuân Hỉ, kể về cuộc sống của anh ở Anh, lại dặn dò Xuân Hỉ ở nhà phải ngoan một chút, đừng gây chuyện khắp nơi.

Thời gian như cát chảy vô thanh vô tức (không tiếng động, không hơi thở), đảo mắt đã đến tháng ba năm sau, Gia Lập cũng sắp trở lại, Xuân Hỉ cũng càng ngày càng nhớ anh. Lúc nhớ anh nhất thậm chí buổi tối trốn ở trong chăn yên lặng rơi lệ, có đôi khi cô thực sự hối hận đã để cho Gia Lập đi.

Một ngày nữa, là ngày Gia Lập về nhà, trước một ngày anh lên máy bay đã gọi điện thoại dặn dò cô cần phải đến sân bay đi đón anh, hơn nữa còn phải mang theo hộ khẩu của hai nhà, anh quyết định xuống máy bay sẽ cùng cô đi cục dân chính đăng ký ngay.

Xuân Hỉ ở văn phòng làm đối chiếu, trong lòng thấp thỏm, cô vẫn nhìn thời gian, rất sợ quên đi đón Gia Lập.

“Tiểu Cố, chủ biên tìm cô.” Có người gọi cô.

Cô đánh dấu lại phần mình đang đối chiếu rồi đứng lên, có lẽ là tốc độ quá nhanh, Cô cảm thấy một trận chóng mặt, ngay sau đó ngực cô tắc nghẽn khó chịu, không thở được, trái tim co rút đau đớn, bỗng nhiên, trước mắt cô tối sầm lại rồi gục xuống.

Thời gian là chạng vạng, Gia Lập từ cửa đi ra đã nhìn thấy cha mẹ hai nhà Trình Cố, chỉ là duy nhất không thấy Xuân Hỉ. Anh bước nhanh hơn đi qua, cùng bọn họ ôm một chút liên hồi: “Xuân Hỉ đâu ạ?”

“Điện thoại gọi cũng không có người nhận, chắc là đơn vị có chuyện gì nên trì hoãn chưa đến, đi về trước đi.” Cố mẹ nói.

Gia Lập có một chút mất mát, nhưng đăng ký cũng không thể nhất thời nóng lòng.

Đoàn người liền trở về nhà, đợi ẹ Cố, mẹ Trình đem đồ ăn đã làm xong cũng không thấy Xuân Hỉ trở về, lúc đó mọi người mới bất an lên.

Gia Lập mặt không chút thay đổi, đi đến ban công gọi điện thoại cho Xuân Hỉ, nhưng mà di động cũng không có người nghe. Anh lại gọi tới công ty của Xuân Hỉ, rõ ràng đã qua giờ tan tầm, trong văn phòng không còn ai. Một khi đã như vậy, vì sao Xuân Hỉ còn chậm chạp không về?

Ước chừng lại đợi nửa giờ, Gia Lập rốt cục không chờ được nữa, cầm áo khoác liền đi ra ngoài: “Con đi tìm cô ấy, có tin tức lập tức báo cho con biết!”

Gia Lập đi tìm khắp nơi mà Xuân Hỉ có thể đi, trường học cũ của cô, chỗ Điền Nghiên Nghiên cùng Dương Diệu, nhà trọ trước kia của anh, còn có tân phòng của bọn họ, tất cả đều không có bóng dáng Xuân Hỉ, ngay cả công viên Tân Giang, cửa hàng đồ ngọt cô ấy thích ăn, anh cũng không buông tha, lại vẫn như cũ không tìm thấy cô.

Gia Lập nhắm mắt, táo bạo đem thùng rác ven đường đá đổ ra. Chuyện vui đùa này một chút cũng không vui nha! Đang lúc anh sắp không kiểm chế được, thì điện thoại Xuân Hỉ thông làm cho anh mừng như điên.

“Xuân Hỉ? Em ở đâu? Em không cần làm cho anh sợ!”

Nhưng mà điện thoại bên kia trừ bỏ tiếng người ồn ào, thì chính là tiếng cô gái thút thít khóc, mà chủ nhân tiếng khóc, hình như là Xuân Hỉ.

“Xuân Hỉ? Xuân Hỉ!” Gia Lập lại gọi mấy lần, mới xác định Xuân Hỉ có thể là ẩn nấp gọi cho anh. Anh cẩn thận nghe kỹ thanh âm bối cảnh trong điện thoại, bỗng nhiên trong điện thoại rất xa vọng đến giọng nói của một đứa trẻ: “Mẹ, con muốn ngồi tàu trượt!”

Trò chơi ở công viên! Xuân Hỉ ở khu vui chơi! Gia Lập không dám cắt đứt điện thoại, đánh xe đến thẳng khu vui chơi ở công viên. Cuối cùng anh ở gần trò tàu trượt, tìm được Xuân Hỉ đang ôm chân ngồi trên mặt đất.

Gia Lập thật dài thở phào nhẹ nhõm, đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của cô.

Xuân Hỉ ngẩng đầu hai mắt vì khóc mà đều đỏ, thời điểm nhìn thấy Gia Lập cô kinh ngạc quên khóc, ngơ ngác nhìn anh một hồi lâu, bỗng nhiên nghẹn ngào nói: “Gia Lập, em không thể kết hôn với anh ...”

Anh thật cẩn thận lau nước mắt nước mũi cho cô, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao? Anh cần lý do.”

Cô nức nở, đứt quãng nói: “Hôm nay, em ở văn phòng té xỉu, bọn họ đưa em đến bệnh viện, bác sĩ nói, bác sĩ nói... Em bị bệnh tim. Em không thể... Không thể kết hôn với anh, bị bệnh tim sẽ di truyền, em còn có thể chết, em không muốn anh cô độc sống quãng đời còn lại.”

Gia Lập bỗng nhiên cảm thấy khó có thể hô hấp, trong lòng cảm xúc từ từ lan ra. Anh ấn cô vào trong ngực, không ngừng hôn bên tai của cô, “Em có hiểu biết hay không đấy? Ai nói bệnh tim nhất định sẽ di truyền? Ai nói cho em bệnh tim nhất định sẽ chết? Y Đình không phải sống rất tốt đấy sao!”

“A? Cái gì...” Xuân Hỉ sửng sốt, “Em sẽ không chết sao? Nhưng mà em quả thật có đôi khi cảm thấy trái tim không được thoải mái, không thở được, em tưởng thân thể em không tốt nên không để ý. Mọi người đều biết đúng hay không? Vì sao không nói cho em biết em bị bệnh?”

“Cũng không phải bệnh nan y hay bệnh gì nghiêm trọng, em chỉ là chứng viêm cơ tim rất nhỏ, căn bản không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày.”

“Em thật sự sẽ không chết? Cũng sẽ không di truyền cho cục cưng?” Xuân Hỉ ngửa đầu hỏi, khóe mắt còn lộ một ít nước mắt.

“Sẽ không, anh cam đoan sẽ không.” Gia Lập cười rộ lên, cô vừa rồi thật sự hù chết anh, nhưng mà lại vì cái chuyện nhỏ này.

Xuân Hỉ nghe thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, ngấm lại lại cảm thấy tức giận, phun ra một câu: “Cái bệnh viện chết tiệt! Bác sĩ xấu xa! Gia Lập, anh về sau không được lừa gạt bệnh nhân như vậy, bệnh chưa chắc đã chết nhưng cũng hù chết bệnh nhân rồi!”

Anh giúp cô đứng lên, “Bác sĩ nói như thế nào?”

“Ông ta nói em bị bệnh tim.”

“Sau đó thì sao?”

“... Sau đó... Em bỏ chạy ...”

“... ”

“Ai, trước đây anh không chịu ngồi cùng xe leo núi với em có phải bởi vì trái tim em không tốt hay không?”

“... Không phải.”

“Đó là vì sao?”

“Em hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Vì sao!”

“... ”

“Nói đi mà!!!”

“Anh có chứng sợ độ cao.”

“... ”

.....

Hôn lễ của Trình Gia Lập cùng Cố Xuân Hỉ đã định vào một ngày nào đó trong tháng ba mùa xuân.

Sáng sớm hôm lễ cưới, chuyên viên trang điểm sẽ giúp Xuân Hỉ trang điểm, làm tóc, thay đồ cưới. Ép buộc đến ép buộc đi, cô sắp buồn ngủ đến nơi. Tinh thần Dương Diệu lại rất tốt, ngồi vào bên người cô, hâm mộ kéo áo cưới của cô cảm thán: “Xuân Hỉ, cô hôm nay thật xinh đẹp.”

Xuân Hỉ kiên định nói: “Cô cũng sẽ có một ngày như vậy, đến lúc đó không cần hối hận nha!”

Điền Nghiên Nghiên “Phi” một câu: “Có người chúc phúc cho người khác như vậy sao!”

Tất cả đều chuẩn bị xong, chờ chú rể tới đón cô dâu. Trong chốc lát, dưới lầu liên bùm bùm vang lên tiếng pháo, Điền Nghiên Nghiên hoan hô: “Oa oa! Chú rể đến! Các chị em, lên thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa đã có tiếng đập cửa khẩn cấp, người của chú rể ồn ào ồn ào: “Mở cửa! Mở cửa! Chú rể đẹp trai siêu cấp vô địch vũ trụ tới đón cô dâu đây! Mở cửa!”

Điền Nghiên Nghiên đi đầu tiến lên, mở ra cửa thứ nhất, ôm cánh tay nói: “Chín ngàn chín trăm chín mươi chín, lấy tiền lì xì ra, nếu không không mở cửa!”

Tiểu Hàm cầm đầu đắc ý dào dạt ló đầu: “Hừm! Không phải chín ngàn chín trăm chín mươi chín sao! Anh em, lấy chìa khóa! Gia Lập cùng Xuân Hỉ gian tình lâu như vậy, làm sao có thể không có chìa khóa nhà cô ấy? Ha ha ha ha...”

Gia Lập ho nhẹ một tiếng, từ túi lấy ra chìa khoá đưa cho Tiểu Hàm. Tiểu Hàm vui vẻ rạo rức mở cửa ra, Điền Nghiên Nghiên, Dương Diệu gắt gao chặn ở cửa: “Nếu muốn tiến vào cửa này, lưu lại lì xì thật to!”

Hai bên giằng co trong chốc lát, Tiểu Hàm bỗng nhiên kêu một tiếng: “Ôi, tay của tôi!”

Dương Diệu quỳnh lên, buông ra hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy? Kẹp vào tay?”

Tiểu Hàm thừa cơ dùng sức đẩy cửa ra. Điền Nghiên Nghiên thiếu chút nữa tức chết, chống nạnh mắng: “Dương Diệu, cô là cái đồ trọng sắc khinh bạn!”

Dương Diệu cũng ngượng ngùng, đập Tiểu Hàm một chút: “Bại hoại! Kẻ lừa đảo!”

Tiểu Hàm cọt nhả: “ Anh đây chính là vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống! Anh là người đàn ông có nghĩa khí như vậy, làm sao có thể là bại hoại chứ!”

Một đám đàn ông đứng ở giữa vuốt tóc, vùng lên: “Tiền lì xì sao? Cho các cô!”

Bên kia lì xì đã đưa, bên này người thân của nhà gái liền mở cửa ra. Điền Nghiên Nghiên lôi tiền lì xì ra, mắng: “Sao chỉ có chín đồng chín? Trình Gia Lập anh rất keo kiệt đi! Còn muốn lấy Xuân Hỉ của chúng ta? Các chị em, đem anh ta đẩy đi ra ngoài!”

Lại là một trận hi hi nháo nháo, Xuân Hỉ nhịn không được nhảy ra khỏi phòng ngủ, “Điền Nghiên Nghiên cậu chơi đã chưa! Tiền của anh ấy tức là tiền của mình, cậu lại lấy tiền của mình ra trêu đùa sao?!”

Mọi người hò hét cười rộ lên. Gia Lập ôm cô trở lại bên giường trong phòng ngủ, dở khóc dở cười: “Em không biết cô dâu không thể ra khỏi cửa phòng?”

“Còn không phải sợ anh bị bắt nạt sao?”

Một đám người lại anh dừng tiến vào phòng ngủ, cười cười: “Ôi cô nương Xuân Hỉ, đều nói con gái gả đi ra ngoài như bát nước hắt đi, người này còn chưa có gả đi, đã đau lòng cho ông xã như vậy rồi.”

Xuân Hỉ đỏ mặt, “Đi đi! Cậu mới chính xác là tú bà!”

Người chủ trì hôn lễ cười: “Được được được, hiện tại chú rể bắt đầu đi tìm đôi giày khác của cô dâu!”

Nơi này là có quy củ như vậy, chú rể phải đi tìm được một đôi giày khác của cô dâu, mới có thể đưa cô dâu ra cửa.

Phía sau Xuân Hỉ muốn nói, đã bị Điền Nghiên Nghiên chen vào: “Dám gợi ý cho anh ta thử xem! Cậu tại sao phải sợ anh ta tìm không thấy chứ?”

Làm mọi người mở rộng tầm mắt chính là, Gia Lập quả nhiên còn chưa tìm được. Xuân Hỉ nóng nảy, lông mi cùng mặt đều nhăn lại. Cuối cùng mẹ vợ nhịn không được vụng trộm ghé vào lỗ tai anh nói: “Cửa! Cửa!”

Trình Gia Lập lúc này mới tìm được giày.

Người chủ trì còn nói: “Chú rể đi giày cho cô dâu.”

Gia Lập ngồi xổm xuống, đặt đôi chân trơn bóng của Xuân Hỉ lên trên gối, cẩn thận đi giày cho cô. Khi ngẩng đầu lên, anh phát hiện Xuân Hỉ đã nước mắt ràn rụa, màu đen ở mắt, trộn lẫn với nước mắt chảy xuống, xoá hết hoá trang.

Anh buồn cười lấy giấy ăn lau cho cô: “Không có tiền đồ.”

Cô đây là cảm động có được không! Cô từ nhỏ đã chờ mong có thể có một người đàn ông yêu cô tự tay đi giày cho cô, thậm chí ảo tưởng anh là người kia. Giờ phút này cảnh tượng trong mơ biến thành sự thật, cô sao có thể không khóc.

Xuân Hỉ muốn mắng anh, đẩy tay anh ra, nhưng lại nhìn đến hốc mắt của anh cũng đỏ: “ Anh khóc cái gì chứ”

Anh nhúu mày: “Nói bậy!”

Lúc này thân hữu hai bên đoàn kết hơn bao giờ hết, “Hôn một chút! Hôn một chút! Hôn một chút...”

Trình Gia Lập vẫn không nhúc nhích quỳ ở đằng kia, không tính hôn cô. Xuân Hỉ sao không biết anh chứ? Anh sẽ không trước mặt nhiều người như vậy chủ động hôn cô đâu! Đơn giản cô chủ động chút đi.

Xuân Hỉ ôm mặt Trình Gia Lập, cúi đầu ở trên môi anh in lại nụ hôn hồng hồng. Ai ngờ Trình Gia Lập luôn luôn lạnh lùng mà lại nâng cái ót của cô làm nụ hôn này càng thêm sâu.

Trong phòng ngủ không lớn, tiếng hoan hô liên tiếp. Trong âm thanh ủng hộ của mọi người, Gia Lập ôm lấy Xuân Hỉ, vững vàng đi xuống dưới lầu, ba Cố mẹ Cố theo ở phía sau, ánh mắt ửng đỏ.

Gia Lập an toàn ôm Xuân Hỉ xuống lầu, phía sau lại vang lên tiếng pháo, náo nhiệt vô cùng, phạm vi mấy hộ gia đình quanh đây đều đến xem náo nhiệt, người người đều quen biết Gia Lập cùng Xuân Hỉ, không khỏi cảm thán đoạn cẩm tú lương duyên này.

Đoàn rước dâu, một đội Audi khí phái chạy tới bờ sông, là trung tâm trên đường. Xuân Hỉ ôm cánh tay anh, dựa vào anh đưa lên khuôn mặt tươi cười: “Anh vừa rồi sao không tìm được giày chứ? Vị trí như vậy mà anh lại không nhìn thấy!”

Anh trầm mặc sau một lúc lâu nói: “Anh khẩn trương.”

Xuân Hỉ kinh ngạc: “Anh cũng sẽ khẩn trương?”

“Cả đời chỉ có một lần, làm sao có thể không khẩn trương.”

Xuân Hỉ cười khanh khách, cô có thể cho rằng đây là hứa hẹn hay không?

“Gia Lập, về sau chúng ta ai làm chủ?”

“Anh.”

“Không được!”

“Vây em.”

“Chính là thế đi.” Cô vừa lòng gật đầu.

Sau một lúc lâu, cô lại hỏi: “Vây đưa nhỏ với em anh yêu ai nhất?”

Anh kinh ngạc nhìn cô, “Em... Có?”

“Phi! Anh nghĩ gì thế! Nói, đưa nhỏ với em ai quan trọng hơn?”

“Có người đi ghen với con của mình vậy sao?”

Đúng vậy.

Xe rất nhanh liền chạy tới khu nhà của bọn họ. Xe vòng đến trong khu nhà đồ cạnh hoa viên, phía trước đó là thảm đỏ của hội trường hôn lễ. Hôn lễ tổ chức ở cửa nhà, cũng gần bờ sông. Hôn lễ mộng ảo làm cho Xuân Hỉ kinh ngạc ngẩn người, giống như đang nằm mơ.

Gia Lập nắm tay cô xuống xe, lại chỉnh sửa lại áo cưới cho cô, mười ngón nắm chặt: “Xuân Hỉ.”

“Vâng?”

Anh không tiếng động cười cười, “Không có gì.”

“Không có gì là có ý gì?”

Anh lắc đầu, chỉ cười nắm tay cô bước lên thảm rải toàn hoa hồng. Trên mặt sông trống trải nổi lên từng gợn sóng, từng đợt gió mùa xuân pha lẫn hương vị ngọt ngào. Xuân Hỉ cong khóe môi, nhin không được cười lên tiếng.

“Không có gì” ý chính là, Xuân Hỉ, anh yêu em. Thật ra, cô hiểu.

Mùa xuân tháng ba, Trình gia có hỉ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trinh-gia-co-hi>